

جہنمی

میں

Ketabton.com

خدا جہ سے

خیر و نذیرہ ادا رہ

[جهنمي مينه#](#)

[ژباړونکې](#): خواجه زی خپرونډیه اداره#

[اول برخه#](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عشق یا هم عام اصطلاح کې مینه. له هغو کلماتو او حرفو څخه جوړ شوی. چی زموږ خیالونو او فکرونه را ګډوډ کوي. دا یوه مشترکه کلمه په جملو کې ، اما په مختلفو معناګانو سره، شاید هر څوک د عشق په باره کې مختلف نظریات ولری،عشق یوه کلمه ده له زر هاوو تعبیرونو څخه چی له هغو څخه یی یوه ډیر وخت کیږی دا دوه جملې می په ذهن کې ناستي دی.

اول دا چې حقیقی مینه هر ځای کې نشته یا اصلاً شتون نه لري.

دویم دا چی مینه یو هوس دی.(زر تیریدونکې او نه خلاصونکې) په یاد می ندی چی په کوم کتاب کې می دغه رقم جملو سره مخ شوم. اما مجبور یی کړم تر څو فکر ورباندې وکړم.زما له نظره عشق (مینه) څه شی ده ؟ هماغه نښه (نماد) ده چی ژوند پکې څرخیدوی ستون یا پایه په دواړو جهانو کې(فانې او ابدی) ریښتینه مینه یا عشق په مثال د هغې خوږوالی دی چي یو پرنده یا کوچنې مرغه په زړه کې وي، مینه یو احساس یا خیال د انسان سره د مینې لپاره ، مینه په مختلفو څهرو کی را څرګندیږی، سترګي دی باید خلاصې وی تر څو یی وویني .

ممکن هیڅ مینه د بلې مینې سره یو شان نشی، یا کولي شو چی ووايو چی ورته داستانونه فلمونه او پخوانی پیښی لکه شیرین او فرهاد لیلی او مجنون دا نه وی.

امکان د ولري چی مینه د (13 نه تر 19) یا مختلف عمر کې په مهربانه زړونو کې چی که کوچني وی یا لوی زړه ولری رشد یا(پرمختګ) وکړی شاید یو څوک په ځوانۍ کی څو څو ځلي مبین شی او بل سړی شاید د مرګ تر وخته د مینې کلمه نه یی حس کړی ، باید وویل شي چی مینه جادو یا سحر نه دي او نه هم هغه پیښی چی ده چي ستا ورڅخه انتظار وي..یا نه وی ...

مګر د دې ښار داستان عجبه پیښه بیان کوي، زیاتره مینه یا عشق ددې ځای بیل خوند لري، لکه د دوزخ خوند یا مزه..دلته مینه هغه احساس دي ، تر څو یو عاشق هیله مند په هر کار کولو کې او تر سره یی کړی ، مګر تر دې چی خپل معشوق (یار) ته ورسیرې زشت یا بد یا تیز رفتار ښایست اساس یا پایه نه لری، فقط چی د لاسته را وړلو لپاره یی کوشش وکړي دا ښار د خوبۍ. مزه بعضی وخت د وصال یا یوځای والي مزه ځکې او بعضی وخت بیا د جدایی.. د محبوب یا یار وصال یا بیرته راتلل که عشق وی .پس بیلتون یی د دوزخ له اور څخه تیز دي ، او سوزونکی دی، دا کیسه یا افسانه هم د دوزخ د اور په څیر ده د (فرهاد) له مینې او عشق څخه.

سوزونکی مینه یا عشق ، سرګردانه او تیز له هر طوفانه او سوزونکی له هر اور څخه دی..

هغه ښکلی آواز چی هر سهار یی اورم د موبایل د لړزی آواز دی چی د ویښولو لپاره می سم کړی. د یو نوي شی په شروع کولو او د یو ښکلی سهار په پیلولو لپاره هر سهار یوه نوي ورځ ده. هره ورځ یی یوه نوي صفحه ده. هره صفحه یی رقم رقم کیسې لری او هره کیسه یو نوي وړاندونکی او راوي لري ، مګر ما څخه ، چی پدی ټول داستان یا کیسه کې زه یی لیکل کوم نقش یا ونډه نه لرم ، یو ځل بیا زه له نوې کیسې سره له مختلفو شخصیتو سره او په تقدیر نیولو سره زه دلته یم . یو گزارش او روایت لرم د زړه او ځان له درده ،او د نړۍ له سوز څخه، له دوزخی مینې نیولی ...

عشق يا مينه هغه احساس دي چي ما اوريدلي اما اور او دوزخ يي بله كيسه لري
عشق جهنمي (جهنمي مينه) سر گردانه او تيز له هر طوفان او سوزونكي له هر اور څخه..

صبا يوه ډنگره او لوړ قدي نجلۍ وه پټه شوي په رنگا رنگ او ښکلو کميسو وه .تل لوړه وه ، د خوب او خيال له نظر څخه
نيولې تر لوړ بوټون. په خلاصه ويلى شو چي دا نجلۍ د دواړو لپاره بهترينه او ښايسته ترينه نجلۍ ښکاريده هم (فرهاد او
هم فرهاد ته)

اصيلا- صباچيرته يي ؟ صبا...

ثنا- دويم منزل جارو کوي مور ...

اصيلا- خپله خوله يا ژبه نه لري چي جواب را کړي؟

ثنا خپل د مور جواب ورکړو او ويې ويل : شکر لري يي مورجاني اما غوږونو کې يي گوشکې ده.

حسيب چي تازه را رسيدلي وو....غږ يي وکړ: شرط در سره وهم چي کسرا نوي سندرې خپره کړي او وره شهزادگي صبا جان
يي اوري .

اصيلا: ښه راغلي حسيب جان !

پس له ښه راغلاست څخه ميرمن اصيلا افسوس او آه کش کړ او ويي ويل : څه وکړم نجلۍ هوايي شوي او بيرون
پروازونه کوي .

حسيب د ميرمن اصيلا د لاس ښکلولو وروسته وويل : پريږده يي آرام وکړي ، څو ورځي وروسته يي چي پوهنتون پيل شي
هغه وخت تفريح او ميلې ته وخت نه وي ورته ..

ثنا چي دواړه لاسونه يي په ملا نيولي وو مخکې لاره او ويې ويل: عجب ده زموږ کور لاره هم درته معلومه ده ..محترمه
عالي جنابه.

حسيب- وبخښې ميرمن مي ...

ثنا- وایم څومره زر راغلي..

حسيب يخن يا گريوان يي پورته کړ ، د مسخري په ډول يي وويل: زما مهرباني ده نه مي خوښيږي چي ښځه مې راته
منتظره شي او زه ورنشم....

ثنا يو آه خپل د خاوند پدي بي موقع حرکاتو وکښلو ، او بيا يي د خپل خاوند يخن کاک سم کړ بيا يي په کنايه ډول خبرو ته
دوام ورکړو او ويې ويل: آها! پوهيږم ، ځکه مورجاني وويل چي سهار وخته له کور بيرون شوي او اوس په نيمه ورځ زموږ
کورته مو تشریف را وړو ...

حسيب- مورجاني وگوره لور دی د غرمي 10 بجو ته نيمه ورځ وايي..

اصيلا- که زه خبري وکړم هيڅ ښه نه کيږي او که تاسو منځ کې مداخله هم وکړم ناراحت به وم ، خپله پوهيږي او ښځه دی،
زه لارم کار ته مي..

ثنا- ښاغليه ډير با جرعت شوي نه يي؟ زما شکايت زما مور ته کوي؟ موږ دواړه خو کور ته ځو بيا زه هلته ستا جواب
درکوم..

حسيب- توبه وباسه ښځې اوس غواړي په همدې عمر کې مي له مور وهل او ډبول وخورم ؟ زه اوس د اولاد څښتن يم لږ
رحم وکړه راباندي.

ثنا په مسخره ډول وويل: ښه، پس چيرته وي د اولادو پلاره چي زنگ ته د جواب نه ورکوي؟

حسيب- ستا له پلارجان سره د سبا ورځي لپاره يو څه خريد کولو لپاره تللي وم. اوس ته ووايه چي زما په اوږه باندي بار
وڅنگه مي جواب در کړي وايي؟

ثنا- بهانه مه کوه ، لاس د بند وو خوله خو د بنده نه وه.

حسیب- خدایه ته یی نوره خلاصه کړي ، دلته زما حق خوړل کیږی.. پر ما ظلم روان دی.

شهلا - زویه دومره دعوي مه کوه ، حق د ثنا جانې دی باید جواب دې ورکړی وای.

حسیب- ماشاءالله په مور مي د خپل ناوی طرف داري کوی.

ثنا- پس د یوه بی فایده زوی طرف ونیسی ؟

ثنا دا خبره وکړل او خپل ټیکرې په سر راکش کړو او خپل د خواښې خوا ته لاره او د سترې مشې وروسته یې خپل خواښې خپل د کوټې خواته وبلل ځکه سبا ورځ ختم وو او ټول کور کې د ختم لپاره مجلس جوړ شوی وو او کاریگران په کارونو لگیا وه. اشرافې کورنې یو د غټ ترینه او مالدار ترینه کورنو څخه په ښار کې حساب کیدل. هغوی د یو وړوکې ختم لپاره هم مجبور وه یو لوی میلمستیا ونیسی. اغلې شیرن څلور زامن او څلور لورگانې درلود چې ټولو اولادونه یې ودونه کړې وه او بچیان یې درلود.. پدې ټولو کې وږه د اغلې شیرن ملسې صبا وه چې عمر یې زیات او کم د ۱۹ کالو وه.

فرهاد- الو فرشاد چیرته یې؟

فرشاد- الو لالا جان دلته د کاکا کور کې یم.

فرهاد- چیرته؟

فرشاد- د صمد کاکا کور کې یم د سبا ختم لپاره لوبې مینځو او تیاری نیسو، کوم کار دې درلود؟

فرهاد- هو... (یو څو دقیقې خاموش شو بیا یې وویل: خو مهمه نده ورځه خپل کار وکړه.

فرشاد- سمد وروړه ښه وخت خدای پامان.

فرهاد- خدای پامان.

.....

فرهاد- ووايه چې نن چهارشنبه نده؟

امهمممم سنگه چل دی د ناول نوم خو شه خطرناک دی 😊😬

#[جهنمي](#) مینه.

#[ژباړونکې](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

#[دویم](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#[د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرشاد- سمد وروړه ښه وخت خدای پامان.

فرهاد- خدای پامان.

فرهاد- ووايه چې نن چهارشنبه نده؟

[#اوسې](#) نوې برخه...

امين- نن چهارشنبه ده ولې کومه ستونزه ده؟

فرهاد خپل زړه کې وويل: اه څنگه مې هير کړو نن ماښام موږ ټول بايد د صمد کاکا کور کې وايې ځکه سبا د نيکه د مرگ ختم وو..

امين- کومه ستونزه ده ډاکټر صيب؟

فرهاد- نه وروره خو يو ځل بيا هم بايد ما وبخښې .. اسد موټر ودره وه زه بايد ښکته شم.

اسد- نه دا ځل امکان نلري نه پرېږدم چې دا ځل هم همداسې لارښې او موږ پرېږدې.

امين- اوس څه شوی؟ چې ته موټر دره ويې؟

فرهاد- نن ماښام يوځای ميلمه وم لياده مې وتې وه.

امين- توبه! د خاله څو يو نن دا کار مه کوه راځه زموږ سره ..

اسد- تر اوسه سهار وخته دې يواځې تر هغه چينې څو او تر ماښام بيرته راگرځو .. هسې زموږ چکر مه راخراښه وه..
فرهاد- که ماښام را ونه رسيدو بيا؟

امين- عه فرهاد لکه ډارنو نجونو پشان خبرې مه کوه. ولې را ونه رسيږو؟ زه قول درکوم چې تر ماښام دې ميلمستيا ته راورسه وم.. اوس اجازه شته حرکت وکړو؟

فرهاد- ميلمستيا نده يوازې د سبا ورځې لپاره ټولو سره يوځای کېږو.

امين- اوو داسې وايې لکه چې ما ستاسو هغه کورنې نده ليدلې؟ تاسو کورنې راټول کېدل مطلب د يو ښار ميلمستيا دومره ماشالله فاميل لري.

فرهاد- نو تا څه زما کورنې ته سترگې نيولې؟ هو شکر غټ کورنې يو نفوس مو ډېر دي..
امين په خندا وويل: اممم نفوس..

فرشاد- ثنا جانې نور لوبښې هم په پخلنځې کې شته او کنه؟

ثنا- څه يې کوې؟

فرشاد- رايوړه چې کاريگران يې ومينځې

!ثنا- توبه فرشاد، کله چې کار کوې دومره خبرې مه کوه

فرشاد- مونږ بايد توبه اوباسو. دا د هلکانو پر وړاندې ظلم ده په دې گرم لمر کې درې ساعته لوبښې ومينځه آخر څوک درته د
.يخو اوبو ست هم و نه کړي

صبا- پخلنځې خو دې ليدلې ده، که تېرې شوی يې لاړ شه اوبه وڅښه.

فرشاد- اې ماشاءالله، بالاخره شهزادگي هم راغله.

صبا- څه وکړو مزدوران چندان کار نه کوي مجبور مونږ ځان ستړي کړو.

ثنا- صبا څه وايې؟ بده ده.

صبا- هيله کوم خوړې ته د دوی پلوي مکوه! هميشه دې د تره زامنو پلوي کوې.

ثنا- گرانې خوړې څه لاړه شه د ليمو يخ شربت تيار کړه او رايوړه!

صبا- ماته يې څه؟ چې تيار يې کړم، څوک چې يې څښي ځانته ته دې تيار کړي. ددي محترم په وينا (فرشاد ته يې اشاره وکړه) دا خو د دوی خپل کور ده.

"د فرشاد لخواې د كيسې بيان"

آه، دا اوږده غاړه يې، دا نازونه، په لاس باندې خبرې كول او دا غرور يې ما ليونې كوي! دا جنې ډيره ضدي ده بيحد ضدي، خو زه د همدې په ضد ليونې يم. له شانه نه مې ور غږ كړو: مهمه نده، اوس چې يو گيلاس يخې د ليمو اوبه راوړل درباندي قيامت غوندي ده، نو متوجې اوسه شپې ته ټول په چكر بيايم پرته له تا؟ سترگې يې په هماغه غرور را واړولې او په غوسه يې وويل: لاس دې خلاص تر ټول كابلې پورې، چې هر قبر ته يې بيايې بو يې ځه.

سديس- د ماما لورې له سترگو دې ځار شم! د فرشاد له قصده زه دې بيايم، پريږده چې رقيبېان و سوځيږي. صبا- زما ورور يې! اوس درته د ليمو يخې اوبه راوړم. فرشاد- ملگريه مونږ دې د ليمو په شربت خرڅ كړو؟ سديس كراروويل: ناا، هماغه د ليمو شربت ستا له سره قربان، اما ته هم ډير نازونه كوي پر دې بېچاره! په ظاهر مې سديس ته وويل: هغه ټنبلې چې د ليمو شربت جوړ كړي ستا دې وي، زه ځم ځانته يې په خپله جوړوم تاته يې هم نه راوړم.

خو زما زړه څومره غوښتل چې صبا راته د ليمو شربت جوړ كړي، تر دې چې يوازې تش يو گيلاس اوبه هم واى، د صبا د لاس څيز د نړۍ له زرهاوو شربتونو سره نه برابرېوم. تر شا مې سديس په زوره خندا كوله او وې ويل: د كارونو له كولو سره دې ډيره دلچسپي پيدا كړې ده؟

څه مې ونيول او روان شوم ځينې وخت فكر كوم د ژوند له ټولو رازونو څخه مې خلك خبر دې پرته له صبا څخه!

"د فرهاد له خولې د كيسې بيان"

غوښتل مې د ډير مودې وروسته د دنيا له كارونو څخه ځان گوښه كړم او تفريح وكړم، خو مگر دا تفريح مې هم لكه چې زهر او ذقوم شوه. هركله چې د هغې هوسۍ ماننده سترگې راياديږي نو د زړه غوښې مې ويلي كيږي او حالات مې تغيير كوي. د هغې ساده كي، حاضر ځوابي، هر څيز چې يې په خوله راشي ځواب در كوي؛ زه يې په همدې حاضر ځوابي ميبين يم، دا ورځ به څنكه ماښام كړم؟

.....

صبا په پخلنځي كې د ليمو د شربت په جوړولو بوخته و چې فرشاد يې شاته ودريده او په ويښتيانو يې ورته لاس وواهه. له صبا سره كار درلودل د مچيو ځاله كې لاس وهل دي، صبا چې هر څه لاس كې لري د انتقام لپاره ترينه گټه پورته كوي. كوم چاقو چې د صبا په لاس كې و له هماغه چاقو سره يې د فرشاد پر لور مخ را واړوه.

فرشاد- اوو ليونې وژنې مې؟

صبا- ته په خپله ليونې يې، ولې دې زما ويښتيانو ته لاس ور وړ؟

!فرشاد- ويښتان! كوم ويښتيان؟ ما فكر وكړ لكه چې د قالينې پت ده

صبا چې سر يې ښكته و سر يې راپورته كړو او يوځل بيا يې چاقو زما مخ ته ونيو او ويې ويل: شادي څه دې وويل؟ قسم د ويښتانو په اندازه دې ټوټه، ټوټه كوم.

فرشاد- شيطاني تاته تسليم يم!

صبا- څه دې وويل؟

فرشاد- په خدای درته تسليم يم، مکوه خون به مې ستا په غاړه شي، ځوان يم گناه لرم.

صبا- دې ته هم ژوند وايي چې ته يې لرې؟

فرشاد- ناا، بې ساه جسد راڅخه جوړ شوې د کوم وخت څخه چې مې ستا سترگې ليدل....

فرشاد دا خبره وکړل او گيلاس په لاس حويلي ته منډه کړه او صبا يې تر شا چې هر څه يې په خوله ورته راتلل ورته يې وويل.

شپه پر ټولو ژر را ورسیده پرته له فرهاد څخه، فرهاد شپې ته شيبې شميرلې تر څو خپلې موخې ته ورسېږي شايد څو كيلو وزن يې هم کم کړی وي.

امين- ورستی تم ځای ... زموږ کاکا فرهاد ښکته کيږي.

فرهاد- پوهيږم چې ناوخته شوه خو بيا هم مننه.

امين- اسده موټر بېرته چالان کړه، څو زمونږ کور ته هسې هم ناوخته شوی ده فرهاد هم مونږ سره ځي.

فرهاد ژر وويل ناااا څه وايي موټر ودراره.

فرهاد ژر له موټر څخه ښکته شو. او د هغه د ملگرو د خدا غږ هم ورسره پورته شو. د ساعت ستنه له اتو څخه د اوښتو په حال کې وه. ټول د يو بل شاو خوا را ټول شوي ول د راتلونکي ورځي لپاره يې نظم چمتو کاوه، ښاغلي صمد له خپلو ورونو سره حساب کتاب کاوه؛ آغلې اصيله له خپلو اندريندو او اندروگانو سره مجلس کاوه؛ ثنا په گيلاسونو کې چای اچاوه او صبا گيلاسونه ويشل چې دې حال کې د دروازې د زنگ غږ پورته شو ثنا له خپلې خور څخه هيله وکړه چې دروازه خلاصه کړي ځکه ممکن حسيب د کورنۍ له رسولو څخه ورسته را رسيدلې وې.

خو څوک پوهيدل چې د دروازې شاته حسيب نه بلکې فرهاد ده او په اول قدم يې د خپل جانان ديدن نصيب کيږي.

امهمممم ولاي کيسه خو همداسی شکاری په اغلی صبا دوه ورونه ميين دی فرهاد او فرشاد 😞 دا نو به سنگه شی؟ ستاسو په نظر صبا به هم په دوی دواړو کی پریو چا ميين شی او کنه؟ یا یو بل نوی نفر به راشی داستان ته؟؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#دريم](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

خو څوک پوهيدل چې د دروازې شاته حسيب نه بلکې فرهاد ده او په اول قدم يې د خپل جانان ديدن نصيب کيږي.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرهاد د دويم ځل لپاره دروازه و ټکوله، صبا ناره کړه: صبر داده درغلم دروازه دې ماته کړه.

لا دروازه يې نه و خلاصه کړې چې صبا بيا وويل: دروازه مه ماتوه خير که دې خسر کور دې ده.

فرهاد

د صبا د غږ په اوریدو مې زړه بې حاله شو او ومې ویل دې برکتی شپې ته گوره چې شروع یې د جانان په لیدو وشوه او خوندوره خبره دا چې د صبا له خولې څخه د خسر د کور نوم اورېدل! د صبا په دې خبرو مې پر شونډو موسکا راغله چې صبا هم حیرانه شوه، په حقه و چې حیرت وکړي ځکه څو ځله مې موسکا ورته وکړه. زه داسې هلک وم چې یوازې مې خپل درس او کار ته وخت درلود، نه مې دوی سره د دوی په خوښیو کې گډون کاوه، کیدای شي د عمر له لحاظ و او زموږ کورنی ژوند دوی سره توپیر درلود ما یوازې خپلو غمونو او د مور اوښکو ته رسیدگي کوله همدا علت هم وه چې دوی ډیر نه پیژندلم.

صبا په ډیر تلوار سره سلام وکړ او وې ویل: ما فکر وکړ چې اوښی مې ده. سلام ته مې ځواب ور کړ او ومې ویل: اوس اجازه ده چې کور ته داخل شم یا که یوازې اوښی لپاره دې اجازه ده؟ صبا وویل: اوبخښی، اوبخښی راځی دننه. کور کې ټول خلک په خپلو منځونو کې په کیسو سره بوخت ول، یوازې مور مې زما د راتلو په تمه وه چې یې پر ما سترگې ولږېدې وې ویل: زویه ږوږی دې خوړلې؟ د لاسونو له ښکلو وروسته مې ځواب ور کړو: سلام مورې، هو خوړلې مې ده!

مور- رښتیا وایې؟
فرهاد- هو مور جانې!
مور سره مې له سترې مښي ورسته په لوړ غږ سلام واچاوه، د سلام غږ ددې سبب شو چې یوه شیبه چوپتیا رامنځته کړې، چې فرشاد وویل: داده د مجلس ښکلا راغله، نو اوس مونږ ته اجازه راکړې چې په چکر لاړ شو. صمد د فرشاد په تقلید وویل: خیر شه چیرته ځی ځوانانو؟ فرشاد وویل: تر لاندې کوڅې پورې، مگر صبا نه ځي هغه دې شړینې وویشي! صبا- فقد زه لکه چې تاسو سره د چکر تړې یمه. او ورو یې فرشاد ته وویل: شادي. سديس- صبا زما په موټر کې درځي.
فرهاد.....

ټول په دوه درې ډلو وویشل شول او تلو ته یې تلوار درلود، ځان ته مې وکتل آیا ما هم ځواني درلوده؟ که درلودای مې نو څه شوه؟ ولې زما ذهن ته نه راځي؟ تر دې چې تر ټول د لوړ عمر ولا ښکاره کیدم. زه له پیله د پوخ عمر ولا وم، نه مې ماشومتوب تیر کړ او نه هم د ځواني مزه په همدې سوچونو کې وم چې د مور په غږ په حال راغلم: فرهاد ته هم له دوی سره لاړ شه سترپا به دې رفع شي.
فرهاد- ناااا مورې سترې نه یم او دا اوس له بهر څخه راغلم.
نسترن- لالا ناز مکوه ... زه ستا سره ستا په موټر کې ځم.
فرهاد- اوبخښی ما خپل موټر نه ده راوستی او دلته له خپلو همکارانو سره راغلم.
سعید- مهمه نده، فرشاده له خپل ورور سره لاړ شه د موټر کیلې ور کړه فرهاد ته!

فرهاد- پریږده یې پلار جانه چې فرشاد لاړ شي زه دلته آرامه یم.
صمد- زموږ سپین گيرو منځ کې څه کوي، لاړ شه ورسره یو څه به دې پام بدل شي، دوی ولاکه دري ساعته هم راولې. مونږ سره به هسې په تنگ شي او بله دا چې ته فرشاد سره یو ځای نه ځي نو سبا لورې لاړه شه زما د واسکت څخه د موټر کیلې راوړه او فرهاد ته یې ور کړه.

صبا- دا چې موټر زما د پلار ده نو زه يې چلوم.

صمد- پرته له ليسانس څخه هيڅکله هم نه.

صبا- اوووف پلاره ته به څه وخت اجازه راکړې؟

صمد-فرهاده زويه کله چې بهر لارې نو صبا ته اجازه ورکړه چې خاص موټر جالان کړي. نور ورنکړې...

فرهاد- په سترگو.

ټول روان شولو ثنا هم له خپلې لور سره له بلې کوټې څخه راووته، ما يې لور ترينه واخيسته تر څو په آرامه بوټونه په پښو کړي، زه، نسترين، ثنا او د ثنا لور موټر ته پورته شولو او د صبا په انتظار وم چې سديس غږ کړ: څو لڅيره پوره شولو! ما چې خبرې ته خوله جوړوله چې صبا ته انتظار يم ومې کتل چې صبا د سديس د موټر دروازه ځان پسې بنده کړه. فرشاد د خپل موټر له بښينې سر راوويسته او وې ويل: فرهاد لالا مخکې شه!

فرهاد- اول حق ستاسو ده، بهتره به دا وي چې زه ستا په تعقيب در شم.

چې په دې وخت کې د نسترين غږ پورته شو: نه بايد هغوی ته اجازه ورنکړو چې له مونږ څخه مخکې شي.

فرهاد- معلوم داره خبره ده چې چيرته ته څو او بله د ثنا لور هم موټر کې ده ډير سرعت به ښه نه وي.

نسترن- اوووفووفووفو فرهاد لالا.

مونږ کې يوازې دوه موټره ول چې د سندرو غږوته ترينه راوتل زمونږ موټر کې چوپه چوپتيا خپره و، ثنا له خپلې لور سره مصروفه و او زه هم له موټرواني سره، يوازې زمونږ منځ کې نسترين و چې زړه يې غوښتل چې د هغوی منځ کې وای او له مونږ سره په راتگ پښيماڼه ښکاره کېده. تقريباً له نيم ساعت مزل وروسته موټرونه په کارته چهار کې د يوې آيسکريم خانې تر څنک ودریدل.

مونږ هم ودریدو ما ثنا او نسترين د سديس په لور رهنمايي کړل. له موټره چې ښکته شوم پر صبا مې سترکې ولکېدې چې لا هم موټر کې ناسته و. د سديس د موټر پر لور ور روان شوم او سديس ته مې وويل: څه شوي؟

سديس- هيڅ هم نه، ولې؟

فرهاد- په صبا څه شوي؟

سديس- د سبا پوښتنه مکوه په راتگ پښيماڼه ده.

فرهاد- ولې؟

سديس- د وريندارې دې په موټر کې زړه بد بد شو او څه چې يې خوړلي و ټول يې پر صبا ور توی کړل او کالي يې خراب شول.

د سديس د خبرو له خلاصیدو وروسته مې د صبا پر لور حرکت کړ او صبا ته مې وويل: ښه يې؟

صبا له دې پرته چې زما ځواب راکړي د موټر بښينه يې پورته کړه، د صبا دې حرکت خفه کړم او د موټر بښينه مې ور وږوله، چې صبا خپل سر وښواره او وې ويل: څه دي؟

د صبا دې حرکت هيڅ خوند رانکړ دا منم چې د صبا حاضر ځوابي را باندې بده نه لکيده خو دا عمل يې ډير بد را باندې ولکيده، او ورته ومې ويل: غواړې کورته لاړ شو؟ د کاکا صمد د موټر پر لور لاړه شه.

صبا- ټکری نه لرم؟

فرهاد- مهمه نه ده.

صبا- کالي مې لامده دي.

فرهاد- مهمه نده، که غواړي چې زه دې بوخم؟

صبا پرته د ځواب راکولو څخه له موټر څخه ښکته شوه او د کاکا صمد د موټر پر لور روانه شوه. ما سديس ته وويل: تاسو

لاړ شئ، زه سبا کورته بیايم.

سدیس - صبر وکړئ تاسو ته مې دلته آیسکریم راوغوښت.

فرهاد - څه ووايم چې په دې حالت کې يې وخوري! چې کورته لاړه شي ښه به وي.

سدیس - صحيح ده.

د موټر ښيښه مې پورته کړه چې صبا مخالفت ښکاره کړ او وې ويل: پريږده چې ښيښه ښکته وي، بوی به مې هم نه په عذابوي.

فرهاد - په موټر کې دومره هم بد بوی نده!

په جيب کې د عطر په لټيدو شوم تر څو صبا ته يې ورکړم چې حالت يې ښه شي. له نيکمرغه مې عطر پيدا کړل او د سبا پر لور مې ونيول.

فرهاد - دا عطره واخله او وروسته دې لاسونه ضد عفوني کړه چې حالت دې لږ ښه شي.

صبا - دا له کومه شول؟

فرهاد - دا هم د ډاکټري له برکته چې شتون لري.

صبا - واقعاً! او عطر هم؟

فرهاد - زما مطلب ضد عفوني و، عطر زما شخصي ذوق ده او هر کله چې عطر اخلم نو نمونه يې ځان سره ساتم.

صبا - د مخکې رفتار څخه مې اوبښه مگر زما حالت (خپلو کاليو ته يې اشاره و او وې ويل: ښه نه وو...

امهمممممم بدبخت صبا يعنی په دې ټول موټر کې بايد ستا غيږ د کانگو لپاره پيدا شوی وایي؟ 🤢🤮 او عجب تکړه ډاکټر

دی جيب کې ضد عفوني او عطرونه ساتی بح بح 😊😄 تراوسه خو دواړه وروڼه ددی صبا جووو بسی دی خو د صبا لخوا

يوه ته هم کوم مثبت اشاره نده شوی 🤔 ستاسو په نظر څه به وشي؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#خلوړ برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

فرهاد - زما مطلب ضد عفوني و، عطر زما شخصي ذوق ده او هر کله چې عطر اخلم نو نمونه يې ځان سره ساتم.

صبا - د مخکې رفتار څخه مې اوبښه مگر زما حالت (خپلو کاليو ته يې اشاره و او وې ويل: ښه نه وو...

[#اوسې نوې برخه...](#)

فرهاد - آرامه اوسه زه مشکل نلرم، که غواړي چيرته به لاړ شو او کالي به واخلو؟

صبا - ناا، څو کور ته له اوله مې راتلو ته زړه نه کېده.

فرهاد - زړه دې، مگر ما ويل چې بيرته کورته ځو نو تا به موټر چلولی وای!

د صبا سترگي روښانه شوې او وې ويل: آيا اجازه را کوې؟

فرهاد - ډیر نه، په هغه ځای کې اجازه در کوم چې ډیر رش نه وي.

باور مې نه کېده چې داسې ښکلې وخت تیروم چې موټر کې مې صبا تر څنګ ناسته ده تر دې چې دا خبره مې ذهن کې هم نشو تصور کولای، نه پوهیږم چې کله مې زړه له صبا سره لکېده خو د ثنا له واده ورسته د صبا غوښتونکي وم، تر دې چې د ثنا د واده څخه تقریباً دوه کاله او درې میاشتې تیر شوی مګر داسې صحنه نه ده تیره شوه چې ذهن ته مې صبا نه راتله، مګر نن شپه چې الله تعالی خپلې هیلې ته رسولی يم تر دې چې په خوب کې مې هم نه لیدله.

صبا.....

د فرهاد د خبرې وروسته چې د موټر چله ولو لپاره یې اجازه راکړل، هر دقه په تمه وم چې را غږ کړې ترڅو د هغه لځایه موټر وچله وم خو کور ته ورسیدو خو هغه را غږ نه کړو! زړه نا زړه وم چې ورته ووايم او کنه؟ دوه درې ځله مې د موټر له هینداری څخه ورته وکتل او خوله مې خبرو ته جوړه کړل خو جرعت مې نه کاوه چې ورته ووايم، شاید ددې کبله چې زموږ د عمر تفاوت او فاصله زیات وه او زه تل له هغه څخه ډاریدم او یو شانتې د تاثیر لاندې تلم.. دریم ځل مې یو څه زیات وروکتل داسې چې هغه خپل سر وڅوځاوه او ویې ویل: څه شوی؟

صبا- ه... هغه... کور... کورته ورسیدو... خو....

فرهاد- خو څه؟ بل ځای تلو؟

صبا- نه... خو....

فرهاد- نو څه.....؟ اها.... تشویش مه کوه یاد مې دی چې څه قول مې درکړې وو، خو اوس نکیږي دلته عمومي سړک دې او بیروبار زیاد دی..

په غمجن لهجه مې وویل: نو بیا ولې دې وویل چې د موټر چله ولو نمبر راکوی؟

فرهاد- څو د پارک خوا ته هلته په دی وخت کې څوک نشته هلته موټر درکوم وچله وه.

صبا- رښتیا؟

فرهاد- هو.

فرهاد.....

زړه مې غوښت دا شپه هېڅکله پاي ته ونه رسېږي زه او صبا اوسېږ او یو نه ختم کېدونکې سړک....

صبا- اجازه شته؟

د صبا په غږ پر خود شوم، او تازه مې فکر شو چې موټر مې دره ولط وو ترڅو صبا راشي موټر وانې ته خو زه هسی په فکرونو کې ډوب شوې وم، د موټر څخه ښکته شوم او صبا په خوشحالي موټر روښانه کړو د څو کوڅو او سړکونو څخه تیره شوه، په لاره کې په مختلفو بهانو سره مې د هغې خوا ته کتل او خبرې مې ورسره کول د موټر په ودریدو تازه مې فکر شو چې د کاکا کور ته راوړسیدو د ښکته کېدو حال کې صبا وویل:

— ټول لار په تمه ویې چې زه کوم حادثه او ټکر وکړم؟ خو وګوره زما موټروانې دومره ښه ده.

د هغې پدې خبره مې ځان سره وویل: چې ستا څنګ کې مړه کېدل هم خوند لري.. خو صبا ته مې په کراره لهجه وویل: د رښتیا هم موټروانې دې ښه وه.

صبا- مننه زما طبیعت هم ښه شو ستاسو په دی کار.

فرهاد- هیله کوم وړ یې نده.

زموږ د رسېدلو لس دقیقې وروسته فرشاد دوې هم راوړسیدل او سډیس لدې چې صبا مې تر کوره راوړل راڅخه مننه وکړل، او ټول د خوب د ځای پسې په ګرځېدو شو ترڅو سبا وخت د ختم لپاره راپاسېږو. ټول شپه مې د صبا اخیرې خبرو

ته فکر وکړو چې ویلې وه: مننه زما طبیعت دې ښه کړو. ما د هغې طبیعت او حال ښه کړو خو زما حال ولې خراب دی؟
ولې د هغې په هر ځل لیدل داسې بې واق کېږم ولې د هغې په لیدو د ماشومانو پشان احساساتې کېږم؟
اصیلا.....

د دې څخه وروسته چې د قرآن کریم ختم خلاص شو ټول یوه خوا پکار لگیا وه، د سهار څخه چې صبا مې نه وه لېدلې یا هم شاید وه خو د ډیرو کسانو مینځ کې ما ته نه ښکاره کېده، غوښتل مې چې میلنو ته ورکړم چې صبا پتنوس په لاس سالون ته راننوتل..

محبوبه- ماشاله د مجلسونو ښایست ځوانان او پیغلې دي.
اصیلا- بې له شک.

محبوبه- لڅیر سره راروان کال د الطاف جان د کوژدې دسمال راوړې او داسې مو راټول کړې.
اصیلا- ان شاءالله زدکړې خلاصې شې او بیرته راشی ضرور واده ورته کوم، خو د الطاف جان څخه مخکې د فرهاد جان محفل وگورو، اول حق د فرهاد جان دی.
محبوبه- ان شاءالله خور جانی خو چې هغه بیکار شې او واده ته وخت پېدا کړی، هر کله چې د واده په اړه یې خبری کو هغه تېښتې..

کریمه- ولا زه د سعید جان لومړې ښځه یم، نو اول حق زما د اولادونو دې چې واده وکړې او خپله ناوی راوړې اول زه خپل فرشاد جان ته ښځه وکړم بیا د فرهاد نمبر دی.
محبوبه- هر څه کې چې دی اولادونو خیر وی.
اصیلا- هر چاته د هغه قسمت، خدای ښه پوهیږي په خپل کارو باندی.

دا چې کریمه د سعید اولینې ښځه ده، ټول پوهیږي، مگر دا چې هغه تل محبوبه ته سپکاوی کوي حتی د ډبرې زړه هم درد ورباند کوي، دیش کالو ته به رسیږي چې محبوبه د کریمې خبری زغمې، چې تراوسه پوری یو بد لفظ(خبره) هغه مخی ته نه ده کړی، واقعاً ډیره صبرناکه ښځه ده.

فرشاد.....

ټول په خپلو کارونو بوخت و بغیر له ما چې پتمه وم چې صبا څه کار کوی چې هغې سره مرسته وکړم، چې سديس چې بیا خپل ځان څخه یې د تحقیق کمیتي مشر جوړ کړی وو، او په هر کار کې کار وو او گام په گام یې زه تعقیب کولم..
فرشاد- ته خپله کار نه لری؟؟
سديس- لرم کار مگر ته یې لیدلی نشې؟؟
فرشاد- کومه دی کار دی؟؟
سديس- ستا جاسوسی.. حتما سعید ماما ته وایم..
فرشاد- څه ورته وایې..؟ لاس دی خلاص.
سديس- دا چې ته د هغه د وریری پسی یې...

فرشادچ- هی هی چوب شه اوس به څوک واوری..

سديس په تیزه اواز وویل: زه لاړ سعید ماما پسی..

غوښتل مې چې منډه کړم ورپسی چې مور مې مانع شوه، او ویې ویل: زړه می خوشحاله دی چې زوی مې لوې شوی دی چې ښځه ورته وکړم، او ته همغه ماشومتوب دوری څخه نه یې وتلی..؟

لاسونه مې د مور نه راتاو کړ، او په مخ مې مچۍ کړه، اوس مې باور وشو چې رشتيا هم مورگانې د اولاد له زړونو خبر لري..
مور- بس بس اوس چالاکی مه کوو پریږده چې لاره شم...
فرشاد- پریږدم دی چې لاره شې مور جانې، خو خبره دی له یاده ونه وځی...
مور- توبه توبه.....

زړه مې د مور په خبرو خوشحاله شو تر کوره لس ځل د مور څخه قربان او صدقه شوم، نرخو خپل خبره هیږه نکړې. فرهاد
للا سمین خور کور ته رسه ول او بیا د پلار پسی تلو ترڅو کور ته یې راوړې، پلار نن شپه غوښتل یو څو ساعت زیات د انا
سره پاتې شی محبوب مور(د فرهاد مور د فرشاد میره) هغه زموږ سره راغله او دا چې ما ټول لاره مور ته مې ویل چې
خپل خبره هیږه نکړه هغه لږ مشکوک شول او پوښتنه یې وکړل چې څه خبره ده؟

فرشاد- څه ووايم محبوبې مورې... وخت یې را رسېدلې چې زوم شم..
محبوبه- پخیر.... پخیر... مبارک دې وی. لڅیره..
فرشاد- خدای مهربان دې چې زما د واده وروسته فرهاد لالا هم د واده کولو پریکړه وکړې؟
محبوبه- ان شاءالله زویه...

امهمممم وای وای سعید جووو مو دوه دانی شزی کړی او دا فرهاد و فرشاد ناسکه وروڼه دی او دواړه په یو انجلی عاشقان
دی 🤔 او اوس فرشاد زیات تلوار نفر دی خلک یی بیخی مرکې ته لا امداده کړه بدبخت فرهاد 😞
هسی د فرشاد مور خاله کریمه هم سخت شیشکه شزه ده 😞😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#بنځم](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرشاد- خدای مهربان دې چې زما د واده وروسته فرهاد لالا هم د واده کولو پریکړه وکړې؟
محبوبه- ان شاءالله زویه...

[#اوس](#) نوې برخه...

کریمه: فرهاد پوهیږې چې باید لومړې واده ونکړې ځکه اول باید زما زوی واده وکړې ځکه زه د سعید اولی ښځه یم او زما
ماشومان د اول واده حق لري.
فرشاد- داسې مه وایه مورې که خبره حق او حقوقو ته ورسېږی نو فرهاد لالا د اول واده حق لري ځکه مشر دې زما څخه.
کریمه- خو زه د محبوبې څخه مشر یم اول ناوې باید زه راوړم.
محبوبه- ما ته فرشاد او فرهاد دواړه یو شانتې دي او هېڅ راته فرق نکوي چې اول کوم زوی مې واده کوي، هر چا چې واده
وکړو خواښې کیدم زه.

فرشاد- ای زه قربان خپل د مهربان مورگانو څخه شم اوس دا ووايست چې کله ځې مرکې ته؟
فرح- فرشاد لالا لکه چې یو جنی مو په نظر کېده او خوبه شوې مو ده.

فرشاد- ماشومان د مشرانو خبرو کې خبره نکوي.

فرح- عه فرشاد لالا ووايست کته ستاسو د پوهنتون صنفې ملګري ده ايا؟

فرشاد- و مې ويل کته خبرې مه کوه.

فرح- اففف

فرشاد- اف او چوف زيات مه کوه يو دوه ورځې وروسته چې خپل ګرانې ميندې مرکې ته ويسم بيا پوهيږې چې سوک ياده وم.

محبوبه- نیک کار کې ځنډ نه کو همدا چې آدرس دې راکړو پر سبا يې د جنې کور ته مرکه ورځو.

کريمه- ان شاءالله.... ان شاءالله....

صبا.....

— خورې څه کېږي دا گيلاسونو سهار پريمنځو؟ نن د زيات کار کولو له لاسه مې نفس بند شو.

ثنا- ورځه وېده شه خور جانې زه خپل دا پاتې گيلاسونه مينځم.

صبا- ته هم لاره شه ويده شه زه قول درکوم سهار وخت پاسېږم او دا پاتې لوبې ووينم.

ثنا- ما ته خوب نه راځي ته ورځه وېده شه.. او هو زه ولاړه يم چې سعيد کاکا لارې بده خبره ده هغه ناست دې او موږ

ټول لارېشو ويده شو، هغه يواځې پاتې کېږي.

صبا- زړه دې نو ما خو درته وويل...

دا خبره مې وکړل او خپل د کوټې خوا ته روانه شوم چې لارې نيم کې مې د پلار او سعيد کاکا غږ واورېده چې خپل د ځوانې او ماشومتوب کيسې کول، کرار د کوټې خوا ته نږدې شوم او دواړه مې وليدل چې بابا يو خوا او سعيد د انا جانې بلخوا ناست دې او په خبرو لکيا دې، رښتيا هم انسان هر سومره غټ شې بيا هم مور ته اړتيا لري کوټه ته داخل نشوم ترڅو د هغوی مجلس خراب نشي او په کرار خپل د مور د کوټې خوا ته روان شوم، د هغوی په ليدو ما هم خپل د مور غيږه غوښته..

کوټې ته چې ننوتل مې د ماسخوتن پر لمانځه وليده، يو څو دقيقې مې ورته وکتل او د هغې په درلودو مې شکر وباسه بيا د دويم منزل خوا ته روان شوم، چې د کور دروازه وټکيده..

ثنا- شايد فرهاد يا هم فرشاد اوسيږي او د سعيد کاکا پسي راغلې وي، صبا! چيرته يې؟ دروازه خلاصه کړه.

صبا- همدلته يم خوري خو زه حوصله نلرم خپل دروازه خلاصه کړه.

د ثنا غږ پداسې حال کې چې زما څخه لري کيدو ويې ويل: اسرا نارامه ده هغې ته شيدې ورکوم لاس مې بند دې دروازه خلاصه کړه.

صبا- اففف سمده لارم.

فرهاد....

دا ورځو کې خدای بېحد پر ما مهربان شوې وو ځکه هر ځل چې د صمد کاکا کور ته راتلم نو هغه هوسې ماننده بڼايسته يار ديدار مې نصيب کېدو.

صبا- سلام.

فرهاد- عليکم سلام سترې مشې.

صبا- مننه خير ويسې راځې دننه.

فرهاد- نه مننه دننه نه درخم کولې شې پلار ته مې غږ کړې چې راشې نور ناوخته ده.
صبا- کاکا جان د انا جانې کوټه کېدې.

زړه نا زړه سالون ته داخل شم و د صبا څخه مې غوښتل چې پلار ته مې ووايې چې زه راغلې يم خو هغې کرار وويل: هغه کوټه کې کاکا جان او بابا مې دې مور مې مونځ کوي او د ثنا لور زارې زه هم لږ کار لرم نو تاسو خپل ورته ووايست، بيا هم ويځنې.
فرهاد- مشکل نشته مننه..

صبا بغير لدې چې کوم بله خبره وکړې خپل د کوټې خوا ته روانه شوه، زه هم بو څو دقيقې د سالون مينځ کې ولاړ وم بيا کرار کرار د انا جانې کوټې خوا ته مې حرکت وکړو، بغير له کوم شور ماشور څخه مې د کوټې دروازه خلاصه کړه چې بابا او صمد کاکا مې د انا جانې دواړو خوا ته کېناستلې ولیدل چې خپل د ماشومتوب کيسې کول، کوم کيسه به چې بابا شروع کړل صمد کاکا به خلاصه کړه او کوم به چې صمد کاکا شروع کړل بابا به تر اخيره کول، زړه مې غوښت ټول شپه هلته و درېږم او د هغوی کيسو ته غوږ شم نه پوهيږم خو ناساپه مې زړه وويل:

— ای کاش يوه ورځ زه صبا دې حال کې وگورم چې موږ دواړه ناست اوسېږو او خپل اولادونو او ملسيانو ته خپل د ځوانې کيسې وکړو. د يار ليدل په سپين سر توب کې هغه هم ځانته جلا خوند لرې.. بابا او صمد کاکا د ورونو څخه زيات د دوه ملگرو پشان وه، ما او فرشاد هم يو پر بل گران وو او ملگری وو خو دومره نه سومره چې دا دوه ورونه دې، شايد د دې لپاره چې زما او د فرشاد مورگانې بيلې دې موږ دواړه دومره صميمی نه يو، يو دبل سره...

کرار مط دروازه وټکول پلار مې چې زه وليدم لځايه پاسيده د هغه د پاسيدلو سره صمد کاکا هم لځايه پاسيده، د صمد کاکا د موټر کيليانې مې ورکړل او مننه مې ورڅخه وکړل چې دا دوه ورځې خپل موټر ما ته راکړې وو.
صمد کاکا- وړ يې نده زوې که اوس دې هم پکار وې ويسه..
فرهاد- نه مننه کاکا امين دې ژوندې وی هغه نن زما موټر راوړو.
صمد کاکا- ښه نو بيا سمد.

صمد کاکا او انا جانې سره مو خداي پامانې وکړو او د کور خوا ته روان شو...

فرهاد دوه ورځې وروسته د دوه مياشتني سيمينار دپاره هند ته روان شو فرشاد هم خپل په درس او د پلار سره په کار کولو بوخت شو، خو په دې مينځ کې يې خپل د مور سره د واده خبرې کولې، خو عجيبه لا دا چې ده هيڅ وخت هم د صبا نوم نه اخيست هغه په زړه کې پټه ساتلې وه شايد غوښتل يې خپل زړه د صبا د خوا څخه ډاډه کړي. د صبا چې دا څو ورځې کيږي زده کړي يې شروع شوي وه تر پخوا هم لږه ښکاريده که څه هم لوړ پوهنتون ته يې لاره نه وه پيدا کړې خو د همدې انستيتوت په زده کړو کې يې ښه زحمت ايسته او تر پايه يې خپل کونښن کاوه چې تل بريالې اوسي.

سهار نو خپل هغه نرمه وږمه نه لري، شپې هم تر پخوا ډېرې سرې شوي دي، عمر هم تر روانو اوبو چټک روان دی، تر څو سترگه پټوې اونۍ په مياشت او مياشت کال بدل شوی وي، دا چې اوړی څنگه ژر تېر شو او ژمی راغی دا به د موسم په غاړه پرېږدم خو دا عمر او ژوند چې ستا سره لوبې راخلي او داسې خپل تمثيلي ټوټه درباندي عملي کوي چې تا خپله خپل په ذات کې غرقوي دا پړه به د چا پر غاړه پرېږدم.

کله ډېر نرم او کله ډېر سخت، د تقدير د نوم نه وډارېږم او دا ډار زما لاسونه د ليکلو په وخت په لږېږدو کوي او دې ته مې مجبور کوي ددې ژوند حقيقتونه نا مکمل وليکم. ټوله کورنې په يو ډول د يو بل په ژوند کې سره راگير او سرگردانه وه څلور خوښې او ورونه په هر حالت يو بل سره ولاړه او د يو بل وياړ وه خو ايا تر اوسه کومه کورنې د شر او فتنې نه خلاصه وه چې دا به يې دويمه شي؟

د دوی دا کلک دیوال به څومره دوام وکړي؟! دردونه به تر څه وخته ناوړلي پاته شي. ددوی ټولو پای به څه وي، څو کلني کینې چې ددوی په زړونو کې دفن وې څه ورځې به راوړي، مشترکه غوښتنې به څه تعبیرونه منځ ته راوړي؟ درلودل چې نه درلودل به منځ ته راوړي، ټپونه چې ناسور کېږي او هغه ټول رازونه چې عشق او عاشق به په کوم دوږخ کې وسوزوي.

فرهاد او فرشاد دوه وروڼه چې هېڅ وخت هم یو بل سره برابر ندي کوم یو به هغه بل نه لورې وی. نیوهېږم خو هو ویلای شم چې تقدیر ددوی دواړو هلکانو سره پېره لوبه وکړه ددې سره چې وروڼه وه خو بیا هم هېڅ یو مشترک اړخ نلري یو بل سره غیر له عشق نه چې ددوی موازې لارې یو بل سره ټکروي، دوه وروڼه چې ددو جلا مېندو او اوه کلني توپیر سره وه یوه ورځ به په یوه لاره او یوه هدف پر وړاندې ولاړ وي. او دا ظالم بخت هېڅ وخت د قرباني اخیستلو څخه موږ شوی ندی او ټول ښه او بد د ځان سره وړي.

امهممم ستاسو په نظر به سه وشي؟ او صبا به د چا په قسمت کې ویی؟ هسی فرشاد ماته چالاګ معلومیږي فرهاد یو څه ساده او بیغم باش دی ☹️

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شېږم](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

اوه کلني توپیر سره وه یوه ورځ به په یوه لاره او یوه هدف پر وړاندې ولاړ وي. او دا ظالم بخت هېڅ وخت د قرباني اخیستلو څخه موږ شوی ندی او ټول ښه او بد د ځان سره وړي.

[#اوس](#) نوې برخه...

فرهاد

عاطفه او مینه هغه دوه نعمتونه دي د مور د برکته زما په ذات کې دي زه خپل د مور لومړی زوی او ښه همراز وم، د ټولو مېندو شه همراز د هغوی لونی وي خو سره له دې چې زه هلک وم خپل د مور بهترین راز داره وم او د هغې په خبره د هغې د ژوند لومړنۍ او اخرنۍ ستون وم. خپل د مور او پلار دپاره ښه زوی خپل د خوښو او ورونو دپاره ښه مشر ورور او خپل ملګرو دپاره ښه همدم ثابت شوی وم.

خو دې مینځ کې دا چې فرهاد څوک دی هېر کړی مې وو، فرهاد څه غوښتنې لري تل دا چې د ژوند په لومړي ټوبونو کې مې نور وه خپل ځانه ته مې وخت نه درلود ان چې کوم ځای کې اوس یم زما نه نورو غوښتنه وه.

ما خپل ماشومتوب خپل زړه کې قید کړې چې هره ورځ د ازادۍ ناره وهي، ما خپل ځواني قتل کړه او ددې دنیا په کونج کې مې خاورو ته وسپارل او خپل بې روح جسم مې ژوند کولو ته مجبور کړی وو. یو وخت وو چې د ژوند څخه مې شکایت نه درلود ځکه زما په زړه روان وو بې قید او بې غمه.

خو دا دوه کلنو په ما چې څه کانې ونکړې، ارامش یې راڅخه یووړ، د زړه درزا مې پېره شوه، ما چې کله صبا ولیدل د ځوانۍ گل مې وغوړېده، زما زړه هم په درزا پیل وکړ او د زړه نه مې یو اواز راغی چې یوازیتوب او لویي یوازې د خدای

سره ښه ښکاري، زه هغه مړاوی گل یم چې زما د ازادی بلبل یوازې صبا ده او هغه خپل د نوم غوندې زما په ژوند د رڼا راوستونکې وه.

زه هغه دښته یم چې باران یې صبا ده، صبا... صبا... او بس صبا...
دې سره چې دا دوه کاله کې داسې شېبه نه وه چې هغې ته فکر ونکړم خو هیڅ وخت مې هغې ته د ویلو جرئت ونکړ.
صبا.....

دو ساعته کې مې کتاب ښکته او پورته کړ ايله چې دوه درې جملې مې ځینې زده کړې نپوهېږم دا نور څومره شه درس لولي او حتی ورور مې یو وار کتاب ته وگوري ټول یې یادي وي.

شاید زما د تنبلۍ لامل همدا لعنتی مېایل وي هره ورځ سندرې فیسبوک او نورې اجتماعي پاڼې چې پکې غرقه غرقه یم. مېایل لږ ځان نه لرې کېښود او ومې ویل تر دوساعته پورې نور لاس نه وروپم تر څو خپل درس مې نه یې ویلی.
سر مې کتاب ته ښکته کړ یو څو شېبې به زما درس ویلو تېرې شوي وې چې د مېایل د مسیج د راتلو اواز راغی مېایل ته مې وکتل خو بیرته مې خپل کړې وعده یاده شوه او بیرته مې سر کتاب ته ښکته کړ دوه پاڼې مې وویل چې بیا هم د مېایل د مسیجونو اواز پورته شو ... ای خدایه دا مېایل هم بیخي بغل بویه عادت شوی چې په ځمکه پورته وي اواز یې پورته شي.

مېایل مې راواخیست درې مسیجونه مې د خور وه، پلان وو چې هغې سره بازار ته لاړه شم او داخبره زما بیخي د هېره تللې وه او نور مسیجونه د کومې شمېرې وه نپوهېږم نه مې پیژنده.
—سلام
—هلو سلام.. صبا....

دا چې زما نوم یې اخیستی وو پوهه شوم چې کوم شناخته دی، ځواب ته مې سلام ولیکه او ثنا ته مې هم ځواب ورکړ چې رادې شي زه تیاره کېږم .. مېایل مې مېز باندې کېښود د مېایل پاڼه لا نه وه قفل شوې چې مسیج راغی ...

— ښه یې؟

—مننه تاسې؟

—زه هم ښه یم.

—تاسې؟

—ښه یم مننه.

—مطلب مې له تاسې نه دادی چې ومې نه پیژندې.

—رښتیا؟

—هو.

—د ښاغلي صمد زوم یم.

—حسیب لالا ته یې مبارک نوې شمېره دی اخیستې.

—نه زه د کاکا صمد دویم زوم یم.

آخری مسیج ته چورت یوړم او بې ځوابه پاتې وم ما فکر کوو حسیب لالا ما په عذابوي خو که دا بل مزاحم وی څه؟ خور زنگ راغی او زه تلو ته تیاره شوم په لاره کې مې مېایل بې اوازه کړ نپوهېږم کوم ډار مې زړه کې کېښېستلی وو چې د هغه د بر ملا کېدو ویره مې درلوده که څه هم ما هغه شمېرې ته کومه بده خبره نه وه کړې او نپوهېدم چې څوک مې ازاروي یا واقعی مزاحم دی ډېر غټ ډار مې زړه کې لویدلی وو.

فرشاد.....

د هر چا نه مخکې مې غوشتل صبا سره خبرې وکړم او دهغې نظر خپل په اړه واخلم شاید غرور مې اجازه نه راکول چې هغه دې ماته د رد ځواب راکړي. دوه اونۍ مې کوشش وکړ چې په یو ډل صبا سره خبرې وکړم خو هیڅ داسې موضوع نه وه چې د خبرو سر کېږدم سره له دې چې موږ ټولو ژوند یوبل پورې تړلی وو او ډېر صمیمیت مو درلود خو هیڅ وخت په مېایل کې مو خبرې نه وې. کړي شاید هیڅ ضرورت نه وو پېښ شوی. او دا چې د واده خبره مې مور او محبوبې مور ته کړې هره ورځ یې د نجلۍ د نوم پوښتنه کوله باید مې خپل خوښه کړې نجلۍ ورته معرفي کړې وای او بالاخره مې کوشښ وکړ صبا ته پیغام پرېږدم وگورم شاید ځواب راکړي...

د پیغام کولو نه یې پوه شوم چې یا خو یې شمېره نه ده پېژندلې یا هم خپل ځان ناگاره اچوي خو دا ښه بانه وه د هغې د ازارولو دپاره .. او بیا زما اخیښت مسیج چې ویلي مې وه د کاکا صمد زوم بې ځوابه وو ځواب یې نه وو راکړی — څه شوې ورې؟ خپل د پلار د زوم سره بد سلوک کوې؟ دوه دقیقې د تایپ کولو په حال کې وه خو پیغام یې ونه لیږه.. — بلا گکې څنگه چې ستا ژبه بنده پاتې ده؟ بیا یې هم پیغام ولید خو ځواب یې رانکړ .. دا وار مې ورته ولیکل چې د خبرو جرئت نلرې نو ولې دې گوتې ستړي کوې چې پیغام لیکې او بیا یې پاکوې ..

صبا

ټوله لار مې چورتونه وهل او دا چې فکر مې کوه لالا حسیب دی پشیمانه وم او ډارېدم چې دا به څوک وي او دومداره پیغامونو نه یې دا راته ښکاره کول چې ملگري مې زما د ازارولو کوښښ کوی او دا چې دوامداره زنگونه یې وهل په تشویش شوم. څو لیکي بد رد مې ورته ولیکل چې ورته یې ولېږم خو بیرته مې پاک کړل او کومه اړتیا مې ونه لیدل چې ځواب ورکړم او ښه جواب ددې بې عقله بلاکیدل وو.

فرشاد- کله چې زما سره د خبرو کولو جرئت نه لرې ولې خپل گوتې ستړي کوې پیغام لیکې او نه رااستوې ..

نه نو شاید کوم څوک مې تعقیبوي.

صبا- زه د ځواب درکولو وخت نه لرم که ځان معرفي کوې ښه گنې بلاکوم دې.

فرشاد - دروغ مه وایه تا پیغام ولیکه ما ولیدې.

صبا- نه مې دی لیکلی او ما تاسو د کوم بل چا سره غلط کړی الله حافظ.

فرشاد - نجلۍ جانې ته زما سره مسیج کوې او هلته ستا تایپ کول ښکاري ماته او که وغواړم ستا مخ هم لیدلای شم.

اوففف خدایه زه ولې هغه ته متوجې نه شوم .. مېایل مې بند کړ او موټر کې مې کېښود. د ثنا سره مې اسرا ته شیان واخیستل او ثنا هم ځان ته یوه جوړه ښایسته جامې واخیستې زما هم زړه شو چې ځان ته جامې واخلم دو ساعته نو مو هم بازار کې تېر کړل حسیب لالا چې موږ یې ښار ته رسولي وو بیرته خپل ته کار ته لاړ او ددې خوا زه او ثنا تکسی کې کور ته راغلو.

صبا - خورې څه نظر لری چې پلار ته زنگ ووهو!

ثنا - د څه د پاره؟

امهمممم عجب مضر او چالاک فرشاد دی 😞

#جهنمي مينه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اوم برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا - خورې څه نظر لری چې پلار ته زنگ ووهو!

ثنا - د څه د پاره؟

#اوسې نوې برخه...

صبا- چې راتلی د ځان سره د هوټله پاڅه خواړه راوړي زه خو سترې یم د اشپزی حوصله نه لرم.

ثنا - تا لټه که هر څوک وکړي کور یې خراب دی. نه صبر وکړه حسیب ته وایم چې یو څه راوړي.

صبا- گوره ته هم لټه یې خور جانې ها ها ها

ثنا - ماشاءالله په خبرو کې خو بنده نه راځي....

ثنا.....

حسیب څلور بجې ډوډۍ راوړه او زما څخه یې وغوښتل زر لار شو ځکه اسراء مو د ترور او اناجانې سره پرې اېښې وه او نارامی یې کوله ډوډۍ مې د پخلنځي پر میز کېښوده او مور ته مې وویل چې صبا وینه شي ډوډۍ دې ورکړي هغه چې کور ته راغله جامې لا تبدیله نکړې همداسې ویده شوه، څه پوهېږم ډېره سترې شوه که یې نازونه کول. مور نه مې خدای پامانی واخیست د صبا سودا مې ورته پرېښوده خپل سودا مې حسیب ته ورکړه تر څو موټر کې یې کېښېږدي دومره سترې وم چې د تلو توان مې نه درلود همدا چې کور ته ورسېدم حسیب ته مې وویل د سودا کڅوړي دې راواخلي.

زړه کې مې وویل صبا حق درلود چې ویده شوه زه هم ډېره سترې شوې یم بخت مو زورور وو تر څو موږ راتلو اسراء هم ویده شوې وه زه سېده اطاق ته لارم او ویده شوم.

حسیب کڅوړې لوړه راوړې مننه مې ترې وکړه.

حسیب - په یو مننه خو نه خلاصېږې

ثنا- ولې نو؟

حسیب - ولې چې د جامو د راوړلو د زحمت سره د مېایل زحمت مې هم وایسته.

ثنا- خو زما مېایل دادی زما سره دی.

حسیب - نو دا د چا دی؟

په لږ لوړ اواز مې وویل: زما سره خو دوکه او خیانت خو نکوی؟

حسیب - هو څو نجونو سره گرځم ټولو ته ستا غوندې مېایل اخلم او بیا خپل د لور عکس د مېایل پر صفحې ورته ایږدم

توبه...ثنا ته تل ولی منفی فکرونه کوی؟

په خدا مې وویل: توبه توبه... حسیب ته مې قربان شم چې داسې ژر غوسه کیږي مه خپه کېږه ټوکې مې کولې، زما

موایل خو ندی نو ضرور د صبا مېایل دی حتمن.

حسیب - خو وختې به دې ویلي وو چې ورکړې مو وای.

ثنا - څه وخت مې ويلي وای گرانه زه خو خبره نه وم.

حسیب مایل لاس کې راکړ وې ویل: اوس نو نخرې مکوه لس دقې مخکې خو خاین او بیا گران شوم.

ثنا - گوره په ټوکو هم نه پوهېږې بیا ونه وایې چې خبرې نه راسره کوې.

حسیب - بس بس تاسې ښځي همدا فکر کوی چې نران خیانت کوی. او هو ته یا صبا خپل د مایل د صفحې عکس تبدیله کړې د جامو څخه نیولې د مایل تر پوښه پورې شیان مو یو ډول دي دا بس نه چې مایل کې یو عکس هم ایږدئ.

ثنا - ان د مایل پاسورډونه مو یو دی ښاغلی

حسیب - نه نو

ثنا - هو نو حسود خانه شرط ترې؟

حسیب - نه نه زه تسلیم یم تاسې خوښې هر څه کولای شئ شاید یو هم وي.

حسیب دا خبره وکړه او لاړ تر څو خپل جامې تبدیله کړي. غوښتل مې د صبا مایل بند کړم او سبا ته یې ورکړم چې یوویشت بې ځوابه زنگونو ته متوجه شوم گمان مې وکړ صبا ددې په خاطر چې مایل پیدا کړي زنگ وهلې، غوښتل مې زړه یې ټول کړم او خبر ورکړم د صبا مایل مې خلاص کړ پاسورډ باندې پوهېدم زما د لور د زېږېدنې تاریخ وو، یو شمېرې ته مې چې د صبا د مخاطبینو په لست کې نه وه پام شو دا څوک دی چې صبا سره دومره په تماس کې دی؟ د پیغامونو صندوق ته لاړم د همدې شمېرې څخه پیغامونه راغلي وه.

اول پیغام لیکلی وه: ها ها ها بیا دې هم مایل خاموشه کړې بلاککي.

دوم پیغام: مه پارېږه نه شم دې لیدلای.

دریم مسج: د ظاهره خو ډارنه ښکاري

څلورم مسج: هلوووو ...

لومړني پیغامونو ته لاړم ټول مې وویل او پوه شوم چې دا هر څوک چې دی شناخته دی او د صبا د ازارولو نیت لري. په

ځواب کې مې ولیکل: د صمد خان ښاغلي زومه جرئت وکړه نوم دې ووايه چې پوه شم نوم دې څه دی؟

لس دقیقې تېرې شوي نه وې چې پیغام راغی...

— تاته همدا چې قبوله دې کړه چې د کاکا صمد زوم یک کافی ده.

له دې چې کاکا صمد یې ویل گمان مې وشو چې د کاکا زامن کیدلای شي خو امکان نه لري موږ که څومره یو بل سره ټوکې

وکړو سهي ده خو نه تر دې اندازې ... اعصاب مې خراب شوه زنگ مې ووهه قطع یې کړ او پیغام یې وکړو

— څه تلوار دې دی چې زما اواز واورې؟

— کیدای شي ځواب راکړې.

— ټوله ورځ تا ځواب رانکړ اوس هم زما نوبت دی.

نه نکیدل زړه مې نه کرارېدی هر ډول چې کیدل باید پیدا کړی مې وای تقریباً لس واره مې زنگ ووهی تر دې چې په خبرو

راغی.

فرشاد....

مازديگر مې مور دوی سره چای څښلې محبوبې مور هم خجور پاخه کړې وه ..

فرشاد- مننه مور جانې لاس دې درد مکوه.

محبوبه - نوش جان دې فرشاد جانه.

د محبوبې مور خجور واړه واړه خوښېږي چې جوړې کړي نو ما هم دوه دوه خولې ته اچول او خوړل مې، مور مې راته غوسه شوه او ويې ويل: ځان وژنې خجور خو نه تېښتي کرار يې وخوړه...
دا چې کور يوه نه ويښل شوې برخه وه اعصاب يې راخړاوي او بې له کومې اضافي خبرې مې خجور واخيسته او خپل په مبايل په کيم باندې بوخت شوم. صبا زنگ ووهی جواب مې ورنکړ خو پرله پسې زنگونه يې ووهل مبايل مې بې اوازه کړ او د کوره ووتلم.

د ظالم لور ته مې ټوله ورځ زنگ ووهی مسيح مې وکړ ځواب يې رانکړ او اوس زنگونه وهي. غوښتل مې خبرې ورسره وکړم خو نپوهيدم د کوم ځای نه يې شروع کړم زړه نا زړه مې پيغام ورته پرېښود. صبا اول خو د نن د ازار دپاره مې وبخښه او دويم دا چې هر څه چې زه درته وایم کوښښ وکړه چاته ونه وايي. بيا يې هم زنگ ووهی .. ايبي نجلۍ ولې داسې ورخطا يې پيغام مې پاک کړ او مې ليکل يو دقه صبر وکړه ورخطا نجلۍ..

ښه زه چېرته وم... هو.. پيغام.... صبا اول د نن د ازار دپاره وبخښه او دويم دا چې کومې خبرې چې تاته کوم کوښښ وکړه څوک خبر نکړې ... او دريم ان که دې د دا اوسه ځواب رد وي کومه ستونزه نشته خو هيله کوم زما پيغام ته غور وکړه دا چې څنگه د مبايل تر شا درته وایم نه پوهېږم پدې مې ليکل ښه لاره وگڼله.
اوس که درنه پوښتنه وکړه چې واده راسره کوې ځواب به دې څه وي؟

پيغام مې ولېږه او په تمه شوم ترڅو پيغام ووايي دوه دقې وروسته مې بيا پيغام ولېږه ..
— څه نظر لرې صبا؟

صبا مستقيم زنگ ووهه زړه نا زړه وم چې ځواب ورکړم يا نه؟ ..
زنگ مې قطع کړ او ورته مې وليکل که ښکښل راته کوې همدلته يې راته وليکه او که ځواب دې هو وي نو بيا زنگ ووهه.

د پيغام پانې دا راته ښودل چې څه ليکي.. ځان ته مې وويل بې عقله ځان دې ريشخند کړ.. اوس که هر څه ښکښل وکړي په ارام مغز يې ووايه.

— ته څوک يې؟

د صبا دې پيغام حيران کړم يعنی صبا تر اوسه نه وم پيژندلی؟
— فرشاد ...

يو وار د نوم د ويلو پښيमानه شوم خير خو نن يا سبا د شمېرې نه يې پيژندلم او دا چې جرگه ورته وکړم کومه بده خبره نده.

په بل پيغام کې مې وليکل: صبا جانې هر وخت چې وغواړې جرگه درته ليرم ما غوښتل پوه شم چې ته راضي يې کنه.

توکې ټکالې وې تر همدې حده تر دې وروسته يې بده گڼم او شايد خبره غټه شي .
نپوهيږم څنگه قناعت درکړم صبا..

ځواب رانغی او د بلې خوا حيران وم چې که دا صبا ده دا ولې داسې ارامه ده حداقل يو وار خو يې جنگ کاوه ښکښل يې کول او که منتظره ده چې جرگه ورته ولېږم؟

— کوره صبا دا چې څه فکر کوې نپوهيږم خو غوښتل مې مطمئن شم چې بل څوک دې زړه کې نشته، که دې خوښه وي ووايه يا هم زه جرگه درلېږم او که دې ځواب نه وي بايد قناعت لرونکی ځواب راکړې.

امهمممم سنگه چل وشو؟ مسجونه خو اغلی ثنا جووو وویل او فرشاد هم فکر کوی صبا ده 🤖 اوس به څه وشي؟ څه به ورته ووايي؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#اتم برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

— کوره صبا دا چې څه فکر کوي نپوهيږم خو غوشتل مې مطمئننه شم چې بل څوک دې زړه کې نشته، که دې خوښه وي ووايه يا هم زه جرکه درلېږم او که دې ځواب نه وي بايد قناعت لرونکی ځواب راکړي.

[#اوس نوې برخه...](#)

فرهاد....

شپږ بجې مو تولگی ختم شو زه خپل دوه همکارانو سره امين چې د کابل څخه راسره وو او بل صفی چې دلته ورسره شناخته شو لاړو د شپې ږوې د خوړلو دپاره. نژدې هوټلونو کې مو ږوې وخورله امين خپل کارت راوايسته او د ږوې پيسې يې ورکړې د بټوې د خلاصولو په وخت کې يې د ښځي او دوه ماشومانو عکس ته متوجه شوم څومره بختور وو چې دوه زامن هم لري. او صفي هم چې د دهلي اوسېدونکی دی تلو کې يې کورنۍ ته د ږوې فرمايش ورکړ او که چېرې هوټل ته ورسېدو د امين د اطاق خوا ته لاړو امين سگريټ راته ونيوه ما نه کړه ورته. زه اعتياد نه لرم او دا چې څومره تاوان لري هم پوهېږم خو کله کله مې سگريټ ته زړه کېږي.

فرهاد- صفي ښه او محترم سړی دی کنه امين؟

امين په خدا وويل: ولا زما اندازه خو ښه سړی ندی خو بيا هم گوزاره کوی، بد هم ندی.

په خدا مې ورته وويل: اعتماد به نفس وروره، ستا څخه بهتره ده زما څخه هم.

امين - هو ستا څخه يو ښه والی لري هغه دا چې يو دوه کاله له تا کشر دی او يوه لور لری ماشاءالله.

فرهاد - خدای دې ورته وساتي.

ما چې د سگريټ دوه دوده کش کړي نه وه امين سگريټ خلاص کړ او دويم يې راواخيست. چې ما ورته وويل: موږ

ډاکټران هم يو خو بيا هم د حد نه زيات سگريټ څکوو.

امين وخنډل بيا يې وويل: هو يو خو دا هم د ژوند نه د خوند اخیستلو يوه طريقه ده.

فرهاد - همممم هوو خو دا خوند ذلت هم لری.

امين- اوس څوک کولای شي ستا غونډې ځان د ټولو خوندونو محروم کړي ته يې چې په هيڅ خوشاله يې ټول ستا غونډې نه وي.

فرهاد- بس دی بيا يې مه پيلوه ...

امين- کوره فرهاده پدې چې زما ملگری يې درته وایم پښيमानه کېږي دا ځواني به دی لس کاله نور نه ویی درسره بيا به

یواځې گرځي هلت به زما د خبری په مطلب پوی شی. ته فکر کوي هېڅوک ستونزه نلري، ټول يې لري خو د حل لاره يې

پیدا کوي نه چې ترې تېښتي د چا کورنۍ راضي ده چې ستا نده يا دا چې خپل ځان دې د لذت او خوند نه محرومه کړي ايا

د ذلت دې کم شوی؟ اوس دې عمر همداسې تېر کړه و بيا سهار شکايتونه کوه .

فرهاد اففف کړه او چوپ شو شاید پوهېده چې یو ورځ به حتمن پېښمانه کیږي.
صبا د هغو نجونو وه چې دنیا اوبه یوړه او دا خبره نشوه.

اصیلا - پورته شه نجلۍ ماخستن شو او ته تر اوسه ویده یې.
صبا- پنځه دقیقې بعده

اصیلا- نه نکیږي کاکا دې زنگ وهلی راځي زموږ کور ته، بې له هغه دومره ویده شوې یې چې توله شپه ویښه پاته کیدای شي.

صبا.....

د مور به اواز پورته شوم او دا چې پرې یې نه ښودم چې ویده شم عصاب مې خراب وه په غوسه مې وویل: دا د راتلو وخت دی موری؟

اصیلا - ډېرې خبرې مکوه فقط چې پسه ورته کبابوې پورته شه ..

صبا - زه یې ونکړم نو څوک یې کوي..

اصیلا- هرڅه تیار دي یو ته شهزادګۍ نه یې..

مبايل پسې مې ګرځېدل مور مې چې دهلبز ته تللې وه ږغ مې کړو

— موري زما مبايل دې نه دی لیدلی؟

اصیلا - ثنا سره دی سبا یې درته راوړي

دا خبرې که زه مړه نه کړم زهر مې هم نه وژني. دا چې ثنا غلطه پوه شي ډېره پارېدم او غوښتل مې ډېر ژر ورڅنګه ورشم.

اصیلا - نجلۍ تراوسه خپل پر ځای ناسته یې؟

بیا مې هم مور اطاق نه راغله او منتظره وه د ځایه پورته شم .

پورته شوم او مې ویل: اوس وګوره موري نوره نه ویده کیږم خو اجازه راکړه چې جامې مې تبدیله کړم.

ثنا....

فرشاد مسیج کوئ او ما ویل خو زه نپوهیدم چې فرشاد ټوکې کوي که جدي دی خو که ټوکې کوي کار یې ډېر بد دی دا چې

مسیج ګورم او ځواب نه ورکوم زنگ یې ووهی درې زنگونو وروسته مې ځواب ورکړ..

فرشاد - بلې صبا اورې...

ثنا - بلې

فرشاد په مشکوک انداز وویل: صبا؟

ثنا - نه ثنا یم..

فرشاد....

دا چې ثنا سره مې خبرې کولې ډېر شرمنده شوم. خاورې دې زما بخت شي یعنی دا دومره وخت مې ثنا ته مسیج کوی د

غلا کار خو داغه ځای یې بد دی شاید شمېره مې غلطه اخیستې وي.

فرشاد- ثنا خورې ت... ته ی....

ثنا - هو د پلار زومه څه ویل غواړې؟

فرشاد - وبڅښئ ثنا خورې ما فکر وکړ صبا...

ثنا - هو صبا څه کړي؟

خبره مې هېره شوه دا چې څه ووايم نپوهېدم.

ټټا - فرشاد...!

فرشاد - بلی.

ټټا - نورې دا ټوکې ونکړې ډېره بده ده. شکر وباسه چې د صبا مېایل دلته پاتې وو که هغه خبره شوې وای اوس یې قیامت جوړوه.

فرشاد - اوس ته په هر څه خبره یې ټټا خورجاني ستا په نظر صبا ما قبلوي؟

ټټا - زه څه خبره یم خو که نیت دی نیک وي کاکا جان دوی له لارې مخ ته لاړ شه نه د مېایل د لارې.

فرشاد - قسم ده چې جدی یم که ووايې دا اوس مې پلار دوی درلېږم خو ډارېږم صبا یې ونه مني.

ټټا - زړه یې نو چې قبلوی دې او که نه.

فرشاد - نه حق نه لري چې ما قبول نکړي او قبلوي مې نه باید قناعت لرونکی ځواب ولري. ټټا خور مرسته مې وکړه ...

ټټا - سمه ده څه غواړې چې ویکړم؟

فرشاد - د صبا څخه پوښتنه وکړه چې څه نظر لري.

ټټا - زه څه پوښتنه وکړم ته اول جرکه راولېږه بیا به زه پوښتنه ترې وکړم.

فرشاد - نو بیا همدا نن شپه درځو او ته هم راشه ټټا خورې هیله کوم! !

ټټا - زه خو ډېره سترې یم.

فرشاد - پخداي خورې دا مرسته به مو هیڅ وخت هېره نکړم.

ټټا - سمه ده زه حسیب سره خبرې وکړم چې څه وایي.

فرشاد - ته هغه سره کار مه لره زه حسیب ورور ته وایم چې رادې ولي ته فقط تیاره اوسه او هېره دې نه وي چې ته د زوم

له خوا ځې.

فرشاد...

ټټا ته چې مې د راتلو وعده ورکړې وه اوس حیرانه وم چې پلار ته څنگه ووايم که مې مور ته ویلی وه شاید بهانه یې کړې

وای او نن شپه نه وای تللې ځکه نه یې خوښیږي د چا مخ کې بې قدره شي باید هر ځای په شان او شوکت لاړه شي

یوازینی لار محبوبه مور وه ژر یې د اطاق خوا ته لاړم د ماښام لمونځ یې کاوه په تمه شوم تر څو لمونځ خلاص کړي او بیا

خبرې ورسره وکړم.

فرشاد - سلام مورجاني ښه یې ..

محبوبه - علیکم سلام .. د مور نفس.

محبوبې مور چې عادت درلود بعده لمانځه ډېرې دعاوي ووايي شروع کړه او وروسته یې زما په مخ چف کړه .. بلاخره تول

دعاوی او ذکرونه یې خلاص شول. او ویې ویل: څه دې غوښتل فرشاد زویه..

فرشاد - هو مورجاني غوښتل مې پلار مې راضي کړې چې نن شپه د کاکا صمد کور ته لاړ شی.

محبوبه - ښه ... دا د خیر کار د چا دپاره؟ اها صبا صبا ښه نجلۍ ده ماشاءالله

په خدا مې وویل: هو ماشاءالله ښه ژبه هم لري.. گوره مورې وعده مو کړې وه چې زما دپاره په جرگه ځی اوس یې وخت

دی باید پلار سره مې خبرې وکړی.

محبوبه - سمه ده زویه زه خبرې کوم خو فکر نکوی چې مور دې باید دې مسله کې خبرې وکړي؟

فرشاد - نو ته خو مې هم مور یې؟ ته باید پلار سره مې خبرې وکړې نور یې پر ما ... ځکه که مې پلار مورته ووايي چې

همدا نن شپه لاړ شو هغه یې نه ردوي .

محبوبه - سمه ده زويه.

فرشاد - نو زر راځه مورې پلار څنگه چې ناوخته كيږي.

دا چې محبوبې مور مې پلار سره څنگه خبرې وکړې نپوهيږم خو لس دقيقې وروسته محبوبې مور زه وغوښتم او پلار څنگ ته لاړو.

پلار - ښه نو ښاغلی غواړي چې زوم شي؟

فرشاد - هو پلار جانه

پلار - ماشاله د زوم ژبه خو هم اوږده ده ماته چې مې پلار ښځه کوله ما ان هو يا نه نه شوه ويلي.

محبوبه - ښايسته زوی مې مه ازاروه!

فرشاد - ښه نو لاړشم تيار شم؟

پلار - ته چيرته پخیر؟ اول ځل مشران ځې او خبره خلاصه وی بيا ته.

فرشاد - زه دروازي مخ کې درته په تمه كيږم.

امهممممم عجب چالاک شی دی دا فرشاد خبره یی جوړه کړه همدغه نن شپه یی خپل مور و پلار واستول 😞 ستاسو په نظر د صبا جواب به چشی وی؟ ایا هغه به یی ومني او کنه؟

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#نهم برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

پلار - ته چيرته پخیر؟ اول ځل مشران ځې او خبره خلاصه وی بيا ته.

فرشاد - زه دروازي مخ کې درته په تمه كيږم.

[#اوسې نوې برخه...](#)

صبا....

زړه نا زړه مې د مور په مبايل خور ته زنگ ووهی هغې جواب راکړو.

— بلی خورې ښه یې

ثنا - فکر مې نه کوی د زړه ټوټه دې یوځای هېر کړې..

د خور مطلب مې مبايل وو ځکه هېڅ ځای مه نه هېروه خو قسمت دی نو هر څه مخ ته راځي.

صبا - خورې کیدای شي مبايل مې بند کړې سبا پلار ته مې وایم رایې وړي یا زه خپله یې راوړم.

ثنا - نه لازمه نده زه او حسیب راځو ستاسې کورته.

صبا - عجب ده نن د هره خوا میلماڼه راځي؟!

ثنا - ولې کوم بل څوک هم راځي؟

صبا - هو کاکا سعید مې پلار ته زنگ. وهلی راځي دلته.

ثنا - اووهوو ښه کاکا سعید.

صبا- کوم ځای یې اوهو درلوده؟

ثنا- هیڅ هیڅ سمې جامې واغونده پزه مو پرې مه کړې.

صبا- ولې؟؟؟

ثنا- ښه نو د هغو جامو سره چې د ښار نه راغلې یې کښېنه.

فرشاد دوعدي سره سم خپل مور او پلار سره د کاکا صمد کور ته راغله وروسته حسیب او ثنا هم راغله فرشاد چې تر اوسه موټر کې ناست وو د حسیب د ډېرو ویلو سره کور ته راغی ټولو ډوډۍ وخوړله او دا چې فرشاد محترم او دروند شوی د چا څخه پټه نه وه.

صمد - فرشاد زویه شه یې؟

فرشاد - هو کاکا جانه مننه تاسې شه یاست.

صمد - نو ولې موټر کې ناست وې نه چې زموږ د کور نه پرهبز شوی یې؟

فرشاد - نه خدای دې نکوي کاکا جانه تاسې مشران یاست فقط غوښتل مې چې د مشرانو د کار مزاحم نه شم.

ددې په اورېدو حسیب او ثنا چې په خبره خبر وه وپخندل

ثنا - ماشاءالله فرشاد جانه ښه هنرونه لرې.

حسیب هم غوږ وهنه شروع کړه او په ټوکو یې وویل: د مشرانو کوم کار...؟

دا وار سعید هم په خندا شو او ویې ویل: دا هلک کار تمامه دی که چوپ وي ښه به وي.

دا چې فرشاد حاضر ځوابي نه کوله څو کسو ته چې د جریانې ناخبره وه عجیب شکارېده، صبا ټولو ته چای ورکړې فرشاد ته یې هم ست وکړ فرشاد هماغسې دروند ناست وو او تماشا یې کوله.

سعید - لالا صمده که څه هم زما نه مشر یې او تل دې زموږ سره شه کړي دا وار هم ان شاءالله هم موږ خالی لاس نه استوې.

صمد کاکا- ان شاءالله که خیر وي.

کریمه مخکې شوه او ویې ویل: خیر دی او ان شاءالله په خیر به مخ ته ځو، که څه هم موږ خپل یو او دی خبرو او تشریفاتو ته اړتیا نشته.

سعید - ولې اړتیا شته صبا لور مو پر موږ حق لري..

صبا چې تر اوسه خپل خیالونو کې وه خپل د نوم په اورېدو یې تعجب وکړ او فرشاد ته یې وکتل فرشاد چې ټوله شپه په غلا صبا ته کتل تر څو ورسره سترګه په سترګه شي اهسته یې صبا ته سترګک ووهی صبا هکه حیرانه پاتې شوه او غیر له چې کوټه کې کښېني او ددوی خبرې واورې بله چاره یې نه درلوده

سعید- که څه هم لومړی ځل سوک د هو او د نه جواب نه ورکوی خو زه خبر رامخکې کوم چي پوی شم ایا بل ځل ته د راتلو موقع شته او کنه؟ لالا زه ستاسو څخه صبا جان خپل نالایق زوی فرشاد ته غواړم.

اصیلا...

دا ناڅاپه راتلل او دا د کریمه د کالو داسې پرېږیدل لکه چې واده ته روانه وه بی دلیل نه وه نو، اخیر هم خپل د راتلو موضوع یې وویل د صبا مرکې ته راغلې وه ما کوم خبره د ویلو لپاره نه درلود، ځکه فرشاد ښه زحمت کش هلک وو او کوم بدې ورڅخه ما نه ولیدلی صمد هک حیران وو او نه پوهیدی څه جواب ورکړی نو ما تلوار وکړو او ومې ویل:

اصیلا- مننه سعید لالا چې موږ مو خپل لایق وبللو او زموږ کور ته په جرګه راغلې، خو ولای نه پوهیدم څه جواب درکړم.

فرشاد جان ماشالله ښه زحمت کش هلک دی خو اخیرې پرېکړه چې سوک کوی هغه صمد جان او بیا صبا جانه ده. که

ځوانان راضی وی موږ به پکې سه ووايو؟ زه خو يې د مور په حيث په دی مرکې راضی یم.

حسیب خپل لاس د فرشاد پر اوږه کيځود او ويې ويل: دا هم ستا د بخت څخه.. زه يې يو مياشت خوب ته پرينځودم د زيات تشویش له لاسه چې ايا خپل لور راکوی او کنه؟ او تاته گوره اول ځل کی درته وويل چې خوانبې دی راځې ده؟ دا ظلم دی..

پدی خبره ټولو وخنډل بی غیر د صبا څخه چې په دوو لارو کې پاته وه چې آیا اتفاق کې پاته شی یا بیرون ته ووځې؟ ثنا: که چیرته ډیره شرمیدلی وی ..کولی شی اتفاق ته د لاره شی خورجاني ستا نظر به بل ځل پرېږدو .. صبا له ځای څخه یی پورته شوه ټولو پچ پچ خنډل .

محبوبه- ښه ان شاء الله چې کار د خیر به وي او پخیر د دغو دوو ځوانانو به وی دا ځل خو بی معرفی راغلم ومی بخښی. اما بل ځل په پوره آمادگي سره راځم ان شاء الله. اصیلا جانې تر هغه وخته ته هم له صبا جاني ، الطاف جان او مور جاني سره (د شیرین میرمن د صبا انا) مشوره وکړې موږ یی هم د فرشاد جان د خویندو او ورور سره خبری کو او دا جریان وایو..

اصیلا- مه مي شرموه محبوبه جان ، ما خو خپله خبره وکړه چې پلار او ورور يې رضا شی زه یی حتمن در کوم.. سعید- ښه پس ټول یو ځای خپله کور ته ځو ان شاء الله بل ځل خو به مو حتمن خوله خوږه کوی وریندار جانې. صبا...

د کاکا سعید د خدای په امانې غږ را ځی او زړه می ډیر نا آرامه کیږی .. اوس می مور ته څه جواب ورکړم .. که له ما پوښتنه وکړی ..څه به ورته وایم ؟ زه د مرکې غوښتلو تجربه نه لرم دری کورنۍ زما غوښتلو ته را غلی چې دري واړه می پلار له خوا رد شوي . او هیڅ ضرورت پیدا نشو چې زه خبره وکړم د اتفاق دروازه می ورو ورو تک تک شوه ..او د ثنا غږ وو ، چې اجازه د داخلیدو یی وغوښته ..

صبا- راځه خوري له کومه وخته د اجازه غوښتله؟ ثنا- فکر می وکړو چې میرمن صبا شاید وغواړی چې تنها ووسي .. او د خپل راتلونکي په اړه فکر وکړي. صبا- د څه شی راتلونکی خوری تر اوسه ډیر لاره پاتی.. ثنا- اصلاً هم ډیره لاره نده پاتی وگوره صبا جانی هره خبر چې لري ویی وایه له اوله ..ځکه مور د خپل طرف نه هو وویل پلار هم چې شاید موافقت وکړې ځکه وراره یی دی او مینه ور سره لري او زه چې راضی یم ځکه زه پوهیږم فرشاد در سره مینه لري ..(صبا خپلی سترگی گردی کړی او خور ته یی وکتل چې ثنا وویل: بده خبره می وکړه ؟

صبا- د کوم خوا مینه خوری؟ هغه بیزو...؟! ثنا- متوجه ووسه صبا جانې ..لدی نه وروسته شاید دا خبره دی نا خوښه تمام شی ..وگوره که څوک دی خوښ وی ماته ووايه زه درسره کمک کوم .. صبا- توبه خوری ...غوښتل څه معنا؟

ما په ټول عمر کی د مینې لرلو خبره نده اوریدلی ..څه ورسپړی چې زه دا خبره په بل چا پوری وتړم ..

ثنا- وگوره ..فرشاد هغه سپړی دی چې پخپله خبره ولاړ دی ..حتا په ښه نوم سره یی خواستگاران را ولیږل تر څو پوی شی چې جدی دي ، څوک په لومړي ورځ چاته مرکه لیږی ؟ دا چې نیک بخته به شی وبه یی ونیم ..وگوره ژوند له هغه چا سره

چی مینه در سره لری ، پیر ساده دي .

صبا- اووووف خوري زه د بیخی وشرمولم ..مینه مینه لرل بیخی د نفس را تنگ کي.

ثنا....

— نن درته په یو نمبرو مسیج شوي چی خو خلی یی درته زنگ کړی.(د صبا خیری تغیر وکی ، او زاری یی پیل کړی: په خدای خوري زه یی نه پیژنم.

ثنا- پوهیږم ...چی ته یې نه پیژنی.. خو زه یې پیژنم چی څوک دی؟

صبا په شک او تردید باندی راوکتل او سر یی چپ طرف ته واړوی ..

ثنا- فرشاد....

او دغه نوم د خطر زنگ وو.

ثنا- پوهیږم شاید غوسه شې چې ولې می ستا موبایل ستا بې اجازه کتلې او چک کړی، اما د ما ستا د مشری خور په حیث سره دا کار وکړو ، هر مسیج چی فرشاد کړی هغه می ذخیره کړي کولی شی چی ویی وایی ، او هغه خبري چی دلته نشته په مجلس کي واوریدی ، پریکړه ستا لاس کي ده ، هر څه د چی وکړل سبا یی ماته او مور ته ووايه ،

صبا همداسی چوپ وه ، ثنا نږدې نږدې وره ته نږدی کیده او صبا ته یی مخ کړو او ویې ویل: او هو فرشاد دا هر څه غوښتل تر څو په بیرپه سره خواستگاران راشی ځکه ویره یی لدی لرله چی تا له لاس ورنکړی.

د ثنا له تللو وروسته صبا په پک زړه او پوښتنو او فشار سره د موبایل طرف ته لاړه او دا چی لامل د ددی هیجان حس څه وو ، نشی درک کولي شاید دا چی یو هلک د هغی سره مینه درلود او دومره حد چی په یو شپه یی ټول کورنی خواستگاری ته راستولی وه.. صبا د غرور احساس کوه..

امهمممممم ولای ښکاری خو دسی چی صبا جووو هم راضی ده 😞

بدبخت فرهاد بل سوک نه وه چی دواړه باید په یو نجلۍ مین شوی وایی؟

ای بدبختانووو اوس نو دی ورینداره کیږی بیا څه کوی خیرن هند ته لاړو چی درس وواپی مینه یی هم ورور ناوی کړل 😞

هغه درس دی ستا ☹️

شه کار وسو دغه دی حق دی ☹️☹️

[#جهنمي مینه.](#)

[#ښارونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#اسم برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

چی یو هلک د هغی سره مینه درلود او دومره حد چی په یو شپه یی ټول کورنی خواستگاری ته راستولی وه.. صبا د غرور احساس کوه..

[#اوس نوې برخه...](#)

فرشاد د زړه ټول خواږه په اوبه کړې وو ، لحظه په لحظه یې سترګې سهار ته نیولې وې ، شاید په زړه کې یې دا لویدلې وو چې صبا د هو جواب به ورکړې وي. فرشاد په ناکاره انداز د صبا موبایل ته مسیج وکړو له ښه بخته فرشاد وو، یا بدبختی د صبا چې موبایل د ثنا لځایه د صبا لاس کې وو او د فرشاد مسج یې ولیده.. او دا چې مسیج یې ولیدل شو نو فرشاد بل مسیج هم وکړو..

اول مسیج : سلام ع

دویم مسیج : ثنا جان کولی شی موبایل صبا ته زر ور کړي ، غواړم زر یې په جواب پوی شم ، هیڅ خوب نه لرم ، دویم مسیج ، شاید لږ لږ کړمې د صبا په زړه کې جوړه کړم ، او سبب د خنډیدلو یې شی ، له خپل ځان سره وایی، چې رشتیا تر دې حده ..غوښتل یې لدی وضعیتته سو استفاده وکړي او د هغې لپاره یې ولیکل .

—موبایل صبا ته نه ورکوم .

—ولی ثنا جانې !

—ځکه زړه مې نه غواړي.

له خپلو مسیجو یې صبا د خدا له لاسه زړه درد کوی ، او نا چاره یا بی موقع ویده شوه ، او فرشاد یې له یوې نړۍ سوالو سره همداسی تنها پریښودو ..

له دې مخکې چې د فرهاد بحث خلاص کړو ، په ویره کې یم هغه فرهاد ته چې یواځېتوب یې دویم نوم جوړ شوې.هغه تنها لوی شو، تنها په پښو ودریدو ، تنها په تنها نړۍ کې بی ملګریه را وګرزیږدو ، اوس هم شاید تنها یې تیره کړې ، تنها یې زخم خوړلي وو ، اما ممکن ندی تر څو یې حوصله د تنهایی ولري. هغه د صبا خیال لرلو ، اما فرشاد صبا غلا کړې وه او ځانته یې ناوی کړې وه ، شپې دوو بجو فرهاد د ښځو غږو را وپښ کړ او په تیاره کې د اوبو په طرف ته چې د تخت چپ خواته یې وي ، دوه درې څاڅکي د اوبو یې تیري کړې..

او هغه خوب یې ذهن ته ازار ورکولو ، شاید دا یې لومړې ځل نه وی چې دا بد خوب ویني، ځکه ټول عمر یې په بد خوب کابوس توره تیاره ولیدل خوب کي ، اما لومړې ځل وو چې هغه توره تیاره ورته صبا شوی وه ، او صبا یې په هغه کشتی کې چې د طوفان غوندې روانه وه ولیده ، عجب زړه یې ریږدلو ، خپله که خبر نه وو مګر روح یې له پټ کیدلو څخه خبر وو ، تر سهاره یې سترګو ته خوب ورنغی، او د سهار لمونځ ته منتظر شو ، تر څو وکولی شی له مور سره یې زنگ وکړي ، او تعجب اوس ټولو ته وو ، همدی وخت کې یې د صبا ټولنیزې صفحې مخ په مخ وکتلي ، که هر سنگه صبا خپل عکس هلته نه وو، خو د فرهاد لپاره یې نوم کافی وو.

فرهاد چې ساعت ته یې فکر شو نو مور ته یې زنگ وکړ ، او د ټولو پوښتنه یې تری وکړه ، میرمن محبوبه چې غوښتل چې ښه زیږی یې زوی ته ډالۍ کړې، په نه مړه حالت کې یې په قبر ته وغورځولو ، رشتیا زما فرهاده ! فرهاد- اها مورجانې !

محبوبه- غوښتل می چې ووايم چې ورور د له خیره نامزاد کیږي، همدغه تیره شپه مرکي ته لاړو ، ان شاء الله چې سیوری د فرشاد جان پر تا هم وغورځېږي.

فرهاد- رشتیا مبارک موشه فرشاد خو ماته څه ندي ویلي ، ان شاء الله نیک بخته به شی.

محبوبه- حتمن یې وخت ندی پیدا کړی ، د خوشحالی نه په جامو کې نه ځاییدو. آخر د زړه مقصد ته یې ورسیدو..

فرهاد- خدای د ټولو ارمانونه هدفونه پوره کړي. رشتیا ومو نه ویل چې څوک ده ؟ محبوبه- بیشکه زویه ، الله ج د زما نازولي زوی هم خپل مراد مقصد ته ورسوي تیره شپه د کاکا صمد کورته تللي وو، د صبا غوښتلو لپاره ...او څنگه چې معلومېږي شاید رد مو نه کړي.

فرهاد چی کله د صبا نوم واوریدي ټول حواس یی له لاسه ورکړل ، اگر چی په بدترین ډول مجازات کیدو ، حتا اخ یی هم له خولې و نه ووت .فقط یی وکولی شول چی موبایل یی قطع کړ ،او خپله یی لعنت پری وویلو ، هغه درد چی چپ طرف ته یی حس کړ ، پخوا غوندی نه وو ، روح یی په مثال د شیشی زړه وره شو ، او دا چی جسم یی څه ډول ولاړ دی ، بیخی نادره کړو ..توره تیاره یی مخکی له مخکی ډیریدله ، تر دې پوری چی د صبا عکس یی هم نه شوی جوړولی ،

دا فرهاد وو چی په یوه ثانیه کې په سل هاوو ځلی مړ شو ، مگر په نړۍ کی نجونې کمی دی ، چی ورور یی مینه انتخاب کړې ده ، په ناتوانی سره فرهاد له خوب ځایه جگ شو ، او حمام ته داخل شو د اوبو په خلاص کولو یی خپل کنترول له لاسه ورکړ . او شروع یی په ژړا او فریاد کړه ، ددی څخه بده ورځ هم راتلی شی هغه ځای چی حتا اوبو یی هم د اور ځان نشوی مړ کولی ، دوه ساعته وروسته چی فرهاد لږ خپل پخوانې حالت ته راغي ، له حمام بیرون شولو او د امین کوټی ته لاړو تنها دا خبره یی وکړه چی غوښتل یی کابل ته وگرځی..

دغه اور یا جهنم د څه وخته فرهاد بندي کړی نه پوهیږم ، خو دا ځل دا اور د مینې اور وو ، چی هغه یی نا توانه کړی وو.....

امین

سهار وخته فرهاد په یو ناسم وضعیت سره زما کوټی ته راغې او ویی ویل: چی زه غواړم افغانستان ته لاړشم، دا چی څه کیسه وه نه پوهیږم خو ما هیس وخت فرهاد تر دی حده پریشانه نه وو لیدلی حتا که به په بدترین مشکل کي هم وو له فکر او عقل به یی کټه اخسته، د فرهاد خراب حالت زما حال او طبیعت هم را بد کړو فقط دومره می وویل: صبر زه هم در سره ځم. فرهاد- نه ته پاتي شه.

امین- لیوني کیږه مه زه تا په دي حال نه شم پریښودي ، چی لاړ شي راځه داخل ته چی وگورو چی څه وخت تکت پیدا کو. فرهاد زما خبره ومنل او کوټي ته راغی اما د فرهاد ځان کی هیڅ د صبر اثر نه لیدل کیږی ، نه پوهیدم چی ولی دومره بی قراره دي ، چی یوه دقه ورته انتظار مشکل او سخت دي ، په سایتو کی می پلټنه وکړه او نږدی پرواز کابل ته سبا ته دي .. امین- ښه وسایل دی را ټولو کړه ځکه سبا لسو بجو پرواز لرو.

فرهاد- زه تر سبا صبر نه شم کولی ..زه ځم ..
امین- پس څه وایی چی په موټر کی لاړشو ،

فرهاد له ځای څخه جگ شو او ویې ویل: سمه ده راځه چی ځو
امین- کله چی سیند ته ورسیدو بیا په کښتۍ کی ځو او پاتي لاره بیا پیاده ځو ...
فرهاد- امین ته پر ما ریڅښند وهی...

هغه فرهاد چی زما په بی خوند ترینه ټوکه هم خنډیدو ، نن ورځ می ورک کړی وو ..ژر می خبره بدله کړه او ومې ویل: نه خدای د نه کوی ورور مي ، اما کومه خبره چی ته کوي درک کوي یی هم ، هغه وخت چی پرواز تر سبا نسته .څه رقم غواړی لاړشی ؟

فرهاد خبری نه کولي نو مجبور شوم چوبتیا یی ماته کړم او بیا ووايم: لالا مي ووايه څه مرسته کولی شم ؟ بیا هم کورنۍ مشکلات دی ؟

فرهاد- امین یوازي دعا کوه چی ناوخته و نه رسیږم...

دا خبره فرهاد دومره مظلومانه ډول وویل که تیرې هم وی اوبه اوبه کیدله ، هغه هیڅکله هم لدغه رقم عاجزي سره مخ شوی نه وو..هیڅ وخت می دومره ناچاره او او سترې نه وو لیدلی رشتیا دا ورځ زما لپاره هم قیامت وه ، هغه خوږ دوست ملگری می چی پیژندلو زما مخکی اوبه اوبه کیدو ، ولی هیڅ می هم نه شوی کولی بیغیر له تسلی او ډاډگیرنی څخه ..

امین- پخدای توکل کوه ، او خیر غواړه..

فرهاد- پوه شه چی د صبا پرته زما لپاره هیس خیر نشته...

په حیرانتیا مې وویل: صبا؟؟

فرهاد- صبا.....

پښتو ښاړلونه:

[#جهنمي مينه](#).

[#ژباړونکي](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#بولسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرهاد- پوه شه چی د صبا پرته زما لپاره هیس خیر نشته...

په حیرانتیا مې وویل: صبا؟؟

فرهاد- صبا.....

[#اوسې](#) نوی برخه...

د لومړي ځل لپاره ژړا د فرهاد زړه ونيو او سترگی یی له اوښکو ډکی شوی، او ویی نشوی کولی تر څو یی خبره پوره کړی ، نه دا رقم انتظار می نه وو، هیڅ د دنیا زحمتو نه شوی کولی فرهاد وژړوی ، فرهاد چی د یو محکم غر پشان کلک وو، هغه د صبر او حوصلی چی بدترینه طوفانونه یی تیروول ، دا دنیا بی وفا وه ، چی هرگز یی د فرهاد طرف ونه کړ.....امین غوښتل د فرهاد غمو ته ملهم شی اما هره خبره یی ورته لکه په زخم چی مالګه اچوی داسی وو ، د فرهاد په ټپی زړه باندي...

امین- فرهاد

فرهاد- فرهاد مړشو....

امین- خدای دي نکوی دسی خبری مه کوه.

فرهاد له ځای څخه جگ شو او د وره طرف ته لاړو او امین ورپسی شاته ...

امین- فرهاد چیری

او جواب یی وا نه وریډو ..دا چی اتاقونه یی په یوه دهلیز کې وه او ده ولیده چې فرهاد خپلې کوتی ته لاړو ..نو خیال او فکری لږ راحت شو ، فرهاد سیکریت ته لاس وروړو ..او څو واری یی پوه کړو....ځکه د سګریت څکولو تجربه ورته نه وه ، او په توخیدو یی شروع وکړه ، او غاړه یی وچه شوه ، اوښکی یی د سترګو له طرفه را روانی وي ، او د فرهاد اور یی نور هم تازه کووو.....

فرشاد ...

7 بجو می سترگی را وغړولی موبایل می لاس کی وو او زه ویده شوی وم لومړی ځل وو چی موبایل په لاس خوب وړی وم، او خپل پدی حال می پر خپل ځان وخنډل.. او ځان سره مې وویل: فرشاد بچی لا ډیر لاره د عشق او عاشقی پاتی دومره ژر تسلیم شوی؟

سهار پخیر می ثنا ته ولیکل او دویم مسج مې د زاری ولیکو تر څو نن ورځي له صبا سره خبری وکړي او راضی یی کړي ، ځکه زر می غوښتل چی هو یا نه د صبا څخه واوړم ..خو ثنا بیا هم ماته جواب را نه کپ دا ځل می ورته مخامخ زنگ وکړ او زنگ یی قطع کړو

دا چې موبایل یې بند کوی پوه شوم چې شاید صبا موبایل اخیستی وی؟ هسی نه منفی جواب راکړی ، نه خدای دی نه کوی .. بیا هم د موبایل په صفحه می مسیج وکړو،

—صبا..... که صبا ته خپله یی نو خبری مه کوه مشکل نشته یواځی که لږ هم زه دی خوښ یم نو خالی یو دری نقطی مسج راوستوه خواهش کوم.

زما مسیج یی ولیدو اما جواب یی را نفی ... دا ځل می بل تخنیک وکاره وی او ومې ویل: که چیرته را سره مخالفه وی نو مسیج وکړه..

خو بیا هم هیس جواب رانغی او د صبا دې چوپتیا زه حیران کړم دا چوپتیا زه څه تعبیر کړم؟ نه دغه رقم نتیجی ته نه رسیږم... د حسیب شماره ته می زنگ وکړو ، او پوښتنه څخه وروسته مې ورته وویل چې موبایل ثنا ته ورکړی.

فرشاد- الو سلام ثنا خوري څنگه یی ښه یی ؟

ثنا- ښه یم شکر مننه د انجینر صمد کورنۍ زومه ته څنگه یی ؟

فرشاد- ښه یم ، څنگه د وکړل له صبا سره وغړیدی خورجانی څه یی درته وویل ؟

ثنا وخنډل او ویی ویل : تر اوسه 24 ساعته ندی پوره او ته محترم غواړي له صبا هو یا نه واخلي؟(بیا یې په خدا وویل: تر اوسه دی یو شل جوړې چپلکې نه یې څیری کړی موږ درته نجلۍ نه درکو ښاغلیه.

فرشاد- ته زما زړه را جمع کړه، هغه وخت تخو شل یادوی زه درته زر جوړی چپلکی شکوم په تگ راتگ یواځې ووايه چې هغه راته هو وایې بس.زه به ستاسو د کور مخی ته خیمه ووهم یواځې هغه دی راته هو ووايې..

ثنا- رشتیا وایې؟

فرشاد- ته شک لري؟

ثنا- نه نه یې لرم.

فرشاد- ثنا خورجانی زما زړه ډیر نا آرامه دي ، صبا زما لپاره د یو آزاده او بی بنده. مرغه پشان ده که هغه زه خپل د مینې په جال کې راگیره نکړم ویريږم له لاسه یې ورکړم

ثنا- او ماشالله عاشق صیب دا حسیب په شاگردی قبول کوی کنه فرشاد جانه ؟

حسیب- په څه دلیل ؟

ثنا- تر څو می په قدر پوی شی ، وگوره له صبا سره می بخیلی پیدا شوه ، تر اوسه بی هو ندی ویلی مهربانی یی د فرشاد زړه کی ځای لری ...

فرشاد- ته ما صبا ته ورسوه ، زه حسیب خپل استاد کوم... شاگرد لری..

دا خبره مې وکړل او په خدا مې ورته وویل: منې کنه؟

فرشاد او ثنا سره پریکړه وکړه تر څو 5 دقیقې هم که کیږي باید صبا او فرشاد یو بل سره ووينی. د همدې لپاره ثنا صبا د خرید او بازار په بهانه له کوره بهر ځان سره ویوړل.

صبا....

زما د خوب دښمنه(ثنا) زما سرته ولاړه وه او چغې وهلي وپېښه شه،هغه بی خبره له دینه چې زه ټوله شپه وپېښه وم او سمه نتیجه ته ونه رسیدم..

صبا- پریده لږ ویده شم خیره ده ...

ثنا- نکیږي باید لاړې شوو سوداته ځکه سعید کاکا نن شپه بیا راځي..

ثنا به خبرو نیغه کیناستم سعید کاکا بیا راځي؟

صبا- ماته لږ وخت راکړي.

ثنا- خدایه څخه شکر و باسه چې ما درته لږ وخت واخیسته کنه مور مي هغه شپه ستا شیرنی ورکوله .

صبا- اففف خوری ..

ثنا- ای دروغ وایم درته مور می راضي ده پلار می هم راضي کیږي.

سهار لس بجي وي خور سړمی بازار ته لاړم وروسته سامانونه کور سودا لږ شیان می ځانته واخستل ثنا خپل نس کلک

ونیولو او ویې ویل: نور توان نلرم راځه ډوډی وخورو هغه پوري حسیب هم راځي بیا کورته لاري شوو ...

رستورانت ته ننوتم زه لاسو مینځلو لپاره لاړم د لاسونو مینځلو وروسته بیرته د میز سرته راغلم ثنا پورته شوه او ویې ویل:

زه هم ځم لاسونه مینځم

لس دقیقې ثنا دتللو تیری نوي آشنا غږ می واوریده:

فرشاد: اجازه ده

سر می پورته که فرشاد می ولیده یو دم ماشوم توپ دوره، ځواني دوره، جنگ بحث کولو ټول خاطرات می ذهن ته راغلل

خوو نن ورځ هغه ټولو ورځو سر توپیر درلوده حیرانه فرشاد جرعت ته پاتی وم څنگه دومره زړه وکه دلته ناست وه زما

جرعت سوال لاندي وړي وه نشو می کولی پورته سترگو ته وگورم خوله می خلاصه ورته پاتی وه.

فرشاد- سلام ... څنگه یی ؟

صبا- س . سلام

فرشاد- ته ولی زما جواب نه راکوی ...

امهمممم دا فرشاد عجب بی شرم بیحیا انسان دی 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#دولسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرشاد- سلام ... څنگه یی ؟

صبا- س . سلام

فرشاد- ته ولی زما جواب نه راکوی ...

[#اوسې](#) نوې برخه...

تمه می نه درلوده دا خبره دومره زر وکړې... اوسې څه جواب ورکړم.. پیر فشار ذهن باندی می وه دي سبب شوو لاس پیښو می رییدلو باندی پیل وکړل ...حتا ځان می نیژنم هغه حاضر جوابه صبا چیرته ده؟

فرشاد- صبا

صبا-ه.....ها...

فرشاد- که غلی اوسیدې درنه ځم زه خبرو کولو لپاره راغلي یم.

اوس ثنا وېي کیدلو دلیل باندی پوهه شوم فرشاد کار وه زما اعصابي خراب کړل

فرشاد- لږ څودقیقی خبري کولی شوو ...

صبا- لطفا لار شه.

فرشاد- سمدې ځم یوازي دوه کلمی خبري درته کوم

صبا- سمدې آورم ..

فرشاد- نپوهیدم تا زما څخه د واده وړاندیز تمه درلوده یا نه، خوو پیر وخت کیږي ما ستا په اړه فکر کوه غواړم پوی شي

زه دي غواړم زما خوښه یی داسی فکر ونکړي چې کورني خوښه وه ده او ته مجبوره یې ما قبول کړې که چیری

که چیری ته بل څوک غواړي یوازي ماته ووايه زما څخه که ښه وي، باشخصیته وي، انتخاب حق لري ژوند کولی شي ورسره

او که چیری داسي نه وي نو خبره به هم نکوی راته..

یوازي می د فرشاد خبرو ته غوږ نیولی وو او کتل مې ورته داسې په غرور خبري کولی چې لکه د همدا اوس څخه هغه زما

مالک دی او زه د هغه د لاس لاندی یم او هغه زما څخه حساب غواړي

فرشاد- دومه خبره دا چې دا ژوند دی او ژوند په گړنډې او ضمانت مخکې نه ځی ، هرشي اول آخر لري ، اوله مرحله پیل

نکړو آخر مرحله ته نه رسیدو.. ما د پیر وخته ته د نظر لاندې نیولی وي خوی ، عادت ، سره دي بلدیم زما قبوله یی ، ته هم

نادیده جلی نه یی که تراوسه د ماته پام نه وه اوس راته وگوره زر جواب راکه ترڅو ژر ژوند پیل کړو.. ته حاضرې یې د یو

ښایسته با استعداد ه لک ښځه شي و جلی

فرشاد خپل د خبرو خلاصیدو وروسته په خدا شو او عجبیه نظریې ماته راوکتل شاید دا کتلي پخوا په خیر وه خو ماته

عجبیه ښکاره شوو... د فرشاد ټول خبري ښه وي زیاتریې د شوخي ښه درلوده ترڅو ما وخنډوي خو هغه یاده باسلی وه

کله چې ما هغه ولید ما خپله خدا ورک کړه... فرشاد خبرو ته می جواب درلوده شاید تاثیر لاندې تللی وم غلی شوی وم ..

ثنا او حسیب راغلل زما څنگ که کیناستل ثنا لاس می کلک ونیلو فشار می ورکړو او په کرار مې ورته وویل:

— کورته لار شوو بیا درسره پوهیدم هممم...

ثنا په جگه جگه غږ وخنډل او ویې ویل: له دې لځایه چې زما څخه مننه وکړي ماته گواښونه کوي نن او سبا واده وکړي

بیا راته وایي مننه کوم خور جانی .

دی خبري سری دری واړه په خدا شول فرشاد خدا بنده کیدله ناا ثنا حسیب د ږوږی فرمایش ورکړي وه هغه راوړسیده

ټولو اشتیا باندی ږوږی خوړله پرته مانه ږوږی می ستوني که بنده کیدله ټوخي باندی می پیل کوه بل خوا زړه می نغوښتل

اسراف وکړم او ږوږی هسی واستوم او وینخورم.

فرشاد- صبا ږوږی یخه کیږي غواړي بل څه راوغواړم؟

صبا- ناا مننه.

موبایل ته می زنگ راغی ، بهرنی شمیره وه. دومره می فکر خراب وو چې بیخی پوه نشوم چي سوک امکان لری د خارج
څخه ماته زنگ ووهې؟ نپوهیدم څوک دی؟ کوم ځایه دي؟ څشي غواړي؟ څه ستونزه لري؟ خپله وضعیت می ښه نه وه
ترجیح می ورکړه جواب ورته نکرې موبایل می بی غږه کړو او بکس که می کینود.

ثنا- څوک وه ؟

صبا- شبکه

فرهاد.....

صبا شمیري می مایل سکرین باندی راوسته بله لاره می نه درلوده پرته اړیکه نیلو څخه زنگ می ووهه یو واری، دوه ،
دري، جواب رانکه ، ولی جواب نه راکوي ؟ داسي نه څشي ورباندی شوی وي؟ یا هم مصروفه وي. نه امکان نلري که
مصروفه هم وي مایل ورسره وي هغه صبا څه زه پیژنم هیڅکله مایل ځانه لري کوي نا
فېسبوک پاني ته لارم میسج می ورته وکه...
فرهاد- سلام صبا ، کولی شوو خبري وکړو .

فېسبوک ملگري نه وه کولی می نشوو ورته زنگ ووهم .. یو ځلي می بیا ورته مستقیم زنگ ووايه اړیکه نیولی خو جواب
نه ورکوه مایل می تخت باندی واچوه خدای څخه می کيله وکړه زما تقدیر ولی داسی تور او بدبخت دی که زه اوس هلته
کابل کي وایې اوس ټول موضوع توپیر کوه بیا ...

فرهاد- خدایه څه کیږی یوازي یو ځل زما زړه غږ واوره

فرهاد د مایل زنگ غږ پورته شوو باور یې نه کیدو چې دومر زړ یې دعای قبوله شوه په منده منده مایل خواته ورغی پرته
د نوم لیدو یې موبایل الو کړو او ویې ویل: الو آورم ... صبا
مور- الو زویه جانه

بدبخت کله فرهاد پریخودلې و چې اوس یې پریږدی؟ د موبایل شاته اړیکه نیونکې ږ فرهاد مور محبوبه وه نه صبا...
محبوبه- څنگه یی زوی جان ښه یی؟

بیاهم اوبښکي فرهاد سترگو څخه راوانی شوي ځان په سختي کنترول کړو او کرار یې وویل: اه موری...

محبوبی خپل د زوی نارمی احساس کړو مورگانې تل خپل د اولادونو بی قراری احساس کولې شی د هغوی احساس دومره
قوي دی چې هیڅ نشي ورته پټ کیدلی..

محبوبه- فرهاد زویه کوم څه شوي ؟

فرهاد- ناا موری..

محبوبه- فرهاد...

شاید فرهاد صبر تمام وه په ژړا شوو ورته او ویې ویلچ: ښه نه یم موری هېڅ ښه نه یم.

د فرهاد د سلگو سلگو غږ د مهربانه مور زړه یې ناتوانه کړو او په تلوار یې وویل: مور دی ستا نه زار شي ووايه څه شوي
زویه.

فرهاد- دعا وکه موری.

اهممممممم بیچاره فرهاد هغه ۴۲۰ فرشاد جنی د لاری وباسل دی بدبخت دلته ورپسی زاری ای توف په دی شانس 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

#ديارلسمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

د فرهاد د سلگو سلگو غږ د مهربانه مور زړه يې ناتوانه کړو او په تلوار يې وويل: مور دی ستا نه زار شي ووايه څه شوي زويه.

فرهاد- دعا وکه موری.

#اوسې نوې برخه...

محبوبه- خدای دی ما ستا څخه مخکې کړې چې ستا داسې ناتوانه ورځ ونکورم څه شوي زويه؟
فرهاد- هېڅ درېسې خفه شوی یم موری بس...

ددي خبرې وروسته فرهاد اړیکه پریکړې وه، ځکه نه یې غوښتل چې خپل مور پريشان کړي.. څو دقیقې وروسته امین راغلو او ویې ويل: د شپې 9 بجو ته می درته تکت واخسته ضرورت نشته سبا پوری پتمه پاتی شی.

کریمه...

فرشاد 2 بجو ماسپښین وه چې کورته راوړسېده په منډه منډه زما خواته راغی.

فرشاد- سلام مور

کریمه- سلام دی مور زمري څنگه یی؟

فرشاد- ښه یم ، ښه یم ، ته څنگه یی؟

کریمه- الحمدالله ښه یمه.

فرشاد: موری کاکا ښځه ته دي زنگ ووهلو؟

کریمه: کومه کاکا ښځه دي؟

فرشاد: موری ...

په خدا مې وويل: زما بی طاقت زويه.. صبر وکړه زويه يوه ورځ تيره شي بيا زنگ ورته وهم کومه پریکړه نیولی.

فرشاد: نا مور جانی څوک دومره ناوخته کوي نا ، يوه ورځ مرکه ورځي بيا هرځلی زنگ ورته وهلي ..

فرشاد مې د غوږ څخه راکش کړو او ومې ويل: ته اوس ماته عقل رانېایي مور زويه..

محبوبه ډیر خفه وه بلی کوتي ته لاړه او شيانی راټوله ولو باندی لگيا شوه، د هغې دا خراب حالت زما و د فرشاد سترگو څخه پت نه وه فرشاد د هغې خواته ورغی.

فرشاد: محبوبه موری څنگه یی؟

محبوبه: ها؟ زويه مننه ښه یمه.

فرشاد: ولی ستري یی؟

محبوبه: زه ښه یمه خو فرهاد ښه نه وه ، نپوهیږم څه شوي؟

فرشاد: رښتیا ورسره غږیدلی یی موری ...

محبوبه: هو نن سهار مې ورسره خبری وکړل خو هیس ښه راته معلوم نشو.

فرشاد: اندېښنه مکوه مورجانی اوس زما واده څخه خبر شي ښه کیږی .

فرشاد د فرهاد شمیري ته څو ځلي زنگ ووايه خوو فرهاد جواب ورنکړو .

فرشاد: ښه خیر شاید درس ویلو باندی بوخت وي.

محبوبه لږ خبري فرشاد سری وکړي موضوعي بدله کړه ، محبوبه خپله پوهیده فرهاد غټ غم لري که چیری غټ غم او شخصي نه وه کوچنو زخموته یی هیڅکله نه ژاړل محبوبه د فرهاد راتگته سترگو په لاره کیناسته صمد کور څخه هم د تلو څخه یې ټنکار وکړو او د سر درد بهانه یې وکړل د فرهاد راتگ څخه هم چاته ونه ویلی ځکه هغه پوهیده فرهاد هیڅکله صبا مرکه ته نځی محبوبه مور ده خپل زوی زړه خبرو باندي ښه پوهیده که چیری فرهاد به خوله هم نه راوړي ..ځکه نن ورځی فرهاد خوله نه صبا نوم اوریدلي وه...

یوه ورځ دومره زړه که رقم رقم فکرونه خبري راغلي خپل تیر وختي ذهنته راگی کالو، کالو زجر باسلی وه سعید دومه ښځه وه سعید منت په ځان وړي وه هغی صرف اولاد لپاره کړی وه ځکه اوله ښځي مور نکیده محبوبه زړه یوازي فرهاد شتون باندی خوشحاله وه نن ورځ فرهاد هم ناتوان گل په څیر مراوړی شوي وه تقدیر څخه مقابله کولی نشوه ...فرشاد کورني ټول خوشحاله وه ځکه کریمه زنگ وهلی وه راضي جواب ورکړي وه لکه چې نن شپه بلی جواب هم لاسته راوړی .. ټول فرشاد کورني صمد کور ته ورغل یوازي محبوبه سترگو په لاره یوازینی زوی ته ناسته وه ..

ثنا او موری شپه چمتوالی لپاره بوختی وي یوازي صبا خپلي گوټي که مایل که بوخته وه هغه شمیري یادته ورغله نن ورځ زنگ ورته راغلي وه شمیري ته پام وکړ هندوستان شمیري وه هغی هلته هیڅوک نیژندل حدس ووهه فرهاد دي ونیغوبتل زنگ ورته ووهه فکر وکه فرهاد هم غواړي خپل فرشاد وروره مرکه په اړه خبري وکړي وسره..

فرهاد....

لعنت دی په دی ورځ وي نه تیرېږي خپل لاس ساعت ته ثانیه گیر ته په زیر زیر گوری ، ثانیه هم خپلو مینځکی جنگدلی عقل ویلی ناوخته کړي دی ده زړه ویلي لا وخت پاتی ده کاشکی مخکي راتلو څخه مور سره می خبري کړي وي آخر څه کیږی څو ورځو شاته وخت لارشی ؟ څه کیږی شاتی وخت کیلي می درلودله؟

امین: فرهاد

فرهاد: عااا

رامین: ندېښنه مکوه روستي پرواز زموږ دي.

امین نیوهیده زه ولی تشویش کي یم خوو زړه ته می ښه تسلي راکوله لاس می امین اوږه باندی کیښود یوازي پرنښودم مننه می وکړه پرواز اعلان شوو په منډو منډو ترمینل ته ورغلو.

فرشاد....

نیوهیدم خپلو مرکه هرچېرته داسي وي ؟ ماته خو هیڅ مرکه ښکاری زموږ کورکي خپل ځان پریډي حساب کوم ناا اوس خپل تره کورته راغلی یم پرون شپه می پلار مرکه خبري کړي وي زړه می ټول وه پلار می مور د مرکه خبري کوي لږ ځند روسته صبا راغله پام می صبا ته شوو په جگ غږ یي سلام واچوه لاسکی میوه پتنوس یی میز پر سر کیښود خپل ځاني زر زما د سترگو څخه پناه یو کونج کي کیناسته هغه بی خبره دینه وه زه لس کیلو متر کي که هم سمه په زیر کتلي شم ژیر رنگه جامي شین رنگه تکرۍ اغوستي وي داسي رنگونه یو ځای شوي وه لکه شپه ورځ صبا ښایسته ښکاره کیده پیر شرم څخه لکه میز

پرسر گلاب پشان شوي وه

نن اوله ورځ وه چې ما صبا ته يو بل نوم خوښ کړو "گلاب مې":

زر مې لاس جيب ته که مبايل پسي کړخيدم لاس ته مې راغلی مبايل زر مې صبا ته ميسج وکه: سلام گلاب مې..

زما ميسج سند شوي نه وه هغه ځايه څخه پورته شوه..

فرشاد: ترڅه وخته تښتېدی گلاب مې...

امهمممم ولای د فرشاد مينه هم پاک ده په مرکه ورغلی په حلال نکاح يې غواړی خو نه پوهيږم زما ولی ورڅخه بد راځی

يو رقم ۴۲۰ او بيبحد چالاک راته شکاری 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#خوارلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا ته ميسج وکه: سلام گلاب مې..

زما ميسج سند شوي نه وه هغه ځايه څخه پورته شوه..

فرشاد: ترڅه وخته تښتېدی گلاب مې...

[#اوسې](#) نوی برخه...

صبا....

بايد نن شپه چای میلنو ته ما وړی وايې تول شيان په ظاهر د مخکي پشان وه خو ما ته يې توپير درلوده هغه هم 180 درجه توپير درلوده کولی می نشوو هغوی مخته ورشم ډير کوښښ کوم ځان پت کړم چای وينسم آخ آخ خور می زه آرامه چيرته پريښودم مجبوره کړم ميوه ويسم سلام ټوله ته واچوم پنځه دقيقی مجلس که هلته کينم روسته گوتي ته لاره شم ميوه می واخسته لاس می رپيدلو باندی پيل وکړه تر گوتي پوري 1000 کالوري لاس څخه می ورکه همدا څه گوتي ته ورسېدم جگ غږ می سلام واچوه زر نږدی دروازه يو کونج کي کيناستم ترڅو زر ووځم شیبی می شميرلي ترڅو پنځه دقيقی څه خور می ویلی پوره شی او لاره شم

همدا چې پنځه دقيقی پوره شوی خپل کوتې خوا ته مې منډه کړل، په تخت باندی پرته وم مبايل غږ می پورته شوو صفحه می خلاصه کړه فرشاد وه اول ميسجی صحت پوښتنه وه دومه گل گلاب ليکلي وه خندای می ورته راغی يعنی اوسي ځانته دا حق ورکوي ماته په هر نومي څه خوښيږي غږ وکړي؟ کومه پوښتنه مانه کړي وه جواب می ندرلوده "ترڅه وخته تښتېدی رانه؟"

د سعيد کاکا د تلوو وروسته ځان می گوته که بندی کړي وه غوښتل می ځان به ويده توپ واچوم ځکه توان می ندرلوده پلار سره څنگه مخامخ شم بلي خوا سوالونه ته می جواب ندرلوده که پوښتنه وکړي راضي يم او کنه څه جواب ورکم دا اولين پريکړه وه ما بايد نيولی وي تمه می درلوده هرځلی پشان وتښتم خو ونشوو خور می راغله وويل: راشه پلارمې درته غږ کوي؟

پلار گوتي ته ورغلم سلام می ورته واچوه....

پلار: عليک سلام زما سپوږمۍ.... ويښه وي....

صبا: هو پلارجانه

عجبيه سواله وکړل هيڅکله دا پوښتنه رانه کړي نه وه نن شپه رانه وکړه شايد

کوښښ کوه مرکه خبري پيل کړي؟

صبا: هيڅ پلار جانه لږ شيان می واخستل

پلار: ښه مبارک دی پخیر گټه واخلي.

صبا: مننه.

مور: صمد جانه اصلی قضيه ووايه. زما خوږی لوري پلار دی ځکه راغوبښتي ترڅو د فرشاد په اړه ستا د نظر پوښتنه وکړی زموږ خوا مشکل نشته ښه هلک دی خوو ستا نظر مهمه دي.

مور غوږ کي می کراره وويل: زه څه ووايم موری؟؟

پلار: هرڅه زړه دی غواړي ووايه لوري مخکي بلي جواب څخه می سعيد ته وويل اول صبا سره خبري کوم راضي نه وي، نو هسی ځانونه مه په تکليف کوی او ځې راځې مه، ځکه دوستی په زور نکيږی که ستا خوښه وي مشکل نه وي مسله به مخته ويسوو

مور: اول خدای دی خير کړي دوم زه کوم دليل نکورم فرشاد ته نه جواب ورکوه ښه هلک دی معتاد ندی کورني روزنه هم موږ ته معلومه ده. زما نظر مثبت () دی او هو.

صبا: تاسو مشران بهتر پوهيږي مور جانی..

صبا دا خبره وکړل او په تلوار د کوټې څخه ووتل..

صمد: يعنی صبا راضي ده ؟

اصيلا: که راضي نه وه داسي نه ويلي هرڅه تاسو خوښه وي. هغه داسي څوک نده چې د هر چا خبره ومني ... ښه مرکه بيا خپل نيږی کورني ده ..

فرهاد.....

نيمه شپه وه کورته ورسيدم زړه می نه غوښتل امين يوازي دا وخت خپل کورته لارشی بله چاره می ندرلوده نه می غوښتل رسوا شم شايد امين خپله هم پوی شوی وي زما وضعیت ښه نه وه زما بیک دهليز دروازه که کيښود يوازي وويل: کوم څه غوښتل يوازي زنگ ووهه امين تکسی ته پورته شوو هغه تکسی موږی هوای دگر څخه رانيولی وه . آرامه دروازه لاستی می خلاص که دوه گامه مخته تللی نه وم سالون چراغ بل شوو هوو مور مي وه يوازي زما يوه کلمه هغه بی خوبه کړي وه.

مور سترگي مي کاسې څخه ووتی زما خراب وضعیت په ليدلو خپل ځانته می لعنت وکه زما مور چيرته دومره خوشحاله ليدلی وه زه خپل غمونه بار هم ورباندي زياد کوم؟ مور خواته نيږدي شوم په سخته می خدا شونډو ته راوسته. او کلکه غيږي می مور ته ورکه يوازي آرامښت مور غيږي ده زما زخمونه مرحم ده .

مور: زويه څنگه یی ؟

فرهاد: ها مورجانی.

خوشبیبی مور غيږيږی وم مور ځان رانه جلا که وويل: خپلي گوتي ته لار شه ږوی دروړم ..

فرهاد: اړتيا نشته موری زه وږي نه يم .

مور: امکان نلري حتما کوم څه دي خوړلي ندی داسي ډنگر ضعيف شويي.

مور مي تېروتنه كول ما خپل حق خوړلي وو بى حسابته غمونه مى خوړلې وه، پير دردونه، زړه وينه مى خوړله مگر خومره
مى نور هم بايد خوړلي وي ؟
فرهاد:مورى كه خوب درغلي نه وي كولى شي خبري وكړو ؟
محبوبه....

سعید دوي د صبا له كور څخه راغلي وه ټول خوشحاله وه لكه چې هغوى ورته " هو" ويلې وه؟ خو مه جرعت كولى نشوو
پوښتنه وكړم هغه جواب څخه وريدم زړه مى غوښتل دنيا ته آور واچوم ځكه ويريدم فكر مى كوه فرهاد هم صبا غواړي ،
ناا امکان نلري، كه صبا غوښتله ماته حتما ويلى، او كه داسي وي بيا څنگه وكړم ؟
سترگو څخه مى خوب تېنېدلي وه لس ثانيه مى هم سترگى تړلى نشوى كله دهليز ته تلم كله فرهاد كوتي ته آخر هم فرهاد
لاره څخه راوړسيدى هغه په ليدو مى احساس وكه كلونه كيږي هغه څخه لري يم زما فرهاد څو ورځو كه خومره توپيري
كړي ده ياالله ژوند هغه سره څه كړي دي؟

فرهاد مى كلك خپلي غيږي ونيولو هغه مهربانه كوچني زړه سينه كه درزیده، هغه پير سوالونه خبري درلودى خو زما هغى
خبرو اوريدلو توان ندرلوده نه جوابونه جرعت مى نه درلوده، سترگي پرسيدلي وه جامو څخه يې د سگرتو بوى راته
مطمينه شومه ټول فکرونه مى حقيقت لري فرهاد درد بيحده پير دى هغه سره كوتي ته لارم خپله دروازه بنده كړه پوښتنه
وكړه: مورى صبا څه وويل؟
مور: هيڅ زويه څه ووايي؟

فرهاد: زه پوهېږم هغه صبا دا مرکه قبوله كوي نا فرهاد سره هغه پير توپير لري. دا فرهاد څه لپاره د صبا نوم واخسته ؟
حتما غواړي ريشخندى وكړي دا هلك هيڅكله هوښيار كيږي نا،

اوس فرهاد ماسرى خبري كولى يوازي خپل ځان قانع يا ډاډمن كوه ښكاره نه وه ، خوو زما تشويش درلوده خپل زوى له
لاسه وركړم هغه هېڅكله چاسره مينه ندرلوده هيڅ شى سره مينه نه پيدا كوله ځكه هرشي به خوښ شوو هغه ورنه خراب
كيدو او پير به ورته غمجن كيده.
مور: ولې پوښتنه كوي زويه؟

سعید: مركې مسله كه ريشخندى نكيږي فرهاد.

امهمممم پلار يې راغى 🗣️ ايا پلار به يې خبر شى چى دواړه زامن يې په يو انجلى مين دي؟ 🤔👨👩 اوس به څه وشى؟
صبا جاني خو هلته هو جواب وركړو 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ښاپونكي:](#) خواجه زى خپرونديه اداره.

[#پنځاسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

ورنه خراپ کیدو او ډیر به ورته غمجن کیده.

مور: ولی پوښتنه کوي زویه؟

سعید: مرکې مسله که ریشخندی نکیږی فرهاده.

[#اوسې](#) نوې برخه...

د سعید غږ زموږ خبرې پایې ته ورسولي.. فرهاد سلام ورته وکه پلار لاسونه یې ټینګل کړل ، سعید هم فرهاد وضعیت سګرت بوی ناکې جامو څخه پوی شو چې زوی یې یو مشکل لری چې ویې ویل: څنګه یی فرهاد ؟
فرهاد: ښه یم پلارجانه .

سعید: کومه ستونزه لري؟

فرهاد په بنده ژبه ورته وویل: ناا

سعید: آخر ځل دی وی سګرت بوی درنه ځې داسي فکر مکوه غټ شوي یی ، کوم څه درته وایم نه.

فرهاد: اوبخښی ..

سعید شونډو که لږ خندا ښکاره شوه او ویې ویل: ښه وشوو راغلی سبا ته مرکه باندی ځوو هسی زړه کیدی د کشر ورور د مرکي ارمان پاتی نشی. ښه وه چی راغلې. اوس ویده شه ناوخته ده سبا ته خبري کوه.
فرهاد: پلاره صبا

فرهاد....

د صبا په نوم اخیستلو مې ذهن هک پک پاتی شوو او نه پوهیدم څه ووایم؟

سعید : صبا څه ؟ سبا ته کوم چیرته ځی ؟

پلار می زما هدف وانخسته یا قصد یې زما خبري ته پام ونکړو زما درد نور هم ډیره وه تر دي اندازه چې مخامخ بغیر له کوم پار څخه می پلار ته وویل: زه صبا غواړم... پلار زه غواړم صبا ماته مرکه وکړي نه فرشاد لپاره..
سعید: پوهیږی فرهاده څه وایي؟

فرهاد: پلاره خیر دي اجازه مه ورکوئ فرشاد صبا رانه واخلي..

سعید: ولی؟

فرهاد: زه (زه سکوت می وکه) پلار غواړم صبا سره واده وکړم.

سعید: افرین په هغه شیدو شه چې تا خوړلي نن او سبا زما عمر برابر کیږي خو خوی او عادت دی تراوسه د ماشوم توپ ده دا کوم موټرک یا د لوبو سامان ندې چې فرشاد ځانته غواړي او ته د هغه له ضد ځانته غواړی.
محبوبه: قربان دی شم سعید کراره ټول دې راوینس کړل.
سعید: ماته مه وایه زوی دی پوی که.

فرهاد: پلاره زه ماشوم نه یم ، اړتیا نشته څوک می پوی کړي، زما پریکړه وه هند څخه راشم تاسره خبري وکم درته ووایم
صبا زما لپاره...

سعید: بس فرهاده ، هر ډول پریکړه وه مخکي وه نوو ، اوس فرشاد مخته شوي درنه، مرکه یی کړې ده، نوو اول حق دی هم هغه دی ، که چیری صبا یا کاکا لخوانه څخه دی فرشاد رد جواب شوو ته هم کولی شي ته هم حق لري خپل نوبت باندی صبا مرکه وکړي.

فرهاد: مهمه نده پلاره سبا ته خپله کاکا سره خبري کوم مطمینه یم فرشاد څخه بهتره یم.

کریمه: اه بخیلو زما زوی خوشحالی زغملی نشي څنگه ونه شرمیدی خپل زوی دی رامخته کړو ؟
سعید: کریمه ته نور موضوع مه کش کوه.

کریمه: ولی ونکړم ؟ دا هلک په څشي باندی غرور کوي خپل ځان زما فرشاد څخه ښه گني؟ او مور یې بیا زما زوی ته غټي غټي وعدی ورکولی چی صبا ستا ناوی کوم درته راولم یې اوس هضم کولی نشی بخیلی لپاره خپل زوی رامخته کوي؟

اوبښکي وي چې د فرهاد تور سترگو څخه راوانی وي خپل دردی کم وه مور باندی تهمت هم وزغمي خدای شاهد دی
محبوبه ارواح هم خبره نوه کومي وعده څه فرشاد ورکړی وه زړه څخه وي.

محبوبه: همدې حالت څخه ویریدم اوس زموږ پرسر راغی فرهاد فرشاد دواړه صبا غواړي ای خدای دا ورځی هم دلیدلو وې
چی تا زه ژوند پریخودم ورته؟

فرهاد یوازې ناهیلې د کوتي کونج که ولاړ وه یوازي ماته سترگي نیولی وي هرځلی زما لپاره مجبوره وه غلی پاتی شی
عذاب راکوه هرځلی خپلو زخمونه همراز کوم همدای دلیل شوو فرهاد غلی پاتی شی کنه حق هم درلوده خپل زړه خبره
وکړي

مگر داخلی ناساپه مور لخوا ضربه وخوړه شاید دا خپل کار هیڅکله ونښنم.

کریمه: سعید جانه خدای شاهد وبوله روسته پریگړه ونیسه اول حق دی فرشاد دی
سعید: کریمي غلی شه کوتي ته لاره شه.

کریمه مور په خبرو او گیلو سره د کوټې ووتل او ویل یې: هند څخه په منډو راغلی تر څو زما د کورني خوشحالی خراپه
کړي.

د هغې دتلو وروسته سعید فرهاد ته ښکاره وویل: زما زوی که چیری یی زما او مور عزت غواړي تر صبا جواب پوري غلی
اوسیدې ځکه اسلام که ویل شوي: کله چې اول نفر جلی مرکه ته لار شي بل هلک حق نلري مرکه ورلیږی باید انتظار
اوباسي.

یو ځل بیا هم فرهاد خپلي مور لپاره غلی پاتی شو سهار کیدو انتظار اوباسه سباته څه کیږی اخر ورځ دی گتونکی اونه
گټونکی معلوم کیږي کوم وروره تاج تخت اخلي یا هم تابوتکوم څه تقدیر په نوم شته ټول ورته سترگو په لار وي هر
څومره کوبښن وکړي څوک تقدیر بدلولی نشي همغه اولنی خط ته ځی تقدیر انسان سره بیړی لوبې کوي ژوند به امید
خوړلي شوي تقدیر تقدیر....

هغه شپه د دواړو ورونو لپاره یو مهمه شپه وه، فرشاد لپاره خوشحالی راتله شاید فرهاد لپاره غمونه؟ ایا تقدیر فرهاد ته
ماته ورکړل یا هم د زمانی دوکو او لوبو؟

فرهاد ټوله شپه خپل د مور د اوبښکو ډکو سترگو غوسه وخوړله ځکه ټول عمر د مور اوبښکو شاهد وه سهار لمر ختولو لپاره
دواړه بیقراره وه فرهاد سترگي دروازه ته گندلی وي ترڅو موری راغله مور او زوی سترگو څخه ښکاره وه سخته شپې تیره
کړي وه. د محبوبی محبت ناکه خبرو او لاسونو لږ د فرهاد بی قراره زړه ته کرار ورکړو.

مور: سلام زما د سترگو توره.

فرهاد: سلام موري.

مور: زما فرهاده ما اوبښنه زما بدبختی ده چې خپل د زوی د زړه څخه خبره نه وم.

فرهاد: زما گناه ده، مه باید تاسره خبري کړي وي خپلو لاسونه می دا بخت خپل دروازه ته راوړي .

مور: ای کاشکی زویه کاشکی.

فرهاد: دعا کوه موری ناوخته شوی نه اوسي.

مور: دعا کوم خدای دی خیر راپېښه کړي زویه نور ته سوچ مکوه.

فرهاد: نشم کولی موری دا خیر پرته له صبا نه زما لپاره خیر نشته.

سعید دروازه تک تک کړه.

محبوبه: سلام

فرهاد: سلام پلاره.

سعید: علیکم سلام (سعید د لږ ځنډ چوپتیا وروسته په کراره لهجه پداسې حال کې چې فرهاد ته کتل وپې ویل: لمانځه

وروسته صمد سره می خبري وکړي.... ویل یې دسمال راوړو لپاره یوه ورځ وټاکو او لاړشو.... راغلی وم ووايم تر څو

خبردار اوسېږی.

امهمممممم وای وای صبا یې ورکړل فرهاد ته 🙄🙄

بدبخت فرهاد دومره راغلو دومره چغی کړل خو بی فایده هی هی..

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شپاړسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرهاد ته کتل وپې ویل: لمانځه وروسته صمد سره می خبري وکړي.... ویل یې دسمال راوړو لپاره یوه ورځ وټاکو او

لاړشو.... راغلی وم ووايم تر څو خبردار اوسېږی.

[#اوسې](#) نوې برخه...

د پلار خبره سم د جوشو اوبو پشان وه چې د فرهاد په زخمي بدن باندې توي شول، سعید یوځلي بیا فرهاد اعدام لور ته

کش کړو د دې ورځی ته وروسته نور فرهاد ژوند معنا ندرلوده فرهاد سترګي نور خپل بدبختی زغملی نشو دواړو هغه ته

نظر نیولی وو محبوبې په ډکو سترګو د ژړا خپل زوی ته کتل او سعید په ناتوان نظر... فرهاد په تلوار خپل دموتړ کیلې

راوخیسته او د کور ووت. سعید د دواړو زامنو مینځ که بند پاتی وه او حیرانه وه چې څه وکړې؟

دنیا ډیر حشتناکه ده یوازې شي همدا ده هرڅوک خپل ځانته دلیل لري او دا ځلی د خفګان دلیل فرهاد صبا وه او خوشحالی

دلیل فرهاد ته هم صبا! فرهاد دواړه یو څوک غوښتل هغه هم(صبا) هی هی نوو کاشکی صبا دی موضوع خبره

وي سم انتخاب کړی وي کاشکی زړونه مات شوي نه وي کاشکی فرهاد فرهاد زړه یو صنم ته ورکړي نه وي دا صنم څه لری

چې دومره غوښتونکی لری؟ دومره ښایسته هم نه وه خو دا دواړه ورونو ورته زړه ورکړی وو!

فرهاد مایل، موټر کیلي میز سر نه واخسته او د کوټې څخه ووت نا کور څخه نه بلکه د ښار څخه هم لري لاړ... اوښکي

محبوبه سترګو کی راټولی شوي خو و نه بهیدی اجازه ورنکړه شاید بیګاه شپه ډیر ژړلي وي سعید نه پوهیده چې د فرهاد

په غم وژړای که د فرهاد په خوشحالی و خاندی او خوشحالی وکړی. داسي حالت که پلاره ته دواړه اړخه سخته وه ، سعید

ته دواړه زامن ګران وه بله چاره نه وه تقدیر ته تسلیم کیدل یوازې تقدیر...

فرشاد....

سهار می د مور په ښو خبرو پیل شو مور می غیږي ونيوله زار قربان صدقه ورڅخه شوم، اول ځل لپاره می مور څخه می محبوبه موری نوم واوریده چې ویې ویل: لاړ شه هغې څخه مننه وکړه زما څخه نااا، هغه مور حق ځای ته راوړه که محبوبه نه وه زه دومره مخته نه تلم دی ځای ته رسېدلي نشوم.. هغه وه چې انصاف یې وکړو او تاته یې دا خوشبختی درکړه.

فرشاد: موری څه وخت د دسمال او د هو جواب اخیستو پسې لاړشو؟
کریمه: لیوني هلکه(بلي) ښکرونه او لکۍ نلري همدا چې وویل هو او ویې منل یوه ورځ ټاکو او دسمال راوړوچ.

فرشاد پخلنځی لور ته لاړ ځکه سهار چای هروخت محبوبه مور تیار کوه مننه لپاره محبوبه مور لاسونه ښکل کړل محبوبه څخه دعا غوښتنه وکړه محبوبه کومه دعا څه فرهاد لپاره کړی وي هغی فرشاد حق کې وکړه.
محبوبه: انشاءالله یو ځای خوشحاله عمر تیر کړي یو بل سره زاړه شي زویه...

صبا چې خپل ځان تقدیر ته تسلیم کړی و، د ژوند د نویو لوبو په تمه کېناسته. او د هغې د واده پریکړه چې پلار او مور یې نیوله د خلکو له نظره معقول او سمه وه.

د الطاف د راضی کسډو او ښوې له اوریدو وروسته پریکړه یې وکړه چې دوه ورځې وروسته به د شیرین خوري محفل لمانځي او له هغه ځایه چې الطاف یوه میاشت وروسته رخصتي لري او دلته راځي او واده وکړي. د ټولې کورنۍ غړو ته د احوال ورکولو وروسته ټول په کارونو او په سودا اخیستلو بوخت شول. تگ او راتگ د نورو وختونو په څیر ډیر شو ټول یو کار پسې تلل او پدې مینځ کې یوازې فرهاد وو چې ورک وو او هیڅوک هغه پسې نه وو. حتی د هغه په راتگ سره د پلار او میندو پرته یې بل څوک خبر نشول.

محبوبې دوه ځلې فرهاد سره اړیکه ونيوله او دا چې فرهاد پوهیدو که نمبر یې بند کړي د مور قیامت یې پیلېږي هر دوه ځلې یې په آرامۍ او صاف غږ سره د مور ځواب ورکړو مگر هی افسوس اوسل افسوس د فرهاد په یواځېتوب چې خپل د ځان او یوازیتوب پرته بل ملگری نه درلود. حتی تنهایی له هغه نه تنگ شوې وه او د تیښتې لاره یې لټوله. دا چې فرهاد دوه ساعته پرله پسې موټر چلولی او کوم ځای ته رسیدلی نه پوهېږم. مگر هغه د وجود له تله یوازې وه. تر ټولو لوړ ځای کې ولاړ و ښکته یې کتل د هغه عقاب په شان چې وزر یې مات شوي او په هوا کې سقوط کړی وي.

مگر فرهاد د سقوط کولو اجازه هم نلري هغه که سقوط وکړي خپله پرېشانه مور او او بې کسه خویندې د چا امان ته وسپاري. د موبایل لرزې هغه د فکرونو له نړۍ څخه راویست. سره لدې چې توان یې نه لرلو چې خپل احساس کنټرول کړي غږ یې صاف کړ او موبایل یې په لاس کې واخیست تر څو یو ځل بیا د خپلې مور اندېښنه له منځه یوسي. خو کوم نوم چې د موبایل په صفحه راغلی وو غږ یې ډیر شوی و. صبا وه، هغه صبا چې څو شېبې وړاندې فرهاد خپله گڼله. مگر د تیرو دو درې ساعتونو څخه وړاندې صبا له پردیو څخه هم پردۍ شوې وه.

اوبښکې یې پاکې کړې غوښتل یې اړیکه وصل کړي، خو د څه لپاره؟ صبا چې د فرشاد لپاره هو ویلي و نو اوس فرهاد څه غوښتل واورې او حتی که هغه پوښتنه وکړي چې د څه لپاره دې مسج پریښی وو څه ځواب ورکړي؟

هغه هیڅ یوه ته هم هم ځواب ویونکی ندی. موبایل یې په ځمکه وویشتو. او چیغې یې زیاتې شوې... خدایه دا دومره درد بسنه نکړي؟ زما ځوریدل درته خوند درکوي؟

ځان دې رانه واخیست نو روح مې هم واخله...زه دې له مرگ پرته ووژلم خدایه....

خپله مې روا وگڼله چې هر څه مې په سر راغلل زه د تقدیر په باور کیناستم او دا تقدیر دی چې د ظلم کولو نه لاس نه اخلي....

صبا....

ژوند هره ورځ رنگ بدلوي له نن پرته چې د سهار نه راپدې خوا همغه رنگ او تازه گي لري مور مې له پرون راهيسې داسې کارونه بېرته مخ ته وړل چې ته به وايې لومړې ځل دی لور واده کوي. ټول ته به يې زنگونه وهل خپلوانو ته يې د راتلونکو دو ورځو لپاره بلنه ورکوله، زموږ په کور کې د پاتې کيدو لپاره يو ځل بيا ثنا بهانه پيدا کړې وه. هره ورځ درې څلور وارې به يې تگ او راتگ کاوه، نن مې مور او ثنا د سودا، گل او شيرينو د فرمايش لپاره ولاړې زه پاتې شوم او د کور کارونه، په دو ساعتونو کې مې ډوډۍ پخه کړه نا مينځلي لوبښي مې ومينځل او حتی نا مينځلې جامې مې په ماشين کې واچولې او د خويندو د راتلو په تمه کيناستلم.

پس له دو درې ورځو مې موقع پيدا کړه چې سر فيسبوک او مسنجر ته ښکاره کړم او له بلې خوا مې بايد ملگرو ته خبر وکړم چې د مجردانو له ليست څخه مې نوم وباسي او د متاهلانو په شمار کې مې اضافه کړي. لس دقيقې وروسته مې فکر په مسنجر کې يو راليږلې مسج ته شو خلاص مې کړ فرهاد وو. دا چې فيسبوک کې ملگري نه وو مسنجر ته يې مسجونه نه وو راغلي د مسج ترلاسه کولو وروسته دوه ځلې مې زنگ ورته وکړ په لومړي ځل اړيکه وصل شوه خو دوهم ځل نه ښکارېده چې آنلاین دی. شايد کومه جلسه څه کې وو مزاحمه شوې وم ورته. يوازې مې مسج ورته وليکو: سلام وبخښه تاسو زنگ وهلی وو او زما فکر نه وو شوی. اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

امهمممم بيخي نامی کار دی وکړو اغلی صبا اوس یی هغه بدبخت ته جواب ورکړو 😊☹️ کله چی کار تر کار تیر شو ایا تیر شو؟ یا لا پاتی؟ یعنی صبا لاره د فرشاد شول؟ یا په ۹۰ دقیقه کی خبر بدل کیږی؟ تا خو څه فکر کوی ☹️

#جهنمي مينه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اولسمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

يوازې مې مسج ورته وليکو: سلام وبخښه تاسو زنگ وهلی وو او زما فکر نه وو شوی. اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

#اوسې نوې برخه...

د هغه ورځې په ماښام ثنا او صبا د سودا اخیستلو لپاره تللې وې هر هغه جامې چې صبا لیدلې هغه يې غوښتل چې واخلي او واغوندي مگر له دو دریو جوړو يې زیات حق نه درلود چې واغوندي. حسیب: ولا صبا که همداسې دوام ورکړي، فرشاد به راتلونکې میاشت پېښمانه شي. هر هغه جامې چې ووينې وايې واخله او بس.. که د پلار بانک مو راوړی وای، اوس به وخته خلاص شوی وای، او په خپله مخه به تللی وای.

فرشاد هم د زومان په رقم ځان ته درېشي واخسته او بیا يې خپلې ټولې خويندې او کوچنۍ ورور له ځانه سره سودا اخیستلو ته بوتلل او په لاره کې د سمن په فکر کې شو لاړو او هغه يې هم ځان سره واخیستله. مېرمن محبوبې هم د ځان او فرهاد لپاره جامې چمتو کړې، هغه اټکل کوي چې ښايي فرهاد به هم په محفل کې گډون وکړي. فرشاد دوه ځله فرهاد ته زنگ وواکه او موبایل بند ښکاریدو. او دا چې هغه د خپل مشر ورور پرته د زوم جامې واغوندي د هغه لپاره ناخوښه وه.

فرهاد د شپې په دولسو بجو کابل ښار ته ورسېد او هلته یې د سخت سر درد له امله موټر ته سترگې پټې کړې هغه یوازې درې ساعته خوب وکولی شو، چې د فرهاد د سترې بدن او روح لپاره کافي نه و. د هغه سترې سترگې د پخوا په پرتله لږ دید کولو شاید ژور خفګان اخیستی وو. هغه د پاتې کیدې لپاره هیڅ ځای نه درلود، او حتی که یې لرلو هم هغه نه غوښتل چې د چا په کور کې خپل ماتم سرای جوړ کړي. فکر یې امین ته شو، او له امین څخه څوک ښه دي؟ هغه په چټکۍ سره د امین کور ته ځان ورسو او شاید فرهاد واقعا د بې وسۍ احساس کاوه او د هغه ته یې ټولې ستونزې تعریف کړې.

صبا سهار وختي له خوبه راویښه شوه او د ثنا سره نږدې د آريشگاه ته ولاړه خپل د ورځو لږ کونجونه مې لري کړل او د سترگو په سر لږ نازکې کړې. او د ثنا په غوښتنه، دوی دواړو خپل سرونه او مخونه منظم کړل او کور ته لاړلې. صبا هغه ارغواني رنگه جامې چې نوې اخیستې وې واغوستلې، د سترگو خط یې لږ بدل کړ خو د جامو سره یې سمون وخوري. د گل یو ښاخ چې په میز کې وو واخیست او ډیر عطري پرې ووهل او د بکس په لاس کې وتړل. تر څو په هر ځای کې د هغې سره ښه بوی ولري.

فرشاد او د هغه میندې، د هغه ورور او خويندې ټول د وتلو لپاره چمتو وو او د نورو ټولو په څیر یې د شپې ترتیبات نیولي وو اصلي محفل د شپې د زوم په کور کې دی. فرهاد چې پوهیده تر څو چې مور یې په حالت کې نه وې خبره، ارام به نلري د امین له موبایل څخه یې ورته زنگ وکړ تر څو خیال یې راحت شي که څه هم مېرمن محبوبې د فرهاد پر ورتلو ټینګار کاوه، خو هغه ونه منله.

امین: خو که فرشاد پوه شي چې ته دلته یې او ته نه یې تللې، هغه به خفه شي.
فرهاد- مهمه نده.

امین- هغه حتی ما ته د شپې لپاره بلنه را نکړه...

فرهاد - ستا لپاره کومه مانې نشته، ته کولی شې لاړ شې، امین، زه یوازې ښه یم.

امین- توبه وباسه وروره، پاڅه چې لاړ شو

فرهاد- زه د تګ حوصله نه لرم.

امین- سمدې راځه هغه ځای ته څو چې ته یې حوصله لري

فرهاد- نلرم، زه د هیڅ ځای حوصله نلرم

امین- نو لږ تر لږه راځه چې لاړ شو یو موبایل واخلو، محبوبه خاله ستا د غږ نه اوریدو طاقت نلري.

د موبایل له اخیستلو وروسته امین بیا د فرهاد سمیکارت شرکت ته ولاړ او بیا یې ورته همغه شمېرې واخیسته. انټرنیټ یې ورته فعال کړ او هغه ته یې وسپارل.

فرهاد چې یوازینی شتمني یې صبا وه، هغه یې هم له لاسه ورکړې وه. خپل مسنجر یې خلاص کړ او د صبا مسج.....

صبا- سلام وښیئ، تاسو زنگ کړی و او زما فکر د ندی شوی، اوس هم فکر کوم مزاحمه مو شوم.

د صبا د میچ په لیدو فرهاد ځان سره وویل: ای کاش ستا دا مزاحمتونه زما په نصیب کې وای. خو داسې نه ده. ما غوښتل ولیکم چې ته مزاحمه نه یې، بلکې زما د هر زخم مرحم یې. ستا د یادونو پرته بل څه مصروفیت؟ خو دې ظالم برخلیک له ما سره ظلم وکړ. زه څنګه کولی شم دا ظلم د خپل ورور لپاره روا وګورم؟ ای کاش چې زه پوهیدۍ او لږ وخت مخکې مې له صبا سره خبرې کړې وای، نو شاید اوس زه د فرشاد په ځای وم، خو فرشاد څه؟ هغه به زما په ځای وو؟ هغه هم داسې په خاموشۍ سره درد ایستو؟ یا به یې چیغې وهلې او اجازه به یې نه راکوله چې خپله خوښي ووينم.

امین: زه داسې خبرې نه کوم، فرهاد، چې غلط یې درک کړې، خو فرشاد ستا ورور دی او دا چې ته دلته یې هیڅ ښه نه ده. باید د هغه په څنګ کې واوسې حتی که ستا زړه خوشحاله هم ندی.

ستا مور کريمه خاله، او کاکا سعيد ټول پوهيږي چې ته په کابل کې يې، که فرشاد ته ووايي څه؟ کومه خوښي چې د فرشاد لپاره ده مه يې ورنه اخله. راځه چې له دې ځايه بازار ته لاړ شو، ديو جوړ ښايسته جامې واخلو او تر هغې چې غرمه نده شوې محفل ته لاړ شو. ډاډه اوسه چې ټول به خوشحاله وي چې تا هلته وگوري. حتی که ...
فرهاد- حتی شتون نلري ... خو راځه چې لاړ شو...

امين- څې؟

فرهاد- هو

جهنمې مينه، بې ځايه شوې د هر طوفان څخه او سوزونکې د هر اور څخه..

امهمممم اوس يعنی دا بدبخت فرهاد بايد د خلکو د شرم خپل د مينې په واده کې هم شرکت وکړي 😞 ☹️ دا ظلم دی پخداى

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زى خپرونديه اداره.

[#اتلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

امين- څې؟

فرهاد- هو

جهنمې مينه، بې ځايه شوې د هر طوفان څخه او سوزونکې د هر اور څخه..

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرشاد د خپل ساعت سره لوبې کولې ترڅو د وخت په تيريدو سره مرسته وکړي. يو ساعت کيدو چې چمتو دی، مگر نور د زوم څخه ډير خپلو ځانو ته رسيدې او آرايش کوي. او پای کې دا د سعيد غږ وو چې ټول يې په زور له کوټې څخه وايستل او د صبا دوي کور ته ولاړل.

فرشاد....

که څه هم زموږ ټول خپلوان زما تر څنگ وو، د کاکا زامن، عمه، خاله په هر څلور لارو کې ولاړ وو او نڅا يې کوله او سندرې يې ويلې، خو زما زړه ورور پسې مې پتنگ شوی او زه واقعي د هغه خالي ځای احساسوم، ای کاش چې موږ د هغه راتلو ته انتظار شوي وای. هغه ورور چې حتی په خبرو کولو ورسره بريالی نه شومه، خو ما له محبوبې مور څخه اورېدل چې هغه ډېر بوخته ده.

صبا....

راغلل راغلل او ټولو په راتگ سره په نڅا پيل وکړ، او مور مې سپيلني دود کړل او د فرشاد پښو مخې ته يې وروړل ما يو څه په زړه کينه واخسته يعني زما مور ته فرشاد له ما څخه ډير ښکلی وو چې نظر شي او زه نه؟
ثنا- يو ځل بيا د خپل آرايش چک کړه او وگوره چې کومه خرابي يې نه وې کړي چې ښکته لاړې شو.

صبا- زه نه ځم

ټنا- ولې؟

صبا- ولې مور فرشاد ته سپيلني دود کړل او دننه يې بوتلو، ته به وايې چې کوم شهزاده دی، او بيا ته ما داسې کش کش کوي او بيايې؟

ټنا په خندا وويل: بخيلې کوی؟

صبا- بخيلې نده خو بدې سترگې په ما هم اغيزه کوي

ټنا په خندا باندې سپيلنی واخيست او عمه دو لروگانو، فرح او سمن سره د ناوې وړلو ته راغلې، واه، صبا دومره زړه رابښکونکې وه چې د فرشاد زړه يې يووړ.

لا يې خپل پښه يې کوټه کې نه وه ايښې چې د فرشاد زړه کمزوری شو، د هغې د عطرو بوی په ټول ځای کې خپور شوی و او دا د دې لامل شو چې دوست او دښمن هغې ته وگوري. تر دې چې فرشاد څنگ ته نږدې ودرېده، ټولو يو په بل پسې عکسونه واخيستل او ښه راغلاست ورته پيل شو. لږ تر لږه، د فرشاد خويندې دوی نڅا پيل کړه او د فرشاد او صبا شاوخوا نسبتاً موقع پيدا شوه او فرشاد له شيبې څخه د خپلې گټې موقع وگټله او پيسې له جيب څخه راويستې او درې ځله يې د سبا له سر ته تاو کړې.

فرشاد-له بدو سترگو ليرررررې، د دښمن سترگې رڼدې، د بخيل کور د اور واخلي...

صبا- دا ته څه کوي؟ بده ده مه کوه داسې.

فرشاد په خندا وويل: چاته يې څه زه مې د خپلې ميرمنې له سر څخه بلا ليرې کوم...

صبا- توبه مه کوه، فرشاد بده ده.

فرشاد- څه دې وويل؟

صبا- ومې ويل چې بده ده

فرشاد- نه، نور د څه وويل؟

صبا- ما وويل، دا کار مکوه بد دی.

فرشاد- له هغه پرته...

صبا- فرشاد...

فرشاد- جان.. فرشاد...، فرشاد درنه څار گلاب مې..

صبا د فرشاد په دسی لهجه د شرم څخه سر ښکته واچوی چې فرشاد کرار وويل: اوس ولې خپل سر شپږ سانتي ښکته کوي، آرایش به د خراب شي.

صبا.....

دا څومره عجيبه خبره ده چې څو ورځې وړاندې مې له دې سړي سره په جگړه کوله، د کوم حيوان نوم نه وو پاتې چې په فرشاد باندې مې ايښی نه و. مگر نن يوازې د گلابې په ويلو سره په اوبو او خولو غرقه شوم. که څه موده وړاندې وای، اوس به مو څه حال کړی وای؟

فرشاد په شيطنت وويل: د تاثیر لاندې مه راځه، ميرمن جانې، لا ډير څه پاتې.

صبا- زه ستا تر تاثیر لاندې نه راځم. خو دا ښه ده چې خپلو خبرو ته متوجه واوسې

فرشاد- له گلابي غمبورو څخه د روښانه ده چې څومره تر تاثیر لاندې راغلې يې گلابې مې.

صبا-ماته گلابي مه وايه

فرشاد- نو څه درته وایم؟ زما گرانه! يا هم درته ووايم زما مينه! يا ژوند مې؟

صبا- توبه چوپ شه کنه باسپرېم او ځم ددې ځای څخه..
فرشاد په خندا وويل: سمدې سمدې دا دې چوپ شوم گلاب مې...

امين....

کله چې موږ لومړي هټۍ ته ورسيدو، فرهاد د سر څخه تر پښو پورې تور اغوستي و. او ما هم سمدلاسه يو ښه جامې خوښې کړې وامي غوستلې او د گل فروشي خواته لاړو، هلته مو د گلانو يو تازه کيډی او بيا يو ساعت د مبارکي لپاره واخيستل. فرهاد تر اوسه په خاموشي ناست و او زما کار ته يې کتل. يوې طلا فروشي ته نږدې، هغه له امين څخه وغوښتل چې هلته يې ښکته کړي. دا د فرهاد د ښه ذوق وو يا د صبا د بخت له امله، د فرهاد پام په يوه ښکلي او شايد هم ډير خورا ځانگړي لاس بند ته شو او له ځنډ پرته هغه يې واخيست.

امين- ايا دا ډير نه دی، فرهاد؟ کاش يوازې دې يوه گوتۍ اخيستنې او بس فرهاد- ډير نه دی، دا د هغه لپاره لږ هم دی
امين- اوس چې ستا دا خوښ شوی، وايخه، خو د واده ډالۍ په توگه يې کيډه

د فرهاد سترگې نمجنې شوې او امين ته يې وکتل او ويې وويل: زه پوهيږم چې دوی واده کوي او کوژده يې کړې او واده هم کوي.

امين- ورور جان ته غلط پوه شوې
فرهاد- اصلا، که د هغې لپاره نړۍ هم واخلم بسنه نه کوي.
- خپله پوهېږې، راځه ددې څخه مخکې چې بيا منصرف سې لاړشو..

فرهاد...

زه د کاکا صمد د کور دروازې ته رسيدلی وم او هغه پخوانيو ورځو په ياد چې تر څو دروازې ته رسېدم خدای خدای مې ويل چې کاش صبا ووينم خو نن زه له خدای څخه غوښتنه کوم چې هغه ونه وينم. ما د خپل زړه ټول قوتونه راټول کړل و دلته راغلم، اوس دا غم د خپل زړه په کوم ځای کې کيږم او هغه زړه سمندر ته وغورځوم او هغه سالون ته ننوځم چيرې چې دوی زما د مينې لاس د بل چا په لاس کې اېږدي.

خو څه چې کيدونکي وو، هغه وشول او پيښيرې، خو لدې بدتر ممکن نه دي. د هر وخت په خلاف، د کور دروازه نن خلاصه وه، هرڅوک په يوه لوري ته تلل او د موسيقۍ غږ د کلا د دروازی څخه د اوريدلو وړ وه. کاکا صمد زما په ليدو سره

وقفه وکړه او ودرېد او د خوښۍ په اظهار يې او ښه راغلاست يې وکړ او لا، شايد د هغه کارونه ډيرې وي. دوهم کس چې ماسره مخامخ شو زما پلار و، چې زما د ليدو لپاره داسې تږی ښکاريدو لکه روژه کې چې اوبه ليدلې وي.

امهممممم عجب شيطان او ۴۲۰ فرشاد دی 😞
کنه حق خبره ده اوس وخت دنيا د همدې چالاک خلکو ده هر څوک چې عاجزی وکړي د فرهاد پشان بدبخت به شی 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#نلسمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

وقفه وکړه او ودرېد او د خوښۍ په اظهار يې او ښه راغلاست يې وکړ او لاړ، شايد د هغه کارونه پيرې وي. دوهم کس چې ماسره مخامخ شو زما پلار و، چې زما د ليدو لپاره داسې تږی ښکاريدو لکه روژه کې چې اوبه ليدلې وي.

#اوسې نوې برخه...

هو، امين په حقه و، زما پلار او مور زما د نشتوالي له امله ناراضه کيدل. هغه خپل لاس زما په اوږه کېښود او يو دم يې کلک غيږ کې ونيولم. دا غيږه خو کاله کيده چې زه يې خپل لور ته نه وم ايستلی، ما هم د پردیتوپ احساس نه کاوه. د هغه پلارنی حس د دې سبب شو چې زموږ څخه يو قرباني شي، او دا چې زما برخه بده ده نو زه د دې برخليک قرباني شوم او دا زما د پلار گناه نه وه.

فرهاد- سلام پلاره.

پلار- پخیر راغلې، د پلار زمريه، زما د اوږو ځواک، ستا په ليدو بیرته تازه شوم.

حق يې و چې خوشحال واوسي دا د هغه د زوی محفل دی، او شايد لومړی او وروستی زوی، زه له نن څخه وروسته د واده کولو پریکړه نه لرم، او سهراب هم ډیر کوچنی دی. د پلار سره مې یوځای تکاوی ته لاړو او کله چې ما د فرشاد څنګ ته صبا ولیده، زما پښې سستې شوې او ټول بدن مې په لږزیدلو پیل وکړ. باید فرهاد واوسې او صبا د هغه سترګو وګورې، د هغه کوچنۍ معشوقه څومره خپل ځان ته رسیدلې وه. ډیر ښکلې او ځانګړې، د هغې بادامي سترګې، د سترګو تر شا خط او نازکې ورځې ډیرې ښایسته ښکاریدې. د هغې لوړ قد د هغې ارغواني جامو ښکلا زیاته کړې وه.

د هغې د مخ سپینوالی د هغې په شرم او حیا کې پټ کړی دی او په یوه داسې ورځ کې ښکته سر ولاړه وه. د یوې شیبې لپاره، ما فکر کاوه چې دا هغه صبا نه ده چې زه یې تور پوښلی يم، خو امان د دو ورځو او تورو سترګو چې په حرکت کولو یې زما د وژنې امر وکړ. د زړه درزا مې معمول څخه ډیره شوه او گمان مې کو چې دلته شته ټول خلک زما د زړه د درزا غږ اورې. که څه هم په محفل کې څوک پردي نه و، خو زما په ټینګار سره، ما امین له ځانه سره راوړ ځکه چې هغه یوازینی کس و چې زما د لاسونو قوت او د پښو ځواک راکړي هغه دی.

فرشاد زما په لیدو خپله خوله خلاصه کړه او د هغه د خوښۍ کچه له لرې څخه معلومه شوه، خو کاش نیمایي درک ددې احساس چې زه هغې لپاره لرم هغې هم زما له لپاره دا حس درلودی، شايد هغه وخت به د خپل ژوند دومره لوی جشن په پيرو سندرو نه لمانځلو. د هر قدم سره چې څومره زه نږدې کیږدم، د گلابو عطر بوی پیریدو. د سبا قد په ښکاره ډول څرګند و او ما د کنټرول څخه بهر، سترګې خلاصې پریښې وي که وې ډاریدم که وې تړم اوښکې به ترې راشي او ما به رسوا کړي.

زما او فرشاد تر منځ واټن ښايي له لسو څخه تر پنځلسو مترو پورې نه وي خو په همدې مسیر کې سل ځله مړ شوم. په دې هوا کې زما ساه بنده شوه. زما په نیږدې کیدو سره فرشاد کلک غيږ کې ونيولم، خو ما په کې د هغه سره په همراهي کې توان نه و.

فرشاد- زه پوهیدم چې ته راځې..

فرهاد- خو زه نه پوهیدم...

فرشاد-ته ښه یې ورور مې

فرشاد یو ځل بیا فرهاد به غيږ کې ونيولو..

فرشاد: مطلب ټول پوهیدل چې ته راځې او ماته یې ونه ویل.

فرهاد- نه، راتګ مې سم د لاسه شو، ستا په څیر د پټو کارونو کولو عادت نه لرم

فرشاد- باور وکړه لالا ناڅاپه وشو ټول کارونه.

فرهاد نه شوی کولای چې له سبا څخه سترگې واړوي او له بلې خوا يې ځان ملامت کاوه تر څو ورته ونه گوري. د فرهاد زخمي زړه د صبا د اواز اوریدو تاب نه درلوده مگر دا ظالمة نجلۍ نن په خوږه ژبه راوتلې ده...

صبا- سلام ښه راغلاست،

او دا سلام فرهاد د خپل مات زړه په توان ځواب کړ.

امین مخکې توب وکړ او ځان يې راوړسوه او لومړی يې صبا ته د گلانو گيډۍ وړاندې کړه او بيا يې وويل: سلام، مننه، مبارک د وي مېرمن صبا..

صبا- مننه، ژوندی اوسې.

او له هغه وروسته د فرشاد لور ته ولاړ.

امین- وبخښه چې بې خبره راغلم.

فرشاد- د څه بې خبره ښه راغلاست امین وروره.

او امین هم ساعت فرشاد ته ونيولو او ويې ويل: اصلي ډالۍ د قرض وي فعلا همدا ناچيزه ومنئ.

فرشاد- واقعيأ مننه.

فرهاد چې هلته د ودرېدو توان ځان کې نه لیدو، غوښتل يې چې ژر تر ژره په يوه کونج کې کيني، خو له بلې خوا يې وېره درلوده که يو ځل لاړ شي نو دلته دوهم ځل راتگ به ورته قيامت شي. د لاس بند قوطی يې له خلتې نه راويست او د صبا خواته يې ونيولو.

فرهاد- ستاسو وړ نه دی..

صبا- برعکس، ډیر هم مننه ...

فرهاد يو څو قدمه شاته شو او له تکاوی څخه پورته ته لاړ او ځان يې يو تشناب ته ورسو. سړې اوبه يې په مخ واچولې تر څو لږ د خپلو سترگو د سوروالي مخه ونيسي او بیرته بهر لاړ.

محبوبه، چې د هغه له راتگ څخه خبره شوه ژر يې ځان ورته ورساوه او په ډیر جان او قربان يې د زوی خواته ورغله. هر څوک په نڅا کولو مصروف وو، خو فرهاد زینې شمېرلې، کله به پورته تلو او کله به ښکته، نور يې د دوی د یوځای اوسېدلو زغم نه درلود. هغه حتی د حجاب او قبول په شپېه کوټه کې کینناستلو او د زنگ وهلو په بهانه له هغه ځای څخه ووت او په موټر کې په خاموشۍ سره ژړل.

خو دې اوښکې د فرهاد لمن چیرته پرېښوده. تر دې چې فرهاد بيا محفل ته راستون شو او د صبا لاس يې د فرشاد لاس کې ولید او کرار يې ځان سره وويل: په ما د په ماتم کې تورې جامې واغوستې، کافي نه وه چې اوس مې سترگې د ړندې کیدو خواته بيايې. ټولو د سبا او فرشاد په شاوخوا کې نڅا کوله، کله چې فرح فرهاد هلته ولید، نو له هغه يې وغوښتل چې میدان ته راشي، که څه هم فرهاد هغه منع کړه خو خور يې تر هغه ډیره ضدي وه.

د عشق طواف مې وکړو د هغه صنم چې بل یار يې ونيو.. ما د فرشاد گل په لاس کې واخيست او څو ځله مې په خپل لاس پورته کړ. که څه هم دا یوه گناه وه، خو هره شیبو به مې چې فکر صبا ته کیدو، ځان به مې د فرشاد په ځای کې تصور کاوه، څه کیدل چې نن د هغه په ځای زه د صبا سره لاس په لاس دې ځای کې ولاړ وای او هغه زما په څنگ کې وای، گل مې د خپلې خور سمن په لاس کې کېښود او هر څومره پیسې مې چې په جیب کې وې واخيستې او د دوی په سر مې په هوا وغورځولې. یوه لنډه شیبه مې د صبا درانه کاته په خپل لوري حس کړل. شاید هغه زما د درد له شدت څخه خبر نه و، خو د هغې مهربان زړه بې خبره زما درد احساس کړ.

ممکن شاید زه په زرگونو ځله پښیمانه شم چې ما له هغې سترگې پټې کړې او مخ مې ترې واړو ځکه زه د کلونو پخوا په دې جامو کې د هغې د لیدو په حسرت کې وم. خو نن، نن باید دا ومنم چې هغه د فرشاد میړمن شوه، او لدې وروسته د هغې په وړاندې هر ډول احساس د گناه څخه هم ډیر خطرناک دی.

هغه یار چې خپل په غم کې تور جامو اچولو ته مجبور کړم او زما د سترگو دید یې واخیست.. عشق.. یعنی.. خپله .. انتخاب .. کوی.. چې .. سوک.. دی.. برباد.. کړی.

ما پخپله صبا غوره کړه او دا ظلم مې په خپله روا ولید. چې هغه دې له فرشاد سره خوشبخته شي او زه بې کوره در په در... هغه د کور جوړ کړي او زه دې د هغې په نشتون په اور کې وسوځم. دا د مینې په نوم دوزخ دی چې ما په ځان کې سوځوي.

زه فرهاد، د دوزخ لرگی شوم چې د صبا مینه له هغه اور جوړوي. زه، فرهاد، هغه ورک شوی مټین یم چې بې نومه ورک به له نړۍ ځي. او زه، همغه بې ځایه شوی سړی، طوفان راوړی او دوزخ لیدلی...

امهمممم بدبخت فرهاد ولای زما خو ورته زړه درد وکړو 😞
خدای دی د زړه صبر ورکړی اوس یعنی فرهاد به کوشش کوی چی صبا لیاده وباسی؟

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#شلمه برخه.](#)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

زه، فرهاد، هغه ورک شوی مټین یم چې بې نومه ورک به له نړۍ ځي. او زه، همغه بې ځایه شوی سړی، طوفان راوړی او دوزخ لیدلی...

[#اوسې نوې برخه...](#)

زه نور د هغې موسکا نه شم زغملی، هغه موسکا چې د بل چا د څښتن کیدو لپاره وي. ما د وروستي ځل لپاره خپل سر پورته کړ او د هغه سترگو صاحب، هغه څېره او هغه شخصیت مې له سترگو تیرې کړې. زه نه پوهیږم چې ولې مې زړه غوښتل هغې سره خدای پاماني وکړم. ما د هغې په غاړه کوم حق نه درلود چې هغه دې ما حلال کړي مگر که کوم حق هم شتون ولري، سل ځله مې ورته حلال کړی. ما په دې پلمه محفل پریښود چې زه عاجل ناروغ لرم، که څه هم فرشاد ډیر ټینکار وکړ چې زه له بل چا سره نوبت تبادله کوم. خو زه نور نشم کولی، نور نشم کولی د ماتم پر ځای مې د فرشاد خوښۍ ته ونځم..

زه هم د خدای مخلوق یم، زه هم زړه لرم او زما تاب او توان تر همدې حده و. زړه مې د نړۍ په اندازه تنگ وو او یوه ازاده فضا مې غوښته تر څو چیغې وکړم.

امین....

زه له فرهاد سره د صبا دوی له کوره ووتلم، که څه هم زه پوهیږم چې هغه غواړي يوازې پاتې شي، خو زه ویريږم چې په خپل سر باندې کومه بلا رانه وړي. زه دا فرهاد نه پیژنم. هغه فرهاد چې کلونه راهیسې په زړه کې راز درلود او هیچا ته یې نه وو ویلي. حتی خپلې مور ته...ای کاش زه مخکې پوه شوی وای او یو څه مې کړي وای. فرهاد- ما سره مه راځه...

امین- ته غواړې چیرته لاړ شې؟
فرهاد- مکر زه د تگ لپاره کوم ځای لرم؟

امین- له همدې امله زه وایم چې یو ځای لاړ شو ترڅو خیال د راحت وي، زه قسم خورم چې زه به تاته مزاحمت ونه کړم او یوازې له تاسره کینم.

فرهاد- اړتیا نشته، زه ښه یم.

امین- نو لږ تر لږه اسد خوا ته لاړ شه، هغه په کوټه کې یوازې دی، ته خو پوهیږې..
فرهاد- نه، زه نه غواړم چې هغه ته څه ووايې، او زما په اړه اندېښنه مه کوه، زه په کلینیک کې ډاکټر (...). یم...
امین- ښه ده، خو ستا موبایل باید بند نه شي، که تا لومړی زنگ ته ځواب رانه کړ، نو مجبور زه تا پسې راشم.
فرهاد- سمه ده.

له هغه وروسته چې ما هغه په غیږ کې ونیو، موږ یو بل سره خدای پاماني وکړه هغه یې موټر کې او زه په ټکسي کې پورته شوم او هر یو په جلاو لارو ولاړو.

صبا....

زه نن ډیر سترې شوم، په وروستیو ساعتونو کې واقعا نه مې شو کولی د میلنو سره د خدای پاماني لپاره ودرېږم. لږ لږ، ټول تلل ځکه محفل د شپې د فرشاد دوی په کور کې وو. د فرشاد خویندې ژر کور ته لاړې او محبوبه ترور هم ورسره لاړه هغه په ریښتیا چې یوه با مسئولیته ښځه ده. د یوې شیبې لپاره، ما فرهاد ته فکر وکړ دا چې ولې داسې وشول نه پوهېږم. مګر ما احساس وکړ چې هغه یو پټ درد لري او یا هم یوه لویه ستونزه! حتی د هغه موسکا له درد څخه پکه ده. کله چې هغه نڅا کوله، د هغه پټو اوښکو پام ځانته راواړوه. په نا پامۍ سره ما شاید هغه له خپل کنجکاوي حس څخه خبر کړی وې. فرشاد زما د لاس په نیولو سره د هغه له تصور څخه را وایستلم.

فرشاد- څه شوې محترمې میرمن؟

صبا- هیڅ ...

فرشاد- لاهم د خپلو نیکو اعمالو شمیرلو لپاره ډیر وخت لرې ځکه چې حتمن د خدای په وړاندې دې کوم نیک کار کړې وو چې زه د په برخه شوم.

صبا- څه څه؟؟؟ لومړی دا چې، زه خدای ته گران یم، هو، خو ته لاړ شه د شکر سجده وکړه چې ما ته د خپل غلام په توګه ومنلې. کني مجرد به مړ وې.

فرشاد- د نجونو قطار لاهم د دې غلام څخه ځانونه قربانې کوي، نجلۍ جانې، غواړې امتحان کړې؟

صبا- نو د همغه قطار پسې به تللې وایې محترم زما په شاوخوا کې به د کرښه نه ایستله.

فرشاد- افسوس چې هغه قطار کې صبا نه و، نو ځکه مجبور شوم د صبا لپاره دې قطار ته راشم.

د تللو وخت شو او صبا له خدای پاماني پرته خپلې کوټې ته لاړه. او دا د دې لامل شو چې فرشاد خفه شو او حتی هغه ډالۍ چې هغه د صبا لپاره اخیستې وه هغه یې هم هغې ته ورته کړه. شپه بیا له خپل ټولو ښکلاو سره راغله ساز او سندرې د سعید اشرفي په حویلی کې تر دې حده وو چې حتی په ونو کې د مرغانو ځالي په نڅا راوستې وې.

څوک په خپل وار سره نڅا کوله او نڅا کوله. محبوبه او سعید دواړه د فرهاد لپاره خفه وو خو دوی د ټولو مخ کې خوبنۍ ښکارندويي کوله. فرهاد ټوله شپه د سگریټو په لوګي او د یو څو گیلایه ترخې قهوې په څښلو تیره کړه، که زه د هغه په ځای وم شاید مې د عصابو رګونه د لوړ فشار له امله چاودلي و.

صبا....

د کوټې دروازه نیمه خلاصه شوه، یو څوک زما کوټې ته راننوت، غوښتل مې چې د هغه نوم واخلم، خو هغه له ما څخه وغوښتل چې چوپ پاتې شم. همدا چې هغه له کوټې څخه ووت، د هغه په لور مې منډې کړې، زه نه پوهیدم چې هغه څوک و، مګر هغه ژړل، ما خپل لاس د هغه په اوږه کېښود او هغه په سلګو شو.. - فرهاد..

زه له خوبه پاڅیدم، شاید زه د هغه په فکر کې ویده شوې وم او دا ډول بې معنی خوبونه زما ذهن ته راځي.

صبا چې په ډیر ټینګار سره بیا هم کاکا دوی کور ته یې ولاړه نه، اصیلا او صمد د څو دقیقو لپاره د مبارکي په خاطر ولاړل او ثنا د مخه محفل ته تللې وه ځکه چې هغه له دواړو خواو سره مینه لري، طه چې څنګه د شپې ږوې وخورله او ویده شو.

پښتو ټولونه:

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#یو](#) ویستمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

ثنا د مخه محفل ته تللې وه ځکه چې هغه له دواړو خواو سره مینه لري، طه چې څنګه د شپې ږوې وخورله او ویده شو.

[#اوس](#) نوې برخه...

..... یوه اونۍ وروسته

فرشاد: موری هغې هم کولی شو چې مبارکي راکړې، خو را یې نه کړه.

کریمه- ښه، هغه حتمن شرمیده...

فرشاد-هغه او شرم ډیر لري دي.

کریمه- وګوره، فرشاد زویه، اوس ماشوم نه یی غټ سړی شوی یې، اوس هر څه زه در زده کړم. خلک چې څنګه کوژده شي ، چکر ته ځي خبرې کوي او یو بل سره ډیر ویني تر څو یو بل ښه وپیژني. نه دا چې کیني او په تمه شي چې صبا لومړی زنگ ووهي یا زه زنگ ووهم.

فرشاد- هغه د هر شي لپاره ژبه لري، خو د مبارکۍ لپاره نلری؟

کریمه- ښه نو نه یې لري، که ته اوس هم خوشحاله نه یې، ووايه چې کوژده ماته کړو.

فرشاد- توبه مورجانې، دا څه وایې ته؟

کریمه- ولا نو دا کار د همدا معنی لري. د محفل څخه یوه اونۍ تیره شوې، مګر ته تراوسه د کاکا دوی کور ته دی نه یې تللی،

او د صبا خبر د ندی اخیستی. دا د کاکا بڼځه به دی څه فکر کوي؟
فرشاد- همداس د صبا انستیتوت پسې ځم نور وایه مورجانې..
کریمه- شابه د مور زمريه زویه، مگر خالي لاس مه ځه.
صبا...

دا دریمه ورځ ده چې زه انستیتوت ته ځم او هر څوک زما د کوژدې په اړه پوی شوي دي. زما ملګرو او خپلوانو زما د عکسونه غوښتنه کړي او هر یوه ماته نظر راکاوه. او دا یې هم ویل چې یو بل سره ښایو. زړه مې خوشحاله وو چې لږ تر لږه د هغه سر او د وضعیت له ماسره جوړېږي، که څه هم ذهنیت او فکر یې زما سره ځمکې تر آسمان فرق درلود... هغه غرور له حده پیر دی او هغه له ځان راضي او لیونی دی. نجونی ټولې شله وي چې زما او فرشاد د مینې کیسې په اړه ورته ووايم، مګر کله چې ما د هغه د خبرو کولو تجربه نه درلوده، حتی زه نه پوهیږم چې څه ووايم، نو زه به څه تعریف کړم؟ ما په لسو بهانو راوړلو بلې ورځ ته مې وځنډول.

ثريا- اوس بهانې مه کوه... یا داچې نه غواړې وغږېږې که څنگه؟
فريحه- ضرور خو نه ده چې خپله شخصي کیسه تاته وکړي.
صبا- موافق یم هر څوک ځینې خپلې شخصي خبرې لري.

مګر زما زړه کې شک ولوید هسې نه چې هغه په ریښتیا ما نه غواړي؟ خو که هغه نه غوښتل نو دومره ټینګار یې نه کو، او د هغه خبرې په رستورانت کې او مسجونه یې.
بد فکر مه کوه نجلۍ، شاید هغه به هم شرمیږې چې څنگه تاسره په خبرو شي دې وخت له مخکې څخه فرق کړی. ما د پیغام په صفحه یو سلام ولیکو او هغه ته مې واستاوه. زه باید ډاډ ترلاسه کړم چې دا ټول بدلونونه د څه لپاره وو؟ دوه دقیقې وروسته، هغه ځواب راولیږو چې زما لیدو ته راځي.
فرشاد- علیکم سلام ګلاب مې، په لاره کې یم درځم لیدو ته دې.

یعني دا لیونی په تمه وو چې له ما څخه یو اشاره ترلاسه کړي؟ اوففف زه څومره احمقه شوم. کاش چې څو شېبې نور مې هم صبر کړی وای. اوس تاوان ورکړه وګوره چې ووايي د لرې کیدو طاقت د نه درلود څه به وایې ها؟ اففف بې عقلې صبا، که څه هم په راتلونکي ساعت کې درس نه لرم خو باید د جناب عالی په تمه کینم تر څو دلته راورسیږي. نیم ساعت انتظار او په پای کې د فرشاد زنگ.

فرشاد- سلام ګلاب مې.
صبا- سلام ښه یې؟
فرشاد- مننه ګلابي جان.
صبا- شکر.

فرشاد-زه ورسیدم، بیرون په تمه یم چې صنف د خلاص شو راځه.
صبا- سمه ده...

خو ما له ځانه سره وویل ستا لوده له امله تراوسه په تمه ناسته یم. او اوس وایې چې صنف د خلاص شو. لس دقیقې نوره هم دېخوا او هغې خواته لاړم، او چې لږ لږ نور هم د صنف څخه راووتل، زه هم ووتلم. په دوهم قطار کې فرشاد ولاړ و او یوازې یې د موټر کړکۍ ښکته کړه او زه یې خپل لورې ته وغوښتلم.
صبا- سلام

فرشاد- وېښه د موټرو بيرو بار هغې خواته ډير وا، ومې ويل چې دلته يې ودروم.
صبا- كومه خبره نده.

ما له فرشاد څخه هيڅ تمه نه درلوده، لكه څنگه چې نورو تعريف كاوه، خپل د نامزدانو زموږ ديدن داسې نه و. نه فرشاد خوش خويه وا نه هم مهربان، هماغه پخوانی مغرور او د خپل سر فرشاد و. او د هغه موټر څخه د خوړو بوی راتلو، حتی هغه خپل خواږه وخورلي و او راغلي. دواړه چوپ پاتې وو او د ويلو لپاره مو څه نه درلودل. ما خپل سر د موټر په دروازه تكيه كړ او لږ مې شيشه ښكته كړه.

فرشاد- د AC كچه لوړه كړم؟

صبا- نه، يوازې د خوړو بوی دی، د موټر هوا لږ بدله شي..

فرشاد- حتمن وړې شوې يې، د خوړو بوی درباندي ښه لگيدلی، واخله دا خواږه، مور مې راته ويلي و چې خالي لاس مه ورځه او غرمه درته پوږی. دركړم.

په دې خبره ماته خدا راغله، د خوړو بسته مې ترې واخيسته او مننه مې وكړه.

فرشاد- ته ولې خاندې، گلابي؟

صبا- هيڅ..

فرشاد- وواسه زما گل گلابې ولې خاندې؟

په خدا مې وويل: ستا په ساده توب.

او نور مې كنټرول كولی نشو ډير مې وخنډل.

فرشاد- څه خبره شوې؟ ما څه كړې؟

په خدا مې وويل: په لومړي ځل زما ليدو ته راغلي او هغه هم د يو خوراك برگر سره.

فرشاد- ښه، كه ستا خوښ نه وي، زه به بل څه واخلم.

په خدا مې ورته وويل: پرېږده چې ثنا ته ووايم چې هغې ستا د مينې ډيره ستاينه كړې واوري. خوشحاله كيږي.

فرشاد خپل تندي تروش كړو او ويې ويل: سمه ده زنگ ورته وكړه.

په كوم ډول چې هغه خبرې وكړې، ما بد احساس وكړ او زما خدا له منځه ولاړه او په خاموشۍ سره مې بهر ته وكتل او هغه هم د كور لاره يې ونيوله او كور ته يې ورسولم. كله چې ښكته شوم مننه مې ترې وكړه هغه د خپلې ژبې پر ځای خپل سر وڅوځاوه او لاړ.

امهمممم دا ۴۲۰ فرشاد او دومره بيعقلی؟ د منلو وړ نده دا كار يې واقعا لدې لځايه چې يو رستوران يا هوتل يې دعوت كړې ورته برگر يې اخیستی؟؟ بيا سومره تند خويه دی دا خیرن 😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونكې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#دوه](#) ويستمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

کله چې ښکته شوم مننه مې ترې وکړه هغه د خپلې ژبې پر ځای خپل سر وخوځاوه او لاړ.

[#اوسې](#) نوې برخه...

فرشاد...

کوم کار چې ما وکړ په خپله مې هم خندا راغلې وه، خو ما خپل سر ښکته واچو او هڅه مې وکړه چې ونه خاندم له لومړۍ ورځې باید اجازه ورنکړم چې زما په هر کار وځاندي، حتی که زما کار د خندا وړ وي. په کوم عقل ورته یو برگر واخلم، لیونیږه... کاش لږ تر لږه دې یو ست ورته کړی وی چې راځه یو ځای به لاړ شو او ډوډۍ وخورو. هغې خوارکۍ حق درلود چې وځاندي او دا چې زه په خپل کار وشرمیدم ما خپله خندا کنټرول کولی نشو. څومره مې چې کولی شو ومې خندل بیا مې پریکړه وکړه چې هغه واخلم او یو رستوران ته ولاړ شم او له هغه ځایه د وتلو وخت کې هغه ډالۍ چې ما د هغې لپاره په شیرین خوري کې اخیستې وه ورکړم.

ما د صبا شمیره ډایل کړه او وروسته له هغه چې یو ځل یې زنگ تیر شو، ځواب یې کړ.

صبا- بلې

فرشاد- سلام گلاب مې ښه یې؟

صبا- ښه یم، څه شوي؟

فرشاد- ما ویل چې د کاکا له ښځې اجازه واخله چې لاړ شو بیرون، زه بیا درځم تا پسې.

صبا- مننه، مگر...

فرشاد- مگر بگر نلري... له کوم پردي سره خو نه ځې یا که غواړې ما وگورې؟

صبا- نه، داسې نده

په خندا مې ورته وویل: مه وپریږه دی ځل له برگر سره نه راځم.

په دی خبره باندې موږ دواړو وخنډل..

صبا- سمه ده راشه....

فرشاد- صبا؟

صبا- هاا

فرشاد- نن ورځی کیسه چاته ونکړی پوزه به راته پری کړی، پوهه شوی.

صبا- د خشی کیسه؟

فرشاد- خو همدا برگر کیسه

صبا په خندا وویل: خو نن هر څه له کیسو او ټوکو ډک وو، د برگر څخه تیر شو، مگر کولی شم چې نورو یې تعریف کړم.

فرشاد- سمه ده هر څنگه چې دی زړه وی هغمه خیر یې تعریف کړه، خو پام کوه هر کار دی یو جزا (سزا) لری گلاب مې....

صبا- ته غواړی چې ما وډاره کړی؟

فرشاد- نه نه دی پاروم خو صرف ومې ویل چې هر کار خپله بدله لری...

صبا- ښه مثلاً؟

فرشاد- مثلاً... سزا یې دا چې نن ورځ کیسه دی هر چاته وکړه سرې غومبرې دی کش کوم..... هوم؟ الو.... څه وشو لکه چې

خپله ژبه دی وخوړه؟؟؟

اریکه پری شوه....

صبا....

زړه نا زړه وم چې څنگه له مور څخه اجازه واخلم، فرشاد بیا زنگ ووهلو چې لاندی درته پتمه یم، ما نشو کولی چې له مور څخه اجازه واخلم، غوښتل مې چې له فرشاد څخه هیله وکړم چې راشی زما له مور څخه اجازه واخلي، فکر مې وکړو داسی نه چې د برگر ستونزه بیا ځلی تکرار نشی، مجبوره شوم چې خپله اجازه له مور څخه واخلم، مور مې د اشپزخانې وسایلو ټولو په حال کې وه، چې ځواب یې راکړو،

صبا-مور جانی..

مور- ها!

صبا- فرشاد راغلې دی.

مور-پخیر راغلې سالون ته ویسه، زه هم راځم.

صبا-دننه نه دی راغلې.

مور-ولی؟؟

صبا- هغه..... وایې چې بهر لاړو شو.

مور-ښه ډیر ښه، لاړ شې هو ناوخته نکړې، د پلار له راتگ نه مخکې تاسو کور کې اوسی.

صبا-سمه ده مور جانی..

مور-او هو داسی په دی بد حالت کې لاړه نشی، لږ خپل ځان سم کړه.

په سترگو مې وویل او لاړم جرائت مې نشو کولی چې ووايم همدی حالت کې لیدلی وم چې تر دی ځایه را ورسه ولم.

همدا چې کور دروازه مې خلاصه کړه د کور مخې ته د فرشاد موټر ولاړ وو، زما په لیدو د موټر مخکې دروازه خلاصه

کړه، چې مخکې سیټ کې کیناستل راته شرم راتلو، چې فرشاد غږ وکړو: غواړی چې دلته دی گاونډی انجلۍ کینوم؟

صبا- تا کې شک هم نشته.

فرشاد لاس له سیټ (څوکی) لری کړ، زه هم کیناستم، چې زما کمر بند په بندلو، فرشاد موټر چلان کړ، او پوښتنه وکړه: ښه

چیرته غواړی چې لاړ شو؟

صبا- کولی شی چې صبا په نوم غږ وکړی.

فرشاد-کلابې ولی؟

صبا-خوښیږی مې نه دا کلابې څه شې دي؟

فرشا- کلابې یعنی کلاب گل دی، او هغه هم زما دی خوښیږی کلابې د کلاب گل.

صبا-له کوم وخت نه دی کلابې شوی یم؟

فرشاد- هغه ورځ چې زما لیدو څخه دی ځان د گلانو په پرده کې پټ کړو، هغه ورځ نه مې د کلاب گل شوی.

شک مې هم نه درلوده چې هغه ورځ هم سترگو لاندی راته کتل، او دا چې اوس کوم کار کوی، د شا ښیښه ته د کتلو په پلمه

هره دقیقه یو نظر راکتل، چې دی کار کولو سره ماته شرم راتلو، موټر کې خاموشی وه، د پنځه دقیقې وروسته هم د موټر

خاموشی ما ختمه کړه او ومې ویل: زیات راته مه راگوره.

فرشاد- ولی؟

صبا- نه مې خوښیږی.

فرشاد- یو لست راته جوړ کړه چې کوم کار دی خوښیږی او کومه کار دی بدی شی ټول راته ولیکه پکې.. او هو خواهش

کلابې نوم زما لپاره خپل د خوښې په لیست کې ولیکه..

صبا- صحیح ده خو ودی ونه ویلې چې چیرته به څو؟

فرشاد- تا چې تراوسه نه دی انتخاب کړی چې چیرته به څو، نو زه دی هم تر ماښام پوری په سپړکونو باندی چکر درکوم.

صبا- نه، نه کیږي، باید کور ته لاړه شم، پلار مې له ماښام مخکې راځي.

فرشاد.....

نیم ساعت له صبا سره په موټر کې چکر ووهلو، له چکر وهلو وروسته مو جوس وڅکل، او جوس له څکلو وروسته کارته چهار یو له هغه رستوران ته لاړو چې غوښتل شوی خواړه موږ ته راوړسیده خاموشی څخه ووتلو، حیران دیته وم چې له ډیرو خبرو څخه موږ په خاموشی کې خوشحاله وو.

فرشاد- واخله صبا جانی...

هغه له خپل نوم په اوریدو تعجب کې شوه، او د پوښتنې په ښه راته وکتل، ما هم ورته په سلو اواز سره ورته وویل: چې نه شم کولی چې هر ځای کې درته گلابی په نوم غږ وکړم زما گرانې، ځینې وخت په خپل نوم په اورید هم طاقت کوه.

زما له خبرو وروسته موسکا د هغه سپین غومبری بیا گلابي شو، سری یې ټیټ کړو په خوړلو پیل وکړه، صبا ته به مې د هرې لقمه خوړو سره یو ځل کتل.

صبا- خپله ږوږی وخوره.

فرشاد- پرېږده ستا خوراک وگورم چې زما اشتها هم خلاصه شي.

وروسته له ږوږی خوړلو د خواړو او چای غوښتنه وکړه، چې صبا ونه منله، دواړه له رستوران څخه بهر شو.

دی ځل صبا زما له وینا پرته د موټر مخکې سیت کې کیناسته، او حرکت مو وکړو، د لاری په اړدو کې څو ځلی مې د چکر وهلو او د ایسکریم خوړلو، حتی خرید لپاره هم وویل خو صبا نه منله، بس نو کور ته رسولو نه بله کومه چاره نه وه، کور ته نژدی کیدو نه مخکې د شاته سیت څخه مې خلطه راوخیسته او د صبا په لور مې ونيوله.

امهمممم ولای همداسی چالاک شخصیت د فرشاد سره خوند کوی هسی فرشاد بچه عیش کوی مزی کوی فرهاد خو لاړو بدبخت شو تخو ځان خوشحاله وساته اوس وخت دنیا همداسی ده.

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دری](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ أَلْزَحْمُنْ أَلْزَحْمِ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

بس نو کور ته رسولو نه بله کومه چاره نه وه، کور ته نژدی کیدو نه مخکې د شاته سیت څخه مې خلطه راوخیسته او د صبا په لور مې ونيوله.

[#اوسی](#) نوې برخه...

فرشاد- واخله دا هم د دوهم ځل ملاقات د ډالۍ په توگه

صبا په خدا وویل: دا ځل دی لکه چې دشی ږوږی راوړی.

فرشاد هم وخنډل او ویې ویل: نه دا ځل خو مې ږوږی خوړلی ده نو.

صبا- مننه کوم.

فرشاد- خلاص یې کړه.

صبا- کور کې بیا گورم.

فرشاد- سمه ده غواړې چې زه درسره تر کوره پورې لاړ شم؟

صبا- نه مننه.

فرشاد- ښه نو زما سلامونه کاکا ښځې ته کوه.

صبا- حتماً

فرهاد.....

فرهاد- دوزخ تل "اور" نه وی!

ځینې خلک د نورو خلکو دوزخ جهنم وی، لکه زما کورنۍ چې زما لپاره دوزخ جهنم شوی. جهنم یعنې زما د ورور (فرشاد) خبرې، جهنم یعنې زما د پلار زما په حق کې قضاوت وکړو، اصلاً، ځینې خلک د خپلې کورنۍ د بغاوت قیمت انسان وي، لکه زما مور او د کریمه مور ... او جهنم (دوزخ) د هغو زړونو وینه ده چې لامل یې صبا ده، او زه دا زغمم خلک یې انصافه دي او له اور څخه بدتر سوځي. مگر د ځینو لپاره چې حتی اوسیدل (شتون) په یو ځای کې سخت او خورا الهی عذاب دی لکه زما او فرشاد شتون په یوه لاره کې

ما د اونۍ اوه ورځې د اوه نوي دردونو سره تیرې کړې دا غلطه ده چې وایې یو انسان څومره درد وویښې په همغه اندازه وړتیا یې زیاتیږي، مگر زه له خپل هر درد سره بی صبره کیدم د دې لپاره چې څوک زما له وضعیت څخه خبر نه شي، ما د یو څه وخت لپاره یو هوټل کرایه کړ او ټولو فکر کولو چې زه په کار کې یم. مگر زه له دې وروسته څه کولی شم چې کار وکړم؟ ما حتی په خپل زړه کې د خود غرضۍ له امله امین له پروگرامه لرې کړ، ما څو ځله هڅه وکړه چې هغه قانع کړم چې بیا هند ته لاړ شی. او په ورکشاپ کې برخه واخلم، مگر هغه بیحد ډیر ضد دی، او قبول یې نکړ چې لاړ شی هند ته. هره ورځ راځې او زما پوښتنه کوی.

هره ورځ مې مورته موسکاه کوله، چې هغه زړه خاطر جمع وی، په دې خاطر چې زه راحت یم او کوم مشکل نه لرم، مگر هغه مور ده، هر څه درک کولی شي، مور زما غمونه د زړه په کونج کې دفن (پټ) کړ، هره ورځ راته مور مې خفه ښکاری، او دې لپاره چې زړه یې ورته نور مات نکړم، نو شپې به یو ساعت کور ته تلم، او بیرته به خپل جهنم ته راتلم، څه سخته شپې چې ورځ شوی او ورځې چې د شپې شوه شپې او ورځې یو بل پسې بدلی دی، څوک خپلې خوښې لپاره خوشحالی کوی، او څوک خپل غمونو لپاره ماتم کوی، دنیا هیڅ انصاف داری ونکړه او نه به انصاف وکړي، ځینې وخت حیرانه شم، چی یو انسان خوښی ولیکم او د بل انسان غم

فرهاد په همغه گډوډ ژوند پورې ځان تړلی دی، وروسته د فرشاد له کوژدې پلار یې څو ځلې ورسره خبرې وکړې، که وکولی شی چې فرهاد هم کوژده وکړي، چې هم دی توگه دواړو زامنو یو ځای واده وکړي، مگر هر کله چې پلار یې فرهاد ته واده مسله وړاندې کړي، هغه له کور څخه لا زیات تنبتي. او بلی خوا د میرمن کریمه ډیر تلوار د فرشاد واده ته وه داسې چې هره شپه د ږوې خورولو په وخت کې یاد ول، هره خبره چې له خولې وځي د فرشاد واده پورې اړونده وی، رښتیا ایا هغه همدومر هیله او ارمان لری خپل زوی واده ته؟ یا د فرهاد په زخمونو مالکه شیندی، خدای پوهیږي.....

ځکه چې دوه نوری هفتو وروسته الطاف راشی، او هغه راتگ وروسته د واده پریکړه وکړي، صبا چې له خپلو زدکړو څخه یې تېښته کوله، چې خپلو زدکړو ته ادامه ورکولو فکر کې نه وه، شاید غواړي چې واده وروسته کور سمبال کړي، او پوره حق هم لری چې ځینی انجونۍ واده شی بیا دی زدکړو او کار کولو لپاره بهر اجازه نه لری.

فرشاد.....

فرهاد په دې ورځو کې هر اړخ کې بدلون کړي وو. نه پوهېږم چې څه ستونزه لري او ولې؟ له کوم وخت نه چې هند نه راغلي دي دنيا رنگ يې بدل شوي، زياتره وخت خپل خيال کې غرق وي، حتي زما او کورني لپاره هم وخت نه لري، ځينې وختونه زما ذهن پدې کې ټيکيل کيږي، چې همېشه هغه زما په پاملرنه (خيال) کې وو، او اوس يې راته هيڅ توجه نه کوي، له ما څخه مشر وو، ما نشو کولی چې په راحت د هغه ستونزي پوښتنه وکړم، مگر دا چې هغه مشر وي، دا د دې لامل نشي کيدی چې هغه کومه ستونزه نلري..

خاص توگه پرون شپه چې يو دم له ميز څخه پورته شو او خپلي کوټي ته لاړو، اصلا مخکې داسي نه وو، هېڅکله هغه به چاته سپکاوی او بې احترامی نه کوله، کوټي ته لاړم دروازه مې ټک ټک کړه، خو جواب يې رانکړو، دروازه مې په قراره په دننه خوا خلاصه کړه

اهمهمممم زه به درته ووايم فرشاد جان کاکا دی جارسى ستا ورور ستا په شزى مين دی پوى سوى 😞😞

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زى خپرونديۀ اداره.

[#څلور](#) ويشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

کوټي ته لاړم دروازه مې ټک ټک کړه، خو جواب يې رانکړو، دروازه مې په قراره په دننه خوا خلاصه کړه

[#اوسى](#) نوې برخه...

فرشاد-اجازه ده؟؟

کوټه کې دننه څوک نه و، لپ ټاپ يې خلاص او روښانه وو، فکر مې وکړو تازه له کور څخه وتلی، غوښتل مې د هغه د لپ ټاپ صفحه بنده کړم چې سترگې مې په يو [و اشعارو چې د کمپيوټر په صفحې وه ووليدل..

لږ ليکم خو ښه ليکم

بد چا پسې نه ليکم

ډېر يې کړولى يم

درد به مې د زړه ليکم

يار په لف يو نه پوهيږي

بيا به انگلېش نه ليکم

لا مې هيلې پاتې دي

ژوند که و، ډېر څه ليکم

زه به گيله نه کوم

هر څه به په زړه ليکم

لمر يم لیونی به شم

غم مې د لالی لیکم

هری صفحه ته په رسیدلم زما حیرانتیا زیاتې ده، یعنی ما خپل ورور نه پیژنده، ماته ناشونې ښکاره شوه، چې فرهاد د داسې شعرونو او مینې (عاشقې) چارو څخه خبر وي، زړه مې غوښته ادامه ورکړم او ټول لیکنه یې ولولم، خو که چېرته فرهاد دلته وی نو هیڅکله یې راته ددې کار اجازه نه راکوله...

مازیکر پنځه بجې فرهاد بیرته کور ته راغلو، دا چې خبرو کولو حوصله یې نه درلوده غوښتل یې په خاموشه توګه خپلې کوټې ته لاړ شې، خو د فرهاد ویده تقدیر د څو ثانيو د ارامتیا لپاره اجازه هم نه ورکول، له اشپز خانې څخه تیریده چې مور اواز یې واوریده...

محبوبه- کریمه جانې- بی معنا خبرې مه کوه.....خپلو خبرو ته دی پام کوه.

کریمه- ما هر څه ته توجه کړې ده، خو ستا له غوږو تیروم، چې دوه وروڼه په یو کور کې دی، باید خپل رفتار ته دی پامه کوی، چې سبا ورځ خبره لاندې او پورته نشی....

فرهاد....

دا چې کریمه مور څه ویل، هغه ما مخکې واوریده، هغه شپه چې ما له خپل درد باندې ژړل، او کریمه مور یو نیم ساعت له خپل زوی دفاع کوله، غوښتل یې چې هغه زوی خوښی زه ورته خرابی نکړم، دا چې زما پلار یې زما خلاف کړ، چې زموږ منځ کې خبرې وشوې چې نباید هغه شان خبرې کړې وی، سترې شوی یم له دی ښځې او کارونو د لاسه، د ایوب صبر هم نور ختم شو...

چې همداسې اشپزخانې ته دننه شوم او ومې ویل: کوم رفتار ته پام وکړم؟؟
کریمه- علیکم السلام فرهاد جان.

او بیا زما مور ته وکتل او ویې ویل: ودی لیده محبوبه میرمنې ما دغه بدلون یاده وه.

محبوبه د کریمه په ځواب کې وویل چې اوس یې وخت نه دی..

محبوبه- څنګه یې زما ګرانه.....راځه چې لاړ شو سترې یې..

فرهاد- کریمې موری که څه ویل غواړې، ماته یې خپله ووايه، مور مې ولی مخاطبه کوی؟

کریمه- زه وغواړم هر چا سره خبرې وکړم له هغه سره خبرې کوم فرهاد زویه، د چا اجازه اخیستلو ته ضرورت نه لرم.....او پاتې دی مخاطب خبره دا زما له خوا ستا مور ته مشوره ورکول و، چې د زوې عمر یې دیرش (۳۰) څخه پورته شو، نو حتماً ښځه وکړې، ځکه د خلکو خولې نه بندیرې، که اوس فرهاد خپله ښځه صبا دی کور ته راوړې، بیا خلک خبرې کوی.

فرهاد په غوسه او په بیحد تیزه اواز وویل: د فرهاد په ښځې زما څه؟

کریمه- دا چې ته ښځه راوړې، موږ کور پرېږدو، چې خلک خبرې ونکړي؟؟؟

محبوبه- زویه ارامه اوسه خیر دی.

فرهاد- موږ د ژوند کولو حق نه لرو، ځکه فرهاد خان تاسو ته ناوې راوړې ها؟ په خلکو یې څه چې زموږ ژوند کې دخالت کوی...؟

سعید.....

لا د دروازی قفل مې نه وو خلاص کړې چې کور کې شور ماشور اواز بهر راتلو، زړه کور ته ننه وتم، چې فرهاد او کریمه دواړو بحث کولو، شاید بحث یې ختم کیدونکی نه و، او له دې وروسته به هره ورځ دا زموږ د کور کیسې وي..

سعید- فرهاد څه خبره ده؟؟

کریمه- ښه شو سعید جانه چې پخیر راوړسیدی وگوره څه حال یې اچولی دی....

فرهاد په چغو ویل: ما څه حال اچولی ما ها؟؟؟ اصلاً تاته څه؟ خپل زړه مې دی چې هر کار کوم او که هر ځای کې یم؟؟ او په پورته اواز یې وویل: ته خو دی خپل زړه مراد ته ورسیدی؟ نور څه غواړی له ما څخه ها؟؟

درنه سپرېره د فرهاد په مخ ووهل شوه چې ټول یې خاموشه کړه، یوازی دی سعید اواز اوریدل شو: بې ادب مور دی ده ...

فرح او سهراب په خپله کوټه کې په لوبو وو د فرهاد او پلار په چیغو وډار شول او په بیرېه اشپزخانه ته راغلل محبوبه- د مور گرانه غلط پوهه شوی یی..... ما او کریمه ستا واده په اړه خبری کولې موږ غوښتل چې ستاسو دواړو ورونه یوځای وکړو..

سعید- ته د هیچا طرفداری مه کوه.....مخاطب(محبوبه) او په همغه غوسه ناکه نظر کریمه ته وویل: تا څه خوړلی چې هضم کولی بې نشې ها؟؟ اوس ستا کوم برخه تاته نده درسیدلې چې داسې چغې وهې؟ کریمه شکایت کوې او وایې: که چېرته فرهاد خان اجازه وکړی بیا..... سعید- خپل غږ ټیټ کړه....او هو فلسفه هم مه غږوه.

کریمه خپل ځان په ژړا کې ووهلو او ویې ویل: ما څه کړې فرهاد په سلو کالو کې هم له دی خبرو نه تیریدې، په کومه لاره راغلی په همغه لاره بیرته ځې(په طعنه لروونکې په خیر محبوبه ته وایی: خدای دی موږ ته خیر کړی فکر نه کوم چې دا ښځه وکړی، ته ووايه سعید جانه چې زما تشویش په خپل ځای نه دی؟

امهمممم هغه زموږ د خلکو خبره میره میره وی او هیڅکله د مور ځای نه نیسې 😞 او د فرهاد میره بیا بیخی زدنی میره ده سم هتلهږه 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#ښځه](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ أَللّٰهُمَّ أَللّٰهُمَّ أَللّٰهُمَّ

[#د تېرې برخې وروستې لفظونه...](#)

محبوبه ته وایی: خدای دی موږ ته خیر کړی فکر نه کوم چې دا ښځه وکړی، ته ووايه سعید جانه چې زما تشویش په خپل ځای نه دی؟

[#اوسې](#) نوې برخه...

دا چې کریمې مور خبره مې دهغې په خوله که نه وچ کول یواځې د مور او پلار د عزت لپاره وه. کنه ما ښه جوابونه درلودل هغې. څومره خود غرضه ده ښه پوهیږی چې زما په زړه کې زخم دی او بیا هم مالګه تویه ویی دنیا آخر شوي ده خو دی ښځې په سترګې کی ویره نشته. دا چې سبا ستا زوی د ښځې خاوند کېږی آیا تا دا هېره کړې، چې دا د چا نعمت دی؟ ماته نمک به حرام وایی نمک به حرام خو پخپله یې، سره له دې چې ما ستا لپاره څومره څه وکړل، خو ته نه پوهېږې، که ما نه

وای پرېښی، نو دا ټولې کنايه به دې څنگه کړې وای؟ واده لپاره خو ناز کوی حتی د هغې ناوې سایه هم نه شئ لیدلی که زه بلې خوا ته وم. اوه، هی قسمته اور دی د ایرو محتاج کړو..

سعید- که ښځه ونه کړي نو تاسې مورگانو ملامتې یاست چې لدی لځایه چي رشته ورته ولټوې او ښځه ورته پیدا کړي ناستې یاست او چټیاټ وایست.نجلی.وویښی او خوش یی کړئ، ته د هغې مور یې، هغې خپله ناوې جوړه کړه...
فرهاد- خو پلار... خو... زه ...

سعید- دا مه هېروه فرهاد چې زه ستا د خبرو مخالف یم...
فرهاد- بیا نو سمه ده هر هغه څه وکړئ چې تاسو زړه غواړئ.

لومړی فرهاد او بیا یو یو له پخلنځي څخه ووتل، د فرهاد خبرو د محبوبې زړه دومره خوشاله کړ لکه چی ټول نړی په لاس راوړي ده. خو خدای خبر چې دا خبره د فرهاد له زړه څخه څنگه راووتله. د هغه مات شوي زړه انځور فکر مې ژپوي... ما د فرهاد په ژړا سترگو لیدلی دی... دردونه... او ټپونه... کاش چې قسمته زما په لاس کې وای او د هغه لپاره یوه له خوبښیو او خوشحالیو ډکه نړی مې ورته لیکل.

ډېرې ورځې تېرې شوې، خو کریمې خپل طعنې ورکول بنده نکړل او محبوبه په دې خوشاله شوه، چې فرهاد له واده سره موافقه کړې ده.فرهاد لس ورځي کیدل چې تخار ولایت ته تللی وو هغه خلکو ته چی له زلزله کی بی ځایه شوي وه مرسته وکړ. فرشاد او کریمه په سودا بوخت وه دی لپاره چی محفل یی مخکي وو. سیمن او میره یې هرات ته د خپلې اندرو لور د واده لپاره تللي وو.

اصیلا او صبا د کور د توکو په اخیستلو بوخت دي او د لویو محفلونو لپاره چمتوالی نیول صمد د الطاف د راتگ لپاره یوازې ثانی شمیرل . او له بلې خوا د اغلې شیرین بې آرامي هره شیبه مخ په زیاتیدو ده او هیڅوک نه پوهیږي چې هغه څه غواړي. محبوبې د فرهاد لپاره څو کورنۍ په پام کې نیولې چې له هغوی سره موافقه وکړي او د فرهاد هیلې په پام کې ونیسي.

فرهاد....

پرته له خدایه، هیڅوک نه پوهیږي چې بغیر له تا دا شیبې څنگه پر ما تیرېږي او څنگه به تیر شی. زه ټول عمر د خلکو د دردونو ډاکټر وم او زما د درد ډاکټر چیرته دی...عقل وایي، له هغه څخه لرې اوسئ، له غم څخه لرې اوسئ، له درد څخه لرې اوسئ. بیچاره عقل نه پوهیږي چې زما زړه له تا پرته د ژمي له سړې هوا څخه بدتر دی. زما زړه له تا پرته له تور څاه څخه هم تور دی.

ما ته وگوره....

ما ته وگوره....

هغه واورى ته وگوره چې زما په وینښتانو پاشل شوې او زما وینښتیاڼ یې نور هم سپین کړې...
زما هغه سترگو ته وگوره چې د اشنا د کوڅې لاره یې ورکه کړې او په ناشنا لاره روانه ده...
زما د لاسونو لړزېدلو ته وگوره، زما د گنگه ژبې حال واخله د هغه په اړه څه ووايم؟هغه اوښکې چې زما په سترگو کې وچې شول او هغه چغې چې زما په ستوني کې پاتې دي

ته د دې هر څه لامل یې ... ته زما لیلا یې ... لیلا زما له خوبه غافل ده ،هغه خوبونه چې ما زموږ لپاره لیدلي وي...
لکه هغه ماشوم پشان مې زړه تنگ دې چې خپل نوې جامو ته انتظار او خفه دی...

خلاصون او ازادي زما لپاره هیڅ معنی نه لري....

زما جنت او زما دوزخ ...

ټول هماغه زندان دی....دا څلور دېوالونه....

په ورځ کې زر ځله زما دغه ماشومانه زړه له تا نه غږونه اخلي.

او هغه تاسو سره په خپلو خوبونو کې ملاقات کوي...

هره لحظه ستا سره پاتې کیدل د راتلونکي په پرتله لیونې او مجنون کیدم...

دلته یوازې ژمی دی، بې له تا ورځې.....

فرهاد..

د دې ځای هوا خپګان څخه ډکه ده، له هر چا لرې ځای دی، خو د کابل هوا سپر شوې، او دهغه ځای هوا نوره زما لپاره مناسبه نه ده. هلته بې رحمه شکارچیان زما د کوچني زړه ته انتظار باسي چې بیا یې ونیسي. زما لپاره هیڅ ځای نشته. زه نه په ښار کې ځای لرم او نه په کور کې، صبا فرهاد ته په "هو" ویلو سره زما څخه ټول شیان غلا کړل زما پلار زما ژوند، زما کور، زما خوبنۍ او حتی زما خوبونه زما څخه غلا کړل او د فرهاد په غیږ کې یې وغورځول. خو هغه ورځ زما پلار زما وروستی هیله له ما څخه واخیسته. هغه په هر ځلي داسې فیصله زما حق کې کول چې دښمن یې لا نکوی.

هغه یو ځل د صبا په اخیستلو سره زه په کفن کې اچولې وم خو هغه ورځ کامل زما د دفن کولو او خاورو کولو حکم یې وکړو...نامیدی تر ټولو سختینه وخت دی کله چې انسان غواړي ژر تر ژره ترې را ووځي خو زما د ژوند ټول وخت په همدې وخت تېر شو. د ژوند دېرش کاله مې په غم او خپګان کې تېر کړي دي.... دا لیکنې د درد درملنه نه شي کولای، خپل لاسونه مې په میز کېښود ما دا په خپل سر کې ساتل چې زه خوشحاله یم یا غمجن یم چې

ما په لسو ورځو کې خپل کار پای ته ورساوه. ایا زه باید بیرته لاړ شم یا په هغه کور کې پاتې شم چیرې چې زما ساه اخیستل سخت وي مګر زه باید بیرته لاړ شم؟ نن د صبا له سایه څخه وتختیدلم مګر کوم ورځ چې هغه کور ته راشي زه به څه وکړم؟ زه نن ولاړ نشم، سبا به ځم. زه که د هیچا لپاره که لاړنشم، زه باید د خپلې مور لپاره لاړ شم.

فرهاد....

د صبا سره مو هوکړه کې وه چې د الطاف له راتګ وروسته به واده کوو، خو زما د مور د دیر کوشش له امله یې د واده نېټه چې ټاکلې وه هیچاته نشوو ویلی. زموږ د پلان له مخې به د پنجشنبې په ورځ الطاف راځي او د جمعې په ورځ به موږ میلستیا کوو او هلته به ټولو ته وینا کوو. راتلونکې اونۍ واده دی. په دې ټول وخت کې صبا او ما هر څه چې زموږ د اړتیا وړ وو وامو خيستل، کوټه مو د صبا له خوبنې سره سم رنگ کړل. ما هغې ته د خوبني جامی می واخستل. او هغې هم زما هر خبره چې ورته کول مې بغیر له کوم انکار او نه ویلو څخه زما خبره منل.

سیمن هرات ته تللې ده او د محبوبې مور حالت په دې ورځو کې ښه نه ده، نو زه به هغې ته زړه ښه نه کړم او پلار مې اجازه نه راکوله چې فرهاد ورور ته خبر ورکړم، ځکه هغه وایي چې باید خپل کار ته ورسې او له بلې خوا چې وګورم چې هغه واقعا دیر مصروف دی هغه حتی د تلیفونونو او پیغامونو ځوابولو لپاره وخت نلري.

فرهاد- مورې، زه باید لالا فرهاد ته زنگ ووهم چې راشه... الطاف به سبا راشي، ښه به نه وي چې نور له خولې لالا خبره واوري.

کریمه- هغه نه راځي. د واده په هماغه شپه که هم راغې لویه خبره به وی.

فرهاد- هغه زما ورور دی او زه پوهیږم چې هغه به زما په خوبنۍ کې یوازې نه پرېږدي.

کریمه- اه ماشاله، یوه ورځ هغه ستا څخه پوښتنه ونکړل چې ورور کوم کار لری کنه لری؟ کوم کمک غواړی کنه غواړی؟ او اوس ته لګيا یې ورور وایې... هیڅکله د محبوبې او فرهاد ګرمو خبرو ته مه ځه.... پام کوه.

امهمممم عجب کینه یې ښځه ده دا کریمه ☹️

سم د فساد جرړه ده او بدبخت فرهاد دا کم وو چې خپل مینی ته ونه رسیدی اوس غواړی ورته په زوره ښځه هم وکړی ☹️
واقعا زه شک لرم دا اګا سعید دده د رښتیا پلار دی؟ نو بیا ولی فرهاد ورباندی دومره گران دی او فرهاد څخه یی بد راځی؟ ☹️

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#شېر](#) ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

کوم کمک غواړی کنه غواړی؟ او اوس ته لګیا یې ورور ورور وایې... هیڅکله د محبوبې او فرهاد گرمو خبرو ته مه ځه....
پام کوه.

[#اوس](#) نوې برخه...

صبا...

سهار وختي له خوبه راویښه شوم او ټول ځای مې جارو کړو د بی بی جان مخالفت با وجود می هم د هغې کوټه پاکه کړه
او بې گټې شیان مې وغورځول، که څه هم هغه شیا زما په نظر بیځایه شیان وه مګر دا د بی بی جان لپاره مهم وه. ثنا، خور
مې هم زموږ کور ته د گرم ږوږۍ سره راوړسېده، د گرمې ږوږۍ بوی مجبور کړم چې د پخلنځي خوا ته ورشم او ټولو ته
مې ښه راغلاست ووايه، د ږوږۍ یوه ټوټه مې په خوله کې کېښوده او بېرته خپل کار ته راغلم. په یو ساعت کی می باید
ټول ځای می صفا کړي وایی ځکه چې الطاف لالا می نن راځي.

په نهه او دېرش دقیقو ټول له کوره ووتل او د الطاف د اخیستلو لپاره ولاړه او زه د ټولو د راتګ لپاره تیار پاتې شوم. فرهاد
چی څو ځله مسج کړه چې راځم چې ته به یوازې نه شې، خو ما له شرمه انکار وکړ چې که څوک کور ته راشي بد به وي او
قسم مې وکړ چې تر هغه به زموږ کور ته را نشې..

فرهاد....

فرق څه دی... د زندانونو شاته اوسئ یا د ښار په بې پایه کوڅو کې د تګ په حال کې. کله چې ستاسو خوبونه په زندان کې
وي ...

ټول د دسترخوان شاوخوا راټول شوي وو او ږوږۍ یې خوړله، پرته له فرهاد، چې د دروازې تر شا ولاړ و او لاس یې مرسته
نکول چې دروازه وټکوې. د کله څخه چې هغه د دروازې شاته رارسیدلې و، یوازې د کړکيو او دیوالونو څخه منعکس شوي
غږ یې اوریدي. چې الطاف به د خپلو سفرونو کیسې کولې، او اصیلا جار او قربان ورته ویل صمد خپل د ژوند حساب نه
کاوه او ثنا او صبا مېلمه پالنه کوله. فرهاد بیا خپل خوش اخلاق شخصیت خلکو ته په نمایش کیځودو او ټوکې ټکالې
شروع کړل..

حسیب- الطاف جان که به دې لڅیره د زوم په جامو کې وګورو؟

الطاف- امممم یو لس کاله وروسته..

اصيلا- وا دسې خبرې مه کوه بچیه زه په همدې اونۍ کې ستا لپاره خواستگاري ځم.

ټنا- لالا جانته ته غواړې چې زه بوډې شم او بیا ته ښځه وکړې؟

صبا د اوبو راوړلو لپاره پخلنځي ته ولاړه او د دهليز د دروازې شاته یې د چا سیوري ولیده او سمدستي یې دروازه خلاصه کړه.

د فرهاد جهنم په لاره کې په دې انتظار وو چې خپل وجود یې یو ځل بیا وسوځوي.

صبا- سلام..

فرهاد د څو ثانيو لپاره ودرید او ورو یې وویل: سلام.

خو هغه موسکا چې د صبا په شونډو د میلمه پالنې په دود رابښکاره شوه د فرهاد تورې سترگې له منځه ولاړې، د فرهاد په تنفس کې د صبا عطر گډ شو تازه توب ورک شو او ټولې خوبۍ یې په ذلت بدلې شوې. صبا د مېلمه پالنې د دود د پوره کولو لپاره په شونډو مسکا کېښوده او په ډېره نرمۍ یې ښه راغلاست ووايه. د صبا دې کار د فرهاد په زړه کې یو بل قوي خنجر واچاوه.

صمد- اوو فرهاد جان پخیر راغلې.

فرهاد ښځه په ښه الطاف ته ورغی او سترې مشې ورسره وکړه.

الطاف- مخکې راسه چې په غیږ کې دې ونیسم زما ملگري.

د لالا په خبره چې فرهاد ته یې وکړل زما هغه وخت را یاد شو چې فرهاد او الطاف په کډه فوټبال کاوه. یوازې دوه ځله له دې امله چې فرهاد په لوبې کولو نه پوهیده، الطاف له هغه سره نور لوبې بندې کړې. ټولو د فرهاد راتگ ته پام شو ځکه چې ټول د دسترخوان شاوخوا ناست وو، د فرهاد لپاره هیڅ ځای نه وو، صمد له ځایه پاسیدل له فرهاد څخه یې وغوښتل چې هغه پر ځای کېږي، خو فرهاد انکار وکړو فرهاد غوښتل چې په کوټه کې د حاضر خلکو څخه بیحد لرې کېږي. خو اصيلا د فرهاد څخه و غوښتل چې د هغې څنگ ته کېږي او فرهاد ونشو کړې د هغې خبره رد کړې..

ټنا فرهاد ته یو قاب وړاندې کړ او اصيلا هم د فرهاد د سل منع کولو وروسته د فرهاد قاب له ډول ډول خوړو څخه ډک کړو. تر څو ویخوړې.

کریمه- ولای اصيلا جانې ته د فرهاد دومره ناز وړې او دومره په زړه پورې خواږه ورکوي، نو د هغه لپاره ښځه همم وگوره.. اصيلا- واقعاً که درې لوړگانی می وای نو فرهاد به مې خپل زوم کړی وای...

اصيلا شاید دا خبره یې د ټوکې په توگه ویلي وه، خو د فرهاد د زړه ځینې وړې ټوټې، چې پاتې وې، ماتې کړې. فرهاد خپلې ډک سترگې خپل پلار ته پورته کړې او لکه سعید چې د فرهاد زړه ولوست، دواړو یو بل ته وکتل. د دوی تر منځ د کتابونو اندازه خبرې په چوپټیا کې تبادله شوه.

محبوبه- ډیره مننه اصيلا جانی انشاءالله خپل د زامنو زوم توب هم وینم.

صمد- زه خو وایم هر ځای ته چې ځی تاسو دواړه د لیوره ښځې ولاړ شئ او دوه خويندې پیدا کړې لکه ټنا او صبا شایسته او تر ټولو غوره...

اصيلا- د خپلو لوړگانو دومره ستاینه هم مه کوه، زه خپل زامنو ته ستا تر لوړگانو شایسته تره او بهتره پیدا کوم.

ټول وخنډل، پرته له فرهاد، چې په زړه کې یې وویل: "زه بهتره نه غواړم، زما لپاره یوازې د صبا درلودل هر څه وه. او دا هم ناشونی شول"

امهمممممم بدبخت فرهاد اصلا زما زړه خو دغه ناول ووهی زه درته یو مفتہ مشوره درکوم شه فرهادجوووو غوژ سه شاید غلط هم ویې د ځینو خلکو له نظره خو زما خبره ومنه صبا وتخته وه 😞 هسی ددی لځایه چې هره ورځ یې وگوری او افسوس وخورى یوه ورځ د تول کنځل پر خان واخله او الفرار 😂😂

#جهنمي مینه.

#ژباړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اوه ویشتمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

ټول وخنډل، پرته له فرهاد، چې په زړه کې یې وویل: "زه بهتره نه غواړم، زما لپاره یوازې د صبا درلودل هر څه وه. او دا هم ناشونی شول"

#اوسې نوې برخه...

د بلې جمعې په څیر، دا جمعه د جوش او خروش څخه ډکه ده. الطاف له دوو کلونو وروسته خپل کور ته راستون شو او لومړۍ ورځ سعید میلمستیا وکړل.

د پرون سترپا لا نه وه ختمه شوې چې نن ورپسې راورسیدې، میرمن شیرین چې له ډېر تکلیف سره د صمد له کور څخه د سعید کور ته راغلې وه، ویې ویل: چې د فرشاد او صبا تر واده به بیرته نه ځي او همدلته د سعید کور کې به پاتې کېږي. او خپل د اینګور څخه یې وغوښتل چې د دس لپاره یوه کوټه جوړه کړي. فرهاد ژر وویل: چې بي بي جانہ زما په کوټه کې پاتې شې، زه به د امین کور ته ځم. سعید-نه... دا اړینه نه ده چې دا لوی کور وي، زما مور باید د فرح په کوټه کې وي یا ته د سهراب سره د دهلیز په خونه کې ویده شه.

فرهاد- پلاره، شاید موږ چیرته لاړ شو، دا اونۍ کوم نوی سیمینار راغلی او زما لپاره دا مهمه ده چې هغه ټولګي واخلم.

سعید- یوه اونۍ وروسته درس پیل کړه، اوس په کور کې ستا شتون ته اړتیا ده چیرته مه ځه.

سعید فرهاد ته اجازه ورنکړه چې خپلې خبرې ووايي او صمد ته یې وویل: راځه صمد وروره. الطاف جان هم راغې پخیر اوس څه وخت د واده لپاره راشو ستاسو کور ته؟

صمد- هر کله چې ته غواړې صبا ستا لور ده او فرشاد زما زوی دی.

سعید- نو که تاسو موافق یاست، د نن ورځې په اړه فکر وکړئ او راځئ چې د جمعې په شپه د واده مراسم ولرو.

اصیلا- دومره ژر هم نه، پرېږدئ موږ خپل خرید خلاص کړو.

سعید په خدا وویل: وریندار جانی دا د ښځو خرید مرید خلاصون نلری، ستاسو د خرید لپاره که انتظار وکو درې نور کاله به تیر شي.

صمد- هغه هر څه چې موږ نارینه لرو او که نه لرو، دا ښځې په خرید کې خلاص کوي.

حسیب ثنا ته سر وخوځاوه او ویې ویل: "ته گورې چې ستا پلار هم په دې خبره راضي دی چې خدای په تاسو ښځو سره کافي وي" او فرشاد وویل: "خدای دی زما په نصیب هم کړې چی داسی شکایت وکړم". ټول په دی خبری ښه وخنډل او فرهاد هم د دروغ یو مسکا وکړل او ولاړ شو د پخلنځي په لور روان شو.

د سترگو له کونج څخه يې اوښکې په گوتو ليرې کړې او خپل په لاسونو باندې د الکولو بهانه وکړل، په ستوني کې يې هغه درد او ژړا چې هره شيبه به يې به چاودلی وه، دا ځل وچاودلی او اوښکې يې د غم او خپگان څخه ډک، محبوب او صبا هغه ته د اوښکو پاکولو لپاره دسمال ورکړو خو کاش د سترگې سوي نه بلکې د هغه مات شوی زړه روغ کړی وایي. ټولو هڅه وکړه چې له فرهاد سره مرسته وکړي، خو اجازه يې ورنکړه او ويې ويل: "دا کومه جدي خبره نه ده، زه فکر کوم چې زما لاسونه په الکولو وه او هغه مې خپل په سترگو ووهل، زه به خپلې کوتې ته لاړ شم که اجازه راکړئ.

د فرهاد غم لاپسې پراخ شو او سترگې يې وتړلې، تر څو څوک يې اوښکې ونه ويني. او د زينو پورته شو، بيچاره خپل د غم څخه تغذيه کول. آخر هغه څه کولې شو؟ هغه پر خپل لاسونو باندې صبا بل چاته ورکړې وه او خپل ځان يې بدبخت کړې وو. هغه مجبور وو چې لدې درد سره ژوند وکړي.

د چهارشنبې ورځ ده او ما اوریدلي چې پدې شپه بيا دعا قبول کیږي. کاش چې د فرهاد دعا قبوله شي او دا ژوند په دې ټولو درد او غم سره له يوه اړخه و، يا کاش ژوندي پاتې شی او صبا يې نصیب شي يا هم کاش مړ شي او يو ځل به له درده خلاص شی .

فرهاد بيا د صبا لپاره ليکلي وو ...

زما ليلا....

ستا سره مينه کول زما لپاره دوزخ دی، او دا دوزخ د جنت ضد دوزخ څخه توپير نلري.

دا ستا بيلتون دی چې زما د غمونو اورونه زیاتوي.

نه دا درد چې خپور شوی دی.

زما صبا ...

زما رگونه له رنگینو اوبو پرته بل څه نه دي، اجازه راکړه چې ستا د لاسونو د نکريزي رنگ شم. زما وجود ستا د پښو له خاورې نه مهم نه دی، اجازه راکړه چې ستا د پښو لاندې د خپل روح غالی آوار کم .

خدایه، زما خطا وبخښه او دا نړۍ له ما سره بغاوت وکړي او ما ملامت کړي لکه څنگه چې يې غواړي زه د دنیا له ظلم سره عادت یم، خو گناهکاره مې مه گرځوه، دا درد او دا رسوايي چې زما په وجود کې راښکته شوې ده، له خپل مې وباسه، ما د دی مينه له دوزخ څخه می وباسه، ما له دی اور چی د صبا په نام دی وباسه. دا زغمل چې صبا په لاس کی د بل چا په نامه نکريزي دی د فرهاد لپاره دردناک دی. فرهاد چې نه يې غوښتل د صبا لمر د ده له اجازې پرته وويني، نن يې په لاس کې د بل چا په نامه نکريزي دی، خو دا هلك په خپل ځان کې دومره پياوړې ښکاریده لکه په زرو چاقو سره يې د وينې يو څاڅکی هم نشي تويیدلی، مگر په اصل کې، هغه دومره کمزوری دی چې د ستني سره کولی شي خپله وروستی ساه واخلي..

اصيلا....

په رښتيا چې له کومې ورځې چې الطاف راغی هم میلمستياوی پرله پسې شوه، هم د صبا د واده محفلونه پيل شول، که څه هم ما فکر نه کاوه چې دا به دومره ژر ترسره شي، خو ټول راضي وو، نو موږ هم بېرته وکړه، له سهار راهسې د کار د لاس چې سر مې درد کوي، ټول بوخت دي. بوخت دي. مېرمن صبا چې سهار کار نه کوي ځکه وايي چې لاسونه به مې خرابېږي او د شپې نکريزي ښه نه ښکارېږي.

ثنا په خدا وويل: اوس نو ناز وکړه ځکه اوس دې ناز چلېږي.

صبا- ورځ زما ورځ ده.

اصيلا- خدای دې له دې ورځې وروسته هره ورځ ستا ورځ کړي او خوشحاله اوسېږي لور مې.

صبا يې غيږه ونيوله، مور او لور دواړه وژړل او ثنا هم ورسره يوځای شوه او درې واړوهم ژاړل او هم خندل

صبا په لاسونو کې نكريزي لگولې وه او هغه رقم چې غوښتل پكې نقش اچولى وو زما مور هم د معمول په څېر د سبا په لاس كې گوتمې كېښوده او عمه قند چې د تكاو په كونج كې وه وويل: تاسو خو رسم او رواج هېر كړي دي. دا سنگه د

نکریزو شپه ده؟" ورشې اوسپنې کاسه راوړې چې نکریزي خيسته کوو ترڅو د صبا په لاسونو او پښو ک نکریزي ولگوو. دا قلمک باندې خو نکریزي نه کیدې..

اصیلا د کاکا ښځه می، لارې او د نکریزو یوه کڅوړه یې راوړه، او د نکریزي له چمتو کولو وروسته، د کاکا ښځه می عمه قند څخه وغوښتل چې موږ تر څنګ راشي. اوه اونجونې مخکې له دې چې راشي نکریزي کیدې د صبا په لاس کې اصیلا زما د کاکا ښځه صبا ته یې وویل: چې ژر لاس خلاص نه کړي کنې ټول ژوند کي د هم دی اول څخه دی بایلی ده (دا رسم به معلوم ویې تاسو ته؟ موږ ورته موټ یا د هم د لاس خلاصه ول وایو)

فرشاد- مکوه د کاکا جان ښځې پرېږده لږ زړه راباندې وسوزه وی.

اصیلا- زره سوزیدل بیا څه دي؟

صبا هم خپل لاس پورته کی سر باندې کیخود او لاس یی موټ کی ما هم کرار کرار هڅه وکړخ چې لاس یی خلاص کړم په دی خاطر چې نوکان یی درلود نه می غوښتل لاس یی ژوبله شې. همغسې چې دهغې د موټ خلاص کولو کوښښ مې کو کرار مې د هغې د غوږ څنګ ته وویل: صبا د غیږي میدان خو ندی دوه دقیقه لپاره لاس خلاص کړه .

خو د اونجونو اواز پورته شو او چیغې وهل صبا لاس دی خلاص نه کړي او تسلیم نشي.

ثنا- د صبا لاس مفت نه خلاصیږي باید شیریني کیدې.

فرشاد لاس یی جیب ته کی هر څومره یی چې پیسی درلود را وییاسل او ویې ویل: اوس دی لاس خلاص کړه چې عزت او احترام می ولاری ټولو وځنډل.. صبا هم لاس خلاص کړو او هغه اوه اونجونې هم ورته نکریزي ایخودل خو کله چي نکریزي یی کیخودلی فرشاد نوبت شوو فرشاد وویل: عمه جانی کوم بل رسم نشته چي زه هم لاس می موټ کړم او صبا زما هغه پسی بیرته راکړی؟

د فرشاد په خبری ټولو وځنډل او حسیب په خندا وویل: د دې څخه وروسته عادت وکړه چې پیسی دی تل د ښځې لاس کې اوسیدې.

شریف- زموږ مارانو په منځ کی ښه راغلی ههههه.

فرهاد اولین نفر وو چې د فرشاد په لاس کی نکریزي کیخودلی او هغه بل لاس کی یو کارت چې نامحدود پیسی وه پکې کیخودل او ویې وویل: خوشبخت شي لالا جانه انشالله د یو بل سره یوځای زاړه شي.

فرشاد- ډیر مننه فرهاد لالا خو دا کارت نه قبولم.

فرهاد- مقدار یی ډیر ندی خو کولی شي یو موټر ځان او میرمنې لپاره تحفه واخلي.

ټول حیران وه چي څه وواپی محبوبه چې ټول عمر کی یو خبره هم فرهاد ته نده کړي د فرهاد پدی کار سخته خفه شوه.

هغې نه غوښتل چې فرهاد دي خپل د څو کالو زحمت وباسلو وروسته چې هغه پیسی پیدا کړو په یوه شپه کی ټول د

فرشاد په لاس کی ورکی وروسته له فرهاد هغه شپږ هلکان نورو هم نکریزي ایښودل سיעد هم د فرهاد په سی روان شو او ورته نارې کړل:

سعید- فرهاد ..

فرهاد- پلی پلار جانه.

سعید- تا خپل بانکي کارت فرشاد ته ورکړې ؟

فرهاد- هو

سعید- څومره پیسی پکی وه ؟

فرهاد- پلار تحفه له مقدار نه معلومیږي

سعید- تا خپل ټول سرمایې د هغه لاس کی کیخودل؟ ته خپل آینده نلری ؟

فرهاد....

زړه می غوښتل ووايم زما آینده خو زما مخکي تاسو د فرهاد په لاس کی ایڅودل صبا مو هغه ته غوښتل او ما هم هغه پیسې چی د صبا لپاره ټول کړي وه د صبا لاس ته می ورسول بس.. خو څه مې ونه ویل او روان شوم.. کله چې کور ته راغلم نو انا جان ویده وه زه هم په خاموش خپل د کوټې خوا ته روان شوم ترڅو خپل اوښکې د تل پشان پخپل خلوت او خاموشې کې تویې کړم، او ځان تیار کړم ترڅو خپل یار خپل د زړه سکون خپل د ورور څنگ ته د واده په جامو کې د اخیر ځل لپاره ووینم او نور هیڅکله ورته ونکورم...

صبا....

ټوله شپه مې خوب ولیده چې د لاسونو نکرېزو مې رنگ ندې اخیستې؟ سهار همدا چې سترگې مې خلاصې کړې په تلوار مې خپل لاسونه ووینځل او لدې چې لاسونه مې تک سور رنگ اخیستې وو بیحد خوشحاله شوم. لا د کوټې څخه نه وم وتلې چې د مور غږ مې واوریده چې ویل یې:

اصیلا- بې خیره نجلۍ ټول کور یې په نکرېزو ککړې کړو لس دقې صبر ونکړو چې د پښو نکرېزی وچ شې او ېې ېې به زغاستل.

ثنا- پرېږده مورې اوس دې ملا بیا په درد کیږې واده خلاصیدو وروسته استو خشک شوې ته ترڅو یې مینځې. اصیلا- یو کال لا تیر نشو زما پدی غالیو باندې. ددې نجلۍ له لاسه ټول خراب شول.

لدې چې پرون شپه مې دومره خوب ته تلوار وو خپله هم نه پوهیدم شاید د آرایشگاه لپاره وېریدم چې هسې نه خوب پاتې شم، له کوټې بهر شوم او ومې ویل: پرېږده مورجانې زه یې خپل مینځم. ثنا په ریشخند وویل: دا یو هفته دې لوښو او کالو ته لاس ونه وهې ترڅو لاسونه او نوکان دې خراب نشې او اوس غواړې غالي پریمنځې؟

اصیلا- دا غالي اوس پرېږده لاړشه یو شې وخوره چې اوس آرایشگاه ته ځې. صبا- په سترگو.

لا دوه گولې ېوې مې نه وه خوړلې چې د کور دروازه وټکیدل په تلوار باندې پاسیدم او خپل حجاب مې واغوندې او تیار کړې د کور مینځ کې ودریدم چې ثنا راته کرار وویل: د تلو مخکې لاړشه د مور او پلار سره خدای پامانې وکړه ځکه اخیر ورځ دې په کور کېده.

د ثنا په خبره مې تازه و دې خبرو ته فکر شو او د مور و پلار کوټې ته لاړم د هغوې لاسونه مې ښکل کړل او ورته مې وویل چې فرهاد منتظر دې ترڅو ورسره ارایشگاه ته لاړشم. پلار- پخیر لاړشې لور جانې خو د تلو مخکې خپل د انا ملاقات ته یوځل لاړشه. فرهاد چې هم د ثنا په بلنه پورته راغلې وو زما د څه ویلو مخکې ژر وویل: په سترگو کاکا جانه. د دهلیز څخه چې ښکته تلو نو فرهاد زما لاس کلک ونيو او کوښښ یې وکړو ترڅو زما سره یوځای د زینو څخه راښکته شې.

صبا- څه کار کوي؟ بده ده؟

فرهاد- اممم دشیې د جشن لپاره تیاري نیسم او تمرین کوم هلته باید په تالار کې ستا لاس ونیسم او جوړه ښکته شو د زینو څخه ځکه غواړم د اوس څخه امدگې ورته ونیسم.

صبا- پرېږده زما لاس بده ده پلار مې وینې.

فرهاد- اوس ته زما ښځه یې او پلار که دې وهم وینې کومه ستونزه نشته.

امهمممم ربنیتیا وایې بنځه یې اوس نو سوک څه کار لرې چې لاس دې نیس که افرین فرهادد جوووو وگوره کوم بل شی نسته هغه هم ورکړه فرشاد ته بنځه یې درنه ویوړه کم نه وو تا خپل ټول بیسی هم ورکړل 😞

#جهنمي مینه.

#ژیړونکې: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#زهه ویستمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا- پرېږده زما لاس بده ده پلار مې وینې.
فرشاد- اوس ته زما بنځه یې او پلار که دې وهم وینې کومه ستونزه نشته.

#اوسې نوې برخه...

موټر ته نږدې شو او په مخکې سیټ کې مې سترگې د کاکا په بنځې ولږېدې هغې زموږ په لیدو د موټر بښېښه ښکته کړل او ما هم ورته سلام واچوو..

صبا- سټکه یې د کاکا بنځې ښه یی؟

کریمه- مننه لوری..

صبا- تاسو به کور ته راغلې وایې او چای به مو څښلې وایې.

کریمه- ناوخت ده کښېنه چې لاړ شو.

د کاکا بنځې فرشاد ته د یوځای آدرس ورکړه او فرشاد هم د همغه ځای پخوا روان شو.

صبا- فرشاد..

فرشاد- جان.

صبا- انا جانه مو ونه لیده.

کریمه- ماښام چی کور ته راغلی، لوری بیا به یې وگوره، اوس ډاکټر ته تلل پکار دي.

فرشاد- راځه چې مور مې ډاکټر ته بوځم بیا به ځو، گراني.

له دی چې فرشاد ماته ناز راکول شرمیدلم ځکه چې مېرمن کریمې د فرشاد د هر "جان او جیگر په ویلو سره خپل وریځې پورته کوله. نیم ساعت وروسته، موږ هغه آدرس ته ورسیدو چې د کاکا بنځې ورکړې و، دا نسبتا کوچنی روغتون و، مگر دننه ډیری څانگې درلودې. کاکا بنځه می مخکې روان و او فرشاد او زه ورپسې روان وو د ډاکټر نوم یې وویل او لیست ته په کتلو موږ دننه ولاړو.

زه نه پوهېدم چې موږ ولې دلته راغلو؟ او زړه مې بد وو شاید زما له مخ څخه څرگنده وه، زما وېره نو ځکه د کاکا بنځې می وویل: مه وېرېږه، موږ یوازې د وینې معاینې لپاره راغلي یو، ځکه ته او فرشاد د تره لور او زوی یاست له دی امله راغلی یو.

فرشاد- اندیښنه مه کوه، زما گرانه، ته چی کوم فکر کوئ، زه به یې اجازه ورنکړم ...

صبا- زه د هیڅ شی په اړه فکر نه کوم ...

فرشاد- دا ستا گلابي غومبرو څخه معلومېږي چې ته څه ته فکر کوي..

موږ ډاکټر ته لارو، هغه يو څه معاینات وکړل او وینه مو واخيسته او پایله به یې په دوو ورځو کې معلومه شي.

فرشاد....

له روغتون نه ووت او لومړی کار چې ما وکړ، هغه دا وه چې صبا مې د انا جانه لیدو ته ویوړل انا جانه صبا ولیده او په مخ یې ښکل کړه، بیا یې له کڅوړې څخه یوه بکسه وغوښته او هغه یې څخه هغه کوټمۍ صبا ته ورکړه، کوم چې زما نیکه انا جانې ته اخیستې وه. د هغه وروسته صبا د انا جانې سره خدای پامنې وکړو..د انا جانه له کوټې څخه د وتلو وروسته، صبا له ما څخه وغوښتل چې د فرهاد کارت بیرته هغه ته ورکړم، صبا هغه شپه هم ډیر ټینګار کړې وو او ویلې وه چې ما نه باید دا کارت د فرهاد څخه اخیستې وایي ..

زه د فرهاد کوټې ته لارم او هغه ویده و، ما هم کارت د میز په سر کېښود او ژر تر ژره ښکته شوم او د صبا سره د سینګارتون سالون ته لارم، که څه هم ما نه غوښتل. زه له صبا څخه جدا شم خو نه کیده. د صبا لاس مې ونیول او ښکل مې کړه

فرشاد- څوک به تر شپې پورې انتظار وکړي ... چې بیا دې وګورم؟
صبا- که دا ورځ سل ساعته هم اوږده شي، نو بیا هم ختمه کېږي فرشاد..

("لس میاشتې وروسته")

صبا....

څومره ژر ژوند رنگ بدل کړو په یوه شپه باندې د ځمکې تر ټولو بدبختريڼه ښځه شوم ترڅو دقیقو د مخکې د دې خبرې هیجان او خوشحاله وم چې خاوند مې د دوه میاشتو وروسته کور ته راځي او غواړي چې موږ ټول یو ځای وویښي، زما په زړه کې یو عجیب احساس وه. داسې چې هیس بد خبر نشو کولې زما دا ښه احساس راڅرګند کړي. خو افسوس چې زما دا دومره خوشحالي او مسکا د لس ثانیو څخه ډېر وخت و نه نیوی. د دروازې په ټک ټک، زه او فرح دواړه پورته شوو، خو زما لکه چې ډیر بېرته وه چې دروازه خلاصه کړم.

یوازې لس ثانې یوازې او یوازې لس ثانې زما د خندا او خوشحالي وه، د دروازې خلاصه ولو وروسته حتی دومره توان راکې نه وو چې پر پښو ودرېږم. هغه څه چې ما ولیدل یوه نړۍ د هغه خوب څخه توپیر درلود چې ما د هغه له راتګ څخه څو شیبې مخکې لیدلی و. زړه مې بې وسه شو او ذهن مې له دې زیات باور نه شو کولای. د فرشاد په شونډو وړوکی موسکا هغه وخت ورکه شوه چې زما څهره یې ولیده فراح چې وضعیت اندېښمنه کړې وه زما پسې راغلی وه چې وګورې څه خبره ده ولې یو دروازه خلاصه ول دومره وخت ونیو؟

هغه خبرې او فکرونه چې زما ذهن کې ګرځیدل زه یې لیونې کولم، زړه مې غوښت چې په دروازه کې د دغو دوو ولاړ کسانو په سر دا ټول کور وران کړم، خو هلته! زما په زړه کې غږ راغی چې بې عقله کېږه مه. فرشاد ستا سره دا کار نه کوي، حتی که هغه وغواړي، نه شي کولی، ځکه چې هغه له تا سره ژمنې لري. خو د هغه د چوپټیا له امله زما اندېښنه نوره هم زیاته شوه، په شونډو مې یوه موسکا راڅرګنده شوه او لږ انرژي مې ونیوله او فرشاد ته مې وویل:

صبا- ایا ته ټوکې کوي؟ یا ته غواړي ما څره کړي؟ (ما د هغه دواړو تړلو لاسونو ته اشاره وکړه او ومې ویل: ایا ته فکر نکوي فرشاد چې دا د ټوکې لپاره ډیر نه دی؟

دا چې فرشاد د بت غوندې شوی وو او خبرې یې نکول، حتی خپل نظر یې هم زما څخه غلا کړ، دا فرح و چې د موضوع په جدیت باندې پوه شوه او زما د پیاوړتیا لپاره یې لاس ونيو او له ما څخه یې وغوښتل چې دننه لاړ شم. صبا- صبر، فرح ته څه کوي؟

ما د خپل غږ لرزه احساس کړه خو مهم نه وه چې نن شپه زه څنگه او له چا سره خبرې کوم. زما په زړه کې یو ګډوډي وه چې زما د ژوند عذاب یې له خطر سره مخامخ کړ، ما ولیدل چې زما نیمه لاره کښتۍ ډوبه شوی وه. فرح- صبا جانې راځه دننه لاړ شو.. صبا- فرح ته هم د دوی پر خوا یې؟؟؟

امهمممم وای وای من بوی خیانت احساسی میکنم اووووو مردم سنگه چل دی؟ 😞😭😞

[#جهنمی مینه.](#)

[#ښارونکي:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دیشمه](#) برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرح- صبا جانې راځه دننه لاړ شو.. صبا- فرح ته هم د دوی پر خوا یې؟؟؟

[#اوس](#) نوې برخه...

زما د چيغې د غږ سره فرهاد او پلار یې دهلیز ته راغلل او د هغوی وروسته محبوبه او هر هغه څوک چې کور کې شتون درلود د دراوړی خوا ته راغله تر څو وګورې څه چل دي؟ کریمه د کاکا ښځه چې په لاس کې یې قرانکریم نیولی و بغیر لدې چې زما بد حالت ته کومه توجه وکړې فرشاد ته یې وویل: ولې دې خپل ناوې پر پښو دره ولې فرشاد جانه؟ بسم الله کړه او د قرآن کریم د ښکل کولو سره دننه کور ته راشه.

فرهاد....

زمونږ ژوند له هغه فلمون څخه بدتر شوی کوم چې د هغه په لیدو به صبا ژړل، د صبا ژوند اوس خپل یو غمجن فلم جوړ شوی وو. د صبا پریډلی رنگ ما ته هغه ورځ را په یاد اچوی. کوم ورځ چې ما صبا د فرشاد تر څنګ د واده په جامو کې ولیده په ټول کور او ټول خلکو کې زه بهتره د صبا دا حالت درک کولای شم چی سومره له درده ډکه ده هغې د دویم ځل لپاره خپل میره د زومانو په جامو کې ولید هغه هم د بل ښځې سره.

هغه لکه بې روح جسد پشان شوې وه. او زه د دویم ځل لپاره مړ شوم. لومړی ځل هغه وخت چې صبا مې په سپین کالیو کې د بل چا د ښځې په صفت ولیده، او دوهم ځل نن چې د صبا بې جسد مې ولیده. ولې دروغ ووايم ما ته هیس مهمه نه وه چې څه کار شوی او فرشاد څه کړي؟ ماته یواځې مهم صبا وه چې زما په مخ کې په کفن شوې وه؟

په ژوند کې مې د لومړي ځل لپاره داسې سور کفن ولید چې زما په بې گناه معشوقه یی اغوستی وه، هغه اوښکې مې چې په سترګو کې وې د هغه وړځ لپاره وه دا چې زه د خپل حق نه دفاع نشم کولی، ځکه چې زه نشم کولی صبا له دې مشکل

څخه وباسم، نه دا چې زه يو له هغو کسانو څخه وم چې هغه يې دلته وغورځاوه او اوس زه ننداره کوونکی يم ځکه چې له دې څخه هرڅه ښه کيدی شي. که زه د فرشاد پر ځای د هغه خاوند وای، اوس به هر څه بل ډول وو.

کريمه مور چې په دې واده کې يې زړه رانښکونکی رول لوبولی، مخې ته راغله او ويې ويل: چې ناوې او زوم دې د قرانکريم تر سيوري (سايه) لاندې تېر شي، دا ښه شگون نه دی چې ناوې دې يو ساعت د دروازه مخې ته ولاړ وي.

خو امان له صبا څخه چې تر اوسه د فرح په لاسونو کې د بې روحه بدن په څېر وه، ناڅاپه په يو نه کنترول کيدونې شليټې او وحشې ښځې بدله شوه. خپل لاسونه يې د فرشاد گړيوان باندې کيخودل او په سينه يې دومره ووهله چې څومره يې کولی شو. او چغې شروع کړل.

صبا- تا څنگه دا کار وکړې شو لعنتې بې انصافه؟؟ ايا دا زموږ ژمنه وه؟

ټول لږ لږ پوهيدل چې د کريمه ميرمنی ناڅاپه مريضی هغه هم يوازي فرشاد سره مزار ته تک بې دليل نه وه کولی شم ووایم يو بهانه وه د هغې مريضتيا تر څو فرشاد ته دوم واده وکړي.

صبا.....

څومره می چې لاسونو کې توان وه فرشاد می ووايه خو هغه پرته له کوم حرکت څخه ولاړ وو او بغير لدې چې زما بد حالت ته کومه توجه وکړې ويې وويل: ټول شيان قبول کړه صبا ترڅو ټولو ته آسانه او ژر دا خبرې تيرې شي.

صبا- لعنتی څه ومنم؟ دا چې پر ما دې ښه راويستل؟ ولی ومنم؟ انشاءالله چې مړ شي فرشاده...

کريمه- بدبختی بس که هغوی واده اوله ورځ باندې داسي بې معنا خبري کوي.

فرهاد....

زما صبر هم حد درلود او نن شپه زما د صبر حد هم ختمه شوي وه د کريمه مور خبري می ذهن ته راغلي او ددې سبب شوو چې دصبا څخه حمايت وکړم ځان می مخکې کړو او ومي ويل: چا بدبخته کړه؟ تا صبا بدبخت کړه. مکه ته نه وي؟ ته

يواځې خپل د زوې خوښې ته گورې نن د صبا سره خوښ دی بل ورځ د بل کوم چا سره. او ته هم ورته ځې او هغه جنی ورته کوې..

فرشاد - خولی خبرو ته د پام کوه وروره.

فرهاد- ته نامرد بيغرت زما سره خبري مکوه ، دی کار وروسته زما ورور خو لرې زه دې د سړي حد کې هم نگورم.

د فرهاد او فرشاد د خولې شخړې زور واخيست او تا ویلی ماویلی لفظي جنگ پیل شوو. ختمي هم په تهديد باندې وه د دوې ترمينځ يوازې سعيد او محبوبه هغه نفران وه چې غلی پاتی شوی وه او د وضعیت نظاره گر(تماشا) کوله صبا نور توان ندرلوده دهليز کونج کې په دواړه زنگونه غيږي ونيول کيناسته څنگ کې یی فرح هم کيناسته، ولی دروغ ووايم بغير کريمه څخه نور هيڅوک د وصلت څخه خبر نه وه

بيا ولی هيچا صبا لپاره کوم کار نه کوه ؟ شايد يو ډول ټولو قبوله کړي وه کار تر کار تير شوی...

کريمه....

بغير لدې چې د چا خبرو ته کوم توجه وکړم خپل ناوی مې د لاسه ونيولو او مهمانخانې ته می بوتله او ومې ويل: زما گرانی دلته کينه ترڅو زه درته سپينلی لوگی کړم..

پخلنځلی خوا ته روانه شوم چې يو دم صبا مې مخې ته شنه شوه، په ويړه مې وويل: وجلی زړه دی رانه وباسه ولی انسان پشان نه راځي.

صبا- خاله خیر دی پښو ته دی غورځم ووايه دروغ دي، ووايه فرشاد لوبې کوي.

کریمه- توبه استغفرالله وځلی خوبونه خیالونو نړی نه راووخه ځانته ښځه شه .

صبا- خاله خیردی زما حق دا ندی .

کریمه- ای خدایه نوي ناوی لرم ، او تاته گوره ، اجازه راکړه لږه شم ترڅو سپینلی لوگې کړم خلاص نشي د هغوې څخه یې تاو راتاو کړم ترڅو بلاوی ورڅخه لري شي.

صبا- بلاوی لري کوي خاله ؟ زما ځانته څه بلا غورځیدلی څه ؟ هغه بلا زما کور خراب کړو هغه څه ؟

فرهاد....

ځانته می لعنت ویل پیل کړل هغو ورځو لپاره چې چوپتیا مې وکړه. هغو شیبو لپاره چې سترگي مې پټي کړي وه هرڅه نه ، مخکي څخه هم صبا راته ډیر ارزښت پیدا کړي وه عادت می ورسره کړي وه نیوهېږم ولی ، دا دوه ساعته تیر شول تراوسه خپل ځان سره په جنگ کې وم ، یو ځل بیا مې صبا خپل د ځان حق وگنه، بیا می احساس وکه چې د صبا مسولیت زما سره دی. د کوم څشي د مات کېدلو غږ راغی بی اراده می وویل: صبا ؟؟؟

نیوهېږم زما د غږ ټن څومره لوړ وو خو دومره وه چې ټول د سالون کې حاضر کسان یې د پخلنځلی لورته هدایت کړل ...

صبا د کریمه برقی سپینلی ماشین په ځکمه وهلي وه دا سبب شوو چې کریمه غږ پورته شي...

کریمه- نور بس که لیونی جلی ؟ که چیری ته ښځه وای نو ماشوم به دي نړی ته راوړي وه نه کراره غلی کیني او وژاري، اوس باید د ماشوم غږ په ټول کور کې اوریدل شوې وایې نه ستا د ژړا غږ ..

فرهاد- کریمي موری

کریمه- څشي دي ؟ دروغ وایم ؟ مگر دا نازا (وچه) نده ؟ ها ؟

لدې مخکې چې کوم جواب ورکړم مور مې نیږدې راغله او زما د غوږې څنگ کې وویل: "زویه مداخله مکوه پریده خاوند یې راشې او طرفداري وکړي." د مور دومه جمله څه وه ما زغملی نشوه جگ غږ می وویل: بس موری بسسسسس ، څه خاوند ؟ هغه خاوند چې د بلي جلی لاس نیولی او کورته یې راوستی ؟ هغه بیغرت نامرده خاوند یې ؟ (ټولو ته می وکتل او ومی ویل: تاسي ټول نن شپه ملامت یاست ؟ ته هم موری ... تا غوښتل غلی پاتی شم ته موری ، پلار می ، خور می ، کریمه مور مي یا ناسکه مور حتا خپل ځان مې..

پښتو ښولونه:

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#يو](#) دیشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

ته هم موری ... تا غوښتل غلی پاتی شم ته موری ، پلار می ، خور می ، کریمه مور مي یا ناسکه مور حتا خپل ځان مې..

[#اوس](#) نوې برخه...

فرهاد حالت دومره خراب وه هرچا فکر کاوه چې د فرهاد ښځي دویم واده کړي وي بیا هم فرهاد صبا څنگ ته ورغی، صبا چې د کریمي پښو لاندې په زنگونو ځکمه باندې ناسته وه دواړه لاسونه یې دصبا نه راتاو کړل اول ځل می وه

شاید هم آخر ځلي می وي چې د صبا د ساه آواز مې خپل سینې پوری حس کړو خدای شاهد دي هیڅکله می دي ورځی ته سوچ کړي نه وه خدای څخه می غوښتي نه وه دا لحظه خو خدای راته په نصیب کړه او دا لحظه پرته له مهرباني او زړه سواندی بل هیڅ کوم حس می د صبا لپاره نه درلود.. د صبا خواته می اشاره وکړه او مخاطبه مې کریمه میرمن کړل او ومې ویل:

فرهاد- مگر څومره خوند او مزه درلوده چې صبا دی تباہ کړل میرمن کریمي؟

پلار غږ می نن شپه اول ځل و چې پورته شوو او ویې ویل: فرهاد بس که بی حرمتي مکوه
فرهاد- پلاره لږ لږ مې لیاده وتل چې ته هم دلته یې؟ تراوسه ولې غلی وي؟ کوم نوم ستا دې خاموشې ته ورکړم؟ بیخبرې؟ حیرت؟ یا هم د ټول خبرو څخه باخبرې؟ عه پلاره

فرهاد بیا هم خبرو ته پیل ورکړو او ویې ویل: لکه چې ټول په دی کور کې خبر وه، او ټولو په ګډه د دې د تباہ کولو پلان جوړ کړې وو.؟
محبوبه- زویه..

فرهاد- مکوه موری پخدای د دې ژوند څخه راته مرګ ښه دی....

فرهاد خبري ټولو ته داسي نامعلومي وي او د ټول کورني خلک یې حیرت که اچولی وه فرهاد د صبا څخه ډیر چغې، ناری او ژړا کول لکه چې د صبا نه بلکې د فرهاد ژوند خراب شوې وی..فرهاد کراره غږ باندې د شونډو لاندې وویل: کوم انصاف دی چې زما حق کې ونکړو هغه به دې د صبا په حق کې کړې وایې پلاره...

کریمه....

کریمه- بس کړې عه .. پخدای ماتم سرای مو جوړ کړي کور نا نور بس دې..(د سمن خواته ورغلم غیږي څخه می هلک ترې واخیسته او ومی ویل: ترڅو ناوخته نشي رنگین(د فرشاد دویم میرمن نوم) غیږي ورکړم یو رسم خو سرته رسولي وي....

ماشوم مې د رنگین غیږي ورکوي صبا بیا راپیدا شوه دا ځلی د رنگین ته زاری کول شروع کړل.
صبا- خدای ته وګوره ووايه دروغ دي، هرڅه عبادت کوي ووايه کومه بلا زما پر سر نده راغلې....بیا فرشاد مخته کیناسته او ویې ویل: فرشاد ووايه کوم کار دی کړی ندی؟ ووايه کوم کار دی کړی ندی؟ زما پرسر قسم درکوم
فرشاد- صبا ...

صبا- قسم درکوم د صبا په ځان قسم درکوم ووايه واده دې ندې کړي.
فرشاد د صبا اوښکي پاکې کړې او ورته ویې ویل: سخته کوه یې مه صبا خیردی بیا غلی شوو او کرار یې ورته وویل: ستا د اوښکو د زغملو توان نلرم.

صبا- پوهیږم نشي کولی زما اوښکي وګوري چې تویږي پخدای باوري لري وګوره نوره ږنده شوم ووايه ټوګي کوي مسخري کوي..

کریمه- صبا پورته شه.(هغې هیس عکس العمل ښکاره نکړو بیا می وویل: وځلی ستا زړه دی چې د رښتیا ماتم پیل کړي؟ مګر ما محبوبه ونه ومنله؟ ته هم رنگین ومنه. ولې هغه نشي منلې؟ ما هم بن په ځان ومنله...ته هم زیاته زما څخه نه یی

فرهاد....

نپوهیږم یو دم می فکر وکړو چې کریمه له قصد څخه دا بلا د صبا په سر باندې نازل کړی. په لوړ غږ مې وویل: صبر....
صبر..... ته ځان له صبا سره پرتله کوي؟(بیا مې مخ د فرشاد خواته وګرځاوه او ومې ویل: لعنتی بی غیرته ولی غلی یې؟

ته نه وي چې د عاشقی نارۍ دی وهلي؟ څنگه مینه، لعنت په تا وي هغی مینی باندی څو میاشتي تیرې شوې ندې او ختمه شوه؟

فرشاد- زما ژوند کې کار مه لره فرهاد، په تا یې څه؟ ومی غوښتل ښځه وکړم ومی کړه، ته څوک یې زما مور سره او ښځې سره داسې خبرې کوی؟ ته څوک یې چې زه تاته حساب درکړم؟ زه یوازې خپل ځان د صبا مخکې د سوالونه مسوول کورم نه تاته.

فرهاد- صبا نوم مه اخله لعنتی

فرشاد- وگورم ستا تکلیف څه دي؟ ستا ستونزه څه ده؟ چې معلوم شي؟ زما خپل زړه، ښځه می. صبا- ښځه دي؟ ها ښځه دي؟ هغه ښځه دي چې یوازې دوه میاشتي واده څخه کیږي؟ (مطلب یې رنگین) یا هغه ښځه دي چې لا تراوسه واده کال هم پوره نه وه؟ او خپل د خاوند دوم واده شاهده شوه؟ لعنت دي په تا وي؟ او ښځې ویلو باندې.. فرشاد- مکوه صبا، پریده یوازې خبرې وکړو

صبا- څشي یوازې حل کړو؟ دا چې دوه میاشتي مور مریضی دي بهانه کړل او لاړې مرکه دي وکړه؟ او ښځه دي راویستل؟ فرشاد- صبا.

صبا- لعنت دي په صبا باندی وی.. لعنت دی په تا وي فرهاد، لعنت دی په هغه ورځ وې چې ستا ښځه شوم، خپله طلاق درکوم همدا اوس

فرشاد- صبا د څه طلاق لیونتوب مکوه.

صبا- فکر کوي حق نلرم طلاق درکړم؟ آها زړه دی خپل په سرې توب باندی خوشحاله دی؟ فکر کوی یوازې تاسو طلاق ورکولو حق لري؟ پخداي دا دری ورځو کي می له تا څخه طلاق اخیستی نه وي خپل د پلار لور به نه یمه.... محبوبه- لوري قسم مکوه گناه لري.

صبا خپلې خبرې وکړې او د کوټې څخه لاړه فرهاد دویم نفر وه چې د کوټې څخه ووت او د هغه وروسته کرار کرار دا نور هم ووتل پرته د محبوبې نا هغه ناوی ښه راغلاست لپاره نیږدې ورغله او ویې ویل: اوبخښی لوري صبا ته حق ورکړه صبا بده جلی نده یوازې زړه نیولی د ژوند خرابېدو

رنگین- حق ورکوم خاله جانی.

محبوبه- قربان دي شم گرانۍ.

محبوبه زر مخ کتلو رسم لپاره خپلو غوږونو څخه گوشواری لري کړې او د رنگین لاس کي ورکړې او ویې ویل: لوري ستا لیاقت دینه ډیر دی خوو مخکینه مو تیاري نیولی نه وه اوبخښی.... رنگین _مننه کوم !

امهمممم صباوووو طلاق غواړی وای وای 🤔

د واده کال یې لا ندی پوره شوی نچ نچ خیرن فرشاد هی بیچاره فرهاد اوس به څه وشي؟ 😞

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#دوه](#) دیشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

لوري ستا لياقت دينه پير دى خوو مخکينه مو تيارې نيولى نه وه اوبخښى....
رنگين _مننه کوم !

#اوسى نوى برخه...

فرح....

پرون د مور له خبرو څخه مشکوکه وم خو دومره نه هيڅ فکر نه وو چې وغواړې وروره ته مې دومه ښځې وکړې دومره بده مې راغله اې وای نوو صبا کور وران شوو دروازه شاته ورغلم دروازه مې تک تک کړه جواب رانکه...
فرخ _ صبا ويښه يې ؟ پخداى صبا انديمنه دى يمه جواب راکړه.(جواب مې وا نه وريدو بيا مې په تشويش ورته غږ کړل:
صبا يوازي وگورم ښه يې وعده درکوم مزاحمه کيدم نه.
کراره دروازه راخلاصه شوه او صبا مې سترگو ته ودریده...
صبا- انديمنه مکوه تراوسه ژوندی يم
فرح- خداى دى نکوى گرانی چې درباندي کوم شئ وشي..

صبا- خداى دا ظلم وکړو فرح زه چيرى لارشم؟ زه د تللو لپاره ځای هم نلرم... که لاره شم چيرته به لاره شم ؟ مړه هم شم څوک نشته زما پرسر اوبڼکي تيوى کړي.... زما بخت او تقدير مې که چيرى ښه وه واده اوله ورځ مور کور ته بيا نه راوښدم.

فرح- مکوه صبا جانی خداى دى نکوى دومره درد غم ستا لمنه نيسي دومره بېځايه فکرونه مکوه

صبا- تيروتنه کوي زما لمنه غمونو څخه ډکه ده هر چيرته ځم غم وړم ...

فرح- صبا جانی خيردى...

صبا- کريمه خاله رښتيا وايي زه دبخته ښځه يم حق نلرم خوشحاله اوسم.

همدا وخت دروازه ټک ټک شوه دواړو د دروازې خوا ته وکتل فرشاد وه. د هغه په ليدو فرح له کوټې څخه لاپل ترڅو فرشاد او صبا يوازې خبري وکړي....
فرشاد- صبا..

صبا- کولى شي زما له کوټې څخه لارښى..؟

فرشاد- صبا خير دى زما خبروته غوږ ونيسه؟

صبا- څښي ته غوږ ونيسم ؟ دا چې دوه مياشتي دي ماته دوکه راکړه؟ دا چې څنگه دې چل راکړو؟ يا دا چې هرورځ مې درته زنگ وهلو څنگه دي خره کولم؟

فرشاد- صبا بس که هيڅوک ستا ځاى نيولى نشي..

صبا- تيروتنه کوي، زما ځاى نيولى شوې دې او هيڅ ځاى ماته نشته، ورک شه زما له کوټې څخه...

فرشاد خپل لاس د صبا په لاس باندې کيښود او کرار يې وويل: خير دى....

صبا- په کوم لاس چې دې د بلې ښځې لاس نيولى وه ماته مه نيږدي کوه بد مې راځي ورنه.....

فرشاد- ياد ته راوړه هغه واده په ورځ آرايشگاه مخه کله چې دې زما لاس ونيو او راته و دې ويل: "نور هيڅکله دې لاس نه پريږدم."

صبا- مگر هغه ورځ داسي څوک زما څنگ که ولاړو چې زما يوه لحظه لري والى څخه يې ډار او وحشت درلود..

فرشاد- زه اوس هم همغه يم ، اوس هم ستا لاسونه ته اړتيا لرم غواړم لاسونه دي زما لاسونو کي بند اوسي. اوس هم لاس

ورکولو نه دي ډارپرېم انديښنه لرم. خير دی صبا درک می کړه ستونزه می درک کړه قسم درته کوم رنگین ته هيڅ احساس نلرم یوازینی دلیل مور مې وه او بس..

صبا- قسم مکوه لعنتی ، قسم مه خوره ، ستا رضا نه وایې نو هيڅکله دا پيښه نه رامینځته کېدل. فرشاد- مجبوره وم صبا مور بدبختی می واوریدی هغې غوښتل ځان پشان څو کاله زه هم د اولاد څخه محروم شم، هغې یواځې غوښتل زما اولاد وگوري خپل ملسې پریده مورمی خپلو آرمانونو ته ورسېږي...خير دی صبا.. صبا چغی ووهل او ویې ویل :مگر لس کاله زما له واده نه تیر شوې وه او زه مور کیدلی نشوم او وچ وم؟ ستا مور پشان څومره ډاکترانو را ته د نه جواب راکړی وو؟ مگر څوکاله اولاد څخه نامحروم پاتی شوی ته ؟ فرشاد- کوبښې وکړه وزغمي صبا یوازي همدا درنه غواړم صبا.... صبا- زموږ د واده یو کال لا ندې پوره شوې...لعنت دې پر تا وي فرشاده ستا درک کولو باندی... لعنت دې ستا په مور وې چې اولاد غواړي.....

اهمهممم عجب به ښځه ده دا کریمه 😊

[#جهنمي مينه.](#)

[#ښارونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#درې](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

صبا- زموږ د واده یو کال لا ندې پوره شوې...لعنت دې پر تا وي فرشاده ستا درک کولو باندی... لعنت دې ستا په مور وې چې اولاد غواړي.....

[#اوسې](#) نوې برخه...

د صبا په دې خبره فرشاد صبا په څپېړه ووهل او په غوسه یې ورته وویل: د څه لعنت؟ ها...؟ ولې زما مورته رسېږي ها؟ څو دقیقې لا تیری نشوې چې صبا خپل د وهلو قصد او غچ واخیست او فرشاد یې په همغه شان په څپېړه وواهه...! او په غوسه او نفرت یې ورته وویل: په همغه حق باندی چې ته لارې او ښځه دې وکړه آخر ځل دی اوسېږې چې پر ما باندې لاس پورته کوي زه ستا کنیزه نه یمه...

د دواړو سپرېږو ضربه برابره نه وه ، خوو زخمي کول یې یو ډول وه، فرشاد سپرې صبا مخ چاپ که ... خو د صبا سپرې فرشاد زړهصبا د کوتې څخه ووته باندی خواته روانه شوه شاید هغې غوښتل خپل خور کور ته لاره شي...

(10میاشتی مخکي")

صبا...

فرح او سمن زما څخه وروسته آرایشگاه ته راغلي ثنا هم وعده راکړې وه چې د غرمه څخه وروسته راځي ځکه لور یې نارامه وه آرایشگاه ناوی گانو شمیر 15 دانو ته رسېدل... هيڅ کومي ناوی ته زما پشان توجه نکیده هر لس دقیقې فرح

سمن صبا پوښتنه کوله هر نیم ساعت فرشاد زنگ میسج ورته کوه آرایشگره هم په تنگ راغلي وه همدا چې فرشاد میسج به راغی هغه به بسم الله وویل هیچاته اجازه نه ورکوله ماته راشي ورته او تولو ته یې ویل چې پتمه اوسېږی...آخري ناوی چی تیاره شوه زه وم ځکه خوبیدل می آرایش می تازه وی...

ټول لږ لږ تلل ترڅو نوبت ماته راوړسېده څومره بې قراره چې فرشاد زما د ليدلو لپاره وه هغومره هم زه بې قراره وم او غوښتل مې ټول د آريشگاه انجونې وگورۍ چې ما د چا سره واده کړي خصوص هغه آرايشگره چې ويل يې: زوم حتماً گنچۍ دي يا هم بوډا دي چي دومره درته توجه کوي

فرشاد آرایشگاه دهلیز که ولاړ وه په لیدلو یې نړۍ می لاسته راغله اول ځل وه چې بخیلی حس می وکړو او نه می غوښتل پرته زما څخه دې فرشاد بل چاته وگوری او همجنان نه می غوښتل نور څوک هغه ته وگوری... خو عکسونه اخیستو وروسته له آرایشگاه څخه ووتو فرشاد زما ټکرې راباندې واچوه ...

صبا- مکوه آرایش می خراب شوو.

فرشاد- نه می خوښیږي بل څوک دي آرایش سره وگوری.
صبا- هغ وخت باید ته هم ټکری پر سر واچوی ځکه تا زما څخه هم زیات آرایش کړي دی ...
فرشاد خپل وړیځه پورته کړل او ویی ویل: څنگه که خوښه دي وي د ناوی جامي به هم زه واغوندم؟

صبا- که واغوندي نو د زومانو لين او قطار به درته ودرېږي..

دواړو په خندا موټر ته پورته شول موټر که هيڅوک موږ سره نه وه خوشحاله وم دواړه يوازي موټر که وه ازادانه خبري کولی شوو

فرشاد- گلاب می ...

صبا _جان...

فرشاد په خدا وویل: خبره می هیږه شوه...

صبا_ولی ؟

فرشاد- دلیل یی ستا جان ویل وه گلاب می...

صبا _جان.... بدرنگه جان...

فرشاد- بدرنگه راته مه وایه غوسه راخی...

صبا_بُنه نو تخو بدرنگه یی کنه..

فرشاد - بدرنگه راته مه وایه کنه مستقیم کور ته خوو..

صبا په شیطنت وویل: بدررررررنگ جان...

فرشاد- مکوه صبا

صبا بیا پہ خدا وویل: بدرررررررنـگ جااان..

فرشاد لدې لځايه چې موټر د تالار او هوټل خوا ته وگرځه وې خپل د کور خواته راوړ شو چې صبا په انديښنې وويل:چير ته فرشاده؟؟

فرشاد- څه نظر لرئ کور ته به لار شو پرېږده خلک په تالار کی ټوپی وځوری نڅا وکړی او خوشحال اوسیري... ځکه زه

نغوارم په دې بدرنگ خهري هلته لارشم ځکه هسې به دې مجلس خراب کړم

صبا_ لیونی کیره مه ... هله موتر وگرخاوه. اوس مو مور و پلار په ناوخت راتلو بیابه کوی..

کورته نیردی ورسپدل او فرشاد صبا ته وویل: بنکته شه گلاب می..

صبا- فرشاد مسخري مکوه .

فرشاد- تاته می وویل چې ماته بدرنگ مه وایه... اوس ښکته شه کوم څوک چې بدرنگ وې او ښایست نلري ورسره مه ځه واده ته....

د صبا له څهري څخه ښکاره وه چې څومره وېرېدلې وه کرار یې وویل: فرشاده زموږ واده مه خراب کوه خیر دی... فرشاد- تا خراب کړو نه ما.. اوس هرڅومره غواړي بدرنگ راته ووايه زه درنه لارم... صبا حیرانه پاتی وه دا همغه فرشاد و چې د مینې دعوې کولی؟ په ژړغونې غږ یې ورته وویل: اوبخښې فرشاده... فرشاد- پرېږده اعصاب می آرام شي بیا ...

فرشاد دا خبره وکړل او د موتر څخه راښکته شوو او کورته لاړو. صبا دوه ځلي فرشاد ته زنگ ووايه خو هغه جواب ورنکړو. پنځه دقیقې صبا موتر ته یوازې وه نپوهیده کورته ورشي یا حویلی که پتمه اوسي؟ دواړه لاسونه باندې سر لاندې خواته کلک ونیلو ترڅو اوبښکي آرایش ورته خراب نکړي د موتر د دروازی خلاصیدو سره یې سر پورته کړو..

فرشاد- زما کلیزه دې مبارک وی گلاب مې... فرشاد یو لاس که سره گلانو غنچه.. بل لاس که دوه غټې ډالۍ موتر مخکې ولاړ وه ...

د هغه په لیدو صبا په غوسه وویل: د څشي کلیزه لعنتې زه دي مرگ ته پرېښودم اوس وایې کلیزه می مبارک؟ لس دقیقو کې لس ځله مړه شم ...فرشاده...

فرشاد ډالۍ شاته سیت که خطا کړل د صبا د سترگو له کونج څخه یې خپل پر لاس باندې اوبښکې پاکې کړط او وېې ویل: اوبخښې زما خوږې یوازې می غوښتل لږ هیجان درکړم ښکلی شي... صبا- یعنی دا خفه کیدل دې دا خبرې دې دا ټولې بهانه وي؟ فرشاد- اوبخښې نه می غوښتل پغذابه شي تا چې ماته کلیزه ونه نیوله ما خپله ونیوله..! صبا _ زما آرایش دي خراب کړو بدرنگ... فرشاد په خندا وویل: ښه وشو ته هم زما پشان بدرنگه شوی.. فرشاد- صبر صبر زه زر راځم.... او کیک شمع سره بیا راغی ...

امهممم ای ورک شی په دی کلیزی نیولو دی خیرن 😞☒

[#جهنمي مینه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#څلور](#) دیشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

فرشاد په خندا وویل: ښه وشو ته هم زما پشان بدرنگه شوی..

فرشاد- صبر صبر زه زر راځم....

او کیک شمع سره بیا راغی ...

[#اوسې](#) نوې برخه...

صبا- نه نو....

فرشاد په خندا وويل: هو، كليزه د واده په جامو کې..

صبا- بيا نو د شپې به دې كيك ټوټې كړي و نور د دې كارو ته څه حاجت وو؟

فرشاد- زما خوښيدل چې ته راته ډالۍ واخلي، خوښيدل مې كليزه مې له تاسره وې. خو ما چانس نه لرو ته حتی زما په

كليزه نه پوهيدې. نو ځكه مې خپل ځان په خپله سوپرايز كړ.

صبا- خپله دې خپل ځان ته ډالۍ هم اخيستې عجيب يې ولا...

فرشاد- اوس نو زر كه چې كيك ټوټې كړو او لاړ شو ترڅو مې چې مور دوی پوليسان نه وي خبر كړي...

فرشاد زما او خپل عكس له كيك سره واخيست. او د وټسپ سټوري ته كېښود.

او بيا يې ماته وويل: مننه زما مينې، زما ژوند له هيچان ډكولو څخه، د نن محفل او د نن ورځې لپاره. تر ټولو ښايسته كليزه

مې تاسره ولمانځله، او دا ته يې چې په خپل راتگ سره دې زما د بې معنا ژوند ته مې معنا وربښې..

صبا- مگر ما خو كوم كار ندی كړی..؟

فرشاد- خو خير بل كال ته كيك واخله اوس مې نه خوښيدل ملگري مې ووايي چې ميرمن دې په كليزه نه پوهيده.

صبا...

زما په نظر د كليزې پوهيدل يا نه پوهيدل ماته هيڅ مهم نه وو خو فرشاد ته يې ډير اهميت درلود. حتی زموږ د واده ورځ

يې له خپلې كليزې سره برابره كړه. دا چې پدې كار سره يې زه په ژړا كړې وم بايد مې نه وای ښځلی خو څه مې نه شو

كولی. كه مو جنگ كړی وای فرشاد خفه كيدو او آن تر دې چې شايد زموږ په واده کې يې هم گډون نه وای كړی. په بېرته مو

ځان هوټل ته ورسوو زموږ مخې ته فرهاد سپینلي راوړ او فرح سپینلي دود كړو تر څو زموږ بلا لرې كړي

فرهاد...

مېنه ده نو...

كله درته جنت جوړ كړې..

او كله درته دوزخ شي چې ترڅو ته ژوندی يې ودې سوزوي...

زما مينه هم له جنت څخه وتلې او هغه دوزخ شوې چې بايد سوزول وكړی. له نورو وختونو څخه ډير په حال وم. بالاخره

زما صبا نن د واده جامې اغوستې څه فرق كوي كه زما لپاره ندي. خو زما له خوبونو څخه يو خوب پوره شو، د صبا ليدل

په دې جامو کې. تر ټولو مخكې اول هوټل ته ولاړم ترڅو وگورم څه كم نه وي. ټولې تياري يې نولې وې او لږ لږ ساز او

سرود شروع كيدا. خورگاني مې له آريشگاه څخه راغلې او د سمن زوی چې نوی په خبرو راغلی وو راته وويل: ماما ږيله

ډيله مه پريده... (ماما ږيره ږيره مه پريږده)

ږيره مې د هغه په مخ ووهله او ومې ويل: د دې لپاره مې پرېښې ده چې تا پرې وځوروم او بيا مې ښكل كړ. مليمانه هم يو

په بل پسې راتلل او زه كله په مردانه سالون کې وم او كله هم زنانه.. فرح له شا څخه ماته غږ وكړ: فرهاد لالا ماته خو لږ

نډال راوړه غواړم دود يې كړم صبا دوی راغلل.

د صبا نوم لكه خنجر وو ماته.. همغه عادت چې زه ترې تنبتم. خو دا نوم به ما هېڅكله پرېښدي او بايد ټول عمر د هغې نوم

د فرشاد له نوم سره په اوریدو زخمي شم.

شايد يو څو شېبې كيدې چې هيره كړې مې وه نن د همغه بې خبرې معشوقې مې واده دی. اه فرح ته هم له غمونو سره يو

لاس شوې يې، يو ځل بيا دې زه زخمي كړم.

فرح- فرهاد لالا..

فرهاد- ته څه زه يې راوړم....

د هغې لپاره سپيلنی دود کوي ترڅو له بد نظر نه لرې وي. خو زه څنگه؟ زما بلا به څوک په خپل ځان واخلي؟ هغه بلا چې زه يې د خپل ځان بندي کړې يم....

د هوټل له آشپزخانې مې دغال او سپيلني را واخيستل او راغلم زما صبا د واده په جامو کې د فرشاد تر څنگ ولاړه وه.

زما د خيالونو شهزادګۍ زما د خيالونو له نظره هم بڼايسته ښکارېده. دروغ ولې حتی په خوبونو کې مې هم دومره بڼايسته نه وه ليدلې. د سترګو ځلا يې، د مخ بڼايست يې، د کتلو جذابيت يې او د ناز کولو ادا يې، ومې منل چې مجنون حق درلود چې د خپلې ليلا پېښې ښکل کړي. خو ای کاش زه د مجنون په ځای وای او د صبا په قدمونو کې مې خپل ځان ورکړې وای.

هيڅ څوک نشي کولی زما د صبا په څير بڼايسته ښکاره شي. سترګې مې د هغوی په ټپل شويو لاسونو ولګېدې. صبا ددې ورځې او خوبۍ حق درلود. دومره يو د بل تر څنگ ښه ښکاريدل چې وډار شوم صبا مې نظر نشي او عاجل مې سپيلني په دغالو واچول او د صبا مخ ته مې ونيول. فرح زما له لاس څخه سپيلني واخيستل او د فرشاد او صبا له سر يې تاو کړل.

فرهاد د ټولو له منځ څخه بيرون شو او خپل ځان يې د خپل موټر خواته چې د هوټل په پارکينګ کې درولی و ورسوو. زړه يې لدې زيات زغم نه درلود که هر څو نه يې غوښتل اوښکې توې کړې خو خپل لاس کې يې نه وو د فرهاد مړې د چوپ پاتې کيدو لپاره بې روحه نه و. سر يې د موټر په اشترينګ کيښود او د سترګو په تړلو يې غوښتل د صبا ليدلې تصوير هير کړي. خو کيدی شوی؟ نه، نه کيدل د سترګو په تړو يې درد نه تمامې دا، فرهاد په هغه ورځ مړ شو چې صبا د واده لپاره رضایت وښود.

خو جنازه يې نن بهر کيږي زړه يې عجيبه درد حس کاوه.

لکه مات شوي هډوکي چې هرې خواته حرکت ورکړې درد کوي. فرهاد چې هرې دروازې ته ولاړ شي درد ويني. او دا درد چې نوی شروع شوی زړ نه خلاصیږي. نيم ساعت يې اوښکې توې کړې او بيا داسې چې هيڅ نه وي شوي په يوه تريخه خدا چې جزا ته ورته وه ځان يې جوړ کړ او په خوشاله څيره محفل ته ولاړ، محفل ډير ښه په مخ روان و او نکاح هم تمامه شوه.

امهمممم ملګرو غلط نشی ناول موږ اشتباه ندی نشر کړی بلکی ليکوال کله لس میاشت مخکی ځی د فرشاد دویم واده ته او کله لس میاشت وروسته بیرته راځی د هغه واده شبی ته چی د صبا سره یی وو هسی چپه ليکوال دی 😊

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپرونډيه اداره.

[#پنځه](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

په يوه تريخه خدا چې جزا ته ورته وه ځان يې جوړ کړ او په خوشاله څيره محفل ته ولاړ، محفل ډير ښه په مخ روان و او نکاح هم تمامه شوه.

[#اوس](#) نوې برخه...

فرشاد يې ميدان ته راوست او په شاوخوا کې يې ونځيدل، فرهاد په نکاح کې گډون ونکړ. خو چې څنگه سالون ته داخل شو. دا ظالمان يې په غم ونځيدل او دى يې هم نځيدو ته اړ کړ. هغه له درده نځيدو، د خپلې مينې د لاسه ورکولو... د زړه له ماتيدو يې... اخريته ضربه چې فرهاد يې له پښو وغورځوو د صبا سپين کالي و. هغې سپين اوغوستي و خو د فرهاد کفن شو. هغه د بل چا ناوې شوه او فرهاد د دې مينې قرباني شو. هيچا د فرهاد درد ياد نکړ، ټولو د فرشاد له خوشالۍ خبرې کولې.

مينې يو ځل بيا د فرهاد سترگې لنډې کړې او په کوششونو يې ونشو کولى اوبښکې پټې کړي. زه د هغه درد له بيان څخه عاجز يم چې فرهاد يې په ژړا اچولى و، شايد په ريښتيا چې دوزخ همدا دى، مينه ورسره ولرې او نصيب کې د نه وي.

شده تقدیر کسی باشی و قسمت نشود؟

سالها گیر کسی باشی و قسمت نشود؟

پشت یک قلب به ظاهر خوش و یک خنده ی تلخ

شده زنجیر کسی باشی و قسمت نشود؟

در میان تپش آینه پنهان شوی و

تصویر کسی باشی و قسمت نشود؟

شده در اوج جوانی با همین ظاهر شاد

تا گلو پیر کسی باشی و قسمت نشود؟

شده آزاد و رها باشی و تا عمق وجود

رام و تسخیر کسی باشی و قسمت نشود؟

می شود با همه ی ریشه و رگهای تنت

سالها گیر کسی باشی و قسمت نشود؟

هغه حس يوازې فرهاد کولى شو درک کړي. او فقط له خدايه غواړم چې هيڅوک په داسې شرايطو کې خاموش پاتې کيدو ته اړ نکړي. اى کاش هغه چوپ پاتې کيدو ته مجبور نه وای، اى کاش خپل درد يې بيان کولى شوى، اى کاش فرهاد کولى شوى چې له ځان څخه دفاع وکړي، اى کاش د چيغو وهلو حق يې لرلى، اى کاش ټول پوهيدلى چې د فرهاد د مينې جنازه ده او دومره سرمستى او خوشحالي مه کوئ.

چيرته دې هغه د نجات فرشتې چې وگوري، فرهاد په خپله جهنمي مينه کې سوزي. او پرېږدي نور په دې دوزخ خپله جنتي مينه وسوزوي.

رفت و غزلم چشم به راهش نگران شد

دلشوره ی ما بود، دل آرام جهان شد

در اول آسایش مان سقف فرو ریخت

هنگام ثمر دادن مان بود خزان شد

زخمی به گل کهنه ی ما کاشت خداوند

اینجا که رسیدیم همان زخم دهان شد

آنگاه همان زخم، همان کوره ی کوچک،
شده قله ی یک آه، مسیر فوران شد

با ما که نمک گیر غزل بود چنین کرد
با خلق ندانیم چه ها کرد و چنان شد

ما حسرت دلتنگی و تنهایی عشقیم
یعقوب پسر دید، زلیخا که جوان شد

جان را به تمنای لبش بردم و نگرفت
گفتم بستان بوسه بده، گفت گران شد

یک عمر به سودای لبش سوختم و آه
روزی که لب آورد ببوسم رمضان شد

یک حافظ کهنه، دو سه تا عطر، گل سر
رفت و همه ی دلخوشی ام یک چمدان شد

با هر که نوشتیم چه ها کرد به ما گفت
مصدق همان وای به حال دگران شد

د فرهاد له حده زیات درد او بی شماره اوبنکې حتی نور یې شاید نه غوښتل چې له نورو څخه پټ وژاړي. په ټولو سړکونو او لارو کې یې اوبنکې توې کړې، فرهاد له صبا سره د اخر ځل دیدن نه وروسته پدې بهانه چې کور ته ځي او د راتلو تیار یې نیوو له محفل څخه بیرون شو. پلار او مور یې دواړه د هغه د زړه له حالت نه خبر وو خو یو یې هم د هغه لپاره هیڅ کار نشو کولی. د همدې لپاره د هغه د تگ مخنیوی ونکړو. محفل ډیر لنډ شو و او یوازې نږدې خپلوان په محفل کې و او اخره ډله یزه نڅا یې کوله. نیم ساعت د فرهاد له وتلو څخه کیدا خو هغه کور ته ولاړو نه سېده امین ته ورغی. امین یوازینی همد یې چې نن شپه په واده کې د فرهاد حالت د لیدو شاهد وا او دا چې د فرهاد په درد خبر وو وه یې نشو زغملی او کور ته ولاړ.

کومې اوبنکې چې فرهاد د الله ج په حضور کې توې کړې شاید هم ځان او هم نړۍ سوزونکې وې. ځکه زړه او نړۍ یې له هغو سره وسول او ایرې شول

اصیلا...

د لور سره مې د خدای پامانۍ وخت وو خو ما بیرته خپله لور کور ته راوستله، هیڅ مور نه غواړي د خدای پامانۍ په ورځ خپله لور بیرته بیا کور ته راولي. خو زما د لور بد قسمت وو چې میرمن شیرین وفات شوه. لا د هوټل څخه نه وو وتلي چې سعید ته یې زنگ وکړ او ویې ویل چې میرمن شیرین وفات شوه. او په کوم کور کې چې مړی شوی څنگه مې خپله لور لیکلې وای؟ ټولو وویل پټ یې کړئ او پرېږدئ چې ناوې کور ته بوزو خو زه پوهیدم که مې لور هغه کور ته ولېږم یا ونه لېږم ټول به مې لور بدبخته گڼي. ټول به وایي د هغې بد قدم وا چې داسې وشول، هغه د میرمن شیرین د مړینې ملامته گڼي. د خلکو خوله بندیدونکې نده او په هر حال ورپسې خبرې کوي.

زه مې د خپلې صبا لپاره ځوریدم، شاید اوبنکې توې کړې د هغې ورځې لپاره چې باید رخصت شوې وای خو بیرته د پلار کور ته راستنه شوه خو زه ددې اجازه نه ورکوم چې د یوې لوې بدبختۍ سیوری پرې ولویږي..

دا د صبا له بد قسمت څخه وو که د فرهاد له اوبښکو څخه چې دا عذاب د دوی کور ته راغی. د میرمن شیرین ناڅاپه مرګ باندې چا باور کولو میرمن شیرین چې صبا په خپله نن سهار له کوره د ناوې کیدو لپاره ولیکه. او فرهاد یې مازدیګر رخصت کړ چې د صبا لاس ونیسي صرف په دریو ساعتونو کې وفات شوه.

سعید له فرهاد سره اړیکه ونیوله خو فرهاد له مخکې څخه ماتم درلود. د ناوې شوې معشوقې ماتم یې....د همدې لپاره یې د موبایل ځواب نه ورکوو. صمد او سعید دواړه پدې پریکړه ورسیدل چې صبا بیرته د خپل پلار کور ته ولاړه شي او د میرمن شیرین د ختم او فاتحې مراسم د سعید په کور کې وي. ددې تورې شپې نه نور څه پاتې نه و. پرته له دو شومو ساعتونو څخه چې نه تیریدل صبا د ناوې په جامو کې بېرته خپلې کوټې ولاړه او هم فرهاد د صبا دوی کور ته ولاړ. میرمن اصیلا چې نه غوښتل لور یې تنه پاتې شي خپل کور ته راغله او صمد له سعید سره ولاړل تر څو د وروستي ځل لپاره خپله مور وويني.

فرهاد د سهار په دریو بجو کور ته راغی د کور خاموشي او د میرمن کریمې رفتار ورته مشکوک و. هغه میرمن کریمه چې اوس باید فرهاد ته طعنې ورکړې وای. ځکه میرمن کریمه د خپلې خور سره په چیشو غږیدله چې د صبا په اړه وو. فرهاد له اوبښکو ډکو سترګو د اول منزل نه دوهم منزل ته ولاړ او سعید د فرهاد غاړه غيږ کې ونیوله او ویې ویل: اخر غم مو د شي.

څنګه ممکن ده چې د فرهاد اخر غم وي دا یې تازه شروع ده د غمونو....
د نن ورځې لمر د سلو بدبختیو سره راپوته شو او ټول ورو ورو د تسلیت ویلو لپاره راتلل. صبا د ټینګار کولو په غږ د میرمن اصیلا لپاره هغه راضي کړه چې جنازې ته ولاړه شي.

امهمممم باور وکړی دا ټول اسمانی بلاوی چې پر دوی راځي دا ټول د فرهاد د مات زړه له امله دی 😞 بدبخت بوږی دغه ورځ د مرګ وو؟ خو شه وخت مړه شوی خدای دی وبخشه هسی ددی فرهاد ارمان خو ونه ختی 😊🙏

[#جهنمي مينه.](#)

[#ژباړونکې:](#) خواجه زی خپروندیه اداره.

[#شېر](#) دېشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

د نن ورځې لمر د سلو بدبختیو سره راپوته شو او ټول ورو ورو د تسلیت ویلو لپاره راتلل. صبا د ټینګار کولو په غږ د میرمن اصیلا لپاره هغه راضي کړه چې جنازې ته ولاړه شي.

[#اوس](#) نوې برخه...

فرهاد...

د شپې په نیمایي کې کور ته ولاړم او د اناجانې له مړینې خبر شوم. څه کیدل چې زړه مې یوازې یو درد لرلی. کاش کولی مې شو یو ځل بیا د اناجانې خلاصې سترګې ووينم. په کومه ورځ چې د فرهاد شیریني وه اناجانې مې له ما وغوښتل چې

واده وکړم او زما ناوې هم وويني. خو کاش زما له بد قسمت څخه باخبره وای چې زه بدبخت یم، او ای کاش چې اناجانې ته مې نه وای ويلي چې زه د واده کولو تصميم نلرم. ای کاش چې زړه مې يې نه وای ازار کړې. او هغه نازک زړه مې ورته څو شیبې خوشاله کړې وای.

وروسته د سهار له لمانځه څخه د خپلوانو راتگ ورو ورو پيل شو. له کومه ځايه پوی شوی وای چې پروڼ د واده مبارکۍ او نن د تسليت لپاره ټول دلته ټول شوي. د کوټې دروازه مې بنده کړه او کیلی مې په لاس کې وې. نه مې غوښتل څوک مې په شخصي شيانو کې لاس ووهي. او له کومې خوا چې تگ او راتگ ډیر وا د شيانو له ورکیدو او د لیکنو له رسوا کیدو مې ډاریدم. پلار مې چې د غم ماتم نیولی و. د انا له بې ځانه جسد سره ناست و او ژپل یې. صمد کاکا قرآن کریم لوستو او د هغه سترگې هم نمجنې وې. د یوې شیبې لپاره مې ځان د میرمن شیرین په ځای راوست کاش نن زما جنازه وای. د اشنا عطرو بوی مې حس کړ. راغلم د حویلی خواته، هغه وه، صبا... سر تر پایه تور یې اغوستي و. پروڼ د شپې مې له خدایه سل ځلې وغوښتل چې تور واغوندي.

خو نه دا چې د بل چا ماتم وي. ای کاش زما د مرگ په ماتم یې تور اغوستي وای. خو له بلې خوا فرق یې زما په مړینه هم نه درلود پروڼ زه مړ شوم او نن حق نلرم چې صبا ته وگورم. هغه سر له ننه د فرشاد بڼه ده او بس.

فرشاد...

هغه شپه چې هیڅوک نه غواړي چې هغه یاده کړي زما د واده شپه، کوم چې د اناجانې له مړینې سره برابره ده. خدای ج خوښي او غم یوځای زموږ په برخه کې لیکي و. او دا سبب د دې شو چې د کاکا بڼه مې پوره څلوښت ورځې صبا په خپل کور کې وساتي. د دې فاصلې منځ کې د صبا لیدو ته تلم او یا هم هغه مې د خوږو خوږولو لپاره بیرون بیوله. د اناجانې په ختم او خیرات کې مو گډون کوو خو ټول له غم پرته څه نه و. صبا هیڅ خوشاله په نظر نه ښکاریده شاید د همدې لپاره چې د خلکو له خبرو ویریده.

حتی په کومه شپه به چې ماسره وه ډاریده او په دې موده کې ما هم ترې ونشو غوښتلی چې کور ته راشي ځکه د کاکا بڼه مې اندیښمنه وه چې د صبا لپاره کومه پېښه رامنځته نشي. له بلې خوا مې د مور اندیښنه د صبا د وضعیت لپاره چې له واده یوه هفته وروسته یې زما او د صبا د ازمايښت نتیجه اخیستې وه، هغې غوښتل چې ژر تر ژره صبا یو ډاکټر ته بوزي.

سعید...

له هغې ورځې څخه دوې میاشتې تیرې شوې وې او ټول ورو ورو خپل عادي ژوند ته راغلي و. د مور په څلوښتمه ورځ مې د صمد سره خبرې وکړې او له هغه مې وغوښتل چې د اصیلا میرمن سره مې ورور مشوره وکړي او یوه ورځ وټاکي چې د صبا د وړلو لپاره ورشو. که څه هم زموږ غم لوی دی خو نشم کولی چې ددې غم لپاره مې نگور ټول کال د پلار کور کې پریږدم. مگر له تلو مخکې مې وغوښتل چې د فرهاد سره خبرې وکړم او ترې غوښتنه وکړم چې ماسره د صبا د راوستلو لپاره ولاړ شي.

د فرهاد کوټې ته ولاړم خو د کوټې دروازه یې بنده وه. حتی کله چې فرهاد مسافرت ته هم تلو د کوټې دروازه یې خلاصه وه څه پاتې شي چې په کور کې وي او خپله کوټه قفل کړي. دوه درې وارې مې ورو دروازه وټکوله. د فرهاد غږ وو چې راتله ویل یې صبر راځم.

فرهاد- سلام

سعید- علیکم سلام

فرهاد- ښه يې پلار جانہ

سعید- ښه يم مننه... کولی شو خبرې وکړو؟

فرهاد- هو تاسو خپلې کوټې ته ولاړ شئ زه درځم.

سعید- ولې ستا په کوټه کې؟ پلار دې ستا کوټې ته د ننوتلو اجازه نلري؟

فرهاد- استغفرالله پلاره خپل کور د دی صرف لږ بیروبار پیر دی.

سره لدې چې فرهاد نه غوښتل خو په زور یې کوټې ته ننوتم او د هغه شخصي حریم مې له سترگو تیر کړو، سره لدې چې پخپل دې کار پېښمانه هم شوم. ای کاش هغې کوټې ته نه وای ننوتلی خو لدې عذاب وجدان سره بیرته نه وای وتلی. نا منظمه د خوب تخت چې سابقه یې نلرله چې فرهاد خپل د خوب تخت منظم نکړي زه د کړکۍ تر څنګ په څوکی کیناستم او فرهاد خپل تخت منظم کا او ددې لپاره چې کوټه یې نامنظمه وه بښنه یې وغوښتله. په کوټه کې د کاغذ ځینې ټوټې وې چې د فرهاد د زړه خبرې پکې لیکل شوې وې.

دا ټول پیچلي او غورځول شوي و. په دیوال کې د رنگونو یوه تابلو وه چې پیره کمرنگه ښکارېده. دا په دې وروستیو کې اخیستل شوې، په نقاشۍ کې یو شین چاپیریال وو چې لمر یې د غرونو له سرو څخه را پورته کیدو. د څو میاشتو دې بدلونونو زما د مشر زوی د کوټې ټول نظم له منځه وړی و. نو د هغه د ژوند نظم څه؟ زه اټکل نشم کولی چې منظم د وي. او د دې احتمال چې دا منظم وي پیر لږ دی. یوه ورځ تر ستوني په مینه کې غرق وا.. هغه څوک چې د مینې له خمار څخه خلاص شو.. هغه کس چې نور ځان سره د مینې کولو حوصله نلري...

فرهاد- وبخښه د کوټې په کثافاتو مې تاسو هم سرگردانه کړئ.

فرهاد زما له لاس څخه کاغذونه واخیستل د کوټې کونج په کثافات دانۍ کې واچول. ښه پوهیدم چې ددې خبرو ځای د فرهاد په زړه کې دی نه کثافات دانۍ کې... یعنې زه پلار وم؟ زه ظالم شوم او د خپل فرهاد په حق کې مې ظلم وکا؟ فرشاد څه؟ که نن د فرهاد په ځای وای په چوپتیا سره به یې درد ایستو؟ اصلا د فرهاد په اندازه به په خپله خبره ولاړ وو؟ په کوم جرأت سره زه دلته راغلی يم او د فرهاد نه غوښتنه کوم چې صبا کور ته راولو؟ د خبرو کولو لپاره څه پاتې نشول، او یا مې جرأت ونکړ چې بیان کړم.

موضوع مې په مکمل ډول وګرځوه او د بحث موخه مې فرهاد کړو.

سعید- ښا زویه ووايه څه تصمیم لري؟

فرهاد- د څه په اړه؟

سعید- هر تصمیم چې لري ووايه اورم د هر څه په اړه چې وي.

فرهاد- نه پوهېږم څه غواړي واورې. خو که ستا مشکل د میرمن کریمې سره یو رکم وي نو زه دې درک کوم او تصمیم هم لرم چې له کوره جدا شم. فقط یوه هفته وروسته زما کور آماده کیږي.

سعید- د میرمن کریمې مشکل؟ که د مور دې؟

فرهاد- که مې مور وای نو په کور کې له اوسیدو سره مې مشکل نه درلود.

سعید- څه مشکل لري؟

امهممممم عجب ظالم پلار دی راغلی وو چې بدبخت فرهاد ووايي راځه خپل وریندار کور ته راوړه اوس کاش د فرهاد له مینې خبر نه وایی 😞 خو پداسی حال کې چې خبری بیا هم داسی کارونه کوی 😞

#جهنمي مینه.

#ژباړونکي: خواجه زی خپرونډیه اداره.

#اوه ديشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

#د تېرې برخې وروستې لفظونه...

سعید- د میرمن کریمې مشکل؟ که د مور دې؟
فرهاد- که مې مور وای نو په کور کې له اوسیدو سره مې مشکل نه درلود.
سعید- څه مشکل لري؟

#اوسې نوې برخه...

فرهاد- له هغې څخه پوښتنه وکړې.

فرهاد...

هره ورځ او شپه خپل ځانته دلدارې ورکوم چې کوم فرق نکوې، او دا قسمت وو چې هغه د فرشاد میرمنه شوه خو دروغ ولې ووايم هېڅ درد زه تر دې حده نه يم زوره ولې او نه يم ژړه ولې....

نن ماښام ما بيا صبا په خوب کې ولېده او نیمه شپه د هغې د نوم په ویلو له خوبه پاسیدم ای کاش د دې څخه مخکې چې له لاسه یې ورکړم صبا صبا... مې ویلې وایې چې شاید خدايې مې دعا را قبوله کړې وایې او هغه یې ماته راکړې وایې..

یوه ورځ تر مړې پورې په مینه کې ډوب وو کله چې د هغه خمار را ووت نور یې د ځان حوصله لا نه درلود. نور مې د ځان حوصله لا نه درلود څه ورسېږې عشق او عاشقې ته. په دې دوه میاشتو کې مې هېڅ پرمختګ ونکړو البته باید ووايم پس رفت مې وکړو خپل کارې ساعتونه مې را کم کړل خپل د مقام څخه ښکته راغلم نور علمې سمینارونو او جلسو ته نه ځم ما خپل روح له لاسه ورکړې. د هغه ساعت څخه چې راوینښ شوی وم تر هغه دقه چې پلار مې کوټې ته راغلو ما یواځې لیکل او لري مې ختا کول...

ما فکر کاوه چې په لیکلو سره هغه احساس چې صبا ته لرم کم به شې، خو هېڅ شې مې لاس ته رانغلو یواځې د هغه دومره ورقو د کوزار کولو څخه مې کوټه خیرنه شوه او بس. د پلار په راتلو مې تازه فکر شو چې کوټه مې سومره نا منظمه او خیرن ده په شرم مې ورڅخه بخښنه وغوښت او لږ مې خپل شاوخوا منظم کړل، او دا چې هر خوا ورقې پاشل شوې وه پلار ته مې د خوش نویسې بهانه وکړل خو پلار مې زما لیکل شوی یو څو ورقې اشعار وویل او په قوی اند باندې پوه شو چې زما درد څه دې ځکه راڅخه یې زما د زړه خبره پوښتنه وکړل.

مګر زما د زړه خبره د نن وه چې اوس هغه راڅخه پوښتنه کول؟ اوس چې هېڅ زړه ندې پاتې ترڅو کوم هیله او ارمان ولري. په دی کوټه کې موجود کس نور هېڅ ارمان د صبا څخه وروسته نه درلود هېڅ کرار مې ورته وویل: نه پوهیږم د څه خبرې د اوریدلو لپاره دلته راغلې یاست. خو که ستاسو ستونزه هم د میرمن کریمې پشان ويې نو زه تاسو ته حق درکوم او ما پریکړه کړې چې را روانه هفته لدې ځایه لاړشم. نو تشویش مکوی زه چاته کومه ستونزه نه جوړه ومه.
سعید- کوم ځای ته دتللو اراده دې کړې؟

فرهاد- هغه ځای ته چې وکولای شم ازاده ساه واخلم او ژوند وکړې شم. هغه ځای چې احساس کړم زما کور دې.

سعید- فرهاد.... ته غواړې یواځې ژوند وکړې؟ او موږ یواځې پریږدې؟

فرهاد- زه نغواړم ستاسو مینځ کې بیلټون راوړم تاسو... وروڼه مې، خويندې مې، مور مې ټول دلته اوسېږي یوځای یوازې

زه لدې ځايه ځم. غواړم مستقل او آزاد اوسيږم همدلته ستاسو د کور څنگ کې يو آپارتمان نيسم ډير لرې نه ځم.

سعید...

نور مې کومه خبره ونکړل ځکه کوم لفظ مې نه درلود ترڅو فرهاد ته يې وکړم يواځې مې ورته وويل: چې د صبا د راوړلو پريکړه مو کړې.

فرهاد- پخیر يې راوړې...

فرهاد د دې لفظ څخه بغير بل کومه خبره نه درلود..

فرهاد....

جهنمې مينه ورک شوې د هر طوفان څخه سوزه ونکې د هر اور څخه.

غلط خبره به ويې که ووايم ستا څخه وروسته ژوند نشم کولې...

بلکې خبره دا ده چې ستا څخه وروسته ژوند کول نغواړم....

ما د صبا وروسته يواځې ساه اخيستل او دغه ساه اخيستل هم زما لپاره لويه خبره وه. کله ناکله مې افسوس ايستو په دې اکسيجن باندې چې زما پشان يو بدبخت سړی هم ژوند ساتو ما د صبا څخه وروسته د دې ژوند لياقت نه درلود...

مور مې په وار وار راته ښکلې نجونې. مخکې مخکې کول ترڅو زما فکر له صبا څخه واړوی او راته واده وکړې. هغه نجونې مې چې مور راته ښودل ځينې حتا د صبا څخه لا ښايستې او ښکلې وې. خو ما صبا غوښتل نه د هغې څخه ښکلې نجلۍ... هر ځای ماته صبا ښکاريدل.. خپل په سترگو کې، خپل په روح کې، خپل په زړه کې، په هر هغه لاره او کوڅه باندې چې ما د هغې په فکر قدم وهلې وو، په هر هغه ميلمستيا کې چې د دط دليدو لپاره مې پکې گډون کړې وو ما صبا په نا ممکن کې ليدل او هې افسوس چې دغه ناممکن لا ماته د صبا په ښکاريدو کې ښه معلومیده...

رښتيا هم ترڅو چې يو شئ له لاسه ورنکړو نو تر هغه وخت د هغه په ارزښت نه پوهيږو..

امهمممم دغه لفظ منم موږ انسان ترڅو چی یوشی له لاسه ورنکړو د هغه په قدر نه پوهیږم مثال همدا زه ترڅو چې کوشکیانې مې جوړې ويې اخو ديخوا مې ختا کول خو اوس چې خرابی شوی تازه وربسی ارمان کوم په ۶۰۰ افغانۍ مې اخيستی وی 😊🙄

[#جهنمي مينه](#).

[#ژباړونکې](#): خواجه زی خپرونډیه اداره.

[#اته](#) ديشمه برخه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[#د](#) تېرې برخې وروستې لفظونه...

رښتيا هم ترڅو چې يو شئ له لاسه ورنکړو نو تر هغه وخت د هغه په ارزښت نه پوهيږو..

[#اوس](#) نوې برخه...

صبا....

زما د ژوند بدترینه وخت زما د نکاح کولو وروسته پیل شو. تل مې اوریدلې وه چې د نکاح کولو وروسته تقدیر بدل کېږي او ای کاش انسان نیکمرغه شې.. خو افسوس زما کیسې فرق درلود د نکاح وروسته بدبختي زما خوا ته لاره پیدا کړه. زما د واده په ورځ زما انا جان وفات شوه. زه د اوده په جامو کې لدې لځایه چې خپل د خاوند کور ته لاړشم بیرته خپل د پلار کور ته راستنه شوم. په همغه شپه هر کس زما په اړه خبرې کول که هغه خپل وو که بیګانه ټولو په یوه خوله ماته بد قدم او منحوس ویل..

زما مور زما څخه لا ډیر و دی خبرو ته اندېښمنه وه زه یې لځان سره کور ته راوړم د فرشاد خبرو ته چې غوښتل یې ما کور ته لځان سره ویسې هېڅ پاملرنه یې ونکړل. پوهیدم چې مور مې د خلکو د بیځایه خبرو څخه ډارېږي لدې چې زما قدم بد کېږي.. حتا تر هغه شپه چې کاکا او د کاکا ښځه مې د دوه میاشتو وروسته زما پسې راغله ترڅو کورته مې ویسې مور مې په کلک لهجه هغوې ته وویل:

اصیلا- زما لور زما د زړه ټوټه ده.. او زما د کور خراغ دې د هغې شتون زما کور کې رحمت دې که هر څوک فکر کوي زما د لور قدم بد مرغه او منحوس دې نو اوس لا وخت شته همدلته به خبره پای ته ورسه وو او واده به لمینځه ویسو. سعید- وریندارې لدې چې اجازه مو درکړل صبا یو څه وخت لپاره د واده وروسته هم خپل کور کې وساتې په دې معنا نده چې تاسو اوس موږ ته زموږ ناوې رانکړې.. که په خوښې را نکړې ولا چې په زوره یې درنه وړم. او هو پاتې شوه د خلکو خبرې خلک چې هر څه وایې و دې وایې ماته مهم نده زه خپل صبا لور د ځکو په خبرو باندې نه قضاوت کوم...

کریمه په خندا وویل: زه غواړم خپل ناوې ویسم تر څو ژر تر ژره د ملسې صاحبه شم اصیلا جانې او موږ ملسې مو بوږي کړې...

صمد- وروره زما لور ستا لاسونو کې امانت ده هر کله دې چې زما د امانت ښه ساتنه ونکړل ندې بخښم.

سعید- صبا ما ته امانت نده هغه زما د لور ده او زما د کور ښایسته گل ده..

کریمه- نو بسم الله به کړو او جنۍ به بوځو...

د دهلیز نه یې راته ږغ کړ زه کوټې ته ننوتلم خو چې کاکا مې ولیدلم لاس یې جیب ته کړ او څه پیسې زما تر سر وگرځولې او کریمې خاله ته یې ورکړې تر څو غریبانو ته یې ورکړي زما لاس یې ونیوه مور او پلار سره د خدای پامانۍ وروسته خپل نوي کور ته راغلم، کوم انتظار چې ما خپل د ښه راغلاسته درلود هغسې نه و شاید شرایطو له وجې د هرې عادي ورځې غوندې د کاکا کور ته مې راغلم فرشاد کور کې نه و فکر مې وکړ چې شاید زما دپاره یې سوپرایز تیار کړی خو نه هغه حتی کور کې نه و ټولو یوځای د شپې ږوې. وخوړله د کاکا د ښځې نه مې واورېدل چې ویل یې فرهاد اوس مستقله شوی او دا چې جلا کور یې کرایه کړی کوم فساد حتمن لري.

زما په نظر که څه هم کوي ورسره ښه ښکاري مالي استقلال لري ډاکټر دی نو حق لری چې یواځې ژوند وکړي.

د شپې اته نیمې بجې فرشاد کور ته راغی او دا چې زه یې ولیدلم تعجب یې وکړ، د خوشالی حس مې مخ کې ځینی ونه لیده سلام مې ورکړ او مخ ته یې ودرېدم

فرشاد - علیکم سلام .. گلابو

خو دا یې اوس هم یاد وه چې ماته گلابو ووايي هغه په دې اونۍ کې حتی زما لیدلو ته هم نه و راغلی دې دپاره حس مې وکړ چې خفه دی ځکه څو واړه یې رانه وغوښتل چې کور ته راشم خو ما ونه منل د مور اجازې ته منتظره وم.

محبوبه ترور د فرهاد کور ته تللې وه چې راغله زه یې ولیدلم ډېره خوشاله شوه او هغه ډالۍ چې یې ماته د واده دپاره اخیستې وه راکړه د فرشاد مور هم د فرشاد د راتلو وروسته زموږ تر سر اوبه اوپیښې وگرځولې. فرح یو ساعت مکمله زموږ کوټه کې مصروفه ترڅو د فرشاد ګډوډي ټوله کړي بالاخره کوټه لږ منظمه شوه. ډار مې په بدن باندې حمله کوله، ددې ډار

چې دې کور ته په وار وار راغلې يم او شپې مې سبا کړي خو دا راتگ فرق درلود نن شپه د فرشاد د ميرمنې په حيث راغلې وم او خدای پوهيږي چې څومره مې ستونی ډک و...

کوټې ته راغلم هر څه د پخوا په شان عادی و د خوب تخت او ټوله کوټه چې فرح منظمه کړه نو د واده د ورځې په یاد کې ډوبه شوم چې فرشاد ددې دپاره چې د تخت گلان یې ولې سپین کړي ولې یې سره کړي نه دي جنگ وکړ حتی قسمت مې یاري ونکړه هغه گلان د نژدې ووينم غیر له عکس نه یې
فرشاد مې اهسته اړخ ته کښېناست او وې ویل:
فرشاد - څه ته فکر کوې گلابو مې؟
صبا - هیڅ ..

شاید نامیده شوې وم او نه مې غوښتل څوک پوه شي د فرشاد نه مې دا تمه وه چې لږ تر لږه د راتلو په ورځ مې راته گلان واخلي او ښه راغلاست مې وکړي خو نه که د فرشاد په خوبه دې کار ونکړ حتی تا هم نه ویني.
فرشاد - هغه گلانو ته چې مړاوي شوي فکر کوې؟
صبا - نه ..

فرشاد - نو ما نشوه کولای چې د دوه میاشتو دپاره هغه گلان تازه وساتم.
ځان سره مې وویل کولای دې شوه یو ښاخه گل واخلي او د میرمنې ښه راغلاست وکړي. خو کرار مې وویل: پوهېږم
فرشاد - زړه کې به دې څومره راته غوسه وي چې کور کې نه وه ها رښتیا ووايه؟

صبا - نه غوسه نه يم.
- قسم وکړه گلابو مې
بارڅوکان مې سره شول غیر له قسم خوړلو بله چاره مې ندرلوده؟ که مې قسم کړی وای نو څه؟

فرشاد - گلابو مې!

صبل - بلی ...

فرشاد - صبر اوس راځم ...

فرشاد خپل موټر ته لاړ او د دوو کڅوړو سره راغی. زموږ د واده عکسونه یې راوړي وه، او یوه وړه گېډی گلان چې زما د خوشاله کولو دپاره بس وه.

فرشاد - اوس پوهه شوې چېرته وم؟!

صبا - چېرته؟

فرشاد - د مازیگر نه چې مې پلار وویل په تا پسې څو زه ورسره راغلم ځکه غوښتل مې تر څو ته راځې زموږ د واده عکسونه هغه چې تا ویلي وه امداد وي.

صبا - ښه نو دا عکسونه دې په دې څو ساعتونو کې جوړ کړه؟

فرشاد - هو گلابو مې، غوښتل مې یوه ښه ډالۍ درته تیاره کړم، خو پوهېږې چې د دواړو کورنیو وضعیتونه ښه نه دي او د جشن د نیولو او د کوټې په کلونو پوښل به دواړو کورنیو ته د زغم وړ نه و. خو وعده کوم گلابو مې د بهترین هوټل کوټه درته ونیسم او د اونۍ په پای کې به هوټل ته ځو او یا هم هر ولایت چې ستا خوښېږي هلته به لاړ شو.

صبا - نه اړینه نده مننه

فرشاد - رښتیا وایې اړینه نده؟

صبا - هو د عکسونو دپاره مننه همدا راته بس دي.

فرشاد - گرانې میرمنې که په یو عکس خوشاله کېږې زه به هره ورځ درته عکسونه چاپوم.

صبا - مننه کوم

فرشاد- او هو دومره ډېره مننه مکوه زه د دومره مننو عادت نه لرم لکه که زه سهار د خوبه پورته شم او تا راته د سهار ږوږۍ تیاره کړې وی زه درنه مننه نه کوم، که دې جامې راته تیارې کړې وی بیا هم مننه نه کوم حتی که مې کوټه ګډوډه کړې وي او تا منظمه کړه بیا هم مننه نه کوم.

صبا - زه دې مجبوره کوم تر څو زده یې کړې.

فرشاد - نه نه یې زده کوم.

صبا - بیا نو زه ستا ټول کار په تا کوم.

فرشاد په خندا وویل: پوه شوم اوس هم هغه شیشکه صبا یې بدله شوې نه یې.

صبا - هغه صبا یم او اوسم به، د ادب له مخې مې یو څو ورځې ښه رویه وکړه اوس فکر کوې سایه دې راباندې لوېدلې او ښه شوې یم؟

فرشاد - نه ولا صبا او ښه والی؟! سل مایله لرې خبره ده.

صبا په خندا وویل: لږ دې وویل...زررر مایله...

سبا سهار همدا چې محبوبه د خوبه پورته شوه د فرشاد کوټې ته یې سپیلني یوړه او دود یې کړه.

محبوبه: د شپې ناوخته راغلم لورې بخښه کوه باید ستا په راتلو مې سپیلني دود کړي وای.

صبا د میرمن محبوبې لاس ښکل کړ او مننه یې ترې وکړه، فرح هم د مور د راتلو وروسته دوی کوټې ته راغله او هغه سهارنۍ چې میرمن محبوبې تیاره کړې وه راوړه او پر میز باندې یې کېښودل، فرشاد چې د حمام نه راووت د سهارنۍ نه یې یوه گوله په خوله کړه او ویې ویل: مننه محبوبم د حلوا خوشبوي تر حمامه راتله او نور یې هم وېی کړم.

محبوبه - نوش جان زویه .. که نن کور یې خو ښه ده چې سمن او نور د صبا لیدلو ته راځي.

فرشاد - ولا نپوهیږم صبا نن وخت لري که نه ما خو یوه اونۍ رخصتي اخیستې ، د واده وروسته رخصتۍ نه خوند واخلم. صبا- خاله جانې خدای دې راوړي زه کور کې یم هر وخت چې راځي.

کریمه...

د صبا او فرشاد اطاق ته راغلم خو زما نه مخکې محبوبه راغلې وه او سهارنۍ یې ورته راوړې و، ښه ده چې پر ما د ښه میرمنې اوسیدل زځ وهي.

کریمه - د سهار چای دې تیارې کړې کاش یو وار دې زما څخه پوښتنه کړې وای.

محبوبه - ته ویده وې نه مې غوښتل مزاحمه شم.

کریمه - غوښتل مې صبا خپله سهار ته څه خواړه تیار کړي.

محبوبه- تر اوسه وختې دی یو څو وخته وروسته به یې د لاس پاخه شوي خواړه هم وخوړو.

کریمه - رښتیا ستا انډور بختوره ده داسې خواښې لري چې کار ته یې نه پرېږدي او میره یې هم جلا شوی او جلا ژوند لري.

محبوبه- شک نه لرم چې زموږ دواړې انډنې به یو تر بل بختورې وي.

فرشاد- انډور، انډور مه کوئ اوس خو یوه انډور لرئ زما گرانو مېندو خو د اوسه وایم تاسې اجازه نه لرئ زما د میرمنې سره ډېره مینه وکړئ...هاهاهاها یو څه بدماشي خوانښانې شئ چې وگورم انډور مو څومره تحمل لري.

محبوبه- کله چې د باغ نه یو گل شکوې او کور ته یې راوړې نو بیا ددې حق نه لرې چې د پښو لاندې یې کړې اوس صبا هم ستا میرمن ده او حق نه لرې چې خپه یې کړې ځکه تا دا د خپل کور نه جلا کړې.

کریمه...

د محبوبې همیشني نصیحتونو خلاصی نه درلود اخر سعید هغه لاندې راوغوښته او دا چې څه کار یې ورسره درلود پوه نشوم، خو دا چې ووتل دروازه مې بنده کړه او صبا مې د لاس نه ونيوله او خپل اړخ ته مې کښېنول. کریمه - گوره لورې د نن نه نوره زه ستا د مور په ځای یم هر څه چې زه وایم هغه به کوې او د څه نه دې منعه کوم لرې به اوسې.

صبا - په سترگو.

کریمه - نه غواړم د هر چا خبرو ته غوږ ونیسې او زما خبرې دې هېرې شي. دا چې فرشاد هلته و نمې شو ویلای چې د محبوبې خبرو ته غوږ مه نیسه. خو صبا هوښیاره وه موضوع یې درک کړه او پوه شوه.

کریمه - نه شې چې یو ورځ زما و د زوی تر منځ څه بد پېښ شي او هغه وخت بیا ته ملامته یې ، او اخر دا چې ستا او د فرشاد نتایج راغلي نن یا صبا ځانونه بیکاره کړې چې ډاکټر ته لاړ شو. صبا- سمه ده ترورې.

کریمه - او هو دا خبره باید همدلته پاتې شي.

صبا - سمه ده ترورې.

صبا...

د ترور د ځانځانۍ نه مې بد راغله، میرمن محبوبې په چا څه کړې وه چې دا یې داسې بد وایي که پردۍ وای باور به مې کړې وای خو زه ددوی خپل یم او پوهېږم چې اوبه د کومې خوا خړې دي خو د ادب په خاطر چوپ وم او یوازې مې هو، هو ورته کول، تر څو ونه وایي چې په دا اوله ورځ ژبه راسره چلوي.

فرهاد...

د صبا د راتلو دوه اونۍ تېرې شوې وې او دا ټول وخت زه کور ته نه وم تللی ځکه پارېدم مه د صبا سره مخ شم څه به ورته ووايم؟ اصلاً خبرې نه کوم ورسره؟ یا یوازې ورته مبارکې ورکړم، او بل یوازې مور مې وه چې زما لیدو ته تېږدل، هر څه چې مې ورته ویل راشه زما کور ته خو نه یې منل، شاید پلار مې اجازه نه ورکول چې کورنۍ یو بل نه لرې شي، دا اونۍ یې دوه وارې زنگ راته وکړ تر څو کور ته راشم. نن باید خپل د ټول ډار سره مخ شوی وای او هغه څه چې مې زړه کې وه باید دفن کړي مې وای، اووه بجې کور ته ورسېدم ، وخت مې ضایع نه کړ د دروازې پر زنگ مې گوته تینګه کړه او که مې هغه شیبه زنگ نه وای وهلی پښیمانه شوی به وای.

او ددې ځای نه تللی وای، همیشه غوندې فرح دروازه خلاصه کړه، سلام نه وروسته یې کلک غېږ کې ونيولم او ویې ویل چې څومره راپسې خپه شوې ده، سهراب هم راغی او د پیتزا فرمایش یې راکړ ویې ویل چې پیتزا ته یې زړه تللی. مبایل مې په لاس ورکړ ورته ومې ویل خپله فرمایش ورکړه پیسې زه ورکوم. فرشاد دریم کس و چې د دروازې خوله ته راغی او کلک یې غېږ کې ونيولم شاید ورور پسې خپه شوی وم ډېر وخت و چې نه مې و لیدلی.

فرشاد - شکر چې موږ خوران دې هم یاد کړو

فرهاد - زړه دې خوار نه وي پیسې ډېرې دی..

فرشاد - ان شاءالله چې ته هم د زړه د خورائ ووخې وروره.

فرهاد شونډو باندې ترخه خندا وه خو څه يې ونه ويل.

فرهاد - ښه زه خو وږې يم پوږۍ تياره نده او يا مو هېڅ ندي پاڅه کړي او پيږا ته منتظره واوسو؟
کريمه- پر خواښې دې گران يې نن به زما د انږور د لاس خواږه وخوري.

فرهاد بې ځوابه پاتې شو، د صبا د د لاس پاڅه شوو خوږو ته منتظره و، لس دقې وروسته صبا خواږه تيار کړه ټولو پوږۍ وخوړل او د خوږو تعريف يې وکړ به غېر د فرهاد نه چې دوه گولې يې وکړې او نور يې خوږو ته لاس ورنه وړ. پيږا چې راوړسېدل فرهاد ژر يې د پيږا بسته خلاصه کړه او په خوږولو يې شروع وکړه.
فرح- صبا خواږه تيار کړي او ته پيږا خوري؟
فرهاد - ولا د گلابو نه مې مننه خو د لاس خواږه يې پيږا ته نه رسي.

شايد رښتيا يې ويل صبا ښه پخلی نه شو کولای ټولو غوندې عادی پخلی يې و، خو داغه عادی اوسېدل يې هم فرهاد ته زهر شوه. محبوبې يو بل قاب کې د پيږا يوه ټوټه فرهاد ته مخ ته کړه.
محبوبه - واخله زويه لږ له دې نه وخوره.
فرهاد - مننه موري زه موږ شوم.
کريمه- صبا جانې که هره شپه داسې خواږه تيار کړې د کورنۍ د اقتصاد دپاره به ډېر شه وي البته که فرهاد داسې د ټولو زړه تور کړي.
فرهاد- وبخښئ که مې د چا زړه بد کړی وي

محبوبه- لږ تر لږه نن شپه خو خپل کور کې اوسه.
فرهاد- نن شپه مې نوکری ده بايد کار ته لاړ شم مور جانې.
صبا- پوږۍ خو مو ونه خوړل حد اقل د پيږا يوه ټوټه درسره واخلي.
فرهاد په ډېري مهربانۍ مننه وکړه او ويې ويل: که وږې شوم د بهر نه به څه واخلم تل پيږا تل خورم هيڅ اشتها مې نه ورته کيږي خو که د هغه پلو نه دې چې پوخ کړی راکړې نه يې ردوم.

صبا...

واده نه وروسته ټولې نجونې بدلېږي او ماتېږي ځکه هر څومره چې بې عيبه اوسي بيا هم هېڅ يې، که بهترينه هم واوسي بيا به هم مجبوره يې خسرگۍ دې راضي وساتې او که غواړې احترام ووينې بايد د هغوي په ميل واوسېږې ما خو تول پيژندل ټول زما خپلوان وه غوښتل مې هميشه ما بهترينه وگڼي، او دا کار زما دپاره ډېر سخت و، هره ورځ انستيتوت ته تلم او د تلو نه مخکې او راتلو نه وروسته به مې د ټولو احوال اخیسته، پوږۍ پخه کړه او تياره يې کېږده خپل او د فرهاد د کار نه به غير د ټول کور کار به مې کاوه، هغو ورځو پسې چې مور مې د خوب ځای ټولوی او پوږۍ به يې د کوټې دروازې ته راوړه تر څو يو گوله وخورم او وږې ولاړه نه شم خپه شوې وم.

اوس مجبوره وم دا ټول کارونه د ځان او فرهاد دپاره خپله وکړم او بيا هم فکر کوم څوک رانه راضي نه دی. که څه هم په ما کار نه لري خو د ترور د عکس العمل نه پوهيدم چې رانه خوشاله نده. او په ځانگړي توگه دا درې څلور ورځې چې ماته وايي چې ډاکټر ته درځه تر اوسه مياشت هم نده پوره تېر وار هم چې لاړو دوه ورځې وروسته و چې دې کور ته راغلم دا چې څه تلوار لري درک کولای يې نه شم حتی ډاکټر هم د ترور په کار حيران و، هغه توقع لري چې د واده په دا اوله مياشت کې موږ د ماشوم صاحبان شو.....

د یوې لارې شروع هیڅوخت ساده او اسانه نده دې لپاره فرهاد هم وخت ته ضرورت درلود تر څو بیا په پښو ودرېږي او د پخوا په ډول شي، هغه عشق چط دین او دنیا یې ځیني له منځه یوړه باید د زړه نه وباسي، هغه حس چې یې صبا ته درلود باید له منځه یوسي، د هغو زړونو یو کیدل چې خیال کې هم ممکن نه و باید هیر کړي، همدې لپاره

فرهاد د اونيو او میاشتو تنهایی ومنله او د صبا نه لرې شو د کورنۍ نه د پلار، مور، خور، ورونو نه لرې شو ترڅو بېرته خپل عادي حالت ته راشي، الطاف خپل د دوو پاتې سمسترونو دپاره بیرته خپل شار ته لاړ. میرمن اصیلا او صمد هم پنځه میاشتې د میرمن شیرین د مرگ نه وروسته خپل د وړوکي زوی سره هند ته د صمد د تداوي دپاره لاړل، صبا او ثنا دوه تنه خويندې چې دلته د یوبل په امید پاتې وې. صبا او فرشاد ډیره ښه اړیکه درلوده خو کله کله یې منځ کې غرور لمبې کولې او یو باندې به ډیر غوسه کېدل، ژوند د اول نه ښه یا بد ندی دا زموږ خپل شخصیتونه دی چې زموږ ژوند ته زنگ ورکوي ..

فرشاد د صبا سره مینه کوله خو د بیځایه غرور نه یې هم لاس نه اخیسته او صبا هم بد عادت درلود د یوې وړې خبرې په مقابل کې یې غوسه کوله او خپه کېدل، همیشه د صبا د مور او خور نصیحت و چې صبا سر ورته ښکته کوی او بیا به یې اړیکه بهتره کیدل، ځکه اکثره افغاني میرمنې په دي چې ښځه باید قرباني ورکړي او صبر وکړي تر څو ژوند په خوشالۍ مخ ته لاړ شي، که څه هم میرمن اصیلا لرې وه خو هره ورځ به یې صبا ته نصیحتونه کول چې حتی خپل کاکا او ترور ته لوړ ونه گوري د فرشاد په وړاندې صبر وکړي او د فرهاد او اندرېندو احترام دې وکړي...

فرهاد....

ژوند مې بیځایه لاړو او زړه مې حوصله لرې.

دا د مینې منطق دې چې زما څخه گيله لرې.

ستا بيلتون ماته کومه ستونزه نده.

ځکه سپوږمۍ هم خپل د میاشتې څخه فاصله لرې..

کرار کرار مې د دې بيلتون سره عادت وکړو پنځه میاشتې د صبا له واده تېری شوی او ما لکه چې د دې درد سره عادت کړې وو! ځکه نور د پخوا پشان زیات نه درېدل او زغم و تحمل مې پیدا کړې وو. مور مې هره شپه زنگ وهې او زما څخه غواړې چې بېرته کور ته لاړشم خو هر ځل زه انکار ورته کوم. ما خپل پریکړه نیولې ده دغه یواځېتوب زموږ دواړو لپاره ښه دې. هفته کې دوه شپې کور ته ځم و د کورنې سره یوځای ږوې. خورم. زړه مې زه او ما مې زړه بوډا کړو. فرشاد خپل د مینې څنگ کې نمیکرغه او زه خپل د مینې له لاسه بدبخت شوم. کله ناکله خپل د مور د زیات تېنگار له سببه همدلته شپه کوم خو زیاتر اوقات بیرته کور ته راځم..

شاید د دې لپاره چې تراوسه د دې خبرې هضم کول راته سخته وي چې صبا د فرشاد میرمن ده او د هغه سره یوځای یوه کوته کې ځملي.. خدای په سر شاهد دې چې خپل بیحد کوښښ کوم چې د هغې د مینې څخه لاس واخلم ځکه د هغې خیال اوس راته گناه ښکاري زه خپل تر حده خپل کوښښ کوم چې هغه لیاده وباسم.

ثنا...

د مور او پلار د تلو وروسته صبا مې اغلب اوقات په تصویرې زنگونو کې لېدل یا هم کله چې انستیتویت کط درس نه درلود نو ورسره بیرون تلم او هلته مې لېده. صبا خپل د واده په دومره وقت کې زما کور ته نه وه راغلې ځکه هغې نه غوښتل زما کور ته خپل د ژوند ستونزې راوړي. فرشاد بیحد د صبا سره مینه لرې او پدې خبره ټول خبر یو خو یوازې د مینه درسره لرم په لفظ باندې ژوند نه تېرېږي صبا چې هر ځل زما سره خبرې کول نو د فرشاد بیځایه غرور او بیځایه خبرو یادونه به یې

کول د کاکا د ښځې د بېخايه لاسو وهنې څخه به يې راته شکایت کاوه. د صبا په خبرو به زه بېحد حيرانه کېدم فرشاد ولې اجازه ورکوي چې مور يې صبا وزوره ويې؟

حتا تر دې حد چې هره مياست به يې صبا وړل ډاکتر ته او رسوا کول به يې، هېڅکله د دوه نفرو ژوند کې مداخله کول ښه کار ندې او هغه هم تازه واده شوې کسانو مينځ کې بيا تر دې حده چې خوانېې دې تا ډاکتر ته ويسې او هر ځل ستا حساب ونيسې چې سومره ورځو کې د هغه د زوی سره ته وېده کېږي؟ او ولې ماشوم نه راوړي؟ خو کريمه د کاکا ښځې مې هر کار کې کار درلود يوځل مې فرشاد ته لږ نصيحت په توگه دا خبرې وکړل چې خپل ژوند خپل اداره کړه او اجازه مه ورکوه نور کسان دې ستا ژوند کې لاس وهنه وکړي.

خو زما نصيحتونه چپه کار وکړو او د هغوې جنگونه نور هم زيات شول په يوه مياشت کې زه هغه فرشاد ته چې زما لاس اوپېښې ښکل کول ترڅو د صبا څخه د هو جواب تر لاسه کړي يو بېگانه کس شوم ورته. له بلخوا څخه صبا راته خبرې وکړل او ويې ويل: چې نور فرشاد ته زموږ د شخصې ژوند به اړه نصيحت مه کوه هغه بد راځي.. کله ناکله د حسيب خبره مې ياد ته راځي چې راته ويل يې: د هغوې ژوند کې کار مه لره او پرېږده خپل په خوښه ژوند وکړي. خو ما نشو لېدلې چې خور مې ورځ تر بلې ليمينځه ځي. خپل مور او پلار ته مې هم شئ نشو ويلې ځکه زموږ څخه زيات لرې په يو بېگانه وطن کې د ډاکترۍ لپاره تللي وه او بد خبر زما د پلار صحت ته بېحد تاوان درلود..

هر ځل صبا ته نصيحت کوم چې د صبر څخه دې کار واخلي ځکه هر ژوند په پيل کې لځان سره ستونزې لري او د وخت په تېرېدو سره هغه ستونزې ليمينځه ځي. ما خپل دا ستونزې ليدلې وه او اوس هم کله ناکله هغه ستونزې راته مخ کېږي. خو د دې خبرې هېڅ باور مې نه کيدو چې فرشاد دې دويم واده کړي وي..! هغه هېڅ کله داسې کار نشو کولې خو د صبا خراب حالت دا راته څرگنده کړل چې فرشاد دا کار کړي..

زما خور بغير له کوم خاص پوشش څخه سهار وخت زما د کور مخکې ظاهر شوه داسې چې جيب کې يوه روپي نه وه ترڅو د ټاکسې وان کرایه ورکړي. زما څخه يې غوښتنه وکړه تر څو موټروان ته کرایه ورکړم تر هغه وخت زه خبر نه وم چې څه بلا زما په ماشومې خور راغلې خو دومره پوهېدم چې بېحد درد لري.. نه پوهېدم چې په دې سهار وختې هغه ولې داسې حال کې زما کور ته راغلې؟ غوښتل مې د پوښتنو باران ورباندې وکړم خو زما مې کنټرول کړو او صبا مې خپل کوټې ته وويول ترڅو د هغې دا بد حال څوک ونگوري.

ثنا- ښه يې خور جانې؟

صبا- هو ښه يم کومه خاص خبره نشته.

ثنا- په کور کې مو هم خيرت وو؟

صبا- هو هلته هم خيرت وو تول ښه وه البته بايد ووايم بېحددد ښه وه.

ثنا- ښه د خداي شکر ما فکر وکړو کوم خبره شوې.

صبا- بغير زما د تباهي څخه نور هېڅ کار ندې شوې او خيرو خيرت وو..

ثنا- څه؟

صبا- ثنا غواړم طلاق واخلم...

ثنا- وای وای چوپه شه که خلک يې واری څه به ووايي؟

صبا- پرېږده واری که زما څخه يې واری ښه به ويې.

ثنا- صبا ليونتوب مه کوه اوس يو وړوکې جنگ دې د فرشاد سره کړي او داسې غوسه يې، خو هر کله چې هغه بخښنه وغواړي بيرته صلح کوي پوهېږم.

صبا- خو دا ځل خبره د بخښنې څخه وتلې ده.... فرشاد بل واده کړې..

ټټا- څه.....؟؟؟؟

هېڅ خبره مې د ویلو لپاره نه درلود ترڅو صبا ته یې وکړم. هېڅ مې د دویم واده د لفظ د اوریدلو توقع نه درلود.. فکر مې کوې بې د تل پشان په کوم خبرې کې به د د دوي جنگ شوط ویط یا به د کاکا ښځې کومه خبره کړې وې او د صبا پر خوا به بده لږېدلې وې. د صبا لاس مې خپل لاسونو کې ونيو او غوښتل مې ورته دلدارې ورکړم خو د هغې لرزان لاسونو زما په لاس کې زما زړه په لرزه راوست. هغه لکه یو بې پناه مرغې پشان لرزیده د هغې ماشوم زړه ددې دومر درد او غم برداشت نه درلود دهغې د لاسونو لرزه د هغې د جسماني کمزورتیا څخه نه وه بلکې د هغه درد څخه وه چې په زړه یې درلود، پداسې حال کې چې د زیات کنجکاوی او پوښتنو څخه لیونې کېدل خو بیا مې هم یوه خبره ونکړل.

لدې چې صبا به د څه حالاتو څخه تېره شوې وی فکر مې لا نشو ورته کولې..خومره ساده یې وویل فرشاد دویم واده کړې..که زه د صبا لځاي وايي حتا فکر ول ورته لا ما مړه کوې.. څنگه صبا دا خبره کامل وویل شوه؟ غیږه کې مې ونيول او د هغې سره مې یوځای اوبښکې تویه ول شروع کړل... دا دومره بدبختې ستا حق نه وو صبا جانې.. زما شایسته خورې... خپل پر ځان مې لعنت ویل لدې چې د دې سبب شوم چې فرشاد او صبا واده وکړې..

نیم ساعت خپل په کوټه کې د صبا سره ناسته وم او ژړل مې، نه هغې خبرې کول او نه هم ما. د حسیب مور میرمن شهلا چې د صبا راتگ یې لېدلې وه زما د کوټې دروازه وټکول او بغیر لدې چې کوټې ته راننوخې ویې ویل: چې سبا نارې تیار دې..

ټټا- صبا جانې همدلته اوسېږه زه درته سبا نارې راوړم خور دې قربان شې درنه..

صبا- زه مړه یم.

ټټا- مهم نده یو دوه کولې زما په خاطر وخوره.

صبا- که زړه مې غوښت لاندې راځم ځان مه په زحمت کوه نه یې خورم..

ټټا- سمدې یوازې که لاندې راتلې یوڅه خپل ځان منظمه کړه..

صبا- زما حالت خراب دې؟ زما کالې خراب دې؟

ټټا- نه خورې پخداي غلطه پوه شوې زما مطلب هغه نه وو.

صبا- هغه ښځه چې خاوند یې بل ناوې کور ته راوړې څه ورسره خوند کوې؟ کوم موډ کالې واچوم؟ کوم فیشن وکړم؟ کوم ارایش وواهم؟

ټټا- صبا زما موخه دا نه وه. ته زما خور یې او نغوړم ستا د ژوند موضوع څوک په ریشخند ونیسې..

صبا- حق ورکوم چې ټول دې پر ما باندې ریشخند وواهي.. ترڅو ووايي هغه صبا چې په اسمانونو کې گرځېده اوس پر ځمکه ولېدلې... حتا باید ووايي تر پښو لاندې شوه... نور زما څخه څه پاتې؟ ... زه د ټولو څخه بدبخترينه یم خورې نکورې؟

صبا په چغو شول او ویې ویل: نور کسان حق لرې چې پر ما وځاندي پر هغه نجلۍ وځاندي چې بدبخته ده. او هغه کسان چې ستا پشان نرم زړه لرې حق ورکوم چې زما پر حال وژاړې ځکه د کوم وخت څخه مې چې واده کړې د خیر ورځ مې نده لېدلې... خداي زما انا جانې ته د یل کالو څخه زیات عمر ورکړو خو کوم ورځ چې زه ناوې شوم همغه ورځ یې ساه ورڅخه واخیستل.. چا خپل پر خوښه چا هم د کورنې پر خوښه واده وکړو خو د هیچا غرور زما پشان مات نشو. زما بدبخت ته وگوره چې زما د واده وروسته مور مې لا ددې وطن څخه لاړه..

حتا د پلار کور ته لا خپل غمونه نشم وړلې ځکه په دې نوم ځای نلرم..

تا واده وکړو ماشومان لرې تول يې لرې د کاکا لورگاني مې ماما، خاله، عمه، سمن ټولو همدا چې واده يې وکړو د ماشومانو مورگاني شوې خو زه... زه بدبخته لا مې واده کړې نه وو چې راته يې وويل ته مور نشې کېدلې. خداي مګې زه ټاکلې وم دې غمونو ته؟ لا مې د واده دوه اختر تېر نکړل چې راباندې بڼه يې راوسته...

شهلا...

همدا چې صبا مې پر هغه حال ولېده پوه شوم چې ضرور کومه خبره شوې ده، خو خپل ځان ته مې دا اجازه نه ورکول چې د ده خویندو مينځ کې لاس وهنه وکړم. د صبا ژړا مې اوریدل خو بيا هم کوټې ته د تلو زړه مې نه کېده. زړه مې په بيچاره نجلی سوځېده نه يې مور وه او نه يې هم پلار يوه خور يې وه چې اوس د هغې څنگ ته راغلې وه. هر ځل چې د هغوي د کوټې خوا ته نږدې کېدلم بيرته شاته راتلم ځکه نه مې غوښتل د دوه خویندو د خبرو مينځ کې ځان واچوم خو کله چې د صبا چيغې مې واوریدل طاقت مې خلاص شو او دراوزه مې خلاصه کړه، او کوټې ته ننوتلم صبا مې غېږ کې کلکه ونيول هغه مې خپل د لور بښان راته ښکاره کېدل..

شهلا- خداي دې هېڅ مور ته خپل د لور غم ښکاره نکړې..

صبا ته مې يواځې ويل چې ژاړه مه، ځکه د صبا د ژړا او سلګيو وروسته بل خبره مې ذهن ته نه راتلل. اوس د صبا سره يوځای ما او ثنا هم ورسره ژړل دا د هغې حق نه وو چې فرشاد دې ورباندې بله ښځه وکړې...

حسيب...

ماښام کور ته راغلم کور د نورو ورځو پر خلاف بېحد خاموش وو. نه زما د لور د خندا غږ اوریدل کېده او نه هم زما د مور د مکړه او وکړه غږ! ثنا هم د بت پښان په يوه کونج کې ناسته وه. کرار د هغې خوا ته نږدې شوم او غوښتل مې وه يې پاره وم خو دهغې د اوښکو ډکې سترګې زما ټول د خوشحالي او شوخي حالت را خراب کړو..

حسيب- ثنا ښه يې؟ څه شوې؟

ثنا- هېڅ.

حسيب- بيا نو ولې ژاړې؟ زړه دې تنګ شوې؟ غواړې کوم ځاي لارښو چکر؟

ثنا- نه.

حسيب- نو څه؟ زه دومره سترې راشم ترڅو کور کې لږ خوشحاله اوسيدم آرام وکړم هغه وخت ميرمن مبارکه ژاړې... ثنا خداي نکرده ماشوم خو دې....

ثنا- نه کوم شې ندې شوې ورباندې..

حسيب- نو ولې؟

ثنا- حسيب که دا ځل هم جني راوړم څه کار کوې؟ ايا بله ښځه کوې؟ پر ما بڼه راوړې؟

حسيب په خندا وويل: اي زه قربان ستا د نازک زړه څخه شم د لور په راوړلو ژاړې؟ (حسيب پداسې حال کې چې د ثنا اوښکې پاکولې وويل: زما ليوڼې جانې خداي دې هرڅه راکړې زه ورباندې راضيم يواځې روغ جوړ او صحت مند دې وي بس).

ثنا- په خبرو باندې نکېږي. کله چې څلور پنځه لورگاني راوړل هلته ستا واقعيت راته معلومېږي.

حسيب په شوخي وويل: هغه وخت د نجونو د کرکټ ټيم جوړه وم..

ثنا- ريشخند مه واهه.

حسیب- اوس ولې ژاړې او په ژړا باندې ماشومان غواړې خو سم ووايه چې حلور پنځه ماشومان غواړم دا خو اسانه خبره ده.... غواړې صبا ته زنگ ووهم ورسره خبرط وکړه يوڅه حالت دې ښه شي؟
ټنا- صبا دلته ده.
حسیب- د صبا سره دې جنگ کړې؟
ټنا- نه.

حسیب- ښه راپاسېږه چې دواړه يوځای لاړشو د مور څنگ ته اوس خو صبا هم شته دا خوش خبرې به يوځای ورکړو.
ټنا- چيغې مه واهه.
حسیب- اوس د صبا څخه خبرې پټوې؟ وشرمېږه.
ټنا- حسیب خواهش کوم...
حسیب- خوبښې جانې چيرته يې.... سلام تاته يو نوې خبر لرم... زیرې....
حسیب د دې خبرو پر ویلو د دهليز خوا ته روان شو او کوټې ته داخل کې دې چې صبا يې د مور په غېږ کې د اوښکو تويه ولو حال کې ولېده..

ټنا له شالخوا د حسیب لاس ونيو او خواهش يې ترې وکړو چې څه ونه وايې..
حسیب- په صبا څه شوې؟
ټنا- نه پوهېږم چې څه خبره ده خو صبا وايې چې فرشاد واده کړې.
حسیب- څ... څه...؟ دا نو څه ريشخند دې؟
ټنا- سپس مه کوه حسیب چا ته زنگ وهې؟ بخدای صبا خفه کېږي مه کوه.
حسیب- ټنا خاموش اوسېږه دا د پټ کولو موضوع نده چې به کراره حل شي ... بايد خبرې وکړو.....(مقابل کس د حسیب موبایل ته جواب ورکړو او ده وويل: الو!
فرشاد- سلام عليکم حسیب جان ښه يې؟
حسیب- شکر ده چېرته يې؟ غوښتل مې خبرې درسره وکړم.

فرشاد- کور کې يم ولې خبرتې خو ده؟
حسیب- خير او شر به يې تاته معلوم يې صبر درځم.
ټنا- قربان دې شم حسیب جانه داسې کوم کار ونکړې چې خبره طلاق ته ورسېږي.
حسیب- که ضرورت وه خپل په زوره باندې د صبا طلاق ورڅخه اخلم... د فرشاد دا کارونه بې جوابه نه پاتې کېږي تراوسه يو کال يې لا د واده ندې شوې څنگه کولې شي بل واده وکړې؟
حسیب صبا خوا ته نږدې شو او ويې ويل: صبا جانې...
صبا چې حسیب وليد خپل ځان يې راسمبال کړو او ويې ويل: سلام...
حسیب- ښه يې خورکې؟

صبا- شکر ښه يم.
حسیب- غواړې صمد کاکا يا الطاف ته زنگ وواهم؟
صبا- د اوس لپاره نه.
حسیب- نو زه غواړم د فرشاد سره خبرې وکړم او د هغه ددې کار تپوس ورڅخه وکړم اجازه شته؟
صبا- هر کار چې کوې ويکړې خو زما لخوا به هغه ته هېڅ نه وايست ځکه ما د بيل کېدو پريکړه کړې ده.
حسیب- زه هر هغه کار کوم چې ته راته ووايې زه ستا پلوې کوم.

صبا...

ژوند نه کنترول کېږي يواځې بايد اوسېږي او ننداره يې وکړي. حتا درد لا نه کنترول کېږي يواځې بايد برداشت يې کړي. ټول په دې فکر کې وه چې ما خپل د ستونزو څخه وژغوري خو ما د ټولو خلاف غوښتل په هغه ستونزو کې ډوبه شم. د هغه ساعت څخه چې له کوره ووتلم قسم مې واخيست چې نور به هغه کور کې پښه نه اېږدم. خو اوس حسيب ورور غواړي ما د فرشاد سره مخامخ کړي. د هغه سړي س ه چې نور نغوړم حتا په يوه لاره ورسره قدم واخلم وروسته له هغه خپېږي څخه چې زه يې پر مخ ووهلم پوه شوم چې زما ارزښت د هغه وړاندې سومره دي. د هغه لپاره اول او تر ټولو مهم د هغه مور او د هغه د مور غوښتنې دي. که د مور غوښتنې سم وي که خراب خو دې پوره کوي. زما د نه ويلو وروسته حسيب يواځې ځان د فرشاد ملاقات ته روان شو. مخ مې د ميرمن شهلا خوا ته وگرځاوه او ومې ويل:

صبا- کېدې شي يو دوه شپې دلته پاتې شم؟

شهلا- دا نو پوښتنه ده چې ته يې کوي؟ دا ستا خپل کور دي د خور کور د دي. هر څومره چې غواړي پاتې کېدلې شي خو اي کاش يو ځل بيا هم فکر وکړي، نغوړم په بېره پرېکړه وکړي او وروسته پښیمانه شي.. صبا- زه په بېره باندې فکر نکوم زه خپل په پريکړې باندې کامل باور او يقين لرم. شهلا- وس فرشاد يوه غلطې وکړل... ته يې بيا مه کوه خپل ژوند خپل پر لاسونو مه تباه کوه..

ته بيا لږ سرخندنه وکړه فدکاري وکړه د ټول د ژوند پيل يو شانتې نه وي. خپل تقدير ته تسليمه شه. خدای به درته خپل لار ط هوارې کړي او مقصد ته به دې ورسه وي. په دې کار کې هم ضرور کوم خير شته چې موږ يې نشو لېدلې.. هر کله چې دې غوسه سره شوه يوځل بيا خپل پرېکړې ته فکر وکړه. صبا- په سترگو.

د سترگو پر ويلو مې ځان د شهلا ترور د نورو نصيحتونو او خبرو څخه وژغورې، خو لځان سره مې وويل: زه دا خير نغوړم ... زه څنگه د نور کسانو د خوشحاله کولو لپاره ځان برباده کړم؟ ولې بايد هر ځل ښځې تسليم شي ولې بايد هرځل موږ فداکاري وکړو؟ که هغه زما سره مينه درلود نو هيڅکله به يې دويم واده دومره ژر نه وايې کړي.. ولې هغه د خدای په ورکړې باندې راضي نشو؟ که هغه موږ ته اولاد نه راکو نو دا خو د خدای کار وو ولې هغه د خدای د کار څخه مخ واړوي؟ شايد يواځې د مور د خوښې لپاره يې واده نه وې کړي، که خبره د مور لخوا وايې فرشاد يوځل ضرور ماته ويل چې مور مې په زوره راته غواړي بله ښځه وکړي. او که بيا هم يواځې د مور په خبره يې واده کړي ويې بيا نو بيا نو بيخي خبره خرابه ده..

زه د هغه کس سره وخت نشم تېره ولې چې خپل د مور د لاس نانځکه ده.

"دوې مياشتې مخکې"

فرهاد...

مينه په نورو کې نده بلکې زموږ وجود کې ده. موږ هغه احساس راويننه و خو ددې لپاره چې ويننه شي نورو ته اړتيا لري نړۍ يوازې هغه وخت موږ لپاره معنا لري چې وکولى شو يو څوک د خپل ژوند په هيچان کې پيدا کړو. ما دا حس خپل زړه کې د صبا د وجود لپاره حس کړو خو قسمت نشو او بايد ددې مينې لمبې په ايرو بدلې کيدې. او داسې هم کيدای شوى ما مې خپل زړه زخمي کړ او دا بيچاره د همدې زخمونو سره زما د ژوندي پاتې کيدو لپاره درزيدا. زه په ظاهر کې هماغه فرهاد يم چې وم. څه فرق کوي چې زړه مات او ژوند مې بې معنې دی.

خو د مور لپاره مې ژوند کوم. تنها امید یې په هر وخت کې زه وم او یم او ددې لپاره د حده زیات کار کوم او کوشش کوم چې لدې څخه بهتره او ښه په پښو شم. د څو میاشتو کې د ژوند رنگ او مخ بدل شو. د خیالونو له کهکشان څخه پر ځمکه په سر ولیدم. د سر له لوړو د فلک د سمندر په تورو ژورو کې غرق شوم. د نامیدی په ژورو کې وښوېدم او هملته مې ځان ورک کا. په نوي شخصیت چې ډیر پخواني حالت ته ورته دی وزیریدم فقط د بې شمېره خاموشیو په ډیریدو، پایداره دردونه، د لویو ماتو، او ناسوره زخموڼه. درې هفتې کیدې چې له مور مې اوریدل چې میرمن کریمه د زړه له درده شکایت کوي. او له درده یې په چیغو شوې. سره لدې چې نه مې غوښتل د بحث اړخ زه وم څو وارې مې پلار ته وړاندیز وکړ که وغواړې ښو ډاکټرانو ته یې معرفي کړم خو شاید هغې د خپل درد دوا بل ځای لټوله او ویې ویل زما درد د ډاکټرانو په ډاکټرۍ ندی. ځکه ددې په وینا دریو ډاکټرانو ځواب ورکړی.

فرهاد کور ته راغی او خبره پدې شوه چې ټول یوځای بیرون ټوپی خورلو ته ولاړ شي. ځکه هغه فرح سره وعده کړې وه چې بل وار به یې بیرون بیایي. سهراب او فرح دواړه د محبوبې سره د فرهاد په موټر کې ولاړل او پاتې نور د فرشاد په موټر کې ولاړل. هوټل ته د رسېدو سره سم فرهاد لاس په کار شو او لوی میز یې ونیو ترڅو ټول په ارامۍ سره د یو د بل تر څنګ ټوپی وځوري.

سعید- ښا نو د نن ورځې میلمه پالونکی فرهاد دی نو تصمیم ونیسی چې موږ د کومو خوږو میلمانو کوي. فرح- د خوږو انتخاب له ماسره، ځکه ما فرهاد لالا ته ویلي چې بیرون ته مې بوزي. سهراب- زه خو پیزا غواړم...

کریمه- د پیزا په خورلو خورلو پیزا جوړ شوې. فرهاد څوکی شاته کش کړه او کیناست: ښا چې اوس د هر چا هر څه خوښ وي راوغواړي. سعید- نه نو موږ ډیر مصرف نکړو درباندي... فرهاد- مصرف یې په شیریني کې حساب کوم. محبوبه- بریالی اوسې زویه...

فرح- داسې خو نده چې زموږ خوله خوږوې کومه خبره ده؟ فرشاد- ویلي مې وي چې تنها په یوه مهماني نه کیږي چې واده دی وکړی. صبا- مبارک د وي فرهاد جان... فرشاد- د څه مبارکي حتمن نجلۍ یې ورته کتلې... صبا- نه، محبوبه خاله مې ماښام له فرهاد سره خبرې کولې چې وامې وریدل. فرشاد سترګک ووهو او وې پوښتل: څه دې واوریدل؟ صبا- فرهاد د طبیبانو سرپرست او مشر شوی. فرهاد صبا ته وکتل او ویې ویل: مننه کوم. او هو فرشاد جانه که زما د واده شیریني خورلو ته په تمه یې هیڅ مه په تمه کیږه ځکه زه فعلا تصمیم نلرم.

فرشاد- مبارک د وي ورور مې له واده کولو څخه ښه خبر دی. کریمه- فرهاد او واده دوه خطونه شوي چې هیڅ نه غواړي یو بل ته ورسیږي. خو اه عمر یې له دېرشو هم اوښتی به وي. واده وکړه فرهاد چې د ژوند موفقیتونه د ووینو. سعید- موفقیت تنها په واده کولو ندی. او دا چې نن مهماني د رتبې اخیستلو لپاره ده له خدایه ج غواړم چې همیشه همداسې په سر خوش او په زړه خوشال د ولري. فرهاد- مننه پلار جانه...

میز له رنگارنگ خوړو څخه ډک شوی و مگر د دوی دا خوږې خبرې خلاصېدونکې نه وې. ټول یو بل سره په خبرو او خندلو لگیا و. هر چا یوه خبره کوله او د زړه په بنادۍ ټولو خندل. دا کورنۍ نن شپه له خوشبخت ترینو کورنیو څخه وه. او یو دبل څنګ کې بیحد خوشحاله وه. که هر څو مې غوښتل ددې کیسې پای همدلته وای. مگر تقدیر همدا دی، بدبختي دقیقا چې ته خوشال یې د دروازې خولې ته رسیږي.

کریمه- کاش دا خوشالي دوه چنده شوې وای. حداقل د لمسي ښه خبر مو اوریدلې. بیا که مړه شوې هم وای کومه خبره نه وه.

د صبا په شونډو خندا لږ شوه او فرشاد هم صبا ته په کتو سره خپله خندا لږ کړه. ولې باید همیشه یو کس وي چې تازه ښه شوی زخم دې په وینو کړي؟

فرشاد- تر اوسه وخت دی ان شاء الله راتلونکی کال پخیر....

کریمه- زه چې گورم په قبر به مې واښه شنه شي خو د لمسي څښتنه به نشم.

د صبا تورې سترګې له اوښکو ډکې شوې. تر اخیر حده کوشش وکړ چې اوښکې یې څوک ونه ویني خو د معشوقې اوښکې د عاشق له سترګو پټې نه پاتې کیږي. فرشاد د سترګو لاندې صبا ته وکتل وروسته له څو میاشتو یې وکولی شو صبا ته وګوري. د صبا له سترګو چې اوښکې توې شوې. د فرشاد زړه یې په ښه کا.

فرهاد یو دم وویل: لمسي لپاره باید بودۍ شې میرمن کریمې، او د بوډا کیدو لپاره دې تراوسه وخت دی.

شاید خپله هم ددې خبرو په دلیل نه پوهیدا مگر فقط د صبا د نه ژړلو لپاره یې وویل.

سعید هم وخندل او ویې ویل: ریښتیا دی وویل زویه ښځې چې څو د لمسیانو څښتنې نشې ځانونه په زړو کې نه حسابوي.

فرهاد د مور په ټینګار سره نن شپه د خپل پلار په کور کې سبا کړه. خو د هغې ورځ یاد یې چې د صبا لپاره پدې کوټه کې اوښکې توې کړې وې نشو کولی هیر کړي او بل خصوص د شپې په سر کې چې د صبا نمجنې سترګې د هغه زړه په ښه کړي وا.

سهار ټول د ږوډۍ په میز کیناستل او په خاموشۍ یې د سهار چای وڅکا میرمن کریمې سعید ته وویل: چې هیر نکړي سبا د فرشاد سره یوځای مزار ته ځي. او یو دوې هفتې هلته پاتې کیږي او خوبه یې چې مزار کې زیارت ته ولاړه شي. سعید سر و خوځوو. او نورو څه ونه ویل او دا منل شوې وه چې دا فرهاد متوجې شو چې ځینې پریکړې اوس له ده پرته نیول کیږي. او شاید ورو ورو ټول د هغه په نشتون پدې کور کې عادت کړي.

فرشاد- خیرت دی پلار جانه؟

سعید- هو مور دې کوم ښه ډاکټر هلته پیدا کړی هغه ته ورځي.

فرهاد په زړه کې خندل ځکه حس یې کاوه چې د کریمې ددې کار دلیل بل څه وي. ځکه ټول د تداوی لپاره د ولایاتونو څخه کابل ته راتلل اوس څنګه د کابل څخه ولایت ته د تداوي لپاره ولاړ شي.

فرشاد....

نن مور ته وویل او د مزار په طرف مو حرکت وکا. زړه مې غوښتو صبا هم ځان سره بوزم خو نه پوهیږم ولې مې مور ونه غوښتل چې هغه ځان سره بوزو. فقط یې وویل: صبا د په کور کې پاتې شي بهتره ده. ځکه موږ چې ډاکټر ته ولاړ شو هغه به په کرایي اتاقونو کې تنه پاتې شي. لا د کابل له دروازې نه وو وتلي چې صبا پسې مې زړه تنګ شو مسج مې ورته وکا او خبر مې ې واخیست. دا چې د آنتن مشکلات و. مسج پس تلا او ځواب یې پس رتلا په ټوله لار کې یوازې شل مسجونه مو

وکرل. هوټلونو کې هغه هوټل ته ولاړو چې روضې شریفې ته نږدې وا. امپوراتوري باران. ښه ډیزاین یې درلود او راحت اتاقونه.

مور د خوړو له سفارش وروسته خپل اتاق ته ولاړه او ما صبا سره اړیکه ونیوله.
په غږ پسې مې زړه تنگ شوی و. یوار بلي وویل چې زما د ټولې لارې ستړیا ختمه کړه.

صبا- بلي

فرشاد- بلي گلابي مې... ښه یې خوړې؟

صبا- ښه یم ته څنگه؟

فرشاد- غږ پسې د خفه شوی وم اوس ښه شوم

صبا- قدرشناسه اوس زما په قدر پوی شوې..؟

فرشاد- زه قدر شناس یم.

صبا- که وای زه به دې له ځان سره بوولې وم.

فرشاد- آه گلابو مې مې زړه مې نه غوښتلا چې ستړې شې.... دلته اته ساعته لار وه..

صبا- که زه وای هیڅ نه پوهیدې پرې

فرشاد- په زخم مې نوره مالګه مه وهه صبا... سر له اوسه د ساعتونو په شمار یم... چې کله به کابل درته درځم.

صبا په خندا وویل: مګر ما د ازادۍ حکم اخیستی

فرشاد- زما نشتون درته ازادي ده؟

صبا په شیطنت وویل: همداسې یې وېوله.

فرشاد- ښه ده ښه ده.... زم پیر خوشال یم....

صبا- زه هم پیرره خوشاله.

فرشاد- ښا نو سمه ده خوند ترې واخله....

صبا- خوند اخلم... اوس هم قطع کړه غواړم ویده شم ستړی یم....

فرشاد- ویده شه، ویده شه زه هم ځم د شپې لپاره ږوږۍ پخوم.

صبا- پام د وي چې زما د بيلتون له غمه لاسونه د ونه وهې...

فرشاد په خندا وویل: شاید له ډیرې خوښۍ...

موډایل مې قطعه کا خو زړه مې غوښتل د صبا غږ مې په غوږو کې لالايي وای. خو که ډیر مې ورته ویلي وی چې خفه یم درېسې، شاید زړه یې موږ لپاره تنگ شوی وی. او که صبا وژاړي د اوښکو زور یې نلرم. ښه، اوس ویده شه، موږ سبا د ډاکټر نوبت لرو.. نیم ساعت نه ومه ویده شوی چې دروازه ټک ټک شوه او زموږ ږوږۍ تیاره شوې وه. مور مې له ماسره زما په اتاق کې کیناسته او دواړه ږوږۍ نوشجان کړه.

فرشاد- کاش صبا هم وای حتمن د مزار قابلې یې خوښیدل.

کریمه- خیر دی زویه بل وار صبا راوله زه به مې لمسی وساتم.

فرشاد- راځه خدای مهربانه دی د لمسي څښتنه به هم شې موري...

کریمه- کیرم پخیر چې باید هم شم. زه په تمه کیدی نشم اوس مې چې د زړه درد ډیر شوی شاید کال پوره نکړم.

فرشاد- موري خیر وغواړه داسې مه وایه... او بیا خو ان شاء الله کال ته به د لمسي څښتنه شې.

کریمه- زویه عمر بیرته نه راګرځي زما هستي او نیستي ته یې که ته هم زما په څیر له اولاد څخه محروم پاتې شې دا چې ومرم بهتره ده.

فرشاد- مورې داسې مه وایه خدای دې سل کاله عمر درکړي او ان شاء الله چې د سلو کالو هره شپه په خوبنۍ تیره کړي. کریمه- آه زویه... ته څه پوهیږې چې زما درد څه دی. د صبا په ځای زه ژاړم. نه گورې هغه نجلۍ د راتلونکي په فکر هیڅ نده. د هغې لپاره خو هیڅ فرق نه کوي. چې د اولاد څیښتنه شي یا نه. تنها بلده ده چې ژبه وکړي او ووايي چې زموږ په کار کې کار مه لری.

فرشاد- مورې هغه حق نلري ستا په وړاندې ژبه وکړي. حتمن متوجه شوې نده. او بیا ولې ونه غواړي چې د اولاد څیښتنه شي. چې قسمت وي اولاد هم کیږي پخیر.... کریمه- آه زما ساده زویه....

کریمه...

زما ساده زوی په ټولو باندې خپل گومان کوي او فکر کوي چې ټول د هغه په ځیر ساده او پاده دي. همدومره درک نلري چې صمد د دوهم ځل لپاره موږ بدبخت کړو. اول خو ددې لامل شو چې سعید دوهم واده وکړي. او دوهم دا چې خپله ناقصه لور یې زما په زوی تیره کړه. خو زه نه تسلیمېږم زما یوازینی زوی نه باید چې زما په ځیر بدبختي وويني. زه به هغه ته بهترینې نجونۍ قطار کړم. حق لري چې په ځوانۍ کې د اولاد څیښتن شي نه دا چې زما په ځیر کوم هغه سن کې چې باید لمسیان ولري اولادار شي. فرشاد ته مې څو ځلې وویل چې لمسی غواړم خو د صبا مینې هغه په مکمل ډول پوند کړې و او ددې سترگو د خلاصولو لپاره ډیر وخت ته ضرورت و.

د همدې لپاره مې ډاکټر بهانه کړ او د فرشاد لپاره مزار ته د نجلۍ کتلو لپاره راغلم هغه ځای چې خور مې آدرس راکړی، نن د لومړي ځل لپاره کلینیک ته ډاکټر ته ورځم په همدې بهانه نجلۍ گورم او راحم که زما د خوبنې وړ وه فرشاد ته هم خبر ورکوم.

فرشاد....

سهار وختي مې مور د ډاکټر وخت درلود مور مې ډاکټر ته بوتله یو ساعت د کلینیک په دروازه کې په تمه پاتې شوم او بلاخره مور مې بیرون شوه. څومره مې چې خاله لدې ډاکټر نه صفتونه کړي و ما اټکل کړی و چې بیروبار به ډیر وي. خو برعکس لکه چې آدرس مې غلط کړی و.

فرشاد- مورې ډاکټر څه وویل؟

کریمه- هیڅ زویه، د ډاکټر آدرس بدل شوی بل ډاکټر یې په ځای راغلی باید یو څو ورځې په تمه شو ترڅو نوی آدرس یې پیدا کړو.

فرشاد- زه د کلینیک له فرصتي نه پوی شوم چې چندان د صفت وړ ندی.

کریمه- نه نه زویه هغه بل ډاکټر دی چې خاله دې آدرس راکړی صبر به وکړو په یو دوه درې ورځو کې به یې نوی آدرس راشي.

فرساد- بڼا سمه ده مورې خپله پوهیږی.

صبا راته زنگ کړی و، خو د مور سره مې چې د شپې کوم بحث د صبا په اړه درلود نه مې غوښتل مخکې یې د صبا سره وغږېږم. شاید هغه له خوبه پاڅیدلې وي او زما غږ پسې خفه شوې وي.

کریمه- زنگ دی درته زویه

فرساد- هو مورجانې هوټل ورسپړو بیا زنگ ورته وهم..

کریمه- څوک دي؟

فرشاد- يو ملگری مې دی.

کریمه- کوم ملگری؟

فرشاد- هلکان دي نو موږې فکر نکړم له نوم یې وپیژنې..

کریمه- بڼا بڼا خیر فکر دې موټر ته ونیسې، ما فکر وکړ چې هغه بې کاره ښځه د ده. وگوره دوه ورځې وشوې چې له کور څخه لرې یو خو د یو زنگ وهلو زحمت نه وباسي. او فقط پدې دلیل چې ورته ومو ویل ډاکټر ته ولاړه شه ځان یې خفه نیولی.

فرشاد- موږې هیله کوم صبا دومره هم بده نده چې ته وایي.

کریمه- نه یوازې ستا مور بده ده خدای دې همدا ما واخلي چې بې غمه شئ. زه مې د یو زوی لپاره د زړه وینې خورم خو تاته وگوره چې د هغې ښځې لپاره دې چې یو کال یې د راتلو ندی شوی خپله څو ویشته کلنه مور دې هیره کړې..
فرشاد- موږې ما څه کړي؟ ولې داسې وایې د صبا بیچاره گناه څه ده؟

کریمه- آه چې تنها هغه بیچاره ده بل څوک نه. همدا بیچاره ما او تا بیچاره کوي ولې صبا کوشش نه کوی چې یو ماشوم راوړي؟

فرشاد- موږې هیله کوم.....

کریمه- غواړې مور دې د لمسیانو له لیدو پرته مړه شي ها؟ نو خوشاله اوسه دا ارمان د پوره کیږي شاید لدې درد سره نور مې په مرگ کې هم څه پاتې نه وي.

فرشاد- موږې له څه وخته چې راغلي یو همدا یوه خبره کوي... یو څو شېبې مو ارامه مې پریده....

فرشاد- زه ارامي اخلم؟؟؟ د خدای به امید او زوی ویلو مې راغلم گورم اوس مې زوی هم ځواب کوي.....

فرشاد- موږې ستا دې په خدای قسم وي بس کړه هیله کوم....

فرشاد لاحول ویل او روان وو او هغه د خپل ځان لپاره افسوس کاوه. د فرشاد طوفان زما له فکر څخه ډیر لوی شوی دی. هغه د ناروغې مور او ساده زړه لرونکې میرمن منځ کې مجبور په انتخاب دی. میرمن کریمه چې (قران دی ووهی) چې خپل د زوی په ضعف پوهیده ځان یې په ناروغي وهلی و. او اوس د همدې لپاره د نجلۍ لیدو ته هلته راغلې وه. نن یې یوه نجلۍ په همدې آدرس کې ولیده. د زړه خوښه یې نه وه. او د همدې لپاره یې خور ته زنگ وکا او ترې وغوښتل چې بله نجلۍ ورته وښايي. (د نکور په ارمان مړه شې ته کریمه.. هههه دا ښیرا زما ژباړونکې لیکلی زه یې هم نه اصلاح کوم ځکه واقعا شه خبره یې کړی.)

فرهاد...

له نن څخه چې فرشاد ولاړ مجبور وم ډیر د پلار په کور کې واوسم ځکه شاید کوم ضرورتونه ولري چې سهراب یې ونشي کولی هغه پوره کړي. زما واړه خور او ورور زما په شتون هلته ډیر خوشاله و او د مور په خبره ناز وړونکی یې راغلی.. کله به مې کور ته خواړه راوړل او کله به مې هم ټول د خوړو لپاره بیرون بوتلل. صبا هم د څو ورځو لپاره د خور کور ته یې ولاړه. مور مې خوشاله وه او پلار مې هم. شاید کومه خوشالي یې چې د خپلې کورنۍ لپاره غوښتنه په همدې ورځو کې یې نصیب شوې.. او له کینو لرې له غصې او خفگان لرې... زړه مې په سمن او اولادو پسې یې ډیر تنگ شوی و. زنگ مې ورته وکا له خور مې وغوښتل چې زموږ کور ته راشي. د ماشومانو شور او شوق یې ماته بل روح رابښلو.

د شېبې اوه بجې وې چې صبا ماته زنگ وکړ او وې غوښتل چې ورپسې ورشم. عجیبه وه د پردو په شان مې ورسره سره رویه وکړه.

فرهاد- بلي....

صبا- سلام ښه يې فرهاد..

فرهاد- مننه..... کورنۍ د ښه ده.

صبا- شکر که زحمت نه کيدا راغلی به وې از به د کور ته بولې وم. نن شپه حسيب لالا پس راځي غواړم کورته راشم.

فرهاد- سمه ده درځم.

صبا- خو که زحمت کيږي زه سبا په خپله درځم کور ته.

فرهاد- نه هيڅ زحمت ندی

اړيکه مې پرې کړه او مور ته مې وويل: بيرون ته ځم.

محبوبه- چيرته ته ځې زويه....؟ اوس د خور راځې.

فرهاد- صبا يې له کور څخه راولم.

محبوبه- زويه پريږده چې په خپله راشي هسې نه ووايي خاوند مې نشته دوی مې بندي کوي.

فرهاد- نه مورجانې خپله يې زنگ وکا چې ورپسې ورشم

محبوبه- سمه ده زويه.... زر راشئ. درې شپې کيږي چې د خور کره يې وه ضرور زړه يې تنگ شوې..

فرهاد- حتمن مورجانې..... که څه دې پکار وي چې درته رايوړم....

محبوبه- نه زويه پوږۍ مې تياره کړې څه به مې پکار وي

فرهاد- قربان دې له لاسونو مورجانې....

د موټر کبلۍ مې د ميز له سره واخيسته او سهراب ته مې وويل راځه چې ولاړ شو خو هغه په خپل کيم مصروف وا نه يې

غوښتل ولاړ شي. فرح هم خپلې ډرامې کتلې. نې غوښتل چې لاړه شي. خپله ځم. او زر راځم. نيم ساعت وروسته د ثنا

دوی کور ته ورسېدم او صبا ته مې زنگ وکا که تياره وي ښکته راشي ځکه رسيدلی يم. صبا وويل: درځم که غواړم يو ځل

پورته ورشم.

فرهاد- نه همدلته سهي دی.

صبا-ښه سمه ده اوس درځم.

دوې دقې تيرې شوې چې صبا او ثنا دروازه خلاصه کړه. د پوښتنې لپاره د موټر څخه کوز شوم او د ثنا سره مې سترې

مشي وکړل او د هغې او کورنۍ د حال پوښتنه مې ترې وکړه صبا چې ولاړه وه سلام مې ورته وکړ او ترې ومې غوښتل چې

موټر ته لاړه شي

ثنا- زموږ له کوره پرهيز يې جنابه؟ چې د دروازې تر شا راځې او نور مخکې نه راځې.

فرهاد-خدای دې نکا صرف ويل مې مزاحم نشم.. او ان شاء الله يوه شپه چې حسيب جان په کور وا درځم.

ثنا- حتما حتما هر کله د چې غوښتل راشه..

د ثنا لور چې نوې په قدم اخيستلو راغلې وه ځان يې تر دروازې راوړساره او په خوږه ژبه يې سلام وکړ چې د فرهاد زړه

يې خپل کا. فرهاد په گوندو شو او له غمورو يې د ځان خواته کش کړه. په ناز يې د نجلۍ په ويښتانو لاس تير کړ او غيږ

يې وينوله

فرهاد- جان کاکا ښه يې؟

ماشوم- بلي..

فرهاد- اووو قربان دې له بلي ويلو.

فرهاد له خپل جيب څخه پيسې چې شايد زر افغانۍ وې وايستلې او ثنا ته يې ورکړې او ويې ويل: دا د کاکا د خوږې لپاره

چاکليټ واخله.....

ټټا- د دې حاجت نشته فرهاد..

فرهاد- وخت نشته. گني ما پخپله بووله او ورته اخیستو مې...

ټټا- ښه چې بل وار راغلې بویزه....

فرهاد- بل وار یې حتمن بیايم... خو دا یې د اوس لپاره وي.

نه پوهېږم ولې خو د ماشومانو مخکې عجیبه کمزوري پیدا کوم او ډیره مینه لرم چې د نړۍ ټول ماشومان په خندا ووينم شاید د خپل ماشومتوب د دورې تقاص او بد ورځې مې غوښتل د دوی په خوشالۍ کې پوره کړم.

صبا- وبخښئ چې تاسو مې سرگردان کړئ.

فرهاد- سرگرداني نلري... ښه شوه چې راغلم زما حال هم لږ تغیر وکا مننه...

په ټوله لاره کې مو نور یوه خبره لا ونکړه او یوازې د یو نیژدې دوکان تر څنګ کوز شوم او د خوریانو لپاره مې ځینې خوراکي او د ځکلو شیان واخیستل. او د صبا لپاره مې هم صرف ککو او چپس واخیستل

صبا- دا ټول دې د چا لپاره راوړي؟

فرهاد- د سمن ماشومانو لپاره...

صبا- سمن خور راغلې؟

فرهاد- شاید تراوسه رسیدلې وي.

صبا- صحیح دی.

فرهاد- د کڅوړې په اخر کې ککو او چپس دي که وغواړې کولی شې واخلې او وخوړې...

صبا- نه مننه د ماشومانو لپاره یې پرېږده...

فرهاد- هغوی چپس او چاکلیټ نشي خوړلی. هغه د تا لپاره دي.

صبا- مننه فرهاد جان.

صبا زر چپس واخیستل او خلاص یې کړل یو دوه یې ترې وخوړل او ماته یې ونيول ویې ویل: واخله...

فرهاد- نې خورم...

صبا- خوندور دي

فرهاد- پوهېږم..

صبا- نو واخله کنه... زه یې درکړم؟

فرهاد- نه نه مننه ...

صبا- ښا زړه دې مخصد بیا ونه وایې چې کوشنګي د وکره.

فرهاد- نه نه وایم..

صبا- د فرح لپاره د څه واخیستل؟

فرهاد- نه؟

صبا- نو چاکلیټ به فرح او سهراب ته پرېږدم دوی هم واړه دي خوشاله کیږي.

فرهاد- د هغوی لپاره بیا نور اخلم.

صبا- نه نه همدا ډیر دي مننه..

صبا...

د چپس له خوړلو وروسته مې ستونی وچ شو د فرهاد نه مې اوبه وغوښتې هغه بیچاره د دوهم ځل لپاره موټر ودرولا او د اوبو اخیستلو لپاره ولاړ پس له لسو دقیقو کور ته ورسیدو چې څو دقیقې د سمن د راتلو سره فرق کاوه.. فرهاد د سمن ماشومان په غیږ کې ونیول او دواړو ته یې ناز ورکا. ما کڅوړه د ماشومانو خواته ونیوله او ورته ومې ویل: فرهاد ماما مو درته راوړي.... د شپې ټول د فرهاد شاهد وو چې د سمن اولادونه یې څومره نازول. هغه د ماشومانو سره عجیبه علاقه درلوده او حتی زما د خوړځې سره هم مهربانه وا. له زړه مې د خدای نه وغوښتل چې فرهاد ته د خیر ښځه او ماشومان ورکړي.

له بلې خوا مې پرون شپه د فرشاد سره جنگ کړې وا د خدای نه مې ځان ته هم خیر وغوښت. نه پوهېږم څه شوي فرشاد مکمل تغیر کړې په اولو ورځو کې زما د غږ د اوریدو په تمه وا او ماسره یې په ورځ کې څو ځلې اړیکه نیوله خو اوس حتی زما زنگونه په ځنډ سره ځوابوي.

فرهاد...

دوستاش دارم آن هم از حد گذشته...
و میدانم که در خیالت زندگی میکنم

دیگرو بین من و تو غبار است و ابر
رعد است و برق آب است و آتش.

و چون من در اسارت تو یی که، اسی
میدانم که رسیدن به چشمانات خیالی بیش نیست

و این را میدانم که رسیدن به تو
مرگ یست تدریجی ..ولی دل شاد میکند مرا که خود را

برای تو بمیرم ای لیلی بی همتا
من راضی ی حالم خودم هستم و
اگر اختیارم دهند عشقات را دوباره تکرار خواهم کرد...

نن شپه مې بیا د خپل دوزخ لیدلي زړه لپاره ولیکل، صبا مې په زړه کې ژور زخم جوړ کړې هر څومره چې کوشش کړم نشم کولی چې زړه ترې راټول کړم.

زه له زرگونو هڅو یو ځل بیا د زړه په طوفان کې مې غرق شوم. هغه ځای چې هره شېبه یې صبا ته غږ کو.

فرشاد....

سختې ورځې مې درلودې له یوې خوا مې مور او له بلې خوا صبا... مور مې د دریم ځل لپاره ډاکټر ته بوتله. دا ځل برعکس د نورو وختونه رانه یې وغوښتل چې ورسره د ډاکټر تر کوتې لارشم ما هم لاس نیولي ډاکټر ته ولاړو. هلته په نوبت کې وو ډیره مجهزه شفاخانه نه ښکارېده. خو څو ښځې یو د بل سره ناستې وې ددې لپاره چې څو یې نوبت رسي سترې نشي کیسې یې کولې. د دوی منځ کې یوه ښځه چې د مور تر څنگ مې ناسته وه مور سره مې ډیر صمیمانه سلام و علیک وکړ. او مور مې هم زه ورته معرفي کړم. هغې ښځې ډیر زر زویه زویه راته غږ کاوه. او سم د لاسه مې مور راته وویل: چې زویه یو کیلاس اوبه راته راوړې تېرې شوم.

فرشاد- هو راوړم يې

مور مې هغې ښځې ته په ښاره: تاسو کوم څه غواړئ چې درته راوړي؟

ښځه: نه مننه...

دوه بوتله اوبه مې راوړې او د مور لاس کې مې کيښودل او مور مې راته وويل: که دلته ستړې کيږې ورشه موټر کې کينه

اوس خو تنها نه يم دا ښځه راسره شته. که ضرورت شو بيا زنگ درته کړم.

فرشاد- نه ستړې نه يم.

کريمه- نه زويه ولاړ شه ستړې کيږې...

د مور په رويه مې پوه شوم هغه زه په زور لدې ځايه بيرون کړم او زه هم ناچاره په موټر کې کيناستم او ځان مې په موبایل باندې مصروف کا. د صبا زنگ ته مې فکر شو چې يو ساعت مخکې يې زنگ کړی و او زه پدې دليل چې مور مې حساسيت ښايي موبایل مې بې غږه کوم او صبا لدې خبرې ډيره خفه کيږي. او هر ځل شکايت کوي چې زه بې پروا شوی يم. خو نشم کولی ورته ووايم چې د مور په خاطر مې درسره خبرې وکړم. او نه هم له صبا غوښتلې شم چې مور سره مې خبرې وکړي ځکه هر ځل چې صبا غوښتي مور مې په وړاندې يو کار کړی او د صبا د خفگان لامل شوې ده.

او مور مې ورځې د درملنې په بهانه تيرولې کله به يې نسخه غلطه وه او کله به يې هم دوا نه وه اماده. مه وايه چې ټول مې د مور کارونه ول. او زه په هغه ورځ پوی شوم چې د رنگين په نامه يوې نجلۍ يې راته معرفي کړې. مور ته مې حيران پاتې شوم د شيطان عقل ته هم نه رسيدا چې مور مې داسې نقشه په سر کې يستلې ده. هغې زه له کابل نه تر دې ځايه راوستلم چې دا عملونه وکا. يوه مياشت کيده چې زه مې د خپل کور او ژوند نه لرې وم. ددې لپاره چې مور مې ښه شي. مسافرت مې تير کاوه. خو مور د ښه کيدو پر ځای زما د دوهم واده په فکر کې وه. حتی تر دې حده چې نجلۍ يې ډاکټر ته بوولې او ټيسټ يې ترې اخيستی تر څو وگوري چې اولاد راوړی شي که نه....

هغه پړا ورځ راباندې توره شپه شوه. کومې خبرې مې چې اوريدې باور مې پرې نشو کولی. داسې لکه زما غوږونو مشکل پيدا کړی وي. د ښار او کور نه لرې مور مې ما لپاره د هوټل په يو اتاق کې يوه نجلۍ راته خوښه کړې وه. هغه نجلۍ چې په خپلو پښو زموږ تر دروازې راغلې. مرکې لپاره د هغوی په هلک هلک ويلو زه په فرهاد شکمن وم. خو کله مې خپل نوم واوريدا هوش مې له سره وتنوو.

په کراره مې مور ته وويل: مورې دا څه وايې؟ د فرهاد لپاره د نجلۍ کتلې؟

کريمه- فرهاد خپله مور لري چې ورته نجلۍ وگوري

فرشاد- مورې هر څه حد لري او دا رشخندي له حده ووتله...

کريمه- زويه ته په هيڅ شي نه پوهيږې... غلی اوسه زه رشخندي نکړم...

فرشاد- تر دې ځايه د نجلۍ راوستل درته رشخندي ن ښکاري؟

کريمه- نه ځکه رنگين يوه ښه نجلۍ او د ښې کورنۍ څخه ده.

فرشاد- نو صبا بده نجلۍ د بدې کورنۍ څخه ده مورې؟ څنگه دې دا فکر سر ته راغی چې....(او خپل لاس يې د هوټل په

ديوال ووهو....

کريمه- فرشاد زويه...

فرشاد خپل لاس د رنگين لورې ته ونيو او هغې ته يې وويل: ږنده يی نه وينې چې ما واده کړی. چله لرم بيا هم په منډو

منډو دلته راغلې..؟

هغه ښځه چې مې په کلينیک کې ليدلې وه نه پوهېږم هغې نجلۍ سره يې څه اړيکه درلوده په ځای کې ودرېده: ويل يې

موږ ستا او ستا د مور ريشخند نه يو مور دې راتله زموږ دروازې ته او زاری يې کولې اوس ته موږ ته توهين کړې..

او د نجلۍ لاس يې کش کا او وې ويل: مخکې شه نجلۍ چې لارې شو هله...

کريمه- يوه دقه ميرمن کلثوم صبر وکړې...

ميرمن کلثوم- اول به تاسو خپل منځ کې جوړ شوي وي بيا به مو موږ راغوبښتو

نجلۍ خو مې د لارې له سره نده پيدا کړې چې ريشخند يې ووهي.

کريمه..

د کلثوم له تگ وروسته مې فرشاد ته وکتل او ومې ويل: زړه د ښه شو ها؟ اوس ټول عمر بې اولاده کينه. ما دومره زحمت

ويست د عمر کالونه مې خوارۍ وکړه چې لوی مې کړې اوس چې ځوان شوی يې زما پريکړې په نظر غلطې درځي؟

فرشاد- موږې فکر کوي دا کار د ښه دي؟ زما او د صبا په اړه د فکر ونکا؟

کريمه- زويه صبا اوښياره نجلۍ ده بايد يې درک کړي گوره زه چې د اولاد څيښتنه نه کيدم پلار دې دوهم واده وکا. تر ننه

ما څه وويل؟ حتی يوار هم نشو چې ما د پلار ته شکايت کړي وي.

فرشاد- هغې مثلي فرق کا دواړه خو پوهيږو کنه.

کريمه- يعني وايې ډاکټران په څه نه پوهيږي ها؟ او يا وايې چې اوه يا لس کاله په تمه کينې چې ښکاره شي چې صبا په

ريښتيا مور کيدی شي که نه؟ زه له خپلې تجربې وایم ځکه وگوره د پلار په وړاندې مې د صبر وکا په بڼه مې صبر وکا الله

ج د اولاد څيښتنه کړم او يو زوی يې راکړ. اوس که صبا د يو اولاد څيښتنه هم نشي څه؟ ټول عمر غواړې صبر وکې؟

فرشاد- موږې خدای ج خو زموږ په سر قسم ندی خوړلی چې موږ ته به يواځې اولاد نه راکوي؟

کريمه- قسم يې خوړلی يا يې ندی خوړلی د صبا نتيجه همدا ده. شايد خدای ج زما او د صبا لپاره يو رکم تقدير ليکلی

وي..؟

فرشاد- موږې هيله کوم دومره منفي فکر مکره..

کريمه- ستا دې په مور قسم وي فرشاد د خپل ژوند سره لوبې مکره... پريږده مور دې ښه ورځ ووينې.

فرساد- موږې صبا هيڅکله نه راضي کيږي.

کريمه- ما هم ندي ويلي چې د صبا د رضايت پوښتنه وکړه صرف غواړم هغه کار د چې په خير وي هغه وکې.

فرشاد- پدې کار کې خير نشته.

کريمه- صبا چې کله وويني خبره تر واده رسيدلې په خپله د خبرې جديتوب درک کوي. او بيا تاسو خو يو بل سره مينه لرئ

هيڅ مشکل مخ ته نه راځي مينه بدترين حالت زغمې د خپلې مينې په خاطر...

فرشاد- موږې راځه کابل ته ولاړ شو له هغه ځايه زه او صبا هند ته ځو. ما خبرنه وکړه د هغه ځای درملنه پيره ښه ده شايد

الله ج موږ هم د اولاد څيښتن کړو تراوسه خو ددې کار لپاره ناوخته شوې هم نده...

کريمه- وگوره رنگين يتيمه نجلۍ ده هغه بې کسه ده او دې ښځې هم چې په لاره کې پيدا کړې وه غټه کړې يې ده او اوس

غواړي هغه واده کړي او د مهر او شيدو حق باندې گټه ترې واخلي. په يوه نکاح هم راضي دي. او ما ډاکټر ته هم بوتله هيڅ

مشکل نلري..

فرشاد- موږې گناه لري پخدای گناه لري د ټولو له ژوند سره لوبې کول لويه گناه ده.

کريمه- وگوره زويه داسې به ثواب هم وکړې د رنگين ژوند به له بدبختيو وژغورې. او بيا ما خو ندي ويلي چې هغه دې اول

درجه ميرمن جوړه کړه. ميرمن دې همغه صبا چې پرې مئين يې ده. فقط وایم يوه نکاح وکه او د اولاد څيښتن شه کولی

شې خوشاله او پرته د کوم درد سر نه ژوند وکړې. رنگين ټولو خبرو څخه حتا پوهيږي څومره صبا درباندي گرانه ده خبره ده

ما خپله ورته ويلي هغه تياره ده ځکه هغه غواړي صرف کورني او کور په نوم څه ولري..

فرشاد_ موری ...

کریمه_ مور دی درنه زار قربان شي زويه.. راځه مور به حق کې یو لوی احسان وکړه.
هرڅه ښه کیږي یوځلي رنگین نږدي ناا وپیژني وگوره هغه څومره مهربانه معصومه صبر ناکه ده..

فرشاد_ اففف موری ..

فرشاد هوټل څخه باندي لاره صبا شمیري ته زنگ وواهه..

صبا_ بلی

څومره دی غږ ته می زړه تنگ شوي وه آرامه ساه مې وباسله او کرار مې وویل: کلابمې

صبا_ جان

فرشاد_ دلته هوا زړه تنگه ده هلته څنگه؟

صبا_ دلته هم کله راځي؟

فرشاد_ نیوهمپر شاید همدی اونۍ کی .

صبا_ کریمه خاله ته می نن دری ځلي زنگ ووهه خو جواب رانکړو

فرشاد _ اممم حتما ویده وه، یا هم بازار ... ځکه نن ورځ مو لږ سودا وکړه

صبا _ وا وا ماته مو څه اخستی ؟

فرشاد_ ماشومانو شيان.

دی خبري سره صبا غلی شوه او نور جواب ورنکړو..

فرشاد _ صبا...!

صبا _ بلی .

فرشاد _ اندیښنه مکوه خدای زموږ دعاګاني قبوله کوي.

صبا _ زه اندیښنه نکوم .. مور دی ده.

فرشاد _ مور مینځته مه راوړه خیر دي.

صبا _ ولی مینځته رانورم د کوم ورځ څخه چې واده شوې یم راسره بد چلند کوي. زه خپل په مخ نه راوړم دا خبري چې

مشره ده خو زه مو هم د سړک له سره په کش کولو نه یم راوړې چې داسې راسره دښمني کوي..

فرشاد _ څه دښمني؟ هغه زموږ ښه والي لپاره وايي.

صبا _ ډیر زموږ په ښه والي وايي. زه یې که خوښه نه وم نو خپل په زړه به یې ناوی راوسته وه .

فرشاد- صبا.. بس که ... زیاد دې خوښیږي هر دقیقه جنجال وکړو ؟ بند کوم که کار نلري؟

صبا- کار نلرم ... ته خپل مور ته ورشه هغه درسره کار لري زه څه کار درلودی شم ؟

صبا شپږم حس ښه کار کاوه او دا چې میرمین کریمه فرشاد پرته له کوم دلیل ځان سره وړي دي حتما کوم دلیل لري ځکه

میرمین کریمي کولی شو سعید سره هم لاره شي ولی فرشاد ته دومره ټینګا کاوه؟ چې د دې سره لارشی؟ ولی یو داکتر

لیدل دومره وخت ونیو؟ صبا زړه که دا خبري وي.. میرمین کریمي غوښتل په فرشاد باندي خپل مالکیت وښايي همدالامل

دوري لري والی د فرشاد او صبا ترمینځ شو خو صبا ویریده او گومانه یې کوي چې د مالکیت د موضوع بغیر کوم بل غټ

ستونزه هم وه..

کریمه کله کله دروغجنې ژبا او مکاري باندي فرشاد ته زاری کولی فرشاد ژوند یې ورته تریخ کړی وه ترڅو هغه ورځ ورسېده

چې د فرشاد د خولی څخه (هو) جواب ووت او ویې منل دویمه ښځه وکړېد هغه د هو ویلو وروسته کریمي آرامه ساه

واخسته ...فرشاد مور لپاره مجبوره شوو (هو) جواب ورکړی مګه کریمي یوازي همدی هو ته پتمه وه ژر تر ژری فرشاد

رنګین واده تیاری ونلیو . یو نیم ساعت کی ناوی تیاره شوه هوتل ته یی راوړه دا رنګین څومره بدبخته ده واده په ورځی سپنی جامي هم وانغوسنی شاید هغه ځان نیکمرغه احساس کوه نور دینه حق ډیر ظلم ونشي..

رنګین په ډیره خوشالي نکاح خط پاڼو باندی لاسلیک وکه فرشاد یوازي خپلي گوټمی د صبا د تعهد نښې چله ته کتل شاید پوهیده خپل ژوند او د صبا ژوندي تباہ کړو..فرشاد خپل ځایه پورته شوو مور ته وویل: زه غواړم کابل ته لاړ شم . کریمه- زویه پیره مکوه سبا ته ځوو.

فرشاد- نکیدی موری زه باید کابل ته لاړشم.

کریمه- دا سم رواج ندی نوی ناوی سفر باندی اوس لاړه شي...

فرشاد- ته دی ناوی سره پاتی شه زه ځمه تاسو بیا راشي.

کریمه- نکیدی زویه.

فرشاد- موری ساه می بنده بنده کیږي زغملی نشم.

کریمه- سمدۀ یوازي دا نن شپه پاتی شه مزار که صبا لپاره هم لږ سودا وکړو بده خبره ده اول ځلي مسافرت ته راغلي یی زړه دې غواړې خپلي ناوی ته تش لاس ورشې؟.

شاید کریمه د فرشاد د ضعف نقطه پیدا کړي وه ځکه صبا لپاره فرشاد هرکار کاوه همدای ښه بهانه کریمې ته ورکړې وه هر کار لپاره یې د صبا لپاره ښه ده او د صبا لپاره یې وکړه مخکې کول.کریمه دري ورځي فرشاد په رقم رقم دلیلو مزار کې وساتې ځکه نوي واده هم کړي وه اجازه نه ورکوله لاړشی فرشاد که غوښتلې هم وایې بیا هم چا ته یې څه نشو ویلې..

ځکه پوهیدې چې صبا مرګ ته راضي کیږي خو دي خبري ته ناا ... آخر هم دري ورځي پایې ته ورسیدی کریمه سعید ته زنگ ووهه او ورته ویل: ښه خبري لرم ...

خپلي لور سمن ته هم زنگ وواوه سبا شپه ته موږ کور ته راشې محبوبه ته هم زنگ ووهه او ورته ووايه سبا شپه ته فرهاد هم کور کي ووسي.کریمې شاید غوښتلي ټول یو دم خبرشي هرڅه کیږي یوه شپی باندی ختم شي دینه وروسته کریمې کوم کار نه درلود هغه خپل هدف ته رسیدلي وه په صبا باندې ښه راوستې وه.

صبا...

د سمن څخه خبره شوم چې فرشاد او مور یې راځي ډیر خوشحاله وم جامو کې ځایدم فرشاد ماته احوال راکړي نه وو؟ شاید فرشاد غواړي حیرانه یا سوپرایز مې کړې؟ سری جامي می واخستي فرشاد ذوق رنگ داسي و وایي زما زړه ته نگوری ..

فرح محبوبه مرسته می کوله خوشحاله وم فرشاد راځي خوشحاله وم مور مي یو داکتر آدرس راکړي وه یوځای فرشاد سره ورشوو موږ سره مرسته وکړي... څو ساعته تیردل زما انتظار هم ډیره ده . داڅه ژوند څنګه خپل زنگ بدل که یوازي یوی شپه که زه نړی بدبخته ښځه جوړه کړم .

دا څو دقیقې مخکي فکرونه می فرشاد ته کول کورته راشي موږ ټولی یو عصبي شوک ته واچولو... څومره ښه دوه میاشتو وروسته د ژوند ملګری کورته راشي کاشکی زما خندا لس ثانیه ډیره وي...کور دروازه زنگ باندی زه فرح پورته شوو زما بیحد خوشحاله وم زه مخته شوم فرشاد می راورسیدی....یوازي لس ثانیه صرف لس ثانیه زیاته خندلي می نشوو زغملی راسته سخته وه حتا دروازه لاستی راباندې زوره ور کوم څه می په سترګو لیدل هیڅکله می خوبونه خیالونو که هم سوچ نکوه زما سوچ ته هم داسی خبره نه راتله داسي ورځ راباندې راشي زړه می بی اراده وه عقل می سم کار نکوه.. زما فرشاد بله ښځي سره لاس په لاس....

فرهاد...

موری زنگ وواهه نن شپه راشه ځکه فرشاد میرمن کریمه راځي غوښتل ټول یوځاي ووسو ټول پسی خفه شوی .شپه 7 بجو پوري هرڅه عادي وه سمن دروازه وتکوله نپوهېږم کوم فکر کی وم خو هغه نړی څخه راپورته کړم سمن- راځه لاندی مورمی غږ درته کوي.

ټولو شکایتونه کول ولی یوازی کینم مانغوښتل صبا دومره ښکلا سره وگورم ځکه پورته کوټي ته لارم صبا څومره ځانته رسیدلی وه دي دوه میاشتو څوځلي کورته راغلم دومره ځانته رسیدلی نه وه نن شپه رسیدلی. شاید زما سترگو صبا نظر کړي وي نن شپه ښکلو سترگو څخی اوښکي لاري شي.. داسي خو نه چې زما د زړه درد د صبا لمنه د غمونو پگ کړي وی؟ نا داسې نشی کیدلی ترڅو زه اول منزل ته رسېدل صبا په بیړه دروازه خلاصه کړه

زموږ ژوند لکه فیلم سریالونو ناول پشان شوي وه صبا ساده زړه ژپل .. صبا رنگ سپین الوتی وه هغی ورځ می یاده راغله صبا واده ورځ فرشاد سره څنگ ترڅنگ ولاره وه نن شپه ټولو کورني غړي څخه کوم احساس څه صبا درلوده درد غم ما هم تیر کړي وه صبا خپل خاوند دو ځلي لپاره فرشاد سپینو جامو که ولیده زوم شوي وه صبا بی روحه شوي وه زه .. زه دوم ځل لپاره مړ شوم اول ځل څو کاله مخکی واده جامي په ځان کړي وه مړ شوم..

دوم ځل بی ځانه بی روحه صبا می ولیده مړ شوم .ولی دروغ ووايم نور راته مهمه نه وه څه کیږی ماته یوازي مهمه ژوندی (صبا) مخامخ سترگو ته می په کفن شوه ..اول ځل زما بسته عمر که سور کفن گورم زما بی گناه معشوقي په ځان وه اوښکي تویولی ...زما سترگو هم اوښکي وه هغه ورځو لپاره ومی نکولو شوو ځانه دفاع وکړم ومی نکولو شوو صبا دی جنجاله خلاصه کړم داسي نه وه صبا ما دي جنجال که اچولی وي اوس ورته گورم ما یوازي غوښتل هغه لپاره هرڅه ښه وي فرشاد په ځای زه خاوند وم اوس به هرڅه توپیر درلودل ..

"اوس وخت"

فرهاد...

کومه ورځ صبا واده وکه مانه لاره... صبا می شعر کې مخاطبه کړه او ورته ومی ویل: خواب هایت از شب بیداری من خجالت نمی کشد...؟ اما حالا باخود می گویم ای قلبم از گرفتاری های صبا خجالت نمیکشد؟

زه څنکه مغروره شوم گيله می وکړه اوس هغه ټولي ښیرا آزار صبا لمنه نیولی صبا اوښکي مه جهنم ته رسوي خدایه ما یوازي تاته خپلو درد درته وویل نه دا چې صبا هم زما په درد واچوی هغه حق ندی ..پرون ورځ صبا کورنه تللی ننه پوري کومه خبر ترنلرم خدایه ته می توبه وکړه پوهیدم خپل د خور کور بغیر بل ځای تللی نده کولی می نشوو مخته ورشم که هغی ژپل مه زغملی نشوو..

حسیب ...

زړه نا زړه وم چې باید دې موضوع کې دخالت وکړم کنه؟ خسر ته زنگ وواهم یا الطاف ته دي پېښی احوال ورکم او کنه؟ هرڅومره می فکر کاوه کوم ځای ته نه رسېدل ترڅو پرېکړه می وکړه یوځل فرشاد سره خبري وکړو هغه صبا پروا نده کړې نو زه ولې د فرشاد پروا وکړم؟ فرشاد کور حویلی که موتر څخه رابښکته شوم. دروازه می وټکوله مخکي چې و همداسی ننوتلم کورته مگر اوس حالات توپیر لري

سهراب زه کور ته دعوت کړم جگ غږ وکړي: حسیب کاکا راغی مورمی .. زه دهلیز که ولاړم وم فرشاد خپلي کوتی راووته..

پخوا پشان لاس رامخته کړ ستړي مشي مو وکړو

فرشاد- راځه حسیب جانہ دلته درېږي مه کورته دننه راځه..

حسیب- همدلته ښه ده ... وخت لري خبري وکړو؟

فرشاد- سل واری ولی نا! دلته نکیږی راځه دننه.

حسیب- دباندی خبری وکړو ښه به وی ...

فرشاد- کومه ستونزه نشته راځه دننه..

حسیب- وگوره فرشاد جانہ نیوهېږم څه شوي او څه ندی شوی ؟ کله چې می صبا هغه وضعیت که ولیده خپل ځان می مسؤل وبولو باید هرڅه باندی پوی شم.

فرشاد- هیڅ خبره نشته حسیب جانہ اندیښنه مکوه خپله صبا سره غیږېږم مطمینه یم پیرته کورته راځي.

حسیب- خدای دی وکړي فرشاد زه خوشحاله کیږم خپل عادی ژوند پیل کړي..

فرشاد- صبا یوازي وخت ته اړتیا لري که چیری حالت ښه وي دا نن شپه صبا پسې درځم خپلي ستونزي حل کاوه...

حسیب- صبا که چیری غوښتل راشي نو اوس به زما سره راغلی وه نه دا چې زه راشم او ستا د د دویمې ښځي پوښتنه وکړم ...

فرشاد- وگوري حسیب جانہ ژوند پغیر له مشکلاتو ندی صبا ستونزي هم خلاصیدون نلري موږ یې خپل مینځ کې حل کوو تاسو هم چیری مداخله ونکړي صبا ته ووايي: خپل تقدیر قسمت ته راضي ش ښه به وی ژر ژر خپل عادی ژوند پیل کړي.

حسیب _ کوم تقدیر خبره کوي فرشاد؟ هغه تقدیر چې تا لیکلی ؟ داسي ساده ده دا خبري چې کوي؟ شاید بل سبا دریمه ښځي هم وکړي او ملاتمه هم تقدیر کړي. اوس بلکل صبا معصومه درک کوم تا پیژني ځکه یې طلاق غوښته...
خپل لځایه پورته شوم او ورته ومی ویل: نوري خبري نلرم په اجازه..

کاکا سعید نوي کوتي ته راغی ورسره مخامخ شوم احترام لپاره می ستړي مشي وکړه دروازه څخه باندی لاړم.

سعید- حسیب جانہ صبا څنگه ده ؟

حسیب _ ډیره ښه ده کومه پریکړه کړي راضي هم ده، نور نغوږي راشي...

سعید- داسی ژوند مخته نځی زویه..

حسیب- نیوهېږم کاکا جانہ صبا خپله لویه ده خپله پریکړه نیسي.

سعید- پوهیږم زویه کاشکی لري پوهه کړي.

حسیب- موږ ټول صبا خیر غواړو بیا هم آخری پریکړه هم صبا کوي. ما الطاف او صمد پلارجانہ ته می احوال ورکړی ندی .

سعید- ښه کار دی کړي یوازي صبا هم خبره شوی دا ډیره ده...

حسیب _ښه وخت ولري.

محبوبه...

ژوند کوم ځای اعتماد باور وکړو هره ورځ بدلون کوي، یوازي څو ورځي کیدلی فرهاد خپل ځانته راغلی وه اوس پوهیږم بیرته لیونې کیږي پرون شپه نارامه وه ورته می وویل کورته دي لارښه نه می غوښتل دلته پاتی شی هغی پیښي شوک څخه هم راوتی نه وم هیچا نوی مصیبت نه غوښتل.. رنگین هم با ادبه نجلی وه صبا ته هم احترام درلوده کته خپله دي کورکي نوی راغله وه مکه ټولو فکر که وه شپی مهمانخانه که تیره کړه سهار ویښودلو روسته پخلنځلی ته راغله ..

رنگین- مرستی ته ضرورت لري خاله جانی؟

محبوبه- مننه لوري کوتي که به وي مه سهار چای دروړ ..

رنګین - اوبخښی بی اجازه راووتم .

محبوبه- توبه لوري مه اجازه لپاره ونه ویل ځکه می وویل نوی ناوی یی ؟

رنګین- کومه خبره نده خاله جانی زه کار کولو عادت لرم .

محبوبه- بیا هم لوري خیر دی لږ گوتي کي پاتي شه کور وضعیت ښه ندی.

کریمه - کور وضعیت چا لپاره څه ښه ندی؟خپله کوتي که پاتی شی داسې نکړی یو نفر خفګان لپاره ټولو غم زنگونه ونیسو کېنو.

محبوبه آهی وکړو تښتېدلي ترجیح به پاتېدل وګنه .سهار ناشته تیاره وه خو هیچا پوپی ته زړه نکیده فرهاد هم کله پورته منزل ته کله لاندي منزل زینو که کیناسته لکه چې دچا انتظار کاوی شپه شوه کوم خبره ورکی معشوقي ونشوه بیرون لاره .. ماښام وه هوا تیاره وه فرهاد باندي خوا ثنا کورته لیدل صبا انتظارته ناست وه څو ځلي دروازه په لور ورغی بیرته به راغی کله به ګامو یاري نه کوله کله به زړه یاري نکوله ورسره حسیب کله چه کورته روان وه فرهاد ولیده خواتی سترې مشي لپاره ورغی

حسیب _ سلام فرهاد جانه

فرهاد _ سلام حسیب جانه ښه یی؟

حسیب _مننه تاسو څنګه یی ؟

فرهاد _ څنګه چې گوري وضعیت هرڅه خرابه شوي.

حسیب _ خیر توکل به خدای کړه

فرهاد _آمین رښتیا صبا ته اندېښمن وم غوښتل می صبا وګورم که مزاحم نسوم .

حسیب _دڅه مزاحم ؟راځي کورته نپوهېږم صبا به ومني یانه؟

فرهاد _ زه هم ځکه زړه نا زړه وم چې صبا به څه وایي؟

حسیب _ راځي دننه.

فرهاد یوځای حسیب سره کورته ننوت کله چې صبا ولیده سل ګامه شاته لاره هغه فرهاد خپلي وړي معشوقه وډار شوو صبا سترګي اوبڼکو توبدلې توان ندرلوده شاید هم نور ویني ترڅاڅیده. صبا سترګي لعل شوي وه هراوښکی فرهاد زړه ته آور اچوه..

ثنا ، صبا دواړه خپل ځای که ودرېده سلام ورته واچوه صبا غږ خرابه شوه فرهاد زړه یی ولرزېده صبا نور خبرو حوصله لاسه ورکړي وه پوښتنه هم نکوله څنګه یی خوله بنده وه فرهاد صبا څنګ ته ورغی وویل:

فرهاد _ څنګه یی ؟

صبا _ گوري تراوسه ځان لرم

فرهاد _ زر کاله عمر وکړي صبا جانی

صبا _ همدېره ژوند کول راته زیاد وه .

فرهاد خپل زړه که سل واری ځان ورنه قربان کړل نور څه صباته ونیولی.ثنا هم چای میوه پسی لاره صبا فرهاد یوازي پاتی شول .فرهاد یوځل بیا صبا سر ترپای ولیده باور نکیده دا همغه صبا وي پرون شپه څه وه 24 ساعتونو که یو ګل وچیرې ناا لکه لکه چې وینه صبا بدن کې وچه شوي وه شونډو سور والي سترګو باندي اثر کړی وه همداسی سترګو سپینو شونډو باندي اثر کړی وه مخ شپین تښتېدی وه بدن هم کمزوري شوي وه .. فرهاد که زمانی حیا نه وه صبا ګامو می ښکل کول ټولو غمونه می پځان اخستیل..

فرهاد کوبښېن کاوه ځان کنترول که خپل ځان باندی کنترول ولري غږ صاف که وویل: صبا جانی

صبا شاید (بلۍ)توان ندرلوده یوازي سترگي پورته کړي فرهاد سترگو ته وکتل .

وايي خدای دوه سترگي نورو د دوه سترگو لپاره پیدا کړي وي همدا ده وایي مین څه کله خپلي معشوقي سترگي وويني خپل سل ځله لاره یاده باسی .

فرهاد خبري هيري شوي زیر زیر صبا سترگو ته لیدل صبا هم کله فرهاد درد هغه سترگو څخه لوسته نن شپه کوبښېن کوه پویه شي.

ثنا راغله کوټي خاموشي ورکه شوه فرهاد دوم ځل لپاره ستوني صاف که په دیرپه مهرباني وویل: صبا جانی پوهیږم هیڅوک تاسو شخصي موضوع ته مداخله کولی نشی که زه پوهیدم فرشاد غواړي داسي کار وکړي پخدای هیڅکله می نپریښدو دا واده وشي..

صبا _مهمه دا ده مه پریږه نیولی جلا کیږم .

فرهاد _ ښه فکر وکه بیا پریږه ونیسه په راتلونکي ځان ښه او بد که قصره ونګنی که چیری جلا کیدلو پریږه هم لري زه تاسره یم تانه حمایت کوم.

فرهاد _ مننه کوم فرهاد جانه مخکي طلاقه غواړم مور سره می خبري وکړم .

فرهاد _ هرډول راحتته یی یوازي ما جریان که واچوه او هو که چیری غواړي کولی شي زما آپارتمان که ژوند وکړي زه کلینیک راحتته یم.

صبا _ مننه زما ځای سم دي.

فرهاد _ شکرر نوو ، غواړی کورته راشي؟

صبا _ هلته نور زما کور ندی هغی فرشاد دومی ښځي کور دی پریده هرڅه غواړي وکړي هرڅه سره مینه لري وکړي نور راته مهمه نده.

فرهاد _ هلته ستا کور هم دي زه حسیب ستا روغ صحت غواړو که چیری کاکا مو دلته نشته موږ یوو.

صبا _ مننه کوم خیریوسی .

فرهاد _ زما خبره ومنه که ماته غوږ نیسي راځه کورته.

صبا دی خبری ته جواب ندرلوده مجبوره شوه ومني. یوځای فرهاد سره کورته راونه شوه اصلا لاره هیڅ خبري ونکړي کورته نیردي صبا سترگي اوښکو ډکې شوي.

جګه اه باسله فرهاد اوجود ته آور اچوه.

فرهاد _ صبا ښه یی ؟

صبا _ هاا

فرهاد _ که وغواړي بیرته ثنا کورته ځوو زما قصد ستا پعدابول ندی یوازي می غوښتل ټول پوی شي ته کمزوی نه یی، هیڅوک تا پعداب کولی نشي

صبا _ نا کومه ستونزه نشته راځه کورته لارشوو.

فرهاد _ راځه بسم الله

صبا _ هو راځه

هیچا کورکي انتظار ندرلوده صبا راشي ټولو فکر کاوه صبا کور کونجي ناسته ده خپل غمونو باندې ژاړی ...

صبا په جگ غږ سلام واچوه او ژړيو کوچ باندې کيناسته کريمي هروخت دا گمان کاوه دا صبا کار بې نزاکتۍ ده ويلې. مکه نپوهيدل صبا دريدلو توان ندرلوده سعيد هم صبا سر باندې لاس کش کړل صحت پوښتنه ورنه وکړه....

سعيد _ څنگه لوري؟

صبا _ ښه يم کاکاجانه

سعيد _ خدايه شکر.

فرشاد کله چې خبر شوي وه صبا راغلي په منده منده ځان گوتي ته راوړساوو فرشاد پسې رنگين هم راننوته رنگين مخته شوه په مهرباني صميميت ښکاره کړې هغه ورسره کومه ستونزه نلري ستري مشي پيل کړه...

رنگين _ ښه راغلی صبا جانی؟

صبا يوځای زخمي زمري پشان ورته وکتل جواب ورنکه.

رنگين- صبا جانی پوډی خوړلي؟

صبا بيا هم جواب ورنکه کريمه رنگين ته وويل: ځان دي چاته کم راوړه هرڅوک وېرې پخلنځلی لاری ليدلی.

صبا _ رښتيا وايی ته نوی ناوی یی ولی ځان کم راوړي؟ دي ورځو خوند واخله مزي کاوه کله چې خوبه راويښه شوه وگوره

بله ښځي درباندي راوستي ستا ځای نيولی .

فرشاد _ صبا خیردی لږ راشه خبري وکړو .

صبا _ زه تاسره پتي خبري نلرم هرڅه وايي همدلته ووايه.

فرشاد _ صبا خير دی

صبا_ زما نوم مه اخله.... څه غواړي؟

فرشاد _ وگوره بغير ستا څخه ټولو منلی يوازي ته هم قبول کړه ترڅو ستونزو مو اسانه شي.

صبا وخنډل په لوړ غږ خو د صبا خندا د خندا څخه زيات د درد څخه ډکه وه ټولو منلی ؟ څه لپاره؟ چا ښه منلی ؟ نه يې منې..

کريمه- وچلی پيره درامه بازی مکوه، وگوره رنگين تاسره سم چنل کوي، بيا زما محبوبه ژوند وگوره 30 کاله پير کيږي يوځای ژوند کاوه .

صبا_ کاکاښځی خير دی... ما ځان سره پرتله کاوه مه ته زما درد نه خبره نه يي، ته مجبوره خپل تقدير ته وي زه نه يم.

رنگين- صبا جانی ... اوبخښی نمی غوښتل ژوند دی....

صبا چغې کړل: خشي اوبخښم ، خشي ؟ ژوندي می تباہ شوو.

رنگين- يو نوی پيل

صبا _ نوي پيل... ستا لپاره نوي پيل زما لپاره نا ، زما ژوند تباہ شوو پوه شوی؟

فرشاد _ صبا نور څومره غواړي دا موضوع کش کړې؟ يوه ورځ ، دوه ورځي ، لس ورځي. آخر هم يو ځايه بايد پيل وکړي رنگين هم هر شرايط که وي مجبوره ده موږ سره قبوله کړي..

صبا _ ته ما د دی نجلۍ سره مقايسه کوي؟ زه د دي يتمې ناوکی پشان نه وم ، بی کسه نوم ، زه سرک پر سر پاتی نه وم ،

چې دا وضعيت ومنم ...دا نجلۍ که دلته د جهنم اور کي هم و سوځيږي هم څه نه وايي زه بازاری نجلۍ نه وم ما يوی

بازاري جلی سره مه مقايسه کوي....

فرشاد _ صبا غلی شه.

صبا _ زما هنر او کار يوازی ماشوم راوړل ندی زه بی کسه نه يم ما ددی سره مه مقايسه کوه.

فرشاد دینه نور نغوښتل توهین کول وزغمي نو د صبا لاس ی ونيولو او ورته وې ویل: صبا خیر دی راځه بل کوټي ته خبري وکړو.

صبا- زما لاس خوشي کړه زه ستا په بیسو اخیستل شوي ښځه نه یم.
فرشاد _ نور بس که صبا کور دی په سر اخستی څه غواړي؟
صبا _ طلاق غواړم؟

فرشاد له زیات قهر وحنډل او ویې ویل: طلاق غواړي؟ ها؟ سوچ کوي زه لیونی یم ها صبا؟
صبا _ نا خو ته به فکر کوي زه بیعقل یم! ته فکر کوی زه ستا د اخیستل شوی کنیزی سره یو ځای کور کې ژوند وکړم؟
. دی یمه اوسي می کورکي وساتي؟
فرشاد _ اففففف صبا درک ولره ؟
صبا _ زه درک کولی نشم فرشاده.
فرشاد _ صبا ستړي دی کړم درته وایم سل کاله نور هم تیر شي زه درته طلاق نه درکوم نور هسی لیوننتوب مکوه.

صبا _ زه نوره ستا ښځه نه یم فرشاد... قسم په الله طلاق اخلم .
فرشاد بیا صبا لاس کش کړل وویل: کیږي نکیږي زما لاس کیده هله نوو خپلي کوټي ته لاره شه...
فرهاد چې تراوسه پوري خبري نکولی اوس مداخله پیل کړل.. فرشاد مخکي ودریده. او ویې ویل: صبا لاس پرېږده.
فرشاد- زما لاري څخه لرې شه .
فرهاد- ومی ویلی صبا لاس پرېږده ..
فرشاد- زړه می ښځه می ..

فرهاد _ کومه ښځه دي؟ همدا اوس مه صبا راوسته د کور څخه نو اوس زما د کاکا لور ده نه ستا ښځه، لاس یې پرېږده لار شه ...

فرشاد _ دا ته ولی سوځیرېږي؟ دومره زړه سوځیرې واده به دی کړی اوس به خپل ژوند مصروف وی ...

سعید چې زړه که ټولی خبري رازونه ښکاره وه نغوښتل دوه زامنې شخړه وکړي ژر یی مداخله وکړه او ویې ویل: فرشاد بس ورځه نور ... زه صبا سره کار لرم
فرشاد به ریشخندې خندا وویل: څومره جالبه نن شپه ټول زما ښځي سره کار لري.
صبا- ښځه مه وایه فرشاده ،،، زړه می بد کیږي ښځي کلمه وایي کرکه می راځي..
فرشاد _ هسی چېنې سر مه خوږه وه کوم څشي ته غواړي هیڅکله نه کیږي..
سعید _ تاته وایم فرشاد باندی لاره شه... راځه صبا لوري خبري وکړو..

صبا وروسته سعید ورپسې ورغله چوکی باندی کیناسته .
سعید _نغوارم څوک نور زموږ خبرو مینځ که اوسي..
ټول لږ لږ کوټي څخه ووتل مکه فرهاد ولار وو..
فرهاد- زه پاتیرېږم پلاره.

سعید فرهاد لور ته وکتل او څه یې ونه ویل ځکه پوهیدی که د فرهاد خاموشی ماته شې او خبری شروع کړې ټول به لځان سره غرق کړي. صبا غلی چوکی که ناسته وه سعید خبري اوریدلي ...

سعید - لوري سخته وضعیت کي ټول یو. مکه درک کولی هم ښه دی موږ هم غواړو ته لږ درک وکړي نور ستونزو مه جوړه
وه موږ ټول ستا خوښی غواړو...

صبا - کاکاجانه زه یوازې غواړم راحت شم آرامه ژوند وکړم خپله پوهیږم.

سعید - څنگه راحتی ؟

صبا - زه غواړم طلاق واخلم .

صبا زړه که زړه هم شک وه نن ورځ هغه شک په رښتیا بدل شوو. که کولی نشوو زغمي مجبوره ده یو مغروره خاوند او
ښه سره څه میرمن کریمي سر تاج شوي وه ژوند وکړي.. همدا خاطر صبا ژر تر ژر غوښتل فرهاد او ښځې څخه خلاصه
شي.

سعید - صبا لوري څومره څه ته فکر کاوی ژوند دومره اسانه دي داسي نده..

فرهاد پیر ځان کنترول صبا سترگو ته هم نکتل داسي نا رسوا شي پلار ته وویل : پلار جانکه که صبا خپله تصمیم نیولی باید
قبولي کړو .

سعید - فرهاد زویه شاید صبا په ورخطايي دا پریکړه نیولی وي باید پویه کړم .

فرهاد - خبره ورخطايي څخه تیره شوی که پریکړه نیولی باید ورته احترام ولروو داسي نکړې موږ ټول فرهاد صدقه
قربان شوو .

صبا

پلار زوی خبرو که غلی پاتی وه داسي شفری او راز داری خبري کولی دواړه ترمینځ څشي بی تقسیمه پاتی دی فرهاد د صبا
درد غږ شوی فرهاد غوښتل ژر تر ژر دي درده خلاصه کړي.

سعید - دا زموږ خبري ندی هغوی دواړه ترمینځ دي (صبا)(فرهاد)

فرهاد - مخکي هم ستا خبري نه وه ولی دی داوري وکړه پلار جانکه ؟

باید موږ خپل تصمیم نیولی وه مکه تا فرهاد طرف وکړو (..د مرکي خبري ښايي)

سعید - فرهاد اوس بحث توپیر کوی؟. کوم څشي څه حقیقت لري.

فرهاد - اوس هم باید صبا په حق که قضاوت وکړئ هرڅه غواړي هغه باید صلاحیت وکړئ. نباید صبا فرهاد لپاره قرباني
وکړئ ...

سعید - صبا لوري یی غواړي جلا شي؟

صبا - کاکاجانه مکه تاسو غواړئ سمن باندی ښه راشي یا فرح ؟ کولی شي وزغمي؟ قبوله کوي لور دی وهل وخوړی ؟

فرهاد - پلاره مطمینه ده، مطمینه نه یی زه خپله مطمینه کوم(خو د صبا اخیری خبری فرهاد حک حیران کړو او کرار یی
ووویل: د څه وهل؟؟

فرهاد په منډه کوټي څخه باندي ووته صبا پلار خبري وانوریده، سعید هم فرهاد پسې راغی فرهاد ناری وهلي غږ کاوه.

فرهاد - فرشاده .. فرشاده

فرهاد حویلی که ولاړ وه ترڅو خپل اعصاب آرامه کړی فرهاد دهلیز لور ته ورغی دوه کلکي ضربه فرهاد لخوا وخوړلی او

هغه یې حویلي خوا ته تیله کړو

فرهاد- بیعقل زور دی جلی باندي رسیږي ؟ کوم لاسونه چې صبا باندي دی پورته کړي درته ماته وم..

-فرهاد پرېږده څه کوي؟

کریمه- خدای دی درته خیر درنکړي انجلي، چې زموږ حال دی کوم ورځ ته راورسول.

فرهاد چې څومره ځواک درلوده له هغه زيات يې مصرفه ولو، مگر فرشاد څنگه جرأت کړي، چې د فرهاد نازک گل يې ټپي کړي؟ سعيد فرهاد يې له فرشاد نه لري کړو، او کلک سپيره يې د فرهاد په مخ ووهل..
سعيد- نو تا او فرشاد ترمنځ توپير څه دي ها؟ تاسو دواړو تاوتریخوالي کې لومړي درجه ياست.
فرهاد- ما د چا په لور لاس نه دی پورته کړی، ما خپله ښځه نه ده وهلي، ما خپل ځواک هم خپل ښځو ته نه دي ښودلي پلاره...

دا ځل فرشاد د حمله په توګه د فرهاد په لور لاړو او ويې يل: ستا درد څه دي ها؟ تاته يې څه؟

د دې خبرې سره سم بيا دواړه يو بل سره ونغښته او په جنگ شول. سعيد چې کومي ورځي څخه وپريده هغه ورځ رارسيدلې وه، هغه احساس کړی، چې غلطه پريکړه يې نيولي ده، فرهاد د فرشاد لاس کلک ونيول، لاس يې ورته شاته تاو کړ، او وره ويې و يل: ستا زور په ښځو رسيږي نه په ما باندې، چې لاس دی په صبا باندې پورته کړي وو؟ ها؟ صبا..... صبا.... صبا له زياتي ويرې بلې وويل، او نژدې شوه شايد صبا هيڅ د فرهاد داسې حالت نه وو ليدلي.
فرهاد- پريکړه دی څه ده صبا؟ غواړي چې طلاق واخلي؟؟
صبا دوه زړه يو ځای کړل او وې ويل: هوو
فرهاد- ټولو اوس واوريد، چې صبا غواړي جدا شي، پلاره اخيرنی پريکړه همدا ده چې جدا شي.

فرشاد- افرين په تا صبا اوس زموږ د ژوند پريکړه نور خلک کوی؟
سعيد- پريکړه دی صبا ده، تا بايد له اول نه دغه ځای ته فکر کړی وای، تا حتي جرأت دی وکړ چې په خپلي ښځې لاس پورته کړی، همدا دی نرتوب وو؟
فرشاد- دا به دی هم ويلي وو چې تا څه وکړل صبا؟
فرهاد- څه يې کړی ها؟ ستا په خير تللی چې بل واده وکړي؟ يا دا چې په تا يې لاس پورته کړی؟
صبا- ما څه نه دي پټ کړي، تا زه په سپيره ووهلم، ما هم خپل ځان څخه دفاع وکړه.

فرهاد په زړه کې وويل قربان دی د لاسونو شم، سم کار دی کړي دي.
سعيد- بس دی نور ټول لارې شي..... غواړم صبا او فرشاد سره خبري وکړم
فرهاد-- خوو....

سعيد-- فرهاد خوو نه لري ومي ويل چې يوازی صبا او فرشاد... تا چې کومي خبري وکړي موږ واوريد، اوس نوبت دی فرشاد دی.
سعيد فرشاد او صبا له ځان سره يوږه، غوښتل يې چې يو ځل بيا صبا راضي کړي، هڅه يې وکړه، مګر اوبه چې له اړخه تيري شي کنټرول کول يې ستونزمنه ده، صبا چې څومره دلته پاتي کيده هغومره زيات عذاب تيرو.

هغه له کاکا څخه غوښتل چې حق فيصله وکړی، او هغه خپله لاره معلومه کړی،
فرشاد- کوره صبا ما غلطې وکړه ته يې مه کوه خير دی، راشه زموږ پاتي ژوند وژغوره..... هيله کوم...
صبا-- څه غواړی ها؟ غواړې څه جوړ کړی؟

فرشاد- هر څه چې ممکن وی هغه کوم، کوره هيڅ څوک له غلطې لری نه وی، منم چې خطا مې کړی، جبران کوم یی صبا مې، يوازی د جدای خبری مه کوه.
صبا- سمه ده منم چې غلطی دی کړی ده، او ودی منله چې غلطی دی کړی ده،-اوس غواړی چې خپله غلطې سمه کړی؟
فرشاد-- هوو.
صبا- دی انجلی ته طلاق ورکړه چې بيرته لاره شي....
فرشاد-- څه؟؟؟

صبا— یا د هغه طلاق او یا هم زما طلاق....

فرشاد— صبا خیر دی.....زه تاسره مینه لرم نه هغه سره..

صبا— بیا ثابته کړه....طلاق ورکړه ورته...

فرشاد— نشم کولی خیر دی بیغیر له دی بل څه وښایه.

صبا— یا هغه یا هم زه .

فرشاد— صبا زه له تا پرته نشم کولی...خیر دی.

صبا— د رنگین په شتون کې زه هم نشم کولی..

فرشاد— هغه یتیمه ده، اوسیدو لپاره ځای نه لری چې بیرته لاړه شی، پریده چې د ماشوم صاحب شم په قسم خورم چې په همغه ورځ ورته بیل کور اخلم او هلته به اوسیږی.

صبا— چې هغه بی کسه وه زه یی هم بی کسه کړم...ته نه غواړی چې هغه اوس لاړه شي، چې خپل ژوند وکړی، وروسته له

دی چې ستا ښځه شي، او بدبخته یې کړی ولی یې پرېږدې؟

فرشاد— صبا مې..

صبا— مه کوهفرشاد.....ته.....

صبا نشو کولی چې خپلی خبری پوره کړی، چې سختې ژړا ونيوله.

صبا— یعنی زه ستا لپاره هیڅ نه وم فرشاد، تا ماته لږ نظر کې هم ونه لیده؟. زما په شتون کې تا له داسې چا سره واده وکړ چې هیڅ نه وه، تا حتی هغه ته د خپلې میرمنې حیثیت ورکړ؟

فرشاد خپل لاسونه په صبا سر او په مخ باندی کیښوده، صبا وویل: لعنت به تا شه...

فرشاد— خیر دی صبا..

صبا— دا پلایت لاسونه دی لری کړه ...خدای په لعنت شی فرشاده. زړه کی دی راته اور بل کړو، او همدغه اور دی تا وسوځوی...

صبا خپلی کوټې ته لاړه او ځان پسی دروزاه بنده کړه، له سترگو اوښکی د رڼا په څیر تویدلی، ثنا صبا ته زړه نارامه و، څو ځلی اړیکه ونيوله، ځکه هغه دی ځواب ورکول حالت کې نه وه، او موبایل یې بند کړو، ثنا مجبوره وه چې فرهاد ته زنگ ووهی، حتی ثنا هم فرشاد ته د خبرو کولو لایق نه لیده،

فرهاد- بلی

ثنا— بلی فرهاد جانه اوبخښه چې مزاحمه دی شوم.

فرهاد— کومه خبره نه ده ثنا جانی..

ثنا— صبا ښه ده؟؟

فرهاد— ښه کیږی، اندیښنه مه کوه.

ثنا— غوښتل مې چې راشم او له ځان سره بیرته راوړم، خو حسیب اجازه رانکړه.

فرهاد— ښه کار کړی دی، پریده چې تر څو مسله حل کیږی همدلته ښه ده.

ثنا— پام کوه فرهاد جان، زما خور دی په امانت له ما څخه وړی ده،

فرهاد— زه خیانت کوونکې نه یم.

ثنا— پوهیږم، یوازی یو یاد واری وکړم....

فرهاد— د صمد کاکا سره دی خبری وکړي؟

ثنا— نه جراثت مې ونکړ، ریښتا نه پوهیږم چې څنگه یې خبر کړم..

فرهاد- خدای مهربانه دی، هر څه به ښه شې.

ټنا- بېشکه

نن شپه هم تیره شوه، فرهاد په خپل ذهن کې د سبا غونډې ته کتنه کوله، داسې ښکاري چې هغه سبا بوخته ورځ لري، مگر زه پوهیږم چې فرهاد به یو غونډه کې هم برخه وانخلي، هغه ټول خپل خیالات یوازې د لپاره هیر کړي و چې درد یې مغزو ته رسدلی وو چې هغه درد لټون کوه...

د لمر د را پورته کېدلو سره فرهاد لځان سره فکر کاوه چې ایا صبا به د طلاق وروسته بختوره شې؟ خوشحاله شې؟ که لدې څخه بتره شې څه؟ که و غواړې بل چا سره واده وکړې او لدې ځایه لارېشې بیا څه؟ دا هغه پوښتنې وه چې جواب یې د فرهاد سره هم نه وو فرهاد کرار د ځان سره وویل: نه دا ځل اجازه نه ورکوم څوک صبا ته ستونزه جوړه کړې او هغه خفه کړې دا ځل تا ته هم اجازه نه درکوم صبا چې خپل ژوند خراب کړې دا ژوند نور ستا ندې بلکې زما دی ...

په همدې فکرونو فرهاد لځایه پاسیده او د کوټې څخه ووت، چې همدغه وخت صبا هم د کوټې څخه را ووتل او دواړه مخامخ شول! داسې وه لکه چې صبا د فرهاد د راتلو انتظاره کاوه؟ فرهاد سلام وکړو او صبا د ژړا څخه په پکو سترگو جواب ورکړو فرهاد صبا خوشبخت بلله چې حدقل په ښکاره خو ژړلی شی او خپل ستونزه خو بیان کولې شی..

فرهاد- غوښتل مې ستا سره خبرې وکړم.

صبا- اورم فرهاد..

فرهاد- ښه یې؟

صبا اه وباسل او کرار یې وویل: ښه کېږم.

فرهاد- هو ښه کېږې ټول شيان سم کېږې تشویش مه کوه.

صبا- کوم څه دې غوښتل ووايې؟

فرهاد- که دلته آرامه نه یې کولي شي زما اپارتمان کور ته لاړه شې، هغه هم ستا خپل کور دي، او یا که غواړئ ټنا کور ته بیرته لاړه شې نو هلته به دی ویسم، زه نه غواړم چې تاسو د تیرې شپې څخه ډیر درد وويني.

صبا- نن باید له کاکا جان سره مې خبرې وکړم، وروسته بیا ځم....

وروسته بیا ځم دی کلیمي سره د فرهاد زړه بنیاد یې په لړزه کړو

فرهاد- چیرته ځي؟

صبا- نه پوهیږم، شاید د ټنا کور ته لاړه شم، یا هم د خپل پلار کورته لاړه شم...

فرهاد- مگر هلته خو څوک نشته.

صبا- چاته ضرورت نه لرم.

فرهاد- مگر صبا ته نشي کولی په دې شرایط کې تنها اوسی، لږ تر لږه د کاکا کور ته تلو فکر ونکړي..

صبا- یوازې اوسیدل راته بهتره دي.

دهغه د فرهاد تن ته اور واچاوه او ورو ورو د فرهاد له څنګ څخه تېر شو او روان شوه. دا ناممکنه ده چې فرهاد هغه ته اجازه ورکړي چې په یو کور کې تنها او بې سرپناه ژوند وکړي که د دې کار خطر لس وو، خو د فرهاد په نظر تر زرو زیات وو.

صبا....

وروسته د تورتمی او اوږدی شپې دومره وږي شوي وم، چې شاید معده مي خپل ځان خوري، هيڅ په ياد نه لرم چې ما په دې دوه ورځو کي کوم خواړه خوړلي دي، اوس پوهيږم چې څومره خوړولو ته محتاجه يم، پخلنځي ته لارم، مخکې له دې چې څوک راويښ شي خپل خواړه مي وخوړل، پرته له دې چې له چا سره مخامخ شم چې بيرته خپلي کوټي لاره شم، مگر محبوبه ميرمن د تل په څير له ټولو وختي خوبه راويښه شوی، چې پخلنځي ته راغله.

صبا- سلام.

محبوبه- سلام زما نازولي لوري... څنگه يې د مور گرانۍ...

صبا- ښه يم مننه...

محبوبه- د خدای شکر دی.... غواړی چې يو څه درته تيار کړم؟

صبا- نه... خپل قاب ته مې اشاره وکړه چې ومي خوړه ډوډي....

محبوبه- دارو دی شه.. لوري که نور څه غواړي چې درته تيار کړم...

کله کله د کاکا ښځي محبوبه مهرباني ته په حيرت کي وم، يعنی دومره مهربانه کيدل هم ممکنه وی، هغه ښځه چې ما لس مياشتي زغملی (برداشت) کولی نشو، او دی له ما څخه يي زيات عمر ورسره تير کړی، څه کيده چې ما هم لږ زغم (برداشت) درلودی؟

زه نشم کولی په خپله پريکړه باندي کلکه شم، کله مې زړه غوښته چې فرشاد وبخښم، او کله مې وجود اجازه نه راکوله چې وبخښم، زړه مې ويل چې وزغمه او کوم عذاب چې گورم، دغه عذاب لږ کم شي، لا شيبه به نه وه تيره چې خپلي پريکړي به په شاه لارم، چې ما د مجبورييت احساس نه کاوه...

زه د پخلنځي له لارې دهليز ته ننوتم، چې نظر مې په فرشاد ولږېده. او هغه ورځې مې ياد ته راغلل چې د هغه په ليدو مي ناشته کوله او څه خوبونه د هغه سره ليدلي وو، مگر نن چې د رنگين له کوټي رابهر شو، زړه مي غوښته چې همدلته يي له ستوني ونيسم (خفک يي کړم) يعني زه دومره ارزښت هم ورته نه لرم چې فکر وکړې زه په بد حال کې وم، او کوم درد چې زه تيروم، فرشاد يوازې يو ښځه غوښته چې څنگ کې ورسره ويده شي، زړه مې د مينې د ورځو په انتظار پريښي وو، چې په تياره بدله شوه، يعنی زه ورته هيڅ وم هغه ميني دعوه يي دروغجنی وي؟

دا څنگه ممکنه کيدای شي چې مټين په ما وو او ويده شي له بلي ښځي سره؟ آيا رنگين له ما څخه بهتره ده؟ خو ما رنگين هيڅ سمه ليدلي نه وه شايد له ما څخه بهتره او ښه اوسۍ، مگر مينه له بهتر او ښه سره هيڅ اړيکه نه لری. زه څه وکړم؟ زه ولي دلته راغلي وم؟ ولی خپل ځان ته عذاب ورکړم، بايد زه لاره شم، کومي لاري راغلي يم په همغه لاره لاره شم، او دا زما اخروني پريکړه وه چې خپله پريکړه مي وکړه، بيرته لارم خپلي کوټي ته لږ مې ارايش (سنگار) وکړو، چې شايد د ژړا اوښکي مې د د ارايش باندي پټ شي. نيم ساعت وروسته چې شور ماشوم شو له کوټي بهر شوم، اشتها مې نه درلوده، سلام مې وکړو، او د خواړو ميز ته په يو چوکۍ کيناستم

له ما وروسته فرح راغله او هغه وروسته فرشاد راغلو...

محبوبه ترور موږ ټولو ته شيدو چای نه پيالې ډکې کړي، هر څه آرامه نظر څرگنديده،

فرح- موری فرهاد لالا څه شو؟

محبوبه- نه پوهيږم لوري شايد ويده وي.

فرح- لاره شم ويښ يي کړم؟

صبا- کومه غونډه درلوده سهار وختي لاړو...

فرشاد د پوښتني په ډک نظر ماته راوکتل، شايد غوښتل يې چې پوهه شي، هغه کس چې اوس د ده دوښمن دی هغه په اړه زه ولې پوهيږم؟ ما هم ورته بی پروا وکتل، لا شيبه نه وه تيره شوي چې رنگين راغله، چې ټول توان مي له منځه لاړه، ليموی

رنگ جامي اغوستي وی، چې له جلد سره یې ښایسته ښکارېده، خرمایي رنگ ویښتانو پای څخه د اوبو روښانه څاڅکي توپیرل چې خلاص یې پرېښي وو،....یعني دا جامي ورته فرشاد اخیستی وو؟

د ده اندام په اندازه....دا رنگ دی فرشاد خوښېدیه؟ روښانه ارایش یې کړي و.یعنی فرشاد همدی اولي ورځي ورته خپل ذوق ویلي وو چې څه مي خوښېږي او څه مي بدې شي؟ په یاد لرم هغه ورځي چې فرشاد به راته ویل ښایست مي په ساده کي کي دي، ویلي نه مي خوښېږي چې ښځه مي زیات ارایش (سینگار) وکړي. د خوب په څیر چې ما په خپلو غږولو سترگو لیدلو، ټولي خبري مي راتکرار کړي (هغه کوله چې زیات له لسو دقیقو څخه مې په لاس کې نیولي و په خوله مې کړ او. له میز څخه پورته شوم.

رنگین- صبا جان خیر دی مه څه....زه ځم....نه مي غوښته چې خفه دي کړم.

صبا- زړه ته دی مه نیسه، ستا لپاره نه ځم، نه باید هیچاه لپاره مزاحمه شم.

خپل ځان مي قوي ثابت کولو او کامیابه هم پکې شوم. کوټي ته لارم دروازه مې بیا بنده کړه، نه پوهیږم چې ولي سترگي پټي کړم رنگین فرشاد په څنگ کې گورم، یعنی دومره راته سخته وه، هغه ورځ په یاد کي شم چې مور مې ثنا ته ویلي دعا کوه....

چې شریکه کاسه دی وی چې کور شریک ولري خو خاوندی شریک نه.....

اوس په ښه توگه دی دمور په دعا پوهه شوم.. شریکه کاسه کولي شم چې بیله یې کړم.. شریکه کور. لري یو ورځ نه یو ورځ به بیل کور به واخلي، او یا که ته وغواړي نو بیل به کړي کور..

مگر شریکه خاوند سره به څه وکړي؟ نه چیرته هغه تللی شي او نه چیرته ته تللی شي

لومړی نمبر چې ما د خپل د اړیکو لیست په سر کې ترلاسه کړم، فرشاد وو، چې زنگ مې ورته ووهلو.... لا یو ټلی زنگ پوره نه وو ورغلی چې فرشاد ځواب راکړ....

فرهاد- صبا ښه یې؟

صبا- غواړم چې لاره شم....

فرهاد- چیرته ځي.... صبر وکړه چې زه راشم.... صبا.... اوری

صبا- هو اورمه....

فرهاد- خیر دی چې زه نه یم راغلې تر هغهک "۳ح۷" چیرته لاره نشي.

اړیکه مې پری کړه، دا چې پوهیدم هغه زما په اړه اندیښمن و، شاید ښه کار مې ونکړ، چې هغه مې ورخطا کړ، فعلاً اوس هم بیغیر له هغه بل څوک مې ذهن ته راغلو، پنځه دقیقې وروسته زنگ ووهه چې نږدی راروان یم، زنگ ووهلو نه شل دقیقې تیری وی چې فرشاد راغلو، وویل چې کور ته نږدی یم غوښتل یې چې ځان مطمئن کړي چې زه په کور کې یم، مگر په دی فاصله کې مې غوسه کمه شوه، د له امله چې هر دقیقه مې د فرشاد زنگ لیده شاید زما د ذهنی حالت وو، چې دروازه ټک ټک شوه، پوهه شوم چې فرشاد راغلو...

دروازه مې خلاصه کړه، موبایل په لاس له کوټې راوتم..

صبا- ثنا کره ځم...

فرهاد- ښه یې؟

صبا- هو....

له کور څخه بیغیر له سوال او ځواب وټم، او د فرشاد موټر کی کیناستم، فرشاد هم موټر چالان کړو، او یوځای د اوښی کور ته لاړو فرشاد زه د ثنا د دروازې شاته د موټر څخه ښکته کړم چې نه فرشاد خبری کولی او نه ما خو اخر هم له موټر څخه ښکته شوم چې فرشاد اواز وکړو...

فرهاد-څو بجی درپسی بیرته راشم؟

ثنا-شپې ته دلته یم....غواړم چې له الطاف سره خبری وکړم...

فرهاد-صبا....

ثنا-هاا...

فرهاد-وايم چې بيا هم فکر وکړه....بيا هغه وروسته پريکړه وکړه... ژوند تباہ کول له يوې دقيقې څخه زيات نه

دي....خوو... (يو شبیه غلی شو) داسی نه چې يو ورځ پېښمانه شی چې په بیرې دی عمل یا پریکړه کړی ده.

ثنا-زه له خپلی پریکړې پوره مطمئن یم....

فرهاد-سمه ده،که نور څه ته دی اړتیا درلوده،بيا ماته زنگ ووهی...

صبا د خپلی خور په مرسته بلاخره جراثت وکړ چې مور او خپل ورور ته د پېښو په اړه پوره کیسه وکړی. هغه مور چې د

خپلې لور لپاره له لرې اوښکو تویولو پرته بل څه نه شو کولی، الطاف هم صبا ته دلداری ورکوله،هیله وکړه چې له فرشاد

سره یو ځل بیا خبری وکړی چې صبا مخه ونیوله (منعه یی وکړه) خپله اخری پریکړه یی مور او ورور ته یی واوروله.

اصیلا..یوازې ژړل،پوره اطمینان سره به صمد څخه به دا خبری نه پتی وی او اوس اصلي کیسه پیل کیږي، د کورنۍ

تاوتریخوالی.....

سعید د صبا د لیدلو لپاره د ثنا کور ته راغی او ټولو ورته د معمول په څیر ښه راغلاست ووايه. که څه هم سعید هڅه وکړه،

چې صبا کور ته لاړه شي، خو بریالی نه شو او د صبا وروستی خبرې طلاق وې او بس.. او په دې وروستیو کې صبا له خپل

تره وغوښتل، چې له فرشاد د هغې طلاق ورته ولېږي.کله چې سعید کور ته ورسېد، فرشاد ته یې غږ وواهه فرشاد خپل پلار

ته ورغی.

فرشاد- ها پلار جان

سعید- زما کوټې ته راشه ...

دوی دواړه یو بل ته مخامخ ناست و او سعید ورته وویل: اوس چې تا د خپل ژوند ټول اړخونه په خپله پریکړه کړې، نو باید

له پایلو راضي اوسې.

فرشاد- پلار جان...

سعید- یوازې واورئ کله چې زه خبرې کوم ... -

فرشاد- بخښنه غواړم

سعید- تاسو زما لپاره د ټولو خلکو په وړاندې مخ پرېښودو، نور زه نشم کولی خپل ورور ته زنگ ووهم، تاسو هغه څه وکړل

چې تاسو یې غوښتل او په پای کې یې نادیده نیسی .

فرشاد- ما د مور...

سعید- ستاسو مور،جلا حساب لري ... دا د هغې لپاره وخت دی چې هغه حساب ورکړي چې څنګه یې کولی شي په خپله

زړه دومره لویه پریکړې وکړي.

فرشاد- زه بخښنه غواړم پلاره، زه پوهیږم چې ما یوه غلطې کړې او زه باید د هغې لپاره تاوان ورکړم.

سعید- هغه ورځ دې یاد دې چې تا راته محبوبه رامخکې کړل ترڅو صبا درته وغواړم؟

فرشاد- هوو.

سعید- ولې تا هغه ورځ خپل مور ته ونه ویل چې راشی او زما سره خبرې وکړې؟ ولې دی د محبوبې څخه مرسته

وغوښتل؟

فرشاد- ځکه چې مور مې صبا ډېره نه خوښېده.

سعید- کله چې ته پوهیږې چې صبا ستا د مور خوښه نه وه نو ولې دې ورسره واده وکړ؟ ولې یې خوروي، ولې پرته له د ټولو بې خبر ولاړې او یو بله نجلۍ دی راوړه او واده دې ورسره وکړو؟

فرشاد- پلاره ما یوازې د مور خبره ومنل.

سعید- د مور حساب دې پریږده وروسته تا چې اوس خپل په سر پریکړه کړې باید پایله هم وگوري، ته باید صبا ته طلاق ورکړي. ترڅو هغه چې څنگه غواړي ژوند وکړي.

فرشاد- پلار.....

سعید- یا به ته هغې ته خپل په رضا طلاق ورکوي یا به په زوره درنه طلاق واخلي

فرشاد- زه غواړم له صبا سره خبرې وکړم

سعید- زما او د صبا وروستۍ کلمه طلاق ده. نور زما د کوټې څخه ووځه.

کریمه...

سعید خپل د وراره له کوره راوگرځېده او تندي درې من تروش نیولې وو. او په بېړه یې له فرشاد څخه وغوښتل چې ورشي. هغوی څه وویل: نه پوهېږم، خو د فرشاد وروسته زما وار و او اوس باید زه د دې ټولو کارونو حساب ورکړم.. له کومه مې پیل کړې وای؟ زه څه وایم؟ سعید دا ځل په زوره چیغې کړې...

سعید- کریمې..

کریمه- ه..... ها...

همدا چې زه د کوټې دروازې ته ورسیدم د سعید قهرجن غږ پورته شو.

سعید- خپل د زړه ارمان ته ورسېدی؟ خپل د زوی کور دې وران کړ، زړه دې خوشاله شو؟

کریمه- کور مې نه دی وران کړی، ته د هغی کور خراب کوی سعید خپل په دی کار. چې په زور یی طلاق اخلي.

سعید چیغې کړې او ویې ویل: تا بد وکړو ولی دی په پټه واده ورته وکړ؟ تر اوسه د صبا د لاسونو او پښو نکړیزي نه وه پاک شوی او تا ورباندې بڼه راوسته؟ او اوس زما په سترگو کې خاورې اچوي...؟

کریمه- ته هسې خبره غټه وې ما او محبوبې ته وگوره.

سعید- ستا او محبوبه څه؟ زما خوله مه خلاصوه ځکه زه ستا د عمر لحاظ کوم زما په اوږو مه سپرېږه تاسو زما له اجازې پرته یو حشره کور ته راوړئ. هغه وخت کیله له ځان وکړه. زه تا ته اجازه نه درکوم چې په خپل زړه هر کار وکړي.. البته، نور څه کولو ته پاتې هم ندې چی تا کړی نه وسې!

کریمه- خو....

سعید- دا نازدانه زوی دې پوی کړه چې نن شپه ځی او صبا به طلاق ورکوی له هغه پرته نور زه پوهېږم او ته او هغه...
(فرشاد)

کریمه- سعید جان، مه غوسه کیږه، ستا قرباني شم. زه خپل پوهېږم چې صبا غوسه ده خو څو ورځی چی تیر شی عادت کوي.

سعید- کریمه ما خپل خبره وویل زوی دی چمتو کړه چې څو صبا ته طلاق ورکړي، یا هم چمتو یې کړه ترڅو چې مور طلاق دی واخلي..

کریمه- ته څه وایې سعید جان؟

سعید- هغه څه چې ته یې اورئ، تاسو راته نه مخ پریښودو او نه عزت زه مو د ورور مخته په دو روپو کړم.

فرهاد....

ماښام کورته راستون شوم، پښې مې مرسته نه کوله، نه مې غوښتل چې صبا ته ټوله ورځ مزاحمت وکم، خو زړه مې قرار نه درلود هر دقیقه بهانه یې کوله هغه یې غوښتله او. داسې نه چې زه غواړم چې مینه وکړم، زه یوازې د هغه د حالت په اړه اندیښمن وم، ما د پلار زنگ راغی او اوکی مې کړو

سعید- بلی، فرهاد، چیرته یې؟

فرهاد- په دهلیز کی ...

سعید- ښه ده، چې راغلي، دننه راشه، زه غواړم له تا سره خبرې وکړم.

تلیفون مې قط کړې او مستقیم د پلار خونې ته لاړم، ما هیس وخت پلار مې دومره اندیښمن نه وو لیدلی زه هم مخکې ولاړم او سلام مې واچول. پلار علیک وویل او د خبرو اصل مطلب ته لاړو..

سعید- کاکا ښځه دی نن څو څو ځله زنگ وواهه او شاید په دې ورځو کې به بېرته راشي، که څه هم ما صمد ته څه نه دي ویلي، خو دا مسئله نه ده. چی پټ وي، څوک به یې د دې حالت څخه خبر وي.

فرهاد- ښه زه څه کولی شم؟

سعید- زویه، زه یوازې غواړم چې ته ارامه اوسې او داسې څه مه کوه چې موږ شرمنده کړی ... فرشاد ستا ورور دی او بدې یې ستا بدې گڼل کېږي.

فرهاد- ما څه کړی؟

سعید- تا څه ندې کړی زویه، زه غواړم چې ته خبر شې چې صبا ته به له فرشاد څخه طلاق واخلم او لکه څنګه چې ستا خوښه وي صبا خوشی کوم، خو په بدل کې باید چوپ شی او داسې څه مه کوه چې بې عزتي وکړي... دوه وروڼه په بد واوړی.

فرهاد- سهی دی پلاره خو...

سعید- نن شپه به له فرشاد سره ځم چې صبا ته لومړی طلاق ورکړم.

فرهاد- زه هم ځم پلاره...

سعید- خو...

فرهاد- ژمنه کوم چې څه به نه وایم....

سعید- سمد مګر ته باید له مسلې څخه لرې اوسئ، هڅه مه کوه چې د صبا څخه ډیر دفاع وکړئ، زه به د صبا لپاره پخپله پریکړه وکړم.

فرهاد- که صبا راضی وي، زه د ویلو لپاره هیڅ نه لرم، پلاره ... مګر مه پریږدئ چی صبا بی کس شی..

صبا....

له اته بجو تیر ویی چې کاکا سعید له فرهاد او فرشاد سره دلته راغی، مېرمن شهلا او لورګانې یې مېلمه پالنه کوله او زموږ د هوساینې لپاره حسیب له خپلې خور او پلار سره مونږ یوازې پریښودل نیم ساعت کاکامی لګیا و او له یې غوښتل چې زه کور ته لاړه شم او ما هر ځل ورته یوه خبره تکرار کول (طلاق)

سعید- زه پوهیږم ستا خبره نه بدله کېږي مګر بهتره به نه ویې چې خپل کور کې دا مشکل حل کړو؟ راځئ چې هلته لاړ شو او تر هغه پورې پاتې شو چې ستا پلار راځي ... وروسته، که بیا هم ته طلاق وغواړئ، ته کولی شی جدا شي زه به پخپله ستا طلاق واخلم.

ما ثنا ته وکتل، هغې یوه خبره هم ونه کړه، او میرمن شهلا د هغې له چوپتیا څخه ډېره راضي وه، یا یې نه غوښتل چې زموږ د کورنۍ په چارو کې مداخله وکړي. صبا- ښه، که طلاق راکوې نو نن شپه دې یو طلاق راکړې.

فرشاد ...

سترگې مې وتړلې، نن مې خپل د مور خبرې یاد ته راغلل د مور اوبښکې مې چې په ژړا ژړا کې صبا ته د لستونې مار او شیطانه ویل، باور کول یې سخت وو، خو د مېرمن کریمې خبرو او ژړاو تاثیر وکړو او فرشاد خپل د پلار خبره هم یاد ته راغلل چې ویلې وه که تا طلاق ورنکړو نو زه به دې مور ته طلاق ورکړم.. فرشاد فکر کاوه دا ټول مصیبتونه د صبا له لاسه دې نو ځکه په ډېره غوسه یې وویل: زه به تاته طلاق درکوم صبا...ته طلاق یې....

فرشاد دا جمله په ډېره غوسه وویل او له کوتې ووت. فرهاد او سعید صبا څخه وغوښتل چې د پلار تر راتګ پورې له هند څخه د خپل تره کور ته راشي او فرهاد فکر هم له صبا د خیال ارام کیدل، ثنا په دې اړه کوم خاص راضي نه و. مګر صبا د خپل تره خبره له پامه ونه غورځوله ځکه فرشاد د خپل تره له وعدې سره سم صبا ته طلاق ورکړ.

فرهاد....

صبا بیا له موږ سره کورته راوست، خو دا ځل زما زړه قرار نه درلود، زما زړه د پخوا په پرتله کمزوری ښکارېده. کاش چې په ما کې واک وای او زه به هغه یوازې له هرچا څخه لرې ځای ته وړلې شوم کاش چې د خلکو خبرې مهمې نه وې ځنګه چې می زړه غوښتل له صبا څخه می محافظت کول ژوند زما ناوکی دومره خپل شکنجه کی نیولی وه. د وخت په تیریدو سره هم نه خنډل زما پلار د هغه سره موټر شاته ناست وو او هغه ته یې ناز ورکول ما د شا د شیشې له لارې لیدلی شم، د هغه شونډې سپیره ښکاري، ویښتان یې لږ شوي وو، یا شاید هغه نور خدا نه خوښوي.

حوصله د جوړولو د ویښتانو نه درلود او پوستکی یې د غنمو په شان ژیر شو. بېر وریځی چی معلومیدل په میاشتو ندی اصلاح شوي. هغه له غمونو ډک وه هغه په خپلو غمونه کی او زه د هغې په فکرونو کې ډوب کور ته ورسېدو او پلار مې صبا کور ته ورساوه او خپل ځنګ ته کېنوله او چا د خبرو جرعت نه درلود او فرح چای راوړل او موږ ټولو په ګډه هغه د زهر په مثل چای مو وڅښلو چې د رنگین راغله او د کریمې مور تر ځنګ کیناست. کریمې د رنگین پر سر لاس تیر کی او نازي یی ورکو او له هغه شیرینی مننه وکړه چې تیار کړي یې وو.

د صبا سترگې لنډې شوې او د هر څه لپاره یې چی پری راغلی وه قسمت ملامت کړ. پر هر دلیل می صبا ته کتلو هیس فرصت می نه پریخودل چې شاید هغه فکر وکړي چې زه هیڅ نه یم او شاید هغه ماته د مینې په سترگو ونه گوري، خو هغه کله چې زما نوم یادوي او بی صبرانه له ما څخه پوښتنه کوي. هغه ترحم خپل پر ساده زړه حساب کوم او له خپل رحم څخه راضي یم

ما نه لیدلی او نه می کړی ده عاشقی

ستا څخه هر څه زړه راښکونکي دي، جار صنم...

فرشاد د خپلې مور سره د هغې ژمنې په وړاندې ځان مسؤل گڼلی و، چې هغه ژمنه ورسره تړلې وه، هغه ژمنه چې د ژوند بنسټ یې خراب کړ. د صبا مینه یې له لاسه ورکړه ځکه صبا احساس کړه چې فرشاد رنگین یې پر خپل ځای غوره کړی، دواړه پښې یې په یوه موزه کې کېښودلې او د طلاق غوښتنه یې وکړه، صبا چې لس ورځې وړاندې یې د مور کېدو خوبونه لیدل، اوس د خپل نامعلوم راتلونکي په اړه فکر کوي. فرهاد بیا کور ته په راتلو عادت شو او کار ته ځي او بیا کور ته راځي

تر څو صبا څه ته اړتيا ونه لري. صبا دوه اونۍ هره ورځ له خپل مور او پلار سره خبرې کوي او ځان له ژوند څخه راضي نښي او نن يې خپلې اوښکې نه شي پټولی ځکه خبر يې ترلاسه کړ چې درې ورځې وروسته د پلار عمليات کيږي او تر عملياتو وروسته کابل ته به راځي..

فرشاد چې د خپل کوټې ته د ننوتو اجازه نه درلود د کور مېلمستون په کوټه کې د رنگين سره گذاره کول رنگين د خپلې نوې کورنۍ سره د رضایت او نږدېوالي لپاره هرڅه کول. هغه تر نورو ډېر معصوم او تر ټولو ساده و، حتی په همدې مېلمستون کې هم راضي و او يوازې يې غوښتل چې دا کورنۍ دې بېله نه شي. خو په دې سادګۍ سره هم هغې د فرشاد غوښتنه ونه منله ځکه فرشاد ترې وغوښتل چې ماشوم وزېږوي او صبا ته يې ورکړي. بيا هغه کور ته چې فرشاد يې مصارف ورکړي لاره شپې او د دوې ژوند پرېږدې..

صبا...

بايد د ژوند تريخ خوند ومنئ د ژوند هره لحظه به په تريخ خدا تير وله ما نه شواي کولای اجازه ورکړم چې نور څوک فکر وکړي چې زه بيچاره يم، د شپې تر سهاره به مې ژړل، خو بله ورځ مې له کوټې څخه په ښکلي آرايش کې بهر ته تلم چې هيڅوک ونه وايي چې د بڼه له غم يې په تدريجي ډول له منځه يوتل، زموږ ټول خپلوان او ملګري به د فرشاد په دويم واده خبر شول. او دوی هره ورځ راتلل، يو د مبارکۍ لپاره او بل يې د تسليت لپاره. چې زما زړه آرام ول په دې موده کې فرشاد څو ځلې له ما څخه وغوښتل چې بښنه وکړم او غوسه پرېږدم، خو زړه مې دېره جوړه شوي وه او د هغه تېروتنې نه شم کولی چې تير شم..

کاش چې له ما څخه يې پوښتنه کړې او بيا واده کړی وای، کېدای شي ما به اجازه ورکړې وای چې له پوهېدو پرته لاره شي او بله ښځه پيدا کړي. مېرمن کریمه چې رنگين په هرو دوو ورځو کې ډاکټر ته لېږي، د خپلې ناوې د بڼه خبر د اورېدو په تمه وه. له کومې ورځې چې دې کور ته راغلی يم، غوښتل مې چې يوه ورځ د تره له مېرمنې ځان خلاص کړم او يوه ورځ ارامه ساه واخلم، خو څه وکړم چې داسې دعا قبوله شي؟

ما غوښتل چې هغه زما رد پرېږدي ترڅو د هغه خبرې د طلاق لامل شي. زه د طلاق د پايلو څخه خبر وم، زه پوهيدم چې زما ژوند به د پخوا په څير نه وي. ما بله چاره نه درلوده خو زه څنګه دا زغملی شم چې دوی ټول په نابېره توګه ولوستل او بل سوک يې زما څخه برتری ګنلی وای او له ما څخه به لوړ کيږي. د فرشاد په وينا، زه مغروره وم او دا غرور مې ځمکه ته وهي. هغه منم چې زه مغروره وم خو کاش داسې څوک وي چې زما د غرور قدر وکړي او زما د ښېګڼې د غوښتلو پر ځای زما سره مينه وکړي او زما بد کارونه مخ ته راوړي. که ما کومه ستونزه درلوده، کاش چې د وخت په تيريدو سره به مې منلې وای، نه دا چې دوی به هغه درد درې چنده کړي چې ما باندې بڼه راوړی..

هره ورځ مې حساب کړې وه، تر څو تحمل او صبر مې زيات شي. عادت شوم چې فرشاد د رنگين تر څنګ ووينم او دا راته ومنل شوه. موږ ټولو په يوه ميز ډوډۍ وخورو او يو ځای کېنو، تره مې خپل کار ته لاړ او فرشاد او فرهاد دواړه هم تلل کار ته.

د کاکا مې دواړه ښځې فرح او رنگين په کور کې و. او زه تر ټولو لرې وم. ډيری وخت زه په خپله کوټه کې بندي وم. او نه مې غوښتل چاسره مخامخ شم. نور مې زړه درس ويلو ته هم نکيدا. زړه مې د انسټيټيوټ څخه هم بد شوی بس هر چا بې معنا همدردي کوله او ځينو ملنډې وهلې. پخپله هم پوهيدم چې دوست او دښمن نلرم خو د ټولو لپاره يو مضمون شوې وم. صبا چې يوه کلنه ناوې وه بن يې پرې راوړه. او تر ټولو بد تهمت چې زموږ د خپلوانو لخوا په ما شوی و، پروڼ مې د يو ځای

څخه واورېدل چې دوی زما تر شا ویل چې صبا ناپاکه وه او فرشاد یې له کاره خبر شوی و او دا چې له شره یې خلاص شي دوهمه ښځه یې وکړه. ما وخنډل او خبره مې په خاموشۍ بنده کړه.

دا صبا هغه نه ده چې پخوا وه. که زه د پخوا په څیر وای، چا چې دا خبرې کړې ټوټې ټوټې مې کولو. ولې د چا لپاره به مې خپله پاک لنډې ثابتې کوله؟ د هغه چا لپاره چې صلاح یې ونه گڼله چې له واده یې خبره شم. نو پریږده چې خبرې وکړي او خپل زړونه خوشحاله کړي.

فرهاد...

دل باخته ی.....چشم سیاهش
قدبلندش....اخم جادویش

شده این دل دیوانه ی ما

دې زړه مې بیا د صبا لپاره بهانې کولې، شیو او ورځو مې یو ځل بیا رنگ اخیستی و. احساس مې کاوه دا چې صبا له بند څخه خوشې شي کولی شم هغې سره خوشبخته شم، زه یوازې د هغې لپاره د خپل پلار کور ته په هفتو راتلم او حتی یو شېبه هم خپل اپارتمان د تلو په فکر کې نه یم. او له دې امله چې زه سبا د هرې ورځې په پرتله ښه وینم، زما زړه خوشحاله و. لږ تر لږه سترگې له اوښکو ډکې ندي. هره ورځ فرح ته وایم له ښوونځي څخه راتلې صبا تنها پریږدې.

او له مور څخه مې هم غوښتنه چې د کاکا ښځه مې پریږدي صبا وځوروي. که څه هم پلار د هغه په حساب رسیدلی. او شاید د هغو خبرو پار دی چې د صبا خواته نه ځي. فرشاد هم د خپلې نوې ښځې سره دی شاید د ظاهراً به داسې وي یا یې په ریښتیا د صبا نه لاس اخیستی. نن هم زر کور ته ولاړم څنگه مې چې مور دروازه خلاصه کړه سلام مې وکړو او د صبا د کوټې په لور روان شوم چې وگورم څه حال لري. شاید عادت مې کړی وي چې له راتگ وروسته د صبا عبادت وکړم، او له حال نه یې باخبره شم. کله به یې دروازه خلاصه کړه له نیژدې به مې ولیده او کله د دهلیز په نیمايي کې او لږ لږ به یې کوټې ته تلم. او یا هم کله کله به هغه د انسانیت له مخې یا هم زما د حق ادا کولو له مخې زما کوټې ته راتله. چې نن مې مور مانع شوه. او پرېښودم چې د صبا کوټې ته ولاړ شم.

محبوبه- زویه صبر وکه.....

فرهاد- ولې خیرت دی مورجانې؟

محبوبه- راشه زما کوټې ته فرهاد مې خبرې درسره لرم.

فرهاد- څه شوي دي؟ په صبا؟؟؟

محبوبه- هیسس غږ د ټیټ کړه او راځه.

مور مې زه لاس نیولی د خپلې کوټې په تخت کینولم او بیا یې په خپله دروازه بنده کړه او تر څنگ مې کیناسته

محبوبه- فرهاد مې... ښایسته زوی مې...

فرهاد- بلي مورجانې

محبوبه- ماشاءالله خپله هوښیار یې او په ټوله موضوع پوهیږې اړینه نده څه وویم. خو مور یمه او زړه مې طاقت نکا...

فرهاد- ووايه مورجانې اورم... کوم څه شوي چې زه بې خبره یم او یا هم کومه تیروتنه مې کړې چې ته پرې خفه شوې یې؟

محبوبه- نه خدای دې نکا زویه.... فقط وایم که خفه کیږې نه له صبا نه لرې اوسه... پریږده نجلۍ ارامه ساه واخلي

فرهاد- ولې؟ صبا کوم مشکل لري؟ بد کار مې کړی؟ کومه خبره مې کړې چې صبا ناراحته شوې؟

محبوبه- نه نه هغې څه ندي ويلي د مور گرانه.... خو د کور وضعیت ټولو ته مالوم دی. چاته وخت مه ورکوه چې په تا او صبا پسې خبرې تهمت کړي. د دواړو لپاره بد کیږي. صرف وایم د بې ځایه خبرو لپاره. زمینه مه مساعده کوه زویه..
فرهاد- چا څه ويلي؟ واضح وویه چې پوی شم مورجانې.. که چا څه ويلي هم نه وي نو په زړه کې دې دا خبرې مه پیدا کوه.. صبا مې د کاکا لور ده او که وغواړم چې احوال یې واخلم چاته اړه نلري.

محبوبه- زویه ته خپلې خبرې کوي خو صبا څه؟ د هغې لپاره ولې مشکل جوړونکی شې؟ ځینې په خپلو ناحقه خبرو هغه بیچاره ارامه نه پرېږدي...

فرهاد به غصه شو او وې ویل: چا څه ويلي موري....

محبوبه- هیسس فرهاد جان د مور گرانه کرار.

فرهاد- نه داسې به نه وایې باید زه په خپله د صبا نه واورم...

فرهاد په بیرې د خپل ځای څخه پورته شو د صبا د کوټې په طرف روان شو.... صبا، چې غم یې د څو دقیقو لپاره خپله لاره ورکه کړې وه او خوب ورته راغلی و څو لږ ارامه شي خو هغه ارامښت هم فرهاد ترې غلا کړو.

فرهاد- صبا.... صبا...

صبا- بلي...

صبا په ډیر ډار سره له خوبه پورته شوه او بلي یې وویل.

فرهاد- تا ته چا څه ويلي ها؟

صبا د فرهاد دې اخلاقو ته ډیره حیرانه شوی وایي که د فرهاد پوښتنی ته؟ صبا بغیر د جواب ورکول په فکر کې غرقه شوه او میرمن محبوبه راوړسېده.

محبوبه- وبښه لورې خوب ته یې پرېښودې.. راځه فرهاد مې ولاړ شو بده ده نجلۍ پرېږده چې استراحت وکړي..

فرهاد- ویده د شي زه کار نلرم فقط د هغه نوم د واخلي...

صبا- کوم نفر؟

فرهاد- څه پوی شم چا درته څه ويلي؟

صبا- څه یې ويلي؟

فرهاد- توبه خدایه په خبره نه پوهیږې؟ وایم چا درته څه ويلي؟ چا بده خبره درته کړې؟ ولې د ورځې پدې وخت کې ویده یې؟ څه مشکل لري؟

محبوبه- فرهاد مې ورو هیله کوم..

صبا- محبوبې خاله کوم څه شوې؟

محبوبه- هیڅ لورې وبخښه، فرهاد لپاره مې د نن ورځې کیسې کولې چې د خولې څخه می نن د مسعودی خبره و فرهاد ته ووتل...

د صبا سترگې له اوښکو ډکې شوې تازه پوهه شوه د چې فرهاد غصه کیدل د څه لپاره دي. صبا د فرهاد خواته وکتل او بې قراري یې درک نشوای کړې خو غریو پدې وا چې دا تمه یې د فرشاد نه درلوده نه د فرهاد. غوښتل یې خاوند یې له پاک لمنۍ دفاع وکړي. خو برعکس فرهاد وا چې د هغې لپاره غصه شوی وا او د هغې درد یې خپل گڼلو. صبا په زړه کې ویل، وکوره، فرهاد زما لپاره د رحم له مخې جگړه کوي، په داسې حال کې چې فرشاد خپله مینه پرېښوده. لدې څخه بدتر هم څه کیدل؟

فرهاد: مسعوده....؟ هغه نو څوک ده؟

صبر... صبر.... د محسن میرمن یادوئ؟ هغې دومره جرئت وکا چې دومره غټې غټې خبرې کوي. پوهېږم چې څه وکم ورسره...

محبوبه- فرهاده خبره مه غټوه... د مور گرانه د خلکو خوله بندیدونکې نده. خبره لدې بدتره کیږي.

خو چیرته وه د اوریدلو غوږونه؟ فرهاد خپل سر ټیټ کا او پداسې حال کې چې ځان سره لگیاو وو او بد رد ویل د دهلیز خواته ولاړ او صبا ورپسې شوه.

صبا- فرهاد هیله کوم ودرېږه...

د معشوقې غږ وا چې په بند کې یې بندي کا او قدمونه یې کم کړل. فرهاد په ځای ودریدا او د صبا خواته تاو شو.

فرهاد- کوم څه غواړې؟

صبا- چیرته ځې؟ غواړې د هغه خلکو د دروازې شا ته لاړ شې؟

فرهاد- هو.

صبا- بڼا نو څه لاسته راوړې؟ پرته لدې چې د خلکو خبرې زیاتې شي؟

فرهاد- ضرورت شي د ټول کابل د دروازو شا ته ځم او د ټولو خوله بنده وم ترڅو بیا چا پسې بیځایه خبرې ونکړي.

صبا- مننه کوم فرهاد چې زما په فکر کې یې، خو ضرورت نشته د خلکو د لارې سر ونیسې هر څوک خپلې خبرې کوي او

ځي. ضرور نه وینم چې د ټولو خلاصې خولې وټېرم.

فرهاد- صبا...

صبا- تلل دې زما مشکل پیروي. ما پسې یې خبرې کړې. خدای مکره ستا نوم هم...

فرهاد په زړه کې وویل: نوم مې څه چې ځان مې هم درنه قربانوم، کافي تا خوشاله ووینم. خو ویې ویل: خولې یې ماتوم

چې نوم دې په بد یاد کړي.

صبا- اړینه نه وینم. پریږده هر څه چې دي وي دې. د هفتې په اخر کې الطاف راځې او لدې ځایه ځم...

فرهاد- چیرته؟

صبا- مور دوی مې باید دلته راغلي وای خو الطاف د راتلو اجازه ونکړه. هغه راځې او ماسره ځي د مور دوی ته مې ځو. نو

ځکه اړینه نده ځان دې د خلکو خولې ته واچوې هیله کوم.. که ډیره پاتې شم تنها همدا هفته به وم او بیا مې طلاق اخلم او

هند ته ځم.

عشق ای آتش زن دنیا و دین

ما دگر هستیم خاکستر نشین...

د فرهاد زړه د صبا په خبرو ولړزید. څنگه کولی شي په دومره ساده ګۍ سره د تلو خبرې وکړي؟ دا ځل که د فرهاد زړه مات

شي نوره لار نلري چې تر ابده ژوندی پاتې شي. فقط د صبا لپاره، د زړه ټوټې یې سره یو ځای کړې او یو ځل بیا یې د ژوند

کولو کوشش وکا.

وای صبا څومره خودخواه یې...

وای پر تا ای د مینې کافرې،

وای پر تا ای ظالمه یار،

څنگه د وکولی شو چې د فرهاد هستي د بربادۍ په لور ورکړې، حق نلري د هغه د زړه درزا واخلي.. حق نلري فرهاد د

نسیتۍ خواته کش کړې...

شاید ما تیروتنه کوله، صبا هر ډول حق یې درلود. هر ډول... حتی د زنده ګۍ د سوزولو...

کيسه شوه وړانه يارمې وبایللو
وژنم دې ځانه يار مې وبایللو

ته مې پوره نکړې بخښنه غواړم
د زړه آرمانه يار مې وبایللو

راته د صبر تعویزونو وکړه
وه ملا جانه يار مې وبایللو

قسمته ټولې لوبې تا راوکړې
ته شوې ناځوانه يار مې وبایللو

فرهاد نورې خبرې ونکړې او د هغې لارې نه چې شايد په ياد يې هم نه وه څنگه راغلی و د موټر خواته يې ولاړ. په خپله
تنهایۍ کې يو ځل بيا غرق شو او سره لدې چې تمه يې نه درلوده صبا ورسره مينه ولري. فقط يې غوښتل د صبا تر څنگ
پاتې شي او له هغې څخه ملاتړ وکړي.

- څومره ساده دې د تلو فکر وکا نجلۍ...

- ينعې هيڅ شی ستا لاره نشي نيولی؟

خپل حماقت مې وا څنگه مې دا فکر وکا چې وروسته له جدايي دلته پاتې شي، هغه خپل ځانگړې ژوند لري او که اوس
ولاړه شي بيا هيڅکله نه راکړي...
صبا... ای کاش کولی مې شو چې په نه تلو دې مجبوره کړم..

فرشاد...

مور مې يو وار بيا يو آفت زما او د رنگين په ځان را اچولی هره ورځ په يوه نوې بهانه موږ ډاکټر ته بيایي واقعاً چې نور
ستړې شوی يم ډاکتر ته د تگ څخه، د خوب ليدو څخه، له لاسه ورکولو څخه، له خدايه مې غوښتل چې کاش زر د اولاد
څښتن شم او هغه مې مور ته ورکړم او د صبا سره يو لړې ځای ته ولاړ شم. او يا هم رنگين وليږم چې ولاړه شي گني بغير
لدې مجبور يم چې د صبا نه جدا شم. هغه صبا چې اوس مې ارزښت ورته هيڅ دی. څو هفتې کيږي چې آن مې مخ ته نه
گوري. په يو کور کې د پردو په شان ژوند کو. حتی زما کالي چې زموږ د دواړو په کوټه کې و د کوټې نه ايستلي او د مور په
لاس مې ورکړي...

ای کاش يوه معجزه شوې وای او صبا مې تر څنگ پاتې کيدو ته راضي شوې وې. کاش ما هم کولی شو د پلار په څير مې
دوې ښځې يوځای وساتم. نه دا چې د پلار کيدو او د مينې تر منځ يو انتخاب کړم. خو نشوه او نه کيږي. زما صبا دومره
خودخواه ده چې د مور اوښکې او زما زاری يې ناليدلې ونيولې. هر وار مې چې غوښتي د صبا خواته ورشم هغې پرېښی
يم.

حتی نن مې چې د پاتې کيدو لپاره زاری وکړې.. هغه له زينو څخه پورته تله، د فرح له خبرو هغې خپل شيان ټولول خو د
ثنا خور کور ته يې ولاړه شي او له هغه ځايه هند ته....

فرشاد- سلام..... امممم د سلام ځواب کول....

صبا- اړينه نده چی راته سلام راکړې....

فرشاد- صبا هیله کوم د ماشومانو په رکم ضد کول پریږده.. غصه دې کمه کړه چې خبرې وکړو...
صبا- زه کومه خبر نلرم چې....

فرشاد- زما گلابو مې هلیه کوم...

صبا....

کاش چې زه مړه وایې او دا ورځ می نه وای لیدلې، فرشاد زه په ناچاري که گلابو مې نه وایې ویلی هر ځل چې ماته د گلابو مې غږ کول زما په سترگو کې روښاني رانېکاره شوه چې زما د وجود رگ کی جریان درلود. د هغه د گلابو مې په ویلو زما په شونډو تل موسکا خوره کیدل زه د ځان مینه کولم زه دا منم چې زه دومره روږدی وم ستا د هغه گلابو مې ویلي لپاره زره می غوښتل هر ځلی قربان شم خو دا زموږ د دواړو تالو ترخې وه چې چوپټیا یې نوره هم زیاته کړه. د هغه د گلابو مې په ویلي د تل پشان نور زما په خوله موسکا را نه وړه بلکې زه یې نوره هم ماته کړم.

زما زړه د هغه لپاره وهل شوی و، یا ما احساس کاوه چې دا یوازې د هغه لپاره دي هغه زه په ناز او په زړه نیولی وم او ماته هم بل لاره بیله فرار نه وو پاتې هغه له ما څخه د پاتې کیدو غوښتنه وکړه، مگر هغه نه پوهیده چې زه له دې یوازې دا غواړم واورم چې هغه له رنگین سره جلا کولو ته چمتو دی. ما غوښتل له هغه سره واوسم، خو نه غواړم چې خپل خاوند بل چا سره شریک شم، هغه زما زړه له تیګی بولی، او زه هم نه شم ویلای، چې څو شپې مې ژړلي، ځکه چې هغه په کوټه کې نه و. او. بله بڼه سره وو د غرور بحث جلا دی او د دې ژوند بحث جلا دی.

ما تمه درلوده چې د پښیمانی کلمه واورم. کاش چې فرشاد یو ځل ویلي وای چې رنگین ته به طلاق ورکړم او په واده به پښیمانه شم.

صبا- هر څه بل ډول وو که

فرشاد- دا ټول شيان به توپیر ولري که ته وغواړې؟ صبا، که زما مور اجازه نه راکوي چې رنگین له دې ځایه وباسم، نو زه او ته له دې ځایه لرې ژوند کولای شو، تر څو چې رنگین زما له مور څخه ژوند وکړي، موږ به خوشحاله یو. پوهیږئ چې تاسو د طلاق مسله کی زه مجبوره کړم او اوس موږ وخت لرو. هیله کوم صبا، زه له تا پرته نشم کولی..

صبا- نو رنگین څه کېږي؟؟؟

فرشاد- ما ورته وویل چې زما مور سره وي.

صبا- دا پدی معنا چې طلاق به ورنکړې او جلا به نشې ورنه؟

فرشاد- که ته وغواړې، هغه به زه خپل د مور کوټې ته....

صبا- هو ... زه غواړم چې ته هغه پریږده زه او ته لري ځای ته ولاړ شو فرشاد چیرې چې یوازې ته او زه یو، چیرې چې زموږ په کار کې هیڅ مداخله نه کېږي او زه ډاډه وم چې خدای به ما بې اولاده نه پریږدي.

هغه خبرې چې یوازې زما زړه وویل او زما ذهن ژبه ته اجازه وړنکی ...

فرشاد- صبا هیله کوم ...

صبا- ما مخکې هم خپلې خبرې ویلي دي، فرشاد... یا هغه یا زه....

فرشاد- ته ولې نه پوهېږې هغه باید مور وي...

صبا- هغه باید ستا د ماشومانو مور وي.؟؟؟

فرشاد- صبا، هیله کوم وگوره...

صبا- زه باید ولاړشم...

فرشاد- اففففف صبا، کاش چې ستا د غرور په اندازه دومره عقل دی هم درلود...

څه کیدل که هغه پوه شي چې هغه او د هغه د مور زما عقل د کار واچول ... زه انتظار وم چې حسیب راشي چې ما خپل کور ته بوځي او شاید الطاف هم بل سبا راشي. وروسته له هغه چې هغه راغی، موږ هند ته روان وو او شاید ثنا هم وروسته له موږ راشي. زړه مې غوښتل د فرشاد خبره ومنم او څنگ ته شم. څو ورځې وروسته رنگین خپل ځای ته ولاړ شي او زه به پاتې شم او دا ابدی کور...

زړه نا زړه توپمی خلاصیدون ندرلوده هره لاره می امتحان کوله آخر هم نتیجه ته رسیدم کاشکی دومه لاره می هم امتحان کړي وي شاید بهتره نتیجه ولري...

نن می غوښتل دي زړه نا زړه توپ څخه ووځم خور ته می زنگ ووهه حسیب لالا راپسی راولیږي زړه نا زړه توپمی نور زغملی نشوو حسیب راغی یو بیک شیان می راټول کړل ټول دي واده خاطرات می وه ځان می وړل حسیب هغه بیک واخسته موتر یی وروړ. د کور هیڅوک غړي دپته حاضر نه ول ماسره خدای پامانی وکړي یا هم غوښتل ماسره الوداع وکړي..

کراری کراری زینوه څخه راښکته شوم

ژوندون دی څومره په شوق په دي زینو پورته ختمل ترڅو خپلي کوټی ته ورسیدم خوشحاله به وم فرشاد ترڅنگ وخت تیر کړم خو قسمت همدا وه ځان سره می وویلی کاشکی فرشاد دواړه ته جفا نکوله

فرح آخر دهلیز کي غلی ولاړه وه نور شاید کورکي نه ول یا غوښتل مه وپیښی حسیب دوم ځل لپاره راغی وویل نور څه هم شته ماورته وویل

صبا_ ناا

حسیب _ سمدې زه موتر ته ځم ته هم راشه

فرح_ صبا خوری رښتیا ځی

صبا_ هو گراني ځان باندی پام کاوه

فرح _ ته هم په ځان پام کاوه خور جانی

صبا _ محبوبه خاله نشته؟

فرح _ سمن سره بازار ته تللی.

کریمه مور هم رنگین سره داکتر ته تللی.

صبا _ مهمه نده ټول ته سلام کاوه.

فرح _ پلار راتگ پوري کاشکی پتمه شي داسي خفه کیږي ته یو دم ځی

صبا _ کاکاجانه می گورم... شاید مخکي تگ څخه خدای پامانی لپاره راځم....

فرح- زر ځله راشه صبا جاني خپل کور د دې.

صبا- خپل کور مې وو خو اوس نه.

فرح- که نور نه یې د مور تر راتلو مې صبر وکړه.

صبا- ناوخته کیږې.

بغیر د ښه راغلاست څخه راغلې وم او بغیر له کوم خدای پامانې لارم. نه د راتلو لپاره مې چا گلان وښندل او نه هم پر تلو مې چا اوښکې توې کړې. دا هم وه زما د واده کیسه زړه مې ډک له هغه دردونو څخه وو چې دې څو میاشتې کې مې تېر

کړې وه. د حسیب تر کوره مې وژړل او خپل د غم نښانې مې ټول لارو باندې پریځود. نغوړم دا درد لیاډه وباسم غواړم دا درد مې تل زړه کې اوسیدې ترڅو نور هیڅکله د بیا راتگ خبره ونکړم.

ثنا...

زړه مې د ډوډۍ په ډوډۍ بدیدې، دا څو وخته کېږي چې د پخلې حوصله نلرم. نن هم ځکه چې صبا راځي نو ځکه مې یوڅه ساده آشپزی وکړل. میرمن شهلا زما لور غېږه کې نیولې او کراره وې. او هر دوه دقیقې وروسته هم راتلل او ماته یې ویل: ته راځه پرېږده انجونۍ پخلې وکړې په تا بد لږېږي. زیاتر پخلې د حسیب خویندو وکړو، ترڅو زه ستړې نشم. د خداي شکر مې باسه چې داسې یو ښه کورنې را نصیب کړې وه. ځینې کسان وایي د بسکانه خلکو پېژندل ستونزه من ده خو زه وایم د خپلو پېژندل ستونزه من کار دې. سم لکه زما او د صبا ژوند...

حسیب او صبا کور ته راغلل او صبا کوټې ته لاړه او خپل د خورزې سره یې لوبې کول شروع کړل. میرمن شهلا هم د صبا څخه غوښتل چې راحت اوسیدې او که غواړې خپل کالې دې د کور کالو سره بدل کړې. صبا مننه وکړل او خپل د خورزې سره په لوبو کولو مصروفه شول. شهلا- ثنا لوری راشه دومره ځان مه ستړي کوه (بیا یې د صبا خوا ته وکتل او ویي ویل: دا څو ورځې کیږي ورته وایم چې دومره کار مه کوه خو بیخي زما خبره نه مني او ځان ستړې کوی. صبا- خاله جانې د ثنا کار کول خوښېږي. شهلا کار دې وکړې خو اوس نه چې مریضه ده او دوه دقیقې کار کوی لس دقیقې یې هوښه پرته وې، ورت ښه ندې ماشوم ته یې او هم دیته.

صبا- ولې؟ په ثنا څه شوی؟

ثنا- وا پر ما به څه شوې وې؟ رک روغه یم راځې ډوډۍ تیار ده.

شهلا- راځه لوری د دوه وو بجو څخه هم تېر دی ضرور به وږي شوې اوسیدې.

ثنا خپل د خور د خوشحاله کولو لپاره څو رنگا رنگ ډوډۍ تیاره کړې وه چې شاید د هغه په لیدو صبا خوشحاله شي، خو د هغه دومره خوراکونو په لیدو صبا خپل د پایوزی ورځ وریاد کړه او غم یې بیا زړه ونيو. د هغې په یاد راغلل چې فرشاد څنگه ډوډۍ خوړل او د هغه خوراکونو تعریف یې کاوه.

او د هر خوراک د کولو وروسته یې ویل: ثنا جانې زما گلابو ته هم دا آشپزی زده کړه. صبا د زړه په زور یو دوه گولې وخورل او د اوبو راوړلو په بهانه آشپزخانه خواته راونه شوه د هغې په خفگان حسیب پوی شو او ثنا یې وربسی واستول.

ثنا- ښه یې خور جانې؟

صبا- هو ښه یم یواځې غوښتل مط اوبه وځکم.

ثنا- نور اوبه هم درکړم؟

صبا- نه مننه ومې ځکل.

ثنا- که غواړي زموږ کوټې ته لاړه شه اوارام وکړه.

صبا- نه ښه یم خورجانې.

ثنا- هر رقم چې زړه دې غواړي.

صبا خپل د خور او د هغه د کورنې سره یو دوه ساعت کېناستل او مجلس یې وکړو. د هر خوا څخه یې موضوع راکش کړل ترڅو د صبا فکر بدل شي. حسیب ثنا ته وویل چې صبا ته خبر ورکړې چې ماشوم لرې هغه وویل بده خبره ده چې صبا د

بل چا له خولې خبره شې، خو ثنا نه منل او ویل یې نغوړې چې صبا د کم والې احساس وکړي. او د رښتیا هم صبا همداسې احساس کاوه. خو د حسیب ډیر ټینګار مجبوره کړل ترڅو ورته ووايي.

ثنا- صبا جانې غواړې ارام وکړي راځه زما کوټې ته.

صبا- نه ښه یم.

شهلا- که غواړې ارام وکړي لاړه شه لوری شاید زموږ خبرو سترې کړې اوسیدې.

صبا خپل د خور سره د هغې کوټې ته لاړه، او ثنا د هر خبرې څخه مخکې صبا ته وویل چې ماشوم لری. او شاید یو بل لور یا هم زوی نرۍ ته راوړی. صبا مبارکي ورکړل او خپل اوښکې د خدا شاته پټې کړل.

صبا- اُن شاءالله د مور او د پلار د سایې لاندې را لوې شی.

ثنا- آمین.

صبا- خاله کېدل ډیر ښه احساس دې زه زیات خوشحاله یم چې دویم ځل خاله کېږم. خو ای کاش ته هم خاله شوې وایې ثنا.

ثنا- دې خبرو ته فکر مه کوه صبا جانې او هسې ځان مه خفه کوه. خدای خو قسم ندې اخیستې چې تاته به اولاد ن....

صبا- قسم یې اخیستې اوس یې اخیستې هر څه خلاص شول ..

ثنا- نامیده کیده مه صبا..

صبا- سبا د کاکا سره مې خبرې کوم ترڅو رسمی د طلاق پانې راوړی.

ثنا- صبا... خورې یوځل بیا هم فکر وکړه.. تخو پوهیږې چې فرشاد درسره مینه لری او د مجبوري څخه دی طلاق ته راځې شوی.

صبا- مینه یې راسره کول چې لاړې بله ښځه یې وکړل؟

ثنا- یوازې هغه مه ملامت کوه د کاکا ښځې هم د دې لپاره چې زوې د دې پشان اوه کال د ماشوم څخه محروم پاتې نشې فرشاد مجبور کړې وو. او له بلخوا څخه هېڅ یو بې عیب ندې هر کس یو ستونزه او عیب لری.

صبا- زه نه وایم چې بې عیب دې اوسیدې زه وایم ولې حتا یوځل ما ته ونه ویل؟ ولې یو ځل زما څخه اجازه وانخیستل؟

ثنا- که اجازه یې اخیستې وایې اجازه دې ورکول دویمه ښځه وکړې؟

صبا- شاید...

ثنا- نو داسې فکر وکړه چې له تا څخه یې اجازه اخیستې او واده یې کړې. ولی اوس هم غواړې طلاق واخلي؟ ژوند بغیر له

اولاد څخه نه کیږې صبا جانی په دی خبره ته هم پوهیږې. او فرشاد کولی شی تاسو دواړو مخارج درکړې او تاسو دواړه

وساتی نو څه مشکل لری؟ هغه ستا سره مینه لری خو اولاد هم غواړی. ایا ته راضی یی په دی چی فرشاد ټول عمر بی اولاد پاتی شی؟

ای کاش کولی مې شو خپل خور ته ووايم چې زه بی عیب نه یم خو معیوب هم نه یم. زه هیڅ مشکل نلرم زما مشکل په دوه نقصو دوا حل کیده نه دا چی لارشی بله ښځه وکړې. مهم نده چې دوی په دی خبره پوی شی او کنه خو اوس خور می د فرشاد طرف نیولی وو او ما ته یې ناقص او عیب جن ویل.

ثنا- گوره خور جانی که یوازې د هغه پر بل واده خفه یې نو یو ځل بیا هم فکر وکړه هېڅ شی د طلاق څخه زیات بتر ندی.

که د فرشاد سره خوښه یې د رنگین په کیسه کې مه کیږه. شاید خدای ستاسو درې واړو قسمت یوځای لیکلی وی. او ها ته

څه خبره یې شاید یو ورځ ته هم مرر شی او خدای تا ته هم اولاد درکړی...

او که ماشوم دی هم را نه وړو نو په کفالت (فرزند خواندگی) ماشوم واخله تر څو ته هم بی اولاد پاتی نشی او یا هم زه خپل درته یو ماشوم راوړم او تاته یې درکوم یوازې طلاق مه اخله خوری..

صبا- نشم کولې اوس ناوخته شوی.

ثنا- د هېڅ څه لپاره ناوخته ندې. مور درته څه نه ویل ځکه نه یې غوښتل خفه دی کړې الطاف درته څه نه ویل ځکه خور یې او ورباندې گرانه یې. خپل په سترگو خای درکوی او همداسې ټول درته احترام لری خو زه، مور مې، حتا کاکا خوشحاله کیږی که طلاق وانخلي.

حسیب- ثنا رښتیا وایې صبا جانې یوځل بیا هم د دې موضوع په اړه فکر وکړه، که ته وغواړی طلاق واخلي موږ ټول ستاسره یو، او که وغواړی بیرته خپل ژوند ته لارېشی بیا هم موږ تا درک کو او درسره یو. موږ یوازې په دی خبری وپریږو چی هسی نه سبا ورځ خپل په نیولی پریکړی بښیمانه شی. ژوند اوس تاته سخته او مشکل دی. خو که طلاق واخلي ددی څخه لا سخته کیږی هغه وخت ته یوه طلاق شوی ښځه یی او د پخوا پشان سوک درسره چلند نکوی. اوس لا وخت لری خو د طلاق وروسته یوازې پښیمانتیا درته پاتی کیږی..

صبا- تاسو وایست چې زه بیرته لاره شم فرهاد ته؟

حسیب- نه موږ یوازې ستا څخه غواړو چې یوځل بیا ددی موضوع په اړه سم فکر وکړه نن ماښام هم وخت لری د هغه وروسته چې طلاق دی واخیست بیا خبره خلاصه کیږی اوس هم که ډاډمن یې بسم الله کړه موږ هم درسره یو.

فرهاد...

څنگه بی خبر تللې؟ شاید ویلی وې او زما فکر شوی نه وی. تلل نن او سبا نلری زه څوک اوسپرېم چې راته خپل د تگ او راتگ خبر راکړی؟ په دی خبرو مې خپل زړه ته دلداری ورکول او خپل دا نافرمان زړه می قرار کو.. خو ای کاش یوځل یې ماته خپل د تگ په اړه ویلی وای ای کاش ما ته یې یو ځل خپل د مینې د بیان وخت راکړی وای. کاش هغې یو ځل ما ته وخت راکړی وای ترڅو خپل د دی خوږ زړه حال مې ورته بیان کړی وای..
فرح راته وویل: صبا لاره...

مور او سمن د هغی په تگ خفگان وخودو او ما هېڅ ونه ویل، نه پوهیږم هغی ولی دومره تگ ته تلوار وو؟ د یو بهانی پسی وم ترڅو ورته زنگ ووهم.. خو څه ورته ووايم؟ نور هېڅ دلیل نشته حتا نور د کور ته راوړلو لپاره لا بهانه نلرم. زما د دوزخ اور خلاصیدل نلری اوس یوځل بیا وسوزه او او جوړ کړه... د یار د واده غم تراوسه جوړ شوی نه وو چی اوس یی د هجران غم را ورسیده هغه هم بیخی ددی وطن څخه د تلو غم. که لاره شې او بیا هیڅکله رانشی بیا څه؟ که د طلاق وروسته د بل چا سره واده وکړی بیا څه؟

فرهاد به څه خاوری خپل په سر کړی؟ دا ځل نو زړه مې نه مات کیږی دا ځل مړه کیدو. ځکه چی د صبا سره یی د زنگ لپاره کوم بهانه نه درلود نو حسیب ته یې زنگ وواهه.

حسیب- الو فرهاد جان سلا.

فرهاد- سلام ښه یې حسیب جان؟

حسیب- شکر د خدای فضل ښه یم ته سنگه یې؟

فرهاد- شکر د خدای فضل.

فرهاد مستقیم توکه د حسیب څخه د صبا بوښتنه نشو کولی، نو یو داسی طریقه باندی داسی چی خپل هم نه پوهیدی مطلب یې څه دی ویې ویل: ټول کور کېدی؟

حسیب- هو ټول کور کې یو راشه..

فرهاد- نه مننه... هغه زه راغلم کور ته صبا دلته نه وه.

حسیب- هغه دلته ده.

فرهاد- ښه ده؟

حسیب- نه پوهیږم ما او ثنا زیات ورسره خبری وکړل ترڅو د طلاق اخیستلو څخه یې منع کړو خو اخیری پریکړه د هغې ده.

فرهاد- سل په سلو کې پریکړه د صبا ده. کاش تول په سم وقت کې سمه پریکړه وکړی.

که طلاق وانخلي او پاتې شې هېڅ درد د فرهاد د دردونو څخه نه کمېده، خو که طلاق یې اخیستې وای او تللې وایې د فرهاد دردونه زیات کېدل. فرهاد موبایل بند کړو او خپل په سوچونو کې غرق شو، که صبا سره خبرې وکړې آیا هغه به یې درک کړې؟ که ورته ووايې مینه درسره لرم بیا څه؟ ایا د فرهاد مینه به ومنې؟ هسې نه ددې خبرو له آوریډو وروسته هغه نور هم د فرهاد څخه لرې شی. فرهاد بغیر لدې چې د چا نظر ورباندې ولږېږي خپل کوټې ته یې پناه ویوړل.

صبا....

د خور او د اوڅښې سره د خبرو کولو وروسته نیت او اراده مې کمزوی شوه، خپل د ځان سره مې د راتلونکې په اړه فکر وکړو دا چې په دی یو میاشت کې څو ځله خپل د خسر له کور څخه خپل د خور کور ته راغلم دا چې څو ځله مې د فرشاد سره خبری وکړل او د بیلټون او طلاق درخواست مې ورڅخه وکړو. اخیری پریکړه مې وکړل یو ځل بیا به د فرشاد سره خبری کوم او کوښښ به کوم چې خپل مات شوی واده له سر جوړ کړم، که د رښتیا یې هم د ماشوم لپاره واده کړې وی نو یو بل شانس مې هم درلود، کولې مو شو یو څو ټکړه او با تجربه ډاکترانو ته لارښو شاید زما مشکل حل کړې او وکولای شم مور شم..هغه وخت نور رنگین ته اړتیا نشته ...

د شپې په اته بجو مې د حسیب څخه وغوښتل چې ما دې یو ځل د کاکا کور ته ویسې. خو چا ته دې ونه وایې چې زه تللې یم. ځکه که زما پریکړه سم ونه ختل نه مې غوښتل د خور عزت مې د هغه د کورنی مخکې خراب شې. هسی نه یوه ورځ زما دا تگ او راتگ زما د خور لپاره پیغور جوړ شې. حسیب د یو څه ضروری خرید په بلنه زه له کور څخه را وباسلم. البته میړمن شهلا زیات وویل چې پریږده سبا دی زه خپل وږم او بیا خپل ضروری شيان واخله خو حسیب و نه منل. د لاری په موده کی حسیب ورور زما څخه وغوښتل ترڅو فرشاد ته زنگ ووهم. خو ما غوښتل په موبایل ورسره خبری وکړم ما غوښتل مخامخ د هغه خبری واورم او خپل ستونزه حل کړم.

فرشاد....

د ډوډی خوړلو لپاره د میز شاوخوا ناست وو ټولو یو شانتي د صبا له تلو یاد کاوه، پلار مې د ټولو څخه زیات خو زما څخه کم د هغې په تلو خفه وو د هر گوله ډوډی سره یې هغه یادول، مور مې چې زما حالت ته بام شو نو د رنگین څخه یې وغوښتل ترڅو ما ته گرم ډوډی له آشپزخانی څخه راوړي هغې هم ومنل او پاسیدل د هغې په تلو مور مې ټولو ته مخ کړو او ویې ویل: اوس صبا لاره چې لاره.. د تلو اوبو پسی د بیل راخیستل بی فایده کار دی. اوس تاسو ولې په دی خبرو د بیچاره رنگین زړه مات کوی؟

سعید- خبره د زړه ماتولو نده کریمې.. رنگین دا ژوند لیدلی او بیا یې خوښ کړې. او که دومره ژر یې زړه مات کېږي نو دی خبری ته دی فکر وکړې چی هغی د ی بل مسلمان لور کور ور خراب کړو باید لدی کار څخه یی زړه مات شی نه زموږ پر خبرو..

کریمه- بده ده سعید جان کرار خبری وکړه اوری... او هو نن ورځ بیا زه ستاسو لپاره ښه خبر لرم نو پریږده چې په خوشحالی کی ږوی وخور.

د مور د ښه خبر په درلودو مې حیرت وکړو خو د پوښتنې کولو حوصله مې نه درلود، هیچا پوښتنه ونکړل چې څه ښه خبر دی؟ رنگین د آشپزخانه څخه راغله ما ته یې گرمی وریځې راوړې او زما په قاب کی واچول د هغې د لاس اشپزی ښه وه د صبا څخه زیات ښه وه خو کله چې مور مې هغې ته وویل چې زما څنگ کې کینه نو زړه مې وویل کاش ددی لځای صبا وای .. ځکه یوځل هم مور مې د صبا څخه ونغوښتل چې زما څنگ کې کینی. برعکس هر کله چې صبا یې زما څنگ کې لیدلې وای نو یوه خبره یې کول او ږوی پر هغې زهر کول...

د وریجی کوله مې په ستونې کې بند شول، ځکه صبا مې یاد ته راغلل او فکرونو کې ډوب شوم. زه دلته کرار خیال باندی ږوی خورم پداسی حال کې چې مور مې زما تازه واده شوی ښځه زما څنگ کی کینوی چې زما اشتها ږوی ته راشی خو صبا څه؟ ایا هغې به ږوی خوړلی وی؟ یا به وې ویده شوی وی؟ د کور دروازه و ټکیدل سهراب په منډه د دروازی خوا ته لاړو.

محبوبه- زوی اول پوښتنه وکړه چې سوک دی؟ بیا دروازه خلاصه کړه.
سعید- ضرور فرهاد دی بل سوک په دی وخت زموږ د کور دروازه ټکوی؟
کریمه- زه ښه شو چی فرهاد هم راغلو اوس کوم ښه خبر چې لرم ټولو ته یې وایم.

سعید- د څه ښه خبر ووايه چې موږ هم پوې سو. نن ماښام بیحد خوشحاله معلومیږی.
کریمه- درباندي شیرني واوښته سعید جان لڅیره نیکه کیږی او زه هم انا کیږم او فرشاد زوی مې لڅیره پل...

اوبښکې وې چې د صبا له سترگو توې شول، ځکه بیحد تود هرکلی ورڅخه وشو، دا ځل کریمی په نا پامی کې په صبا باندی اور ولگوی. یا هم ځکه چې تل د هغی د پعدابه ولو حال کی وه نن یې شپږم حس لکه شیطان پشان په نافهمی کی بیا د صبا زړه ته اور واچوی. د دی لیدل چې سومره ژر رنگین د هغې ځای گک کړو نور یې اوبښکی زیاتې شول هغه د فرشاد څنگ کې ناسته وه او فرشاد ددی خبر څخه چی پلار کیږی خندل. صبا خپل په زړه کې وویل: هغه مشوم چې تراوسه شاید دوه میاشتو هم ونه اوسېر راتگ یې دومره خوشحالی لری ای ناخوانه دنیا.. هغه ښځه چې تر پرون یې د خوشی کولو خبری کول اوس یې خپل څنگ ته کینولې...

د لومړې ځل لپاره صبا خپل اوبښکې پټې نکړل شاید په دی کار یې د رنگین څخه خپل غچ اخیسته، لکه څنگه چې هغې خپل په راتگ د صبا خوشحالی اخیستلی وه. دا خل صبا دا کار وکړو خپل په راتگ او اوبښکې د هغې خوشحالی ور خراب کړل.

فرشاد چی صبا ولیده نو په منډه د هغی خوا ته ورغې، حسیب به لوړ غږ سلام وکړو او د هغوی کورنې مجلس یې گډوډ کړو، محبوبه صبا ته رانږدی شو او د هغې مخ یې ښکل کړو او ورڅخه یط وغوښتل ترڅو د هغې سره یوځای ږوی وخور، خو د صبا خبری ټول ژړا ته نږدی کړل حتا رنگین..

صبا خپل لاس به ستونې کیخود او ویې ویل: تر ستونې مړه یم د غمونو څخه د کاکا ښځې مننه...
محبوبه- داسې مه وایه لوری... د خدای قهر کیږی..

صبا- د بل کوم عذاب څخه یې وگاړه سم د کاکا ښځې؟ د دی څخه بتر هم شته؟

د صبا په راتگ د فرشاد زړه کې بیحد خوشحالی وه، هغه صبا ته نږدی شو او ښه راغلاست یط ورته ووايه.
سعید- پخیر راغلی د کاکا خوږی راشه چې ځای دی بیحد خالي وو زموږ مجلس کی.

صبا- خو زه فکر کوم نن مو مجلس بیحد ډک او خوشحال وو د هغه ماشوم لپاره چې د څو هفتو به لا نه وی.

فرهاد...

یو آشنا غږ د لری څخه اورم لکه چې صبا دلته وی؟ دا چې د هغی غږ مې دی وخت دلته واوریده اول مې سک وکړو چې شاید ما کوم توهم وهلې وی خو.. له کوټې ووتلم او غږ نور هم واضح شو خپل قدمونو ته مې سرعت ورکړو او ځان مې سالون ته ورسه وه صبا د دروازی خوله کې ولاړه وه او په ژړا یې خبری کول، زړه مې غوښت هملته یې غیر کې ونیسم او ورته ووايم چې سومره ستا د راتلو په تمه وم، یو لحظه مې داسی احساس وکړو چې د هغې زړا د پښیمانتیا ژړا ده او دا چې فرشاد دهغی څنگ ته ولاړ وو او دی په ژړا خبری کول، فکر مې وکړو چې دا راز او نیاز کوی د فرشاد سره او راغلې چې آشتی وکړی..

خو کله چې د هغوی په خبرو کې مې د ماشوم لفظ واوریده، تازه مې د صبا درد درک کړو هغه د کوم ماشوم څخه خبری کول؟ ایا صبا ماشوم لری؟ نه امکان نلری که صبا ماشوم راوړلی شو نو اوس به کور کی داسی ماتم نه وای. نو ماشوم؟ رنگین؟

د رنگین لپاره می هم تاسف وخورو، کوم شپه چې دی باید خپل د راروان ماشوم لپاره جشن نیولی وایی ورته ماتم سرا ونيول شوه..

صبا ټولو پیژندل یو چالاکه حاضر جواب جنی. خو اوس چې ماته شوی وه او خبری نکول نو ټول پوهیدل چې صبا ۱۸۰ درجی بدلون کړی، خو نن ماښام بیرنږته همغه صبا شوی وه خو یواځې په دی بدلون چی خبرو کې درد وو او غم.. فرهاد بغیر لدی چې د نور شتون ته کوم اهمیت ورکړی د صبا خواته ورغی او ویې ویل: مه ژاړه صبا اوښکې مه تویه وه...

صبا نا خبره د فرهاد له زړه څخه د هغه په خبره زړا یې نور هم زیات شول او غریو ونيول، د هغې د اوښکې هر څاڅکې د فرهاد زړه ټوټه، ټوټه کو. فرهاد په غوسه یوځل بیا وویل چې مه ژاړه صبا خو د صبا ژړا نه بندیدل، د هغې زړا فرهاد نور هم غوسه کړو اخیر ولی غوسه نشې، فرهاد نن توله ورځ د صبا به تلو ژړلی وه او اوس چې هغه راغلې وه د فرشاد د ماشوم لپاره یې ژړل؟ فرهاد خپل لاس موت کړو او د دروازی په ښیښی کلک ووهو او چغې کړل: درته وایم مه ژاړه.. صبا مه ژاړه....

د ښیښی د مات کیدلو غږ صبا و گار کړل او ژړای بند شول، محبوبی د زړه له تل اخ وویل او خپل د زوی خوا ته یط منډه کړل صبا چې د فرهاد په حو قدمی کی ولاړه وه په تلوار فرهاد ته نږدی شول او د هغه خوږ لاس یې خپل لاس کې ونيو.. فرهاد- مه کوه صبا مه ژاړه...

صبا په حیرت فرهاد ته کتل ولې باید فرهاد ددی د اوښکو لپاره خپل لاس پری کړی؟ ولط ددی اوښکو د فرشاد لځایه د فرهاد زړه لږزه ولې وو؟ سعید فرهاد خوا ته مږدی شو او به دی کار یې ورته بد رد وویل، فرح سهراب چې ډاریدلی وو کوټې ته بوتو، او رنگین په تلوار پانسمان شیان راوړل،.. سعید- باید ډاکتر ته لاړشو هسې نه کوم د ښیښی توته دی لاس کې پاتی وی. فرهاد- ښه یم کوم څه ندی راباندې شوی یواځې می غوښتل د صبا زړا بنده شی..

صبا تراوسه د شوی کار په حیرت کې وه، حسیب په حیرت د فرهاد لاس ونيو او ورته ویې ویل: که ډاکتر ته نه ځې راشه لاس خو دی د اوبو لاندی ونیسه ترڅو وین راتلل یې بند شی..

فرهاد- ضرورت نشته زه ښه یم.

فرشاد لږ نږدی راغی او ویې ویل: څه شوی فرهاد؟

او يا كه هغه غوښتل بل څه ثابت كړي، زړه يې پر ما سوزېدلی او زما درد يې حس كړی؟ زما سره څه اړيکه لري؟! نه چې زه غلطه پوهه شوې يم او كه نه په رښتيا هم د هغه د خبرو مقصد زه وم؟! نه چې فرهاد نه نشي كيداى چې فرهاد پر ما باندې زړه بايللى وي؟! حتى فكر كول يې ناممكنه دي، شايد پر ما باندې د رحم د وجې يې داسې ځان په ځمكه او اسمان واهه، هغه د هرې خوا نه زما نه پورته دى زه نشم كولاى خپل ځان هغه سره پرتله كړم.

د خور تر كوره مې ځان قانع كړ چې فرهاد يوازې خپل د زړه د تسلي دپاره پر ما رحم كوي، او د ترحم وجه ده چې نه غواړي اوښكې توې كړم، هغه د مينې او محبت دپاره زما نه ډېر په لوړه سويه كې ولاړ دى. دروازه كې ثنا په تمه وه شايد زموږ په تلو يې زړه نارامه و.

ثنا - راغلى؟

د پوښتنې اندېښنې يې په خېره كې صفا ښكارېدې، ځكه دا تمه يې درلود چې د راتگ سره زما د مسكا ډكه خوله وگوري او يا هم هلته پاتې شم او فرهاد سره سوله وكړم.

خو اى كاش ما بدبختې دا چانس درلوداى!

ثنا - صبا خور مې ښه يې؟

صبا - ښه يم گراني

لاس باندې يې حسيب ته اشاره وكړه چې څه وشوه؟

حسيب خپل ورېځي پورته كړې او خپل كوټې ته لاړ.

دنده چې ننوت ميرمن شهلا يې هم راتگ ته په تمه وه

شهلا - پخپل راغلى زويه

حسيب - مننه مورجاني.

شهلا خپل د خوښې څه مو پيدا كړل؟

حسيب - هو ځيني شيان مو پيدا كړل او سبا به يې راوړم اوس سترې يم.

شهلا - سمه ده زويه ناوخته شوى هم دى ورځه ويده شه او ثنا لور هم بايد ويده شي چې سترې شوې .

صبا د خور سره كوټې ته لاړه حسيب هم ورپسې شو.

ثنا- څه شوي ولې لا خپه يې؟

صبا - ما وبايلل خورې يوازې همدې دپاره تللې وم.

ثنا- څه شوي ولې داسې وايې، ترور مې څه وويل درته؟

صبا- نه! خو په تلو مې پوه شوم چې ستونزه واقعاً ما كې ده.

ثنا- خداى دې نكړي صبا..

صبا- رنگين اميدواره ده خورې، يوه مياشت يې د واده نه نده تېره شوې او اوس ماشوم لري.

ثنا- رښتيا!!!!

صبا- خدايا!!!! زما دردونه ولې خلاصى نه لري.

حسيب- صبا كه ته دلته ثنا سره راحتې يې زه ځم د ميلمه خونې ته.

صبا - نه نه حسيب لالا زه ځم مننه

حسيب - كه دلته راحتې يې همدلته اوسه.

صبا - نه هغه بله كوټه ښه ده هلته ځم.

حسيب - بس هر ډول دې زړه وي.

صبا د میلمه کوټې ته لاړه...

ټنا- یو څو شېبې خو به دې پرې اېښې وای چې یو څو خبرې خو یې کړي وای.
حسیب بالښت ته تکیه وکړه او ویې ویل: بس ده نور نن شپه یې ډېر وژړل اوس یې ته هم مه ژړوه پرېږده لږ ارامه شي.

ټنا - نو ته ووايه چې څه شوي؟
حسیب - نیوهېږم ټنا هر څه گډوډ شوي.

ټنا - ولې!

حسیب - زما په نظر صبا غوښتل بیرته فرشاد څنگ ته لاړه شي موټر کې یې هم ځینې خبرې وکړې، مثال که لاړه شي او هلته پاتې شي خو چې کور ته لاړو هر څه برعکس شوه..چې ورسېدو د فرشاد په ماشوم خبر شو.
ټنا - اه زما بدبختې خورې، کاش ما او تلو ته نه وای مجبوره کړې.

حسیب - کاشکې... خو ټنا یوه بله خبره؟
ټنا - څه!

حسیب - فرهاد ډېره د صبا خوا ونيوله.
ټنا - فرهاد زړه سواندی دی الله دې وساتي هر چا باندې زړه سوزي.
حسیب - نه نو دومره هم نه چې په لاس باندې ښیښه ماته کړي.
ټنا - د څه ښیښه؟!

حسیب - دې دپاره چې صبا ونه ژاړي د دروازې ښیښه یې په لاس باندې ماته کړه، نیوهېږم نورې خبرې یې وکړې خو هو د فرشاد نه یې زیاته اندېښنه وه .
ټنا - مانا چې ...؟
حسیب - نه زه څه نه وایم او ته هم صبا ته څه مه وایه شاید زه غلط پوه شوی یم.

فرهاد...

شاید د ښیښې زخمونه مې هډوکو ته رسېدلي وه پدې یې درد وار به وار زیاتېده او مجبور شوم چې د امین څنگ ته راشم، هغه مې لاس ومینځه او کوک یې کړ، خو هر کوک باندې یې زه ملامتولم.
امین - نو لا ډاکټر یې او داسې بې عقلي دې کړې.
فرهاد - یو وار مې خپل کنټرول د لاسه ورکړ.
امین - که دې لاس قطع شوی وای نو بیا څه، پښیمانی به څه گټه وه کدې شهرګ پرې کړی وا بیا..
فرهاد - ښځو غوندې گیلې مه راته کوه گورې چې هیڅ ندي شوي.

امین- نور څه وشي؟ اوس هم ډاډه نه یم چې د لاس گوتې به دې کار وکړي که نه؟ که دې کوم رګ ځینې پرې کړی وي..
فرهاد - امینه ته خو د ښځو نه زیات ډارن یې.
امین - گوره فرهاده! د ښیښې په ماتولو څه لاس ته نه راځي کوښښ وکړه خپل درد په خوله بیان کړې نه د ښیښې په ماتولو.

د امین سره مې د بحث حوصله نه وه او که د کیسې نه خبر شوی وای تر سهاره یې نه پرېښودم همداسې د روغتون نه ووتلم او خپل کور ته لاړم، ساعت تقریباً د شپې ۱۰:۳۰ وې زړه مې غوښتل صبا سره خبرې وکړم او په کوم دوه لارې کې مې چې نن شپه درولې راوباسم، خو ډارېږم هغه ماته د رزیل گمان ونکړي. خو اوس کار تر کار تېر دی، صبا هم باید پوه شي، د

کوټې کړکۍ مې خلاصې کړې تر څو په بې غمۍ خبرې وکړم ځکه سره هوا سره عادت وم او ورسره ارامېدل. څو میاشتو وروسته مې د صبا شمېره د تلفون پر پاڼه ولیکل نژدې یو کال مې د اخرین پیغام نه کېدل چې هغې ته مې اېښی و خو تر اوسه مې لا شمېره ځینې یاده وه.

شاید کلونه کیږي خو د هغې شمېره مې ذهن کې پاتې ده. د پیغام پاڼې ته لارم او یو خالي پیغام مې پرېښود. گمان مې و چې ویښه ده ځکه داسې حالت کې نده چې ارام خوب دې وکړي خو بیا هم که یو په سلو کې هم ښه وه نه مې غوښتل د خوبه یې پاڅوم. دویم پیغام کې مې ولیکل سهار چې د خوبه پورته شوې حتمن باید خبرې وکړو. د پیغام استولو وروسته د موبایل د زنگ اواز راغی ذهن کې مې د امین نوم و چې شاید زما احوال اخلي خو خپل په سترگو مې باور نه راته هغه صبا وه. په ټول ژوند کې دا لومړی ځل ده چې صبا زما د پاره زنگ وهلی.

فرهاد - بلۍ..

صبا چوپ وه خو د ساه گانو اوازونه یې زما غوږنه نازول، لومړی ځل و ساه ته یې دومره نژدې وم هغه نه پوهېدل خو دا چې یوه یوه ساه یې شمېرم دا راته یوه نړۍ ارزښت درلود د خدایه مې غوښتې وه خو چې نه مې غوښته خدای مې بیرته امید ژوندی کړ.

فرهاد - صبا

صبا - بلۍ...

په سترې اوازي یې بلۍ وویل ځان ته مې د هغې د ازارولو په پار لعنت وویل هغه باید ویده شوې وای زه یې باید مزاحم شوی نه وای.

فرهاد - صبا ارامه ویده شه زه سبا درېسې درځم باید خبرې وکړو.

صبا - خوب مې نه راځي.

فرهاد - کوښښ وکړه ویده شې سترې یې او ذهن دې هم گپوډ دی که داسې خبرې وکړو کومه گټه نه لري.

صبا - لاس دې څنگه دی؟

زړه کې مې وویل زما هېرجنه معشوقه زما په فکر کې هم ده؟؟؟!!!!

فرهاد - ښه دی د تشویش خبره نده ته اوس ویده شه نباید ویښه اوسې.

صبا - ومې ویل چې خوب نه راځي

فرهاد - ویده شه تر څو سهار په ارام فکر او ذهن خبرې وکړو او یو بل درک کړو.

اړیکه مې پرې کړه او صبا نه مې د خوب حکم ورکړ خو خپل خوب مې چېرته و اصلاً د دې سترگو ته یې د راتلو نوم نه اخیست. د سبا دپاره مې خپل جملې سو په بل پسې جوړولې شاید د ژوند اخرنۍ امید مې همدا و اوس چې صبا زما د زړه په حالت شکمنه شوې باید د تراخه حقیقت نه یې هم خبره شي. سهار لا ندی خو زه دوه درې ساعته مخکې ویښ شوم او حمام مې وکړ لاس مې پانسما کړ او بنډاژ مې بدل کړ د یخچال نه مې یو د درد گولی واخیسته او د اوبو سره مې وخوړل تر څو ځان ارام حس کړم.

تر اوسه اووه بجې شوې نه وې او زه د صبا د دیدار دپاره تیار وم زړه مې غوښتل صبا ته زنگ ووهم خو ددې د پاره چې شاید ویده وي او ویښه یې کړم د زنگ نه تېر شوم، تر اته نیمو بجو پورې مې انتظار وکړ او خپل ویل او ما ویل شوې خبرې مې ذهن کې تېرې کړې تر څو کومه یوه بهتره ده صبا ته یې ووايم. نوی پیغام راغلی و چټک مې پاڼه خلاصه کړه دا وار چې مې د صبا انتظار و امین پیغام کړی و زما د حال پوښتنه یې کړې وه ما هم بیرته ورته پیغام پرېښود تر څو اندېښمن نه شي د سهارنۍ لوبنې مې پرېښولې او بیا انتظارررر....

صبا...

د ميلمه کوټې ته لارم او خپل فکرونو او شکونو کې ورکه وم، چې څه به کيږي او څه به نه، چې خالی پيغام راغلی و د فرهاد لخوا زړه مې ولړزېدو د بښنې د ماتولو او د هغه د خبرو په فکر کې لارم خبرو يې زه اندېښمنه کولم ، دويم پيغام و ويلي يې وه چې صبا د خوبه پاڅېدلې زنگ ووهه، هغه د ځان سره فکر کړی دومره بد حالت کې زه خوب هم لرم؟! چې ويده شوې به اوسم؟! دې دپاره چې پوه شي ويښه يم زنگ مې وکړ ورته. خو دا چې بلې يې وويل زما نه د ذهن هره خبره پاکه شوه، څه مې بايد ويلي وای چوپ پاتې شوم او په تمه شوم تر څو هغه خبرې وکړي ځکه هغه و چې غوښتل يې زما سره خبرې وکړي .

خو برعکس هغه زما نه غوښتل چې ارامه ويده شم نو زما ارام خوب ورته څومره ارزښت لري. پوهه نشوم چې څه جادو يې خبرو کې و چې زما نه يې وغوښتل ويده شم او زما سترگو ته خوب هم راغی سهار اته بجې د خوبه پورته شوم خپله هم حيرانه وم حمام مې وکړ او راغلم خو د فرهاد درک نه و شايد د هغه د خبرو د اورېدلو انتظار مې درلود تر څو پوه شم څه خبره ده؟ ساعت د سهار نهه او شل دقيقې وې ثنا دروازې ته راغله زه اوس هم خپل خيالونو کې وم کرار يې دروازه وټکول ترې ومې غوښتل دننه راشي.

ثنا- ويښه يې؟

صبا - هو.

ثنا- فکر مې وکړ ويده يې دريسې راغلې.

صبا - نه ويښه يم خور مې فقط انتظار مې کاوه.

ثنا- د څه انتظار؟

صبا- هېڅ

ثنا- ښه اوس چې ويښه يې راځه چای وخوره ما چاته اجازه ورنکړه چې دريسې راشي فکر مې وکړ ويده يې.

صبا - ښه دې وکړه خور مې بې له هغه اشتها نه لرم.

ثنا - نه داسې نه کيږي راځه يو څه وخوره.

صبا- څه وخورم هر څه چې خورم راته زهر کيږي..

شيبو ته مې کتل تيريږي بلاخره پيغام راغی. د مبايل پاڼې ته مې وکتل د شمېرې اخره ۵۲۵۱ وه که څه مې د فرهاد شمېره نه وه ثبت کړې هو پيژندل مې. ژر مې جواب ورنکړ تر څو فکر ونکړي په تمه يې يم. دوه دقيقې وروسته نور پيغامونه راغلل بيا مې هم يو دقيقې غوندې ونه کتل وروسته مې پيغامونه خلاص کړل.

فرهاد- سلام سهار پخیر ... ويښه شوې راشم دريسې

بل پيغام.. دروازې شاته درته په تمه يم که ويښه شوې يې راشه.

توبه که څوک وگوري دلته ماته منتظره دی بده به وي.

ژر مې وليکل: ته ددې ځايه څه ماته ووايه چېرته راشم زه خپله راځم.

فرهاد- دروازې شاته يم راشه ..

صبا - نه غواړم څوک غلط فکر وکړي ددې ځايه څه ..

زنگ يې ووهی او وې غوښتل تر څو څلور لارې ته ورشم مجبوره ومې منل دا چې د ثنا دروازې ته ولاړ وي تر هغه دا بهتره ده چې لاړه شم حداقل دلته ماته څوک بد فکر ونکړي ثنا ته مې بانه وکړه چې زړه مې تنگ شو او داسې قدم وهلو ته ځم.

فرهاد...

په تمه تمه سترې شوم او د حسيب دوی دروازې ته لارم بالاخره هر رقم خوب يي تر لسو بجو به خلاص وي. پيغام مې وکړ او ځواب راغی چې ددې ځايه څه، غوسه شوی وم زړه مې غوښتل لار شم او تر لاس يې ونيسم او را يې ولم خو لاهول مې کړه او نه مې غوښتل زما څخه وپاره شي هغه بايد خپه نه کړم مجبور ومې منل او لارم زنگ مې ورته وکړې چې څلور لارې ته راشي دلته څوک نشته لس دقيقې وروسته له ما نه څلور لارې ته راورسېدل ما موټر چالان کړ او ورغلم شا سيټ کې کښېنستل او سلام يې وکړ.

فرهاد - عليک سلام ښه يې؟

صبا چوپ وه ما يې د اواز د اورېدو سره ډېره مينه درلوده نه د هغې خاموشي.

فرهاد - اوس هم ښه يې اوبه غواړې؟

صبا - نه

فرهاد - ښه ده نو ..

صبا - لاس دې څنگه دی؟

فرهاد - ښه دی مهمه نده.

صبا زما د لاس بنداز ته اشاره وکړه او ويې ويل: معلوميږي ډېر خوږ شوی يې؟

فرهاد - نه امين لږ ډېر بنداز راته تړلی.

صبا - څو کوک يې ورکړې؟

فرهاد - مهمه نده.

صبا - په خوږ لاس مو نښه موټر چلولی وای.

فرهاد - ښه که غواړې راشه ته موټر وچلوه.

فرهاد - مطلب مې دا وه تر څو مو چې لاس ښه کيږي تاکسي يا ريکشا کې تگ راتگ وکړي.

صبا - په سترگو بل وار تاکسي کې راځم دريسې.

صبا په حيرانتيا وکتل ويې ويل: زما مقصد ما پسې راتلل نه و.

فرهاد - ښه ستا سره به خپل موټر کې ځم او وظيفه نور ځای ته به تکسي کې ځم.

صبا هماغسې حيران راته کتل دا وار يې څه ونه ويل ومې خنډل غوښتل مې د خبرو سر خلاص کړم او وپوهيږي چې څه

حس ورته لرم خو هغه چوپ کښيښستل د خدای شکر دی چې لږ تر لږه راغلې خو وه او کولای مې شوه چې خبرې ورسره

وکړم زړه مې د هغې په لېدو نه مړېده هره شېبه مې هينداره کې د هغې ديدار کاوه.

صبا - چېرته څو؟

فرهاد - چېرته چې وغواړې.

صبا - فرهاد بايد ژر کور ته لاړه شم ثنا ته مې ندي ويلې.

فرهاد - غواړې زه زنگ ورته ووهم چې ته زما سره يې.

صبا - نه نه غواړم چې غلط گمان وکړي.

موټر مې د سړک غاړې ته ودراره او مخ مې صبا خوا ته کړو او ومې ويل: دا ستا د غلط گمان نه مطلب څه دی؟ غواړې څه

غلط درک کړي؟ زه ستا په نظريو ايلايي کس يم چې نوم دې زما سره بد شي؟

صبا - نه تاسې غلط پوه شوي. (مايوسانه يې وويل: زما خپل د حالاتو د وجې دی چې داسې وایم نه غواړم ستاسې نوم بد

کړم.

فرهاد- زما نوم ستا سره نه بدیږي دا خبرې دې د ذهن نه اوباسه او خلک به بد وکړي چې تا پسې به خبرې وکړي.

صبا - سمه ده اوس کیږي چې بیرته کور ته لاړ شو؟

فرهاد - د همدې خبرو دپاره تر دې ځایه راغلي یو چې اوس بیرته لاړ شو؟

صبا|| چوپ شوه او ما بیا وویل: یا هم په همدې بهانه غواړې سبا بیا ما وگورې سنگه؟

فرهاد دا خبره وکړ او د خندا شین شو صبا حیرانه وه فرهاد جدي و که یې ټوکې کولې؟ هیڅ پته یې نه وه. شاید فرهاد

روانی شوی و حتمن دصبا په لیدو روانی شوی و.

فرهاد - صبا جانې نپوهیږم چېرته لاړ شو چې په ارامه خبرې وکړو که غواړې زما اپارتمان ته به لاړ شو؟ او که ډارېږي

همدلته موټر کې به خبرې وکړو زه اوس هم خبرو ته تیار یم ته هغه ستا خبره غلط گمان ونکړې او زما وانه اورې او داسې

لاړه شې.

صبا - ستونزه نشته.

فرهاد - څه ستونزه نشته؟

صبا - هر چېرته چې خبرې کوې ویکړه خو لږ ژر چې ثنا راته اندېښمنه کیږي.

فرهاد - په سترگو.

فرهاد په تیزی خپل د کور خوا ته لاړ خو د صبا د راتلو دپاره یې تیاری نه درلود خو لاره کې غېر له دې بله چاره ونه لیدل

هر ځای چې تللی وای نشوه کولای چې سمې خبرې وکړي او زړه حال ورته بیان کړي دویم پور ته لاړل فرهاد د دروازې رمز

خلاص کړ دروازه یې خلاصه کړه او صبا نه یې و غوښتل تر څو دننه لاړه شي

صبا....

موټر کې مې کوبښن وکړ عادی رویه وکړم او دې ته فکر ونکړم چې تېره شپه څه شوی وه اوس نو موږ په کومې موضوع

خبرې کولې؟ او ما یو دوه وارې فرهاد په خندا او خبرو لیدلی و پدې مې د هغه د خبرو ډېر د ترحم حس اخیست خو نن یې

په هره خبره زما زړه وسواسي کیږي او ذهن حیرانتیا مې ډېرېدله دا هغه فرهاد ندی چې ټول یې پیژني؟ دې حتی ټوکې او

خندا هم زده ده؟!

هره خبره یې لکه ټوکه او موسکا لرونکې وه. وروسته له ډېرو خبرو اترو بلاخره د هغه په کور کې خبرو اترو پریکړه وشوه •

د مجردي کور. د لیدلو وړ وو , ما په ټول عمر کې د چا یوازیتوب (تنهایی) کور نه وو لیدلی؟ یعنې خپله یې پخلی کوه؟

خپله یې جامې مینځلې؟ د کور جارو څه؟ او یا ټول کور تیت او گډوډ دی؟

څنگه چې فرهاد ور خلاص کړ کور ته دننه لاړو کومه خوشبويي چې له ور نه زما دماغ ته راغله ډېره خاصه وه شاید د

فرهاد خپل خاص عطر ول او زه یې لا تراوسه په طعم(نوع) نه پوهیدم • خپلی مې د ور خوله کې وښکلې او گامونه مې

لومړنۍ کوټې په لور کړې • فرهاد چې زما تر شا خپل بوتان یې زما خپلیو سره د ور شاته الماری کې کېښودل - وویل :

دویمه کوټه چپ لاس..

دننه د کوټې له فرش او پردو نیولی تر دیوال ځورپدلی ښکلا ورکوونکي (تزیینی) انځورونو پورې ټول سپین رنگ وو- یو

سپین درې نفره کوچ له یو میز سره چې جوړه یې ما نه وه لیدلې هلته ول واقعا له علاقې (ذوق) چې لرلو ستاینه مې

وکړه • په تمه وم تر څو بې نظمه د کور په لرلو رانه ښه وغواړي مگر برعکس خپله مې د خپلو افکارو اړوند وشرمیدم.

اوس نو باید په دې فکر مې ترې ښه غوښتنې وای •

فرهاد- و بخښنه همدا چمتو ول.

فرهاد پتنوس په لاس کوټې ته راغی او سبا ناری یې چمتو کړې شاید تر ما ښه جوش کړې هکې. سلاډ او د مېنې جوس ښه نو ډاکټر ده باید گټور خواړه یې خوړلي وای صبا- منننه ډېر زیار دې ویستی..

فرهاد- زیار نه دی همدا سبا ناری مې ځانته چمتو کړې وو* اوس څو مړې (گوله) واخله تر څو خبرې وکړو --- صبا- اشتها نلرم منننه ---- اورم ----

فرهاد- امم----- فکر مې کوو سبا ناری دې نه دی کړې ---

صبا- ښه

فرهاد- صبا.... ریښتیا نپوهېږم له کوم ځای یې شروع کړم او څه ووايم؟ اول ته ووايه د راتلونکي لپاره دې څه پریکړه نیولې؟

صبا- فکر نکوم زما پریکړې لپاره دلته اوسو *

فرهاد- کوره صبا نپوهېږم وروسته له پرون شپې دې څه فکرونه کړي یا نه ----مگر په دې باید پوه شئ چې اوبښکې دې لیدلې نشم او حق نلری د هغه څیزونو یا کسانو لپاره چې ارزښت نلري اوبښکې توییې کړې ..

د زړه درزا مې له نورمال حالت نه زیاته شوی وه. همدې لامله مې زر په خبرو پیل وکړ او شاید خبرې مې پرته له سريزې پیل کړې , له کوم ځای مې وویل او څه مې وویل او څه مې و نه ویل مگر زما په خبرو د صبا سترگې نمجنې شوی ---- فرهاد- هیله کوم صبا ---- مه ژاړه ---- که وژاړې خبرې مې نیمگړې پاتې کېږي *

هغې زما مخ ته کتل شاید حس یې کوم پرې ترحم کوم او غواړم ډاډگیرنه ورکړم , بې موره ذهیت یې د زړه سواندي په اړه درلود * مگر نه زه د ځان لپاره زړه سواندي نشم کولای څه ورسېږي صبا ته ... کاش واضح مې کولای شواى ووايم مين يم درباندي او فقط همدا --- اما په دومره سادگی او اساني نه وو* صبا دو برابره تر ما وړوکې او زه شاید حتی د عمر له لحاظه برابري نلرو * هغې له مانه د مینه درسره لرم جملې اوریدل انتظار په هیڅ وجه نه درلود ---- او زه ځانځاني کړنه سره نغوړم خفه یې کړم ---- د اوس لپاره همدا چې ومني له دې ښار نه لاړه نشي پیر دی ----

صبا- پوهېږم چې مهربانه یاست , او زما په حق کې مو ډیر ښه کړي مگر

فرهاد- زه وړتیا ولرم مهرباني وکړم - خپله تر ټولو زیاد اړتیا لرم مهربانی ته صبا... کوره صبا جانې زما د ژوند کنټرول زما په لاس نه وو او اوس هم شاید نه وي. حتی تر اوسه چې بوډا توب ته رسیږم * تیر وخت کله پریکړه نیوونکې مې مور وه او کله پلار * او فعلا هم زړه دی چې پریکړه نیسي څه وکړي*

صبا

فرهاد مظلومانه خبرې کولې چې زه یې په ژړا راوستم. هغه زه درک کولم او حق به جانب یې لیدلم , هغه خبرې چې شاید انتظار مې درلود له فرشاد نه یې واورم. انتظارات چې مې له فرشاد نه لرل. ای کاش دا د انسانیت حس چې د فرهاد وجود کې دی لږ یې فرشاد درلودی. زما لپاره یې اوبښکې تویولې او له ما غواړي چې و نه ژاړم.

فرهاد- صبا غوږ دې راته شته ؟ حواس خو دې له د ځایه لري تللي؟

صبا (هوش او فکر مې همدلته دي ----

فرهاد په ځای کې ودریدو او ویې ویل: څه ووايم خپله هم نپوهېږم فقط درنه غواړم د ژوند په اړه دې خپله پریکړه ونیسي صبا اجازه مه ورکوه له منځه دې یوسي. ماته وکوره؟ زه هیڅ يم --- هیڅ ---- ځکه و مې نشو کړای یو ځل هم د ځان لپاره مقاومت وکم ودرېږم * تل نالیدلی (نشته) نیولی يم *

په دې موضوع چې فرهاد ما ښه درک کوي پوهه شوم ځکه خپله هم له داسې شرایطو تیر شوی کوم کې چې اوس زه یم دا چې هر وقت شاهد د نورو د پریکړې د ځان په اړه وو اوس نغواري بل کس هم په دې ستونزو اخته شي • د دل اسا کولو لپاره یې ما هم خبرې وکړې •

صبا- داسې مې وایاست ، هیڅوک تاسو ته نشي رسیدلې. له هر لحاظه تر نورو غوره یاست • ښه ژوند لرئ - لوست مو کړئ ، ډاکټر یاستی هیڅ وخت ځان له نورو کم مه گڼئ.

فرهاد- مگر بیا هم دا ټول هیڅ دي صبا ---- پوهېږئ ولې ؟ ځکه که ډاکټر شوم نو د نورو د درد دې درملنې لپاره نه د خپل زخمي زړه لپاره • که ښه هلک شوم او خبره منوونکې وم تر څو درد به خوره (حامي تکیه گاه) پلار ته مور ته او حتی فرشاد ته چې هر چیرې د لومړیتوب حق اخیست • له ځانه تیریدنه مو گټه شوه د نورو لپاره • د ټولو په مینځ کې مې څو هیلې درلودې چې هغې څخه فقط همدا (اشاره کور ته) وړوکی یې پوره شوه •

پوهېږئ صبا ، غوښتل مې تنبل اوسم تر څو پلار مې زما لوست ته پاملرنه وکړي ، غوښتل مې بې پروا (بازی گوش) اوسم تر څو نور راته په اندیښنې شي • غوښتل مې ضد وکړم تر څو ټول مې خبره واوري • مگر هیڅ یو مې تجربه نکړل • ځکه ما حق نه درلود معمول (عادی) اوسم • زه وړوکی هم باید لوی وای او زه چې اوس رالوی شوم هم باید لوی یا غټ پاتې شم .. ما ماشومتوب ونکړو صبا.... او نه مې هم ځوانې وکړه...

اوبنکو نافرمانی وکړه او د فرهاد د سترگو له کنج نه ښکته راغلې او فرهاد په کرار په خپل لاس پاکې کړې. شاید نه یې غوښتل خپل ناتواني په نمایش کېږدي.

فرهاد- و دې لیدل چې ټول مې له لاسه ورکړل.

صبا- هر څه چې وغواړې کېږي کافي ده خپله یې وغواړئ.

فرهاد لاس په میز وواهو او وې ویل : دقیقا همدا غواړم تاته ووايم: هر څه وغواړې کېږي کافي ده خپله دې وغواړې صبا... ته وغواړه دنیا ستا په امر نخېږيچ که و نه نخېږي زه یې درته نخوم.. فقط مه تسلیمېږه ، حاضر یم ټول عمر دې ملاتړ وکړم او ستا له حقه دفاع وکم •

صبا- مننه کوم. پوهېږم موږ ټول همداسې یو د ځان لپاره چې کوم کار نشو کولای هماغه کار په موقع د نورو لپاره په ښه طریقه تر سره کوو.

فرهاد- ته بل څوک نه یې صبا ته هماغه یې چې یې....څنگه له تاسره خبرې وکم تر څو درته واضح شي؟

د فرهاد له دې جملو وپاره شوم او غوښتل مې کور ته وستنېږم نو ومې ویل: کېږي ما کورته ورسوئ ثنا په اندیښنې کېږي • فرهاد- ښه ده ځو.. مگر..... صبا- ښه ده اورم.

په ځای کې مې ودرېدم تر څو شاید دا اخرینه خبره وي د فرهاد نور مې اندیښنه لږ لږ زیاتیده د هغه خبرو کیده څو معناوې ولري چې زه له هغه ټولو معناوو یې پارېږم

نو دې همدې لپاره مې وغوښتل خپلې خبرې پای ته ورسوي

فرهاد-صبا.... نپوهېږم څه درک کوی مگر که له فرشاد نه جلا شوی....چې مطمینه یم جلا کېږئ ځکه حق دې نه دی چې له دې نه زیاد درد وگورې... باید دلته پاتې شی •

صبا- نپوهېږم تر اوسه مې پریکړه د تللو او پاتې کیدو نه ده نیولې...

فرهاد- تللو ته اړتيا نشته که دې غوښتل همدلته همدا کور دې په نوم کوم همدلته پاتې شه د خپل په سليقې دې بدلون ورکړه او هر قسم دې چې غوښتل ژوند وکړه زه له دې کور نه ځمه ...

صبا- ضرور نه ده مننه ... که وغواړم پاتې شم د ثنا کور شته د پلار کور مې شته.

فرهاد- مگر دا کور ، ستا خپل کور دی صبا.. پوهېږم ته زما په برخه نه کېږي..خو زما یوازینی هیله دا ده چې ته د خپل زړه په دیوال کې یوه کړکۍ زما په لورې را خلاصه کړئ او خپله مسکا دې که د یو ځل لپاره هم وي زما د سترېو سترگو په برخه کېږي..

صبا- کېږي چې لاړ شو هیله کوم...

فرهاد- سمه ده څو ---- مگر پوه ش دا کور دا ځای ټول ستا پورې اړه لری. هر کله دې وغوښتل راشه دلته ژوند وکړه • فقط بل ښار ته له تگ نه پېښمانه شه هیله کوم.

صبا- زما پریکړه زما او زما د کورنۍ مربوط کېږي. دلته هم چې راغلم کوم احترام چې تاسو لپاره لرم او کوم لطف او مهربانی چې مو زما حق کې کړې دی. • نغواړم خفه شی مگر که زه وغواړم لاړه شم یا هم پاتې شم ستاسو پورې اړه نلري • ښه دا ده چې د خپل او د ورور د راتلونکي په فکر کې مو اوسئ نه زما...

د فرهاد لپاره مې ډېرې خبرې درلودې مگر دا چې بې ادبي ونکړم لږ خبرې مې وکړې ، له خبرو چې له خولې راوتې یږیدم نه چې فکر کوي وروسته له فرشاد نه فرهاد سره د واده پریکړه به نیسم • په خیال یې کولای شي ما تیر باسي • نور حتی له غږ نه یې زما کرکه راتله اړتیا نشته دومره د ښه توب فلم پک کې موخه یې ما درک کړه • غواړي چانس وازمایي. زړه مې د هغه له خبرو تور شو څومره یې موقع غوښتل وکو • په ځانځاني (خودخواهي) ټوکه یې غوښتل ما کم ظرفه وښايي • او یا هم غواړي چې ما ضعیفه تر ځانه او تر لاس او پښو لاندې غورځیدلی وښايي •

وروسته له خبرو مې له کوټې ووتم او زر ځلې له راتگ مې د فرهاد کور ته پېښمانه شوم ، نپوهېږم په کوم عقل مې دلته راغلم که څوک مې وگوري زموږ په اړه به څه فکر وکړي • خدایه څه کېږي دا ځل مې څوک دلته و نه ویني او روسته له دې به هیڅکله دا تیروتنه تکرار نکړم. په بیړې له کور نه ووتم د لاړې په اوږدو کې م هم فقط هندي سندرې په لوړ اواز اوریدې تر څو فرهاد د خبرو کولو جرات ونکړي • هغه زه د کور ورته نېږدې پیاده کړم او روسته د یو الله پاماني نه کورته لاړم..

نن باید په خوښۍ تیره کړم ځکه سبا الطاف راځي او د تگ وخت دی.

محبوبه ...

فرهاد مې وروسته له دې حتی کور ته قدم هم نږدې پوهېږم ، له مانه خفه دی او تر ما ډېر له پلار یې یوې غلطې پریکړې مو د دریو کسانو ژوند خراب کړ. هره ورځ مې فرهاد ته زنگ و هم او غواړم چې ما وبخښي مگر هغه نه دې ښلو په اړه غږېږي او نه د خفگان • په معلقه (آویزان) حالت کې پاتې یم او هیله کوم ای کاش هغه ورځ د فرشاد د احوال قاصده نه وای • نو نن به د صبا د بد حالت او د فرهاد د غمونو مقصره نه گڼل کیدم. کریمه چې وروسته د لمسي له خبر نه په کالو کې نه ځاییده رنگین ته یې په خپلو سترگو کې ځای ورکړی ... څنگه چې خوله خبرو ته خلاصه کوي د رنگین په اړه غږېږي...

سعید هم لکه زما په اندیښنې دی صمد دوه ځلې سعید ته زنگ ووهو مگر د خبرو کولو جرات مو له هغه سره نه درلود نو د همدې لپاره د هغه زنگونو ته مو ځواب ورنکړ..

فرشاد....

وروسته له څو اونۍ غم نه بلاخره ښه خبر مې واوړیدو چې د اولاد څښتن کېږم ، لږ مې له غمونو نه کم شول او گمان مې کوو چې حداقل اوس به مې مور زما شا پرېږدي او زه کولای د صبا څنگ ته ورشم مگر هماغه شپه صبا د دې خبر په اوریدو له مانه نور هم لری شوه حتی یو ځل یې زما مخ ته ونه کتل او خپله لار یې ونیوله او لاړه . غوښتل مې ورپسې ورشم او پخلا یې کړم مگر د فرهاد فلم بازي ، د پلار قار ، د مور اوښکو مې هر څه خراب کړل . شپې مې دوه ځله صبا ته زنگ وواهو خو جواب یې رانکړ . داسې نه کېږي باید له صبا سره مې خبرې کړی وای . مگر هغه چې ځواب نه راکوي یعنې نه غواړي ماسره واوسي .

نه ممکنه نه ده چې گلابو مې تقدیر ته نه تسلیمېږي باید خبرو ته مې غوږ ونیسي او اوس نور اړتیا نشته له ما جلا شي مور مې خپلې هیلې ته ورسیده د لمسي څښتنه شوه زما او صبا شا پرېږدي.. او شاید پرون چې صبا تر کوره راغلې وه کوم دلیل لري

ممکن هغه هم غواړي بیا ځلی سره یو ځای اوسو او کوم خبر یې چې واوړیدو شاید زړه ماتې شوی وي او څه یې ونه ویل . هوډ مې وکړ او دې لیدو لپاره یې خور کور ته یې ورغلم . تر څو راتگ ته یې پخلا کړم ، مگر هغه مې د فرهاد د موټر نه د ښکته کیدو په حال کې ولیده .

په داسې حال کې چې زما میرمن زما د زنگ د جوابولو لپاره وخت نلري مگر ورور سره مې تفريحي لیدل لري.. له صبا سره مې اړیکه ونیوله مگر اوس یې هم موبایل جوابولو ته زړه نه وو . زړه مې د ورور درلودو نه او ښځې درلودو نه تور شو . یعنې تر اوسه یې له ما طلاق نه دی اخیستې له ورور سره مې یو اړیکه تړلې --- نو د همدو زړه لږیدل دي چې فرهاد خپل ستونی شکوي او د صبا لپار د حق غوښتنه کوي؟

له ما طلاق غواړي تر څو له فرهاد سره وخت تیر کړي؟ نه امکان نلري نه پرېږدم چې ما په په خرابو او ویرانو کې پرېږدئ او خپله لاړه شی د بل چا په خیالي او خوبونو قصرونو کې ژوند وکړي صبا ... نن ته زما ځواب نه راکوی سمه ده مه راکوه ، ځواب --- سبا مې خپله له الطاف سره غږېږم -- کله نپوهېږې په کوم کور دې پښې ایښې ----- چې داسې دې کور وران شوی -----

صبا....

زړه مې د الطاف راتگ ته خوښ دی ، هغه راشي زما د ځواک دیوال کېږي او شاید نور هر کس او ناکس جرات ونلري زما په مقابل کې خبرې وکړي . د نن ورځ لپاره ډېره هیله منده وم او دا چې هغه راځي او ما مې له دې جنجالونه او حالت باسي . فرهاد هغه سړی وو چې فکر مې کوه زما لپاره ژاړي او زما لپاره زړه سواندي کوي . مگر نن مې فکر شو تر څو د چا فایده نه وي نو زړه سواندي نشته . هغه ماته د بخت ازمايښت ټکت فکر کړی او غواړي خپل چانس وازمایي ...

حیف کېږي ژوند د هغه کسانو تر منځ چې موږ نشتون ته اړ کوي .

زړه مې غوښتل همدا نن چې الطاف له هغه سره له دې ښار او او هیواده لاړه شم او هیڅکله بیرته ستنه نشم . له تره سره مې اړیکه ونیوله تر څو له فرهاد نه وغواړي زمو جلاتوب مسله زر خلاصه کړي تر څو وکولای شم له دې ځای نه په راحتی لاړه شم . سعید تره هم ومنله چې فرشاد خپله امضا کړي طلاق نامه نن راوړي .

د دې خبرې په اوریدو زړه دوه ټوټې شو . یو خلاصون له بند نه جشن ونیوه او بل له هغه بربادیو چې په مخکې لرم اوښکې تویوي . ما چا پورې خندلي ول چې اوس ټول زما په ژوند ریشنځد کوي . شوې یم د مجلسونو نقل هر څوک مې چې ویني

په ځواني مې افسوس کوي • هغوی نپوهېږي ما څه ليدلي او څه به وگورم • غمونه مې چې د څو مياشتو په لړ کې وليدل ،
نشم کولای وزغمم څه ورسېږي چې هر کال دا درد وزغمم • کاش فرشاد په دې يو ماشوم بسنه کړی وای او رنگين يې زموږ
له ژوند نه لری کړی وای • کاش ماته د طلاق په ځای هغه يې له ځانه جلا کړی وای • مگر نه هغه غوښتل نيکمرغه کورنۍ
ولري • او هغه کور اړتيا درلوده مور او ډيرو ماشومانو ته نه ماته ----

ثنا...

ساعت 11:30 بجې وې چې حسيب ماته غږ وکړ تر څو الطاف پسې ورشو. هغه حسيب ته پيغام استولی وو چې الوتکه
ناسته ده • دا چې زموږ کور ميدان هوايي ته نږدې وو اړتيا مو نه درلوده مخکې له وخت نه ورشو ***
ثنا- صبا... راځه چې ميدان ته لاړ شو.
صبا له کوټې ځواب راکړو: نه خور جانې زه نه ځم.
حسيب- راځه نو ناز مکوه.

دا ځل صبا له کوټې راووته او مخامخ يې وويل: دلته خپل لږ سامان ټولوم ، ځکه الطاف خو پيژنی همدا چې راشي بيا خپل
کور ته مو ځي •
ثنا- ښه ده ، نغواړې لاړه شې مه ځه... مگر نن شپه الطاف چېرې نشي تللی.
صبا په خندا وويل: خداى دې وکړي..

فرهاد....

توپير يې نه کوي
پرون شپه او نن شپه زما لپاره
صرف ستا په نشتون کې
يو شپه اضافه شوه

ټوله شپه مې د صبا په ويړه او اضطراب فکر وکړ • هغه يو ځلي له ما وډاره شوه او ځان يې زما په کور کې ناامنه احساس
کړ ، هغه کور چې غواړم صبا پکې امنتره له هر ځايه اوسي • هغې د زړه په تل کې خبرې درلودې چې په مخ کې رسوا نکرې
• شايد غلط برداشتونه ، شايد غلط درک او يا هم د ټولنې نه ډار ---- صبا هغه جنۍ چې کله په سرشاري کې مشهوره وه
نن زما په خبرو چې اصلا د زورولو هوډ مې نه درلود وډاره شوه •

له خدايه غواړم برباده شي کور يې خراب شي د هغه کس چې دا يې دې حال ته راوستې.. سهار کيدنې سره مې پلار ته
زنگ وواهو تر څو د فرشاد او صبا د جدايي په اړه لا ډير جزييات ولرم چې خبر شوم فرشاد پريکړه نيولی د الطاف په
مخکې صبا ته طلاق ورکړي. له ليونتوب نه وه يا هم ځانځانيتوب له وجې چې فرشاد غوښتل ځان د الطاف مخکې وښايي •
نمی غوښتل صبا په داسې ورځ کې د بې کسي حس تجربه کړي ، هر څو چې الطاف او حسيب شايد وي مگر زه له خپل نظر
نه لومړنۍ ملاتړ يې اوسم •

الطاف 12 بجې کور ته راوړسيد ثنا يې چې په ميدان هوايي کې په ماږه نس غږ کې نيولی وه او اوس نو د صبا وار وو
بدمرغه صبا --- د يو کال نه کم کې هغه ناوی شوه او اوس يې هم له خاوند نه جلا کېږي • مخکې ځل يې ناوی کيدلو او
تگ د پلار کور نه د الطاف په غږ کې اوښکې تويې کړې او اوس برعکس بيرته د راستنيدو د پلار کور ته بايد اوښکې تويې
کړې وای •

صبا او الطاف تازه يو بل وليدل يو بل غاړه کې لاسونه واچول او صبا له حد نه ډېر د ورور په غېږ کې اوښکې تويې کړې • مگر له دې هم امن لرونکی ځای وو؟ د ورور غېږ هغه ځای که تېره راشي او سخته راشي پر تا به اغېز ونلري • هغه ډال کېږي تر څو ته سوکاله اوسې •••••

روسته له لنډې روغېږ ټولو په گډه د يو بل تر څنگ غرمې ډوډۍ وخوړه او الطاف وويل: اوس نو ستاسو په اجازه زه او صبا غواړو خپل کور ته لاړ شو •

حسيب- نن مو په توشکو ازغي نه دي کرلي کولای شې ارامه کينې...

الطاف- مننه کوم حسيب جانه.. ارامه کيناستو و مو خوړل او و مو څکل • تر نن هم صبا دلته وه نو پوه شه چې تر خپل کور نه برتره حس کوو او کم نه..

حسيب- نو ولې بېرته لرئ --- حداقل نن شپه همدلته اوسه ---

ثنا- اوس نو يوازې صبا دې خور ده چې هغه اخلي او ځی --- موږ هيڅ ---

الطاف- توبه ثنا جانې هلته خو زموږ ټولو لومړی کور دی، ته هم راځه.

شهلا- که سترې شوې وي، زوی جانه "حسيب کوټه وښيه، چې ويده شې، موږ به بيا د شپې سره کېښنو.

الطاف- مننه، خاله جانې، زه ښه يم. هيڅ ستونزه نده.

د چای پټنوس کېښودل شو او هر چا د الطاف خبرې ته غوږ نيولی و خوندي اخيستل او تر هغه وخته پورې چې فرشاد له خپلې کورنۍ سره راورسېد خوند يې کاوه. فرشاد حتی رنگين هم له ځانه سره راوړی ترڅو د صبا په ژوند کې نور دردونه راولي.

شهلا په ډيره مهربانۍ سره محبوبې او کریمې ته ښه راغلاست ووايه، حسيب د ټولو سره د ليدو لپاره ودرېد سلام می واچول او ثنا په چټکۍ سره د خپل کوچني ايندر سره يو څه بالښتونه ده بل کوټی راوړل چی تول تکیه وکړی . صبا د خپل تره او د تره د ښځې محبوبه لاس ښکل کړ، خو د کریمې وار و، چې لاس يې ورنه کړ او صبا هم د هغې لاس له قصد ښکل نکړو.

رنگين سلام وويل: او شهلا پرته له پوښتنې وويل: چې دا نوې ميرمن د فرشاد ده او ښه راغلاست يې ورته وويل. ثنا هم د مجبورۍ له امله مخ يې ښکل کړ، خو صبا يې د سلام ځواب هم ور نه کړ.

فرشاد چې ځان يی له ټولو پوه بولو، د ټولو سلامونه يې ومنل او د هر چا سلام او پوښتنی ته يې هو وويل او په ځواب کې يې د بل لوري د حال پوښتنه ونه کړه. هغه هم د الطاف سره لاس ورکړو او سترې مشی وکړه او الطاف د يو تعليم يافته او پوه هلک په حيث هيڅ هم غصه ونه کړه.

فرهاد وروستی کس و چې د کورنۍ کی گډون وکړو هم دا چی راغی ميرمن شهلا لاسونه ښکل کړل او بيا يې الطاف په غېږ کې ونيو او ښه راغلاست ورته وويل حسيب هم مخکي د کور ميرمني نه لاس په کار شو دوه درې رقم تازه ميوه چی د پخلنځي د ميز پر سر چمتو وو او مېلمه ته يې وړاندې کړ، شايد پوه شوی چې صبا او ثنا نور د کار کولو حوصله نه لري.

هېچا يوه کلمه هم ونه ويل تر څو چې فرشاد خپلې حرص (يا هم شکايت) را ايستلې نه وو دوه ځله يې ستوني صاف کړل، تر څو ټول يې په خبرو پوه شي.

فرشاد- ښه، اوس چې ټول دلته دي، زه غواړم چې صبا د وروستي ځل لپاره د جلا کيدو لامل وپوښتم؟

صبا په غوسه شوه او کله چې فرهاد ته ناڅاپه د بېلتون خبرې را په يادې کړو ، د سترگو له کونج څخه يې اوښکې روانې شوې.

فرهاد- ما تر اوسه سند نه دی لاسليک کړی صبا د خوښۍ اوښکې مه تويوه، تر څو چې قوي دليل را نه کړي، زه به هم پر کاغذ نقطه نه اړېدم لاسليک خو هيڅکله...

صبا سترگې پورته کړې او فرهاد ته يې په لېوالتيا وکتل. شايد صبا غوښتل په خپله پريکړه ډاډه شي. دويم ځل يې هغه ته وکتل او دا ځل يې غلی نه شو او ورو يې شونډې وڅوڅول او ويې ويل: تاسو کوم دليل غواړئ؟ دليل د څه لپاره؟ ځانه ناخبره مه اچوه.

فرهاد- زه غواړم ستا خبرې واورم، ستا نه ويل شوي خبرې.....

صبا- د خبرو کولو لپاره هيڅ نشته، هر څه چې وو ومي وويل، اوس يوازې طلاق ...

فرهاد د صبا له خولې خبره واخستل او ويې ويل: طلاق ... تر هغه چې ته خپل خبره روښانه نه کړئ، طلاق نشته ولې زه بايد طلاق ورکړم؟ په اسلام کې دوې ښځې روا دي او که دوې ښځې لرلو ته اړتيا پيدا شي زه به ستا حاجتونه پوره کړم او ستا ارمان به پوره کړم نو ولې طلاق درکړم؟

صبا- فرهاد د دين خبره مخته مه راوړه چې په دين کې د خيانت ځای هم نه شته، خو تا دا کار وکړ. هغه ورځ چې زه ستا د راتلو په انتظار وم... لعنت ما باندې... نور څه غواړې؟ آيا دا رسوايې کافي نه ده؟ چې زه دی سر عامم ټولو ته وشرمه ولم؟ فرهاد- ټول خلک چې دلته دي زموږ دواړه کورنۍ دي. هيڅ شی پټولو ته اړتيا نشته او څوک خبره هم د باندې نه وړې نو صاف خبره وکړه.

صبا- نه ..هرڅوک زما د کورنۍ غړی نه دی، هغه څوک چې ستاسو اوسنۍ ميرمن او ستاسو د راتلونکي ماشوم مور ده ...

فرهاد- که داسې وې نو ته هم بايد پام وکړې، چې يو بل کس هم شته چې زما د کورنۍ غړی نه دی، بلکې له تاسو سره نږدې تړاو لري. که ته زما په مطلب پوهيږئ چې زما مطلب ډاډمن يم پوهه شوی هم يې چې زه څه ويل غواړم، نو ته بايد ماته واضح دليل راوړې چې ولې غواړی زما څخه جلا شې؟ زه طلاق فسخ گڼم او طلاق به تر هغه وخته نه جاري کيږي چې زه يې وغواړم.

فرهاد...

د دوی لفظي استدلال په ما باندې داسې اغېز وکړ لکه د اوسپنې ويلي شوې. ما حتا نه غوښت چې فرهاد دی د صبا د خبرو د اورېدونکي په توگه اوسېږي خو صبا ته مې انتظار کاوه چې خپله خبره وکړي، خو زما د صبر کاسه هم حد ته رسېدلې وه، ځکه فرهاد ځان هر کاره گڼي. او په ځان نازييده چې زه به طلاق نه ورکوم، دا خو زما د اعصاب رگونه يی له کار واچول. خو دا چې زما يوې جمله صبا په غوصه کړی.. نو زه هم چپ شوم او فرهاد ته مې يادونه وکړل چې صبا يوازې نه ده. فرهاد- ته؟ ته په څه خيز غواړی د صبا څخه اعتراف او اظهارات واخلي؟

فرهاد- کله چې خبره له تا سره هيڅ تړاو نه لري، په ناحقه لاس پورې مه کوه... فرهاد.....

فرهاد- ښه صبا جانی ... راته ووايه چې ولې جدا کيږي؟ دې کوټه کې هغه څوک شته چې ووايي زما کوم کار گناه دی؟ ما کوم کفر کړی؟ چې دا غواړی راڅخه طلاق واخلي؟ ما ک دويمه ښځه وکړه نو دا د شوق نه وه، زه اړتيا لرم چې يو ماشوم ولرم.. که د ښځې کولو طريقه می اشتباه ده لس ځله بخنه غواړم او کوم يی.. ايا زما پلار دوهم ځل واده نه دی کړی چې اولاد ولري؟ ما حق درلود او ما خپل حق وکاراوه

فرهاد- تا حق درلود او اوس هم لري، دا موږ ته مهمه نه ده، چې تا څه وکړل، په خپل ځان دی وکړل، او صبا چې څه کوي، په خپله یې کوي.

فرشاد د فرهاد خبرې له پامه وغورځولې، صبا ته مخ شو او ویې ویل: کرانې مېرمنې... اورم یی فرهاد- هغه ته خپله مېرمن مه وایه...

سعید فرهاد وهڅاوه چې غلي شي، الطاف فرشاد ته وکتل او وې ویل: که تا خبرې خلاص شوي اوسې نو زه یو څو خبرې درته لرم. تاسو د دوهمې مېرمنې حق درلودی قبول چې اسلام تاسو ته د دویمې مېرمنې حق درکړی دی. خو تر اوسه څو کال ستا د واده تیر شوی چې تا بل واده وکړی؟ زما خور څو ځله تاسو ناامید کړی یاست چې ته بل مېرمنی ته ولاری؟ ایا هغه ته نه ویی چې د مینه لافې دی وهلې؟ ته په هیڅ دلیل نشې کولې چې خپل کار توجیه کړئ....

فرشاد- ورسره می مینه درلوده او اوس هم لرم... له همدې امله ما د هغه په خیانت سترگې پټې کړې او اوس هم غواړم چې خپل واده وژغورم.

صبا...

کاش زه مړ یا کانه وای، دا خبره یی څنګه پر خوله راتله چې ووايي؟ ایا ما ورسره خیانت وکړ؟ ما څه کړي دي چې هغه ما ته غدار وویل؟ چې ما له بل چا سره واده وکړ؟ ایا ما دوهم مېرمنه راوړې؟ الطاف- څه خیانت؟ او د څه کاری کړی دی؟ فرهاد- فرشاد نر اوسپړه او د نر پشان خبری وکړه... تهمت مه کوه... فرشاد- اووو زموږ ستر غدار، ماته د اخلاقو درس راکوي، فرهاد لکه تا څوک غدار دی؟

صبا- تاته مې خیانت وکړ؟ ایا زه لارم او پرته له ویلو واده می وکړی؟ ما تا باندې دوهم مېرمنه راوړې. فرشاد، تا ته دوکه ورکول اسانه وو، ماته نه...

فرشاد وخنډل او ویې ویل: ښه، ما ښځه په حلاله لاره راوړه. خو ته د هغوی په موټر کې له نا محرمو سره چکر وهي...

فرهاد اجازه ورنکړه چې فرشاد خپله خبره پای ته ورسوي او په خوله یې په بوکس ووهله. چپ یی کړو او ویې ویل: ته لعنتي له خپل حد څخه تیر شوی... بی غیرت په خپله مېرمن تور لگوي؟ فرشاد خپل دواړه لاسونه له فرهاد څخه جلا کړل او ویې ویل: بی غیرت په خپله یې چې له یوې ښځې سره چې واده شوې ده، رابطه لري. هغه ښځه چې تراوسه زما په نکاح کېده.

صبا...

که د فرشاد لپاره مې کوم احساس درلود، په نفرت بدل شو. ده څنګه په ما دا خیانت تور وکړ؟ کله چې دا خبرې د هغه له خولې راووتلې ژبه یې څنګه نه لړزېده؟ هغه خدای په وخت ونه لید. ما د چا سره اړیکه درلوده چې اوس زه د هغه د ناوړه الفاظو مستحقه یم؟

ثنا- آیا له تا څخه پست تر څوک شته؟ څنګه تور لگوي؟

فرشاد- دا تور نه دی. ما هغه پرون د خپلې مېرمنې سره ولید... هغه د چکر لپاره اخلي او کور ته راوړي. هغه ته صبا جانه وایي او مړ کيږي ورته..

فرهاد- توف دی ستا پر ذهن شی..

صبا- نوربنځه ښځه مه کوه... فرهاد... صبا ستا ښځه نه ده، ځمکه او وخت که یو شي، زه به نور اجازه وړنکړم ستا نوم خپل د نوم پر څنگ کې نه پرېږدم. چی ولیکل شي .. ما خیانت وکړ او خوشحال هم یم ستا د خیانت په ځواب کې ما خیانت وکړ

مونږ فرق دا دی چی تا واده وکی او ما نه..

فرهاد...

ما باید د فرهاد له خولې څخه دوه دېرش غاښونه ایستلي وای، خو افسوس چې صبا مې نور خپه نشو کړای. هغه دومره ستري وه چې بی دلیل خیانت یی هم پر ځان واخیست.

فرهاد- صبا... اړتیا نشته هغه گناه چی دی نده کړی پر غاړه واخلي.

فرهاد د الطاف او خپل پلار خوا ته وکتل او وې ویل: زه دا خبره منم چی صبا صبا مې ویلی او ژړلې می دې. زه دا اقرار کوم چې له ځانه مې زیاتره مینه ورسره لرم، خو په الله قسم چې صبا له ملایکو څخه ډېره معصومه او پاکه ده، معصوم تره د هغه ملایکو څخه چې تاسو یې بیا اورېدلی دی په قرآن کی. حتی هغې په پورته سترگو هم ویلای شم چې هغه چا ته کتلې ندی او نه هم گوری.. او دا څه چی مو لیدلي او اورېدلی، باور مه کوي. صبا بې گناه ده...

فرهاد- فرهاد هیچا هم له تا ندی غوښتی چې ته د صبا لپاره شهادت ورکړی. ته لاړ شه او د خپلې مینې د لاسه ورکولو غم وخوره...

داسې ښکاري چې فرهاد د فرهاد خبرې ته غوږ نه نیسي او لومړیتوب یې د صبا دفاع ده ځکه ویې ویل: الطاف صبا کومه گناه نه ده کړې، دوی دا ټولې خبرې د صبا د پښو لاندې کولو لپاره کوي. فرهاد صبا خواته وکتل او وې ویل: صبا ته ولی عاجزه شوی ها؟ ما تاته نه وو ویلي چې د خپلو حقونو دفاع وکړئ؟ ما نه دي ویلي چې چوپتیا خپله سزا ده؟ صبا نن غلی شي ستا حکم صادر کوي.. دا خلک...

صبا...

ریښتینې مینه څه ده؟

مینه کول د اور په معنی دی او د شمع روښانه کول دي. فرهاد زما د دفاع لپاره ستونی څیری کی او فرهاد زه په زنا کولو تورن کړم. غلی شوم شاید ما اشتباه کول ټول په دې توگه شکمن شول او ما ته یې په سپکه سترگه وکتل، خو په دې وخت کې خپل او بیگانه راته معلومیدل، زړه مې د ځان او کورنۍ لپاره ټوټه، ټوټه شو زه د یو بې شخصیت په لاس کې شوم او اوس به یې تاوان ورکوم.

الطاف چې نور فرهاد یې خپل په سویه نه لیده خپل تره ته یې وویل: ښه اوس چې د جلا کېدو پرېکړه وشي خیانت نه خیانت.. دوی ولې په ناحقه فلم ډکوي؟ د صبا طلاق ورکړی چی موضوع بند شي..

فرهاد- پلاره که د طلاق خبره دلته پای ته ونه رسېږي، په خدای قسم چې له دې ښاره، له دې وطنه، حتا له دې نړۍ به ځان خلاص کړم.

فرهاد- کاش ته زموږ له ژونده ورک شي...

د سعید د لاس ضربه د فرهاد په مخ ووهل شول او ویې ویل: بس که له دی نور د ټولو عزت مه خرابه وه.

او په غوسه یې فرهاد ته د طلاق اړوند دوه کاغذونه راواخیستل او قلم یې ورکړ.

سعید- لاسلیک که ...

فرشاد قلم راواخيست او خپل پلار ته يې وکتل او و ته وې ويل: زه به لاسليک کړم، خو شرط لرم چې صبا او فرهاد به زما له طلاق وروسته يو بل سره ونه وينې.
سعید- تاته می وویل چې لاسلیک کړه او نور ځان مه ذلیل کوه..

صبا له ځان سره وویل: چې ولې څوک ونه وينم؟ ته زما د ژوند حق نلري؟ ته په خپله خوښه ژوند کولای شې، خو ته غواړې چې له آزادۍ وروسته هم ما محدود کړي

الطاف- فرشاد هغه غوټۍ چې په لاس خلاصه شي غاښونو ته اړتيا نه لري. نو دا به ښه وي چې موږ خپلې ستونزې زياتې نه کړو ...

فرهاد- طلاق امضا کړه، فرشاد، زه ځم... تر څو آرام اوسې.
صبا خپل چوپټيا ماته کړه او وې ويل: طلاق زما حق دی او که ته په خپله خوښه طلاق نه ورکوي، زه محکمې ته ځم، نن او سبا زه طلاق اخلم، دا محدودیتونه دی خپل ښځه ته ووايه ماته نه.

فرهاد له کوټې د وتلو لپاره پورته شو. شايد هغه په رښتيا هم د وتلو اراده درلوده، د صبا له خوښۍ او سولې څخه بل هيڅوک هم مهم نه وو حتا خپله..

صبا- کښېنه فرهاد، زما له کبله له دی کورنۍ څخه څوک نه جدا کېږي...
فرهاد- ستا خلاصون له بند تر هر څه ډیر مهم دی ...

فرهاد روان و او د صبا سترگې يې په تعقيب روانې وې، څنگه به يې هغه څوک پرېږدي، چې دومره يې له درده ډک زړه له دې ځايه لاړ شي؟ آيا له صبا څخه زيات ظالمه بل څوک و؟ هغه له کوټې ووت او روان شو، شايد د صبا زړه هم له ځانه سره ويسو.

ثنا د صبا په غوږ کې په نرمۍ سره وویل: صبا ضد مه کوه، ووايه چې زه يې نه وينم او چپ شه... ايا تا له دې ځايه د وتلو پریکړه نه ده کړې چې الطاف سره ولاړه شي؟

صبا په لوړ اواز وویل: چې شايد ما د پرېښودو پریکړه کړې وي، خو زما لپاره هيڅ دليل نشته چې د دې لعنتي اړيکو له امله خپلو ملگرو او خپلوانو څخه منصرف شم
صبا په خپل ځای ودریده او د خپلې وروستۍ خبرې په توگه يې وویل: تر دې دمه زه يوازې د خپل عزت او کورنۍ په فکر غلی وم. خو کله چې ټول اتفاق او گناه پر ما اچوي، پروا نه لرم چې چاته څه ضربه رسيږي، سبا به محکمې ته درخواست ورکړم
زه به طلاق ورکړم او پریکړه به هلته کيږي.

کريمه- وشرمېږه جلی ستا د عزت هيڅ، چې موږ يې بدنامه کوي..

الطاف- د کاکا ښځی مشره یاست، زه ستاسو درناوی کوم، خو دا په دې معنی نه ده چې زما خور ته په هر ډول خطاب وکړئ چې تاسو يې غواړئ. بده کلمه بد ځواب لري.

سعید فرشاد ته وکتل او وې ويل: افسوس په هغه ورځ چې ته می قبول کړی او تاسو واده ته می رضایت وکړو.
کريمې هم له فرشاد څخه وغوښتل چې د طلاق لاسليک کړي، خو فرشاد چې فرهاد يې د وينې دښمن گڼلی و، نه غوښتل له خپل ضد څخه ځان خلاص کړي. شايد هغه په فکر که صبا د هغه نه ده، نو د فرهاد هم نه ده..

کاش فرشاد خبر وای چې فرهاد خیانت نه دي کړی. او نه صبا غدار دی. د صبا مینه مخکې د واده د فرهاد په زړه کې و او صبا هم له دی خبری خبر نه ده. مگر چیری چی شیطان لاحول نشي تر دی بدتر کیږي. الطاف خپله خور واخسته او کور ته

لار. بيا سعيد له ټولو بخښنه وغوښته او بېرته په هغه لاره چې راغلی و روان شو ... رنگين د لومړي ځل لپاره خوله خلاصه کړه او په موټر کې يې فرشاد ته نصيحت ورکړه...

رنگين- فرشاد...

فرشاد- اورم...

رنگين- که ته غواړې چې له صبا څخه جلا شې، نو بيا ولې بهاني کوي؟
فرشاد- ته کار مه لره.

رنگين- وگوره فرشاد جان... زه پوهيږم چې ستا د مسلو په اړه د خبرو کولو حق نه لرم، خو...

فرشاد- خو ... نلري کله چې تاسو پوهيږئ ولې مداخله کوئ؟

رنگين- مگر ...

فرشاد- مگر مگر نلري ما تاسو ته وويل چې چې شي ...

الطاف او صبا کور ته ورسيدل، صبا د خپل ورور لپاره يوه کوټه پاکه کړه چې سترې دې او ويده شې او خپلې کوټې ته لاره. هغه د لسو دقيقو لپاره په خپله خونه کې ناست و او د خپلو خوشحاله ورځو په اړه يې فکر کاوه. چې ژړا ورغله. الطاف چې دروازې ته نږدې ولاړ و د صبا خواته راغی...

الطاف- زه کولی شم ستا څنگ ته کښينم؟

صبا- هو.

الطاف- زه پوهيږم چې دا اسانه نه ده. او دا ستونزمن دی، مگر دا د ځان لپاره نور هم ستونزمن مه کوه.

صبا- ستونزې نه رامینځته کوم.. مگر زه نور د نورو توهين نه شم زغملی

الطاف- صبا.. ته او فرهاد...

صبا- لالا جان، په خدای، چې دا تهمت دی، زه له فرهاد سره هيڅ کار نه لرم، هغه پرون زما لیدو ته راغی چې ما پوه کړي.

الطاف- نو د فرهاد په اړه څه؟ ته ډاډه يې چې له فرشاد سره يې خبرې نه دي کړې؟

صبا- زه نه پوهيږم خو زه باور نه کوم چې هغه فرشاد ته څه ويلي دي.

الطاف- خير، زه پخپله د موضوع پای مومم، دا داسې پای ته نه رسيږي.

الطاف د صبا له کوټې څخه ووت او خپل د واتساپ څخه د فرهاد نمبر ته يې زنگ وواکه چې کور ته يې بلنه ورکړي.

الطاف- بلی، سلام...

فرهاد- سلام

الطاف- ته چيرته يې ستا د کار مزاحم خو نشوم؟

فرهاد- زه په خپل کور کې يم.

الطاف- که ته وخت لرئ، زه غواړم تا سره ووينم.

فرهاد- حتما .. چيرته وگورو؟

الطاف- زموږ کور کې.

فرهاد- تنها يې؟

الطاف- نه زه او صبا کور ته راغلو.

فرهاد- نو ښه نده چې هلته ووينو سبا به يو بل ووينو..

الطاف- زه په کور کې درته په تمه يم زر راشه..

فرهاد...

زه د مينې په کومه لاره کې ولاړ يم؟ زه چې نور زه نه يم... زه چې وجود يې ايرې شو، او يخ خو د اور څخه سوزونکى شوى و... دې منځ کې څه رقم حس دى چې د زړه او د دلدار چې دلدارمې نه پوهېږي. دا رکم مينه مې په وجود کې له کوم وخته وده کړې او اوس مې نه پريږدي چې نفس واخلم، دا حس هماغه. د اولې ورځې احساس ندی، له هغه څخه زيات .

هغه نامعلوم احساس چې يواځې اور راوچو اور...

اوس مې د سبحان حس درک کولا مينه د زړه په منځ کې ده چې کله سوزول کا. او کله له يخ څخه زيات انسان سخت کوى.... نن مې خپل ځان مخ په وړانيدو وليدا. له هغه ځايه چې د صبا نه منصرف شوې وم. له هر وخت څخه مې زيات عذاب وليدو. د هغې لپاره بايد لدې ځايه تللى واى. له ځان سره په جنگ وم چې د الطاف زنگ راغى او اوس بايد تللى واى چې د صبا له حقه مې دفاع کړې واى. ښه پوهيدم چې الطاف د فرهاد له خبرو نه تيرېږي. که هغه شيبه غلى شو ددې لپاره وو چې نه يې غوښتل چې دا خبرې خوله پر خوله شې. خو اوس د حساب ورکولو وخت دى..

ځان مې د تلو لپاره تيار کا او همدا يې وخت وا چې بايد له خپلې مينې ساتنه وکړم. دروازې ته نيژدې وم او په زړه کې مې دعا کوله او بسم الله مې کړه د دروازې زنگ ته مې فشار ورکا. الطاف چې فرهاد ته سترگو په لاره وا لس ثانيې يې ځنډ وايست چې دروازه يې خلاصه کړه. يو بل سره يې ستړي مشي وکړل الطاف مخکې او فرهاد ورپسې روان شو هغه کوټې ته چې الطاف کې اوسيدو ولاړل. د فرهاد زړه د صبا په ځوريدو درد کاوه او الطاف هم فکر کو چې له کومه ځايه شروع وکړي ترڅو د خپکان لامل نشي.

الطاف- ښا نو فرهاد جانه کوم څه غواړې چې صبا ته ووايم درته تيار يې کړي؟

فرهاد- نه مننه...

الطاف- ډوډۍ د خوړلې؟

فرهاد- اشتها نلرم...

الطاف- خو زه اشتها لرم پريږده ډوډۍ راوغواړم شايد صبا هم د اشپزي کولو حوصله ونلري.

فرهاد خپل موبایل ژر په لاس کې واخيست او ويې ويل: د نن ورځې ډوډۍ دې زما له خوا وي.. له يو رستوران څخه يې د خوړو سفارش ورکا.

الطاف- مننه کوم فرهاد جانه...

فرهاد- وړ يې نده...

الطاف- دا چې تر دې ځايه مې سرگردانه کړي د هغو خبرو لپاره وو چې منلى مې نشو... او غوښتل مې له تا يې واورم.

فرهاد- الطاف جانه فرهاد يو حماقت وکا د هغه په خبرو باور مه کوه... هغه بې عقل دى هر ليدلي او ناليدلي شيان يې په ذهن کې جوړوي.

الطاف- د همدې لپاره بايد مخکې له هر څه له تاسره خبرې وکړم. زموږ د دواړو عمر تقريبا يو اندازه دى او دا چې د يو بل په وړاندې صداقه واوسو غوره ده.

فرهاد- رېښتيا وايې، خو زه مې په خپل ژوند کې د چا په لور پسې نه يم تللى، د چا خور ته مې سترگې ندي نيولې حتى کومې نجلۍ ته مې پورته ندي کتلي او څوک مې ندي اذيت کړي او له چا څخه مې په بد حالت کې سوء استفاده نده کړې. که هر څو دلته نه وي خو کولى شې چې له هغو پوښتنه وکړې چې دلته و.

الطاف- دې خبرو ته اړتيا نشته فرهاده موږ يو بل ښه پيژنو. د يو بل په خوی او اخلاقو ښه پوهيږو. زما اندېښنه ستا د نن ورځې له خبرو څخه ده. شايد زه غلط پوی شوی يم. او همدا خبرې شايد د فرشاد د بدگمانۍ لامل شوې وي؟
فرهاد- ما صرف غوښتل چې د صبا خوا ونيسم. دا د هغې حق ندی چې دومره درد وويني. د هغې ارزښت له هر څه ډيرر دی. حتی وروسته د نن له کارونو او رويې بيا هم د هغې په تلو لدې ځايه راضي شوم.
الطاف- اوس يعني راضي شوې؟

فرهاد- نه غواړم دروغ ووايم خو الطاف نه مې غوښتل چې صبا لدې ځايه ولاړه شي. نشتون يې زما په تباہ کيدو مستقيمه اغيزه لري.

الطاف- فرهاد.... له دې خبرو حتی ما هم د فرشاد په رکم مطلب واخيست.
فرهاد- له تا څخه د پټولو ضرورت نه وينم. زه اعتراف کوم چې په صبا مښم يم، خو دا مينه چې په کوم ډول فرشاد وايي نده. ما مخکې لدې پيښو او حتی مخکې له واده صبا مې غوښتله. خو هيڅکله مې د ويلو جرأت ونکا. نه مې غوښتل د هغې د ځوريدو لامل شم. تصميم مې د هغې په اړه جدي وا او د يو مناسب وخت په تمه وم.

هغه وخت چې زما لپاره هيڅ مناسب نشو. تر څو چې له هند څخه راتلم صبا يې د فرشاد سره نامزاد کړې وه. ډيره هڅه مې وکړه چې وکولی شم يو کار وکړم. خو صبا او فرشاد يو بل سره خوشاله و او مجبور شوم چې په شا شم. ترې تير شوم ځکه غوښتل مې چې صبا خوشبخته شي. سکون ولري. هيڅکله مې ونه غوښتل چې د خفگان لامل يې شم. حتی پرون مې چې وليده د دې لپاره وه چې غوښتل مې دا گډوډ ژوند يې وژغورل شي.

الطاف- تمه لرې چې دې هر څه باندې باور وکړم؟
فرهاد- صبا حتی له دې خبرو خبره نده.. خو پلار مې زما د هر حال نه باخبره وا او مور مې هم.. هغوی له ما وغوښتل چې چوپ پاتې شم. ځکه فرشاد له ما مخکې صبا غوښتې وه او د لومړيتوب حق يې هغه ته ورکا. کچيرې پوهيدی چې صبا يوه ورځ دې ځای ته رسي هيڅکله مې د واده کولو اجازه نه ورکوله.
الطاف- څه ووايم فرهاد، تمه مې درلوده چې د فرشاد خبرې رد کړې، خو دلته قضيه بل څه وه.

فرهاد- غوښتل مې پټ يې کړم کولی مې شو، که مې زړه کې پليدي وه پټولی مې شو. خو زه په دروغو عادت نلرم. له تاسره صادق و م او يم. حتی تراوسه مې صبا ته ندي ويلي ...
الطاف- مننه فرهاد، ددې لپاره چې صادق وي. خو واقعا کومې خبرې چې ما غوښتې بيان کړم اوس يوه هم زموږ په شرايطو پورې تړاو نلري.

صبا...

شايد الطاف د چا په تمه وا ځکه د دروازې زنگ چې ووهل شو پوښتنه مې ترې وکړه چې څوک دي خو ځواب يې رانکړ. شل دقيقې د الطاف نه کوم احوال رانغی او اندېښمنه يې شوم د ليدو لپاره کوټې يې ته نيرېدې ولاړم د الطاف غږ د بل چاسره راتلو. مقابل کس يې فرهاد و. کومې خبرې مې چې له هغه اوريدې باور مې نه کيدا. هغه ماسره د مينې ويل او زه بې خبره لدې خبرو وم. په ډير عاجزی الطاف ته د خپلې مينې له پاکۍ ويل دا چې الطاف يې د مينې په پاکوالي باور وکا يا نه، خو ما يې په پاکه مينه ايمان راوړ.

پدې دومره وخت کې مې حتی يوار له هغه څخه بد نيت خپل لورې ته ترې نه و ليدلی. هغه هيڅکله زما د خفگان لامل نه و شوی. خبرو يې زه فکر کولو ته يوړم هغه ورځې چې له ما څخه تښتيدو. دا چې ولې يې يو دم جدا کور ته مخ کړ. دا چې

پیر به په ځان کې غرق وا. زه ددې سبب وم چې فرهاد عذاب ويني. دې ژوند موږ کومو ځايو ته ايستلي و. څومره يې ځان په ځمکه او اسمان ووهلو تر څو زه اوښکې توې نکړم يعني زما د اوښکو ليدل ورته مهم و؟

فرهاد- الطاف دا خبرې نښه چې زموږ له منځ څخه د بل چا غوږونو ته ورسېږي. نه غواړم چې صبا وځوروي. ستا لپاره مې پدې خاطر هر څه وويل چې زما په نيت او د صبا په کردار شک ونکړې... پلار او مور مې دواړه پوهيږي چې صبا بې گناه ده. له ثنا سره به هم زه يا ته خبرې وکړو. خو لدې څخه زيات خبره بايد بل ځای خپره نشي ځکه بيا صبا ځورېږي. الطاف- حق له تا سره دی فرهاد، په حقه يې دا خبره بايد همدلته بنده شي. لږ تر لږه څو چې صبا لدې ځايه ولاړه شي.

فرهاد...

بي روي خوش تو زنده ماندن
مرگ است به اسم زندگاني..

له صبا پرته دلته زما ژوند کول هيڅ معنا نه درلوده. خو په کومو سختو شرايطو کې چې صبا اوس وه خودخواهي وه که مې لا هم غوښتي وای چې صبا دلته پاتې شي. هغه بايد لاړه شي هر هغه ځای ته چې تقدير ورته خوشاله ورځ وښايي. ما خو خوشاله ورځ ونه لیده او له هغې وروسته هم نه غواړم وگورم. خو د صبا لپاره مې د نړۍ ټولې خوښي غواړم. د الطاف نه مې چې د تلو اجازه وغوښته خو هغه ټينگار وکا چې د شپې ږږې له هغوی سره وخورم او بيا لاړ شم. هغه ږږې چې اوس به له زهرو هم ترخه وي. صبا سره به په يو ميز کينم او ږږې به خورم... د خدای پامانۍ لپاره؟

صبا...

فرهاد د پاتې کيدو لپاره ټينگار کړی و، ځکه خوښيده يې دلته واوسم؟ کوم درد چې ما ايستلی هغه له ما زيات زغملی؟ باور مې پرې کړی وای يا نه؟ ممکنه ده يو څوک له خپل ځان څخه هم زيات تا وغواړي؟ فرهاد غوښتل ولاړ شي خو زما زړه د هغه له تلو د تله خالي کيدا هسې نه يوار مئينه شوې وم؟ په چا مئينه؟ په هغه چا مئينه چې پرون مې ورته وويل چې سوء استفاده کوې؟ کيدی شي د چا له خولې د يو څو ښو خبرو په اوريدو يو څوک مئين شي؟ ممکنه وه چې زړه مې د هغه لپاره ځای خالي کړي؟ د وره له څنگه لرې شوم او ځان مې په اشپزخانه کې مصروف کا ځکه د دروازې زنگ شو او الطاف د خوړو اخيستلو لپاره ولاړ. لا مې بشقابونه په ميز نه و ايښي چې الطاف له فرهاد سره اشپزخانې ته راغلل او فرهاد ته مې سلام وکړو. هغه د عليک ويلو په اشاره سر وغوځو خو يوار يې هم ماته را ونه کتل.

الطاف- زه خو ښه سم وږی شوی يم تاسو څنگه؟

فرهاد- نوش جان....

فرهاد...

د الطاف په ټينگار سره چې دلته پاتې شوم خو په لومړي قدم د صبا په لور مې پښو سستي وکړه. زړه مې له ليدو يې ويريږدو. خو ما ژمنه کړې چې د هغې خواته به نه گورم او پريږدم چې په ارامۍ سره دا ورځې تيرې کړي.

ديدم نتوان بگذرم از مستی عشقش

مجنون شدم و از خود و بيگانه شکستم

#مولانا.

کومه ډوډۍ چې په دسترخوان د خپلې معشوقې سره خوړل شي بیل خوند لري، حتی که زهر هم وي په خوښۍ یې خوړي.

الطاف- فرهاد جانۀ ډوډۍ واخله... دوې مړۍ د هم نده خوړلې.

فرهاد- مننه زه موږ شوم.

صبا له خپل ځای څخه پورته شوه زما او د الطاف لوبښي یې له خوړو ډک کړل او د برقي جک په طرف ولاړه تر څو چای کیږدي.

الطاف په خندا وویل: اوس باید دا بشقاب خلاص کړو کنه نو زموږ انا به موږ له کوره وباسي.

د الطاف په خبره مې لږ غوندې وخنډل. سره لدې چې اشتها مې نه وه هغه خواړه مې ټول وخوړل.

فرهاد- ښه نو مننه الطاف جانۀ... په اجازه مو...

الطاف- خواړه خو تا راوغوښتل باید له تا څخه مننه وکړو.. او هو چای وڅکه او بیا ولاړ شه...

فرهاد- مننه باید ولاړ شم ځکه کار ته ځم...

الطاف- دا یوازینی دلیل دی چې نشم کولی رد یې کړم.

فرهاد- ژوندی اوسې.

صبا...

فرهاد د میز له خوا پورته شو کار یې بهانه کا او لدې ځایه ولاړ خو دا ځل هغه زما د زړه یوه برخه له ځان سره یوړه. په یوه نوې لوبې کې بنده شوم. زما تصور زما له ژوند څخه لیرې شو او د فرهاد ژوند ته داخل شو او یوازې د هغه د عمر ټولې ورځې لاندې باندې کوي. د هغې ورځې په یاد ولویدم چې بازار ته د تلو لپاره مې بیرې درلوده. او له فرهاد څخه مې غوښتل چې د تلو وخت کې ما ځان سره بازار ته بوږي. لسو دقیقو لاره کې مې ټول د فرشاد په اړه بحث ورسره وکا فرهاد له هو او نه پرته نور څه نه ویل. زما خبرې د هغه په زخم مالګه وې..

هغه شپه مې په یاد شوه چې فرشاد مې د رنگین تر څنګ ولید... اوس مې هم ژړوي، ای وای مګر فرهاد پدې موده کې څنګه زغملي دي؟ هغه شپه له ما څخه ډیر فرهاد بې تابې وکړه. هغه ټول زما د درد لپاره وو؟ نن شپه له نورو شپو مخکې خپل د خوب ځای ته ولاړه خوب چې د صبا سترګو کې په ځنډ راغی خو زر ولاړ. الطاف له صبا څخه مخکې راوینس شو د خور لپاره یې د سهار چای تیار کا. وروسته یې له ثنا سره اړیکه ونیوله او له هغې یې وغوښتل چې د هغوی کور ته ولاړه شي.

سعید د الطاف سره اړیکه ونیوه او د صبا د طلاق پاڼو د تیاریدو خبر یې ورکړ. چې د الطاف د خوښۍ او غم لامل شو. هغه خوشالي د خور لپاره یې چې عذاب نه خلاصه شوه خو غم یې د خور د کور وړاندو لپاره، صبا چې نوې له خوب څخه لټیدلې وه د ازادۍ ښه خبر یې واوریدو.

صبا- سلام.

الطاف- سلام د لالا خوږې...

صبا- ماشاءالله ډیر خوشاله یې خیرت دی؟

الطاف- ولا نو سهار وختي مې ښه خبر واوریدو او ستا لپاره هم ښه خبر لرم

صبا- د څه په اړه؟

الطاف- زړه مې غوښتل چې ډیره د وځوړوم خو دا چې ومې لیدلې سترې یې وایم یې...

صبا- بڼا نو ووايه..

الطاف- سعيد کاکا زنگ وکا او ويې ويل چې فرشاد طلاق خط امضا کړې دی...

صبا- ته او خدای؟؟؟

الطاف- قسم دی..

سره لدې چې له بنده خلاصه شوم خو خوشاله نه وم. شايد څو دقيقې مخکې هم د له منځه تللي ژوند هيله مې درلوده. خو اوس تمامه شوې وه. خندا چې مې په زوره په خپلو شونډو ساتلې وه ډیر يې دوام ونکا. کیدی شو چې غم له هغوی وگوري.

الطاف- صبا بڼه يې؟

له ځای څخه مې پورته شوم او د اشپزخانې خواته ولاړم.. د لارې په اوږدو کې مې د اوښکو پټولو هڅه وکړه او ومې ويل: بڼه یم ورور جانه مننه..

الطاف- مطمئنه يې صبا؟

صبا- هو لاجانه د سهار په چای څه وخورو؟

الطاف- زموږ د شهزادګۍ د سهار چای تیار دی.

د منظم میز په لیدو چې الطاف تیار کړی و، لږ مې زړه خوشاله شو او الطاف مې په غېږ کې ونیو. ورور یوازې تکیه ګاه نده.. ځینې وخت د درد دوا هم کیدی شي.

زه يې په شتون خوشاله وم. که هر څه لري و او له ما څخه خو هر وخت به مې تر څنګ وا زما د مشکلاتو وخت کې.

الطاف- له مور سره مې خبرې وکړو؟

صبا- هو اوس باید د تلو تیاری هم ونیسو...

الطاف- ثنا مې راغوبښتې هغه چې راشي څو سودا اخیستلو ته او وروسته به وگورو چې څه وخت ویزه اخیستی شو. صبا- سمه ده.

فرشاد...

د پلار په سلو جبرونو او د مور په اوښکو مې د طلاق ورکه امضا کړه، خو زړه مې پدې طلاق راضي نه و. ما صبا لدې څخه هم ډیره غوښته حتی که هغې زه نه وای غوښتی خو ما هغه له خپل ځانه هم ډیره غوښتله. دا چې له عزیزترین دې د نور په خاطر تیر شي ډیر عذاب لرونکی دی. له یو څه مودې وروسته هغې کوټې ته داخل شوم چې زما او د صبا مربوط کیدا. ټول شيان هماغسې و، یو يې هم بدل شوي نه و. حتی د دیوال په مخ عکسونه زما او د صبا وو. خو د هغه عکس فرشاد چیرته او دا فرشاد چیرته؟

د هغه تصویر صبا چیرته او د نن ورځې صبا چیرته؟ یوازینی بدلون پدې ځای کې زه او صبا وو. دواړه یو دم بدل شو په هغه شخصیتونو چې نه وو. په هغه بالښت چې صبا ویده کیده سر مې کیښودلا د هغه ورځو په یاد... د ویښتانو د عطر بوی يې تراوسه په هغه بالښت و. هغه عطر چې ما ځان ته راغواړي. د سترګو له کونج څخه مې یوه څاڅکې اوښکه په بالښت توې شوه او د هغه څاڅکي په لیدو فکر مې د هغه رکم ډیرو نښو ته شو. هغه ټولې نښې د صبا د اوښکو وې. هغې زما لپاره او کوم شرایط چې ما برابر کړي اوښکې توې کړې؟ څومره هم ډیررر...

نمې شو کولی هغه څاڅکي حساب کړم. زه بدبخته پدې فکر چې د خپلې مور په خبرو مې صبا پریږدم. خو برعکس هغه مې له ځان څخه لرې کړه. زما بڼایسته مرغۍ، زما له لاسونو والوته او ولاړه ډاریږم د کوم بل بې رحمه په قفس کې بندي نشي.

— زويه ښه يې؟

د مور غږ مې وا، خو نه مې غوښتل ځواب ورکړم. هغې د نازولو په ښه خپل لاس زما په سر تير کا او کوم ويښتان مې چې سترگو ته نږدې و لرې کړل. ما تراوسه خپلې سترگې پټې نيولې وې. نه مې غوښتل وگوري چې د صبا په نشتون کې اوښکې تويوم.

کريمه- فرشاد پوهيږم چې ويښ يې...

ځان سره مې وويل: کاش پوهيدلای چې څه حس لرم.. کاش پوهيدلای چې له ماسره د څه رکم کار وکا؟ کاش پوهيدلای چې د خپل ضد لپاره دې څه رکم نابود کړم..

کريمه- فرشاده که اجازه دې وي غواړم کوټه دې لږ منظمه کړم څو رنگين...

طاقت مې ونکا او د سترگو خلاصولو پرته مې وويل: د رنگين ځای سم دی، ضرور نده دې کوټې ته راشي...

کريمه- خو زويه د ښځې ځای دې ستا تر څنگ....

پرې مې نښوده چې خپله خبره مکمله کړي او ومې ويل: د ناوې ځای دې ستا تر څنگ دی مورې...مگر تا ناوې نغوښتله چې د لمسي څيښتنه د کا؟ اوس چې رنگين هر ځای کې ده وي دې ستا ناوې ده..

کريمه- دا څه رکم خبرې کول دي زويه؟ ولټيږه په ځای کې د کينه چې خبرې وکړو..

سترگې مې نيمې خلاصې ونيولې او په ځای مې کيناستم او ومې ويل: اورم مورې...

کريمه- زويه، په روانو اوبو پسې بيل نه اخیستل کېږي.

فرشاد- کاش نيول کیدی مورې...

کريمه- ښا نو چې اوس نه کيږي څه وکړو زويه؟ په دې منځ کې رنگين بيچاره څه گناه لري ها؟

فرشاد- نو زما او د صبا څه گناه وه مورې؟ ولې دې زموږ حق کې ظلم وکا؟

کريمه- زويه ما ستا ښيگڼه غوښتې کوم ځای يې ظلم دی؟ دا چې صبا د ژوند ښځه نه وه او تاسره يې گذاره ونکړه د مورې گناه څه ده؟

وگوره زه په هر حالت کې د پلار سره دې جوړه شوم، حتی که وسوم هم... خو هغه نجلۍ په بهانو پسې وه تر څو له تا

څخه جدا شي....خدای مې د غاړه نه نيسي خو فکر کړم له تا څخه يې غوړ او غوره کس پيدا کړی..

فرشاد- بس ده نو مورې نه غواړم نور څه واورم... غواړم ويده شم.. چې تلې د کوټې دروازه مې بنده کړه.و

کريمه- ښا زويه ولاړ شه په يوه بله کوټه کې ويده شه دا ځای موږ لږ منظم کوو، تر کله به رنگين په مهمان خانه کې خملې؟

فرشاد- کوټه زما ده مورې او بل څوک پکې نه غواړم...

کريمه- خو که کوم ميلمه راشي چيرته....

فرشاد- هغه ستاسو مشکل دی.

فرهاد....

پس له ماښامه مې غوښتل الطاف نه د تلو په اړه يې پوښتنه وکړم خو عقل مې ياري ونکړه، هغه هدايت راکا تر څو لرې

واوسم. هسې نه الطاف پدې خاطر اذيت شي چې زه غواړم د هر کار نه يې باخبره اوسم. موبایل مې بيرته په جيب کې

کيښود چې د امين غږ راغی: که تيار يې چې ولاړ شو..

فرهاد- چيرته؟

امين- مگر خبر نلرې؟

فرهاد- نه څه شوي؟

امين- دا ده پخیر... ياد فراموشي د هم پيدا کړې

فرهاد- پوهيږې ډير وخت كيږي چې حتی خپل نوم مې هم هېروم.
امين- د اسد دوی کور کې ميلمستيا ده.

فرهاد- په کوم مناسبت؟

امين- ورور يې کوژده کړې ټول هلکان يې دعوت کړي.

فرهاد- ريښتيا دومره خو زه هم وم چې د ورور له کوژدې يې هيڅ خبر نشوم.

امين- بڼا خير اوس خو خبر شوې مخکې شه چې ولاړ شو.

فرهاد- مهرباني..

امين او فرهاد دواړه يو ځای هغې مېلمستيا ته ولاړل چې د يو ملگري وه. پدې منځ کې د ټول شويو شپږو کسانو چې د پوهنتون د دورې ملگري يوازې فرهاد مجرد وا، د همدې لپاره به هر مجلس نقل هغه دی او هر ځای چې د واده خبره كيږي او څوک نامزاد كيږي دوهم نوم د فرهاد اخلي. سم چې فرهاد ورسېدو ټولو په يو غږ يې وويل: څه وخت به تا څلور پښې وگورو پخیر...

ټولو وخنډل او اسد وويل: نن سبا موږ ده لس پښو كيږو خو فرهاد تراوسه د څلور پښو ندې شوی..

امين- مبارک د وي د اته پښو کيدو نه د خبر وم او د لس پښو شوی يې موږ نه يې پوه شوي....

اسد- بڼا نو ژوند زر تيرکيدونکی دی.. شايد سبا نه بل سبا د لسو پښو شم.. (مطلب يې د اولادونو پلار دوی يو نفر په دوه بڼو حساب کوی کاکتران دی ځکه هههه)

اسد په خندا سره خپل ورور ته غږ وکړ او هغه يې له فرهاد سره معرفي کا. وروسته له روغ بر...

اکبر اسد ته وويل: هغه مشهوره فرهاد چې يادوئ همدا دی؟

اسد- هو...

فرهاد: د څه شهرت؟

لا يې خبر نه وه پوره شوې چې اکبر يې په سر لاس کش کړ او ويې ويل: ان شاء الله چې راتلونکې مياشت به ستا وار وي...

ټول اکبر ته حيران پاتې شول حتی د فرهاد نيږدې ملگرو په خپلو کوژدو کې داسې عمل نه وا ترسره کړی ځکه فرهاد پدې خبرو باور نه درلود او ويل يې دا ټول خرافات دي.

خو برعکس دا ځل فرهاد وخنډل او څه يې ونه ويل، نه پوهېږم چې د فرهاد دا چوپتيا د ناهيلۍ په خاطر وه او که يا اوس هغه هم غوښتل زوم شي؟

ثنا....

دوه نيم ساعته کيدل چې له بازاره راغلم. ما ټوله سودا پوره کړه، د لور لپاره مې جامې واخستلې، مور، پلار او وږونو ته مې ځينې ډالۍ واخستلې. خو صبا پرته د دوو جوړو جامو پرته بل هيڅ شی خوښ نکړل، نه پوهيدم څه يې غوښتل او کوم ډول يې خوښيدل؟ فقط غوښتل يې ما لکه الف سرگردانه وگرزوي.

ثنا- صباجانې پوهيږې چې زه د گرزيدو توان نلرم... ستړې کيږم.

صبا- وبخښه خورجانې راځه ولاړې شو کور ته بل ورځ به بيا راشم بازار ته.

ثنا- وخت لرې چې بله ورځ وايې؟

صبا- هو نن الطاف ځي چې وگوري په کوم تاريخ زموږ ويزه راځي. څو ويزه راځي ډير وخت دی.

ټنا- د تلو پلان د څومره وخت لپاره دی؟

صبا- زه نه پوهېږم... الطاف پوهېږي.

ټنا- بڼا هر څه کې مو چې خیر وي.

فرهاد...

آه ای مینې، ستا دا پاکه او مشروع خوښي دي، هم باید چې واخستل شي

زړه مې صبا پسې خفه شوی، خو هغې ته د زنگ وهلو جرأت نلرم. او له بلې خوا مې نه غوښتل هغې ته مشکل جوړونکې شم. هغه باید له کوم جنجال پرته د افغانستان څخه لرې تللې وای. فرق نه کوي چې په نشتون کې یې لکه مجنون دردیږم. هغه بې خبره لیلې مې باید ارامښت درلودی. دوه ورځې کیږي چې نور ترې خبر نلرم حتی نور کومه بهانه نلرم چې وغواړم له چا یې احوال واخلم. له نشتون څخه یې زړه مې خولې ته راغلی و.

د هغو ورځو ارمان مې په زړه راغی چې لږ تر لږه تر یو چټ لاندې مو ژوند کاوه. د هغمو ورځو احتیاج شوم. کومې ورځې مې چې عذاب گڼلې اصلاً همغه مې د خوښۍ ورځې وې. لږ تر لږه له هغې خو به خبر وم. نه دا چې هغه د نړۍ یو سر کې او زه بل سر کې... نه دا چې زاری ورته وکړم او هغه د اوریدو غوږ ونه لري. نه دا چې هغه ولاړه شي خپل ژوند پسې او زه د تیر او راتلونکي ماتم ونیسم. ما یې شتون په درد کې حسابو. خو نشتون یې بیخي د درد سبب کیدو.

د موبایل په زنگ له خیالاتو راووتم او په کراره مې سترگې خلاصې کړې. زړه مې غوښتو چې صبا زنگ کړي وي. کاش چې کولی مې شو کوم اعتراف مې چې الطاف ته وکا صبا ته مې هم کړي وای. شاید زما کوچنۍ معشوقه په رحم راغلې وای. الطاف زنگ کړي وا..

الطاف- سلام فرهاد جان.

فرهاد- سلام الطاف وروره څه حال لري؟

الطاف- ښه یو الحمدالله.

فرهاد- تاسو ښه یاست ورځې پخیر تیرېږي

الطاف- موږ هم ښه یو، خو له موږ له مرګ څخه تښتو..

فرهاد- بلکه خدای د سل کاله عمر درکا...

الطاف- آمین... ټولو تو..

فرهاد- کوم امر دی درلوده؟

الطاف- امر نه لرم مګر هیله لرم، پرون تللې وم د هند ویزی لپاره خو هلته زیات بیروبار وو، مخکې مې له پلار نه اوریدلی و، چې ستا کوم ملګری ورسره مرسته کړي وه؟

فرهاد- هوو هلته یو شناخته کس شته، چې ویزی کارونه کوي.

الطاف- که په زحمت کیږي نه هغه ته.....

فرهاد- په سترګو هغه ته به زنگ ووهم، ستا په اړه به ورته احوال ورکړم.

الطاف- مننه کوم فرهاد جان..... څنگه دی کاکا مې او کاکا ښځی مې؟

فرهاد- ښه دي مننه... زه هم دا دوه ورځې لیدو لپاره نه یم تللی.

الطاف- کله کله زموږ طرف ته هم راځه..

فرهاد- دی ځل باید تاسو راشي الطاف جان، پتمه به یم درته.

الطاف- ته میلستیا وکړی حتماً موږ هم راځو...

ومی خندل او ومی ویل: په سترگو..

کوم کس چې می پیژنده هغه ځانګې ته مې زنگ ووهلو، او هغه هم وویل: چې یو څه پیسی او عکسونه او پاسپورت راته ولیږه.

فرهاد هم د صبا د لیدلو لپاره ښه پلمه پیدا کړه، لږ تر لږه اخیر ورځی دی، غوښتل یې چې سترګی دی معشوقه په لیدو مړی کړی، له شفاخانې څخه په بیرې راووت او د صبا دی کور په لور روان شو، دروازی مخکی ودریده، او هغه ورځی په یاد کړل چې صبا ورته په خندا باندی دروازه خلاصه کړه، هغه شپه چې په ناڅاپي ډول د صبا لپاره وخنډل، زړه یې خوشحاله و. په زړه کې هیله وکړه، او دروازه یی وټکوله: شاید همغه شپه دعا قبلیدو وه. لا یې دعا په زړه پوره کړی نه وه، چې ځواب یې ورکړو.

صبا وه چې دروازه یې خلاصه کړه، لکه د همغه ورځو په څیر زړه راښکونکې او د پام وړ وه. فرهاد په سلو شونډی غوځولو سره یې سلام وکړ، صبا هم د فرهاد لیدو لپاره پتمه نه وه، چې ناڅاپه په لیدو یې حیرت وکړ خو په هغه مخکې څرګنده نکرې ښه راغلاست یې ورته وویل: او فرهاد څخه هیله وکړه چې کور ته دننه راشی.

فرهاد- الطاف په کور کې دې؟

صبا- نه په کور کې نشته، خو بیرته زر راځی، سودا مو په کار وه.

فرهاد- کاش چې ماته مو ویلی وو، په راتلو کې مې راوړی وه.

صبا- مننه، ژوندی اوسی...

صبا له ځای څخه پورته شوه، چې فرهاد ته میوه او یا چای راوړی، مګر فرهاد یې مخنږی وکړو.....

فرهاد- صبا جانی څنګه یې؟

صبا- ښه یم مننه

فرهاد- باور وکړم چې ښه یې؟

صبا- هوو...

فرهاد- راغلې یم چې پاسپورتونه مو ویسم د ویزی لپاره..

صبا- پرېږده چې الطاف راشې هغه یې درته درکړی.

فرهاد- نه، اوس چې الطاف نشته، نو نه غواړم دلته پاتې شم.

فرهاد نه غوښتل چې صبا لپاره کومه ستونزه پیدا کړی د همدی لپاره ورته وې ویل: که څوک راشي ښه نه ده.

صبا- نه زه غلطه یم او نه ته غل یې نو آرامه اوسه...

فرهاد- نه غواړم چې ناحقه درباندي څوک خبري وکړي چې زغمل.....

پاتي خبره یې ونکړه او له ځای څخه پاڅیدو، کومه جمله چې چي له دی خبرو سره تړاو نه لرلو وي ویل: بهتره ده د الطاف راتلو پوري په موټر کې پتمه شم.

صبا فرهاد ته حیرانه وه، یعنی د څه شي زغملی نشو؟ نه یې غوښته چې زه خفه شم؟ یا دا چې ویریده خپل نوم یې زما د نوم سره واخیستل شې؟

صبا بی دلیل د جنگ په څیر وویل: زه دومره بد نامه یم؟ یا زما په شتون کې تاسو ویرېږی؟

فرهاد- خدای دی نکړي صبا څه وایي ته؟

صبا- یعنی وډار شوي چې نوم دی بد نکړم؟ مګر تاسو کومه بدی له ما څخه لیدلي ده؟

فرهاد- صبا بی معنا خبري مه کوه.... زه وایم ښه نه ده چې یوځای ولیدل شو، دا ځکه زه نشم کولی څوک ستا نوم په بد ډول واخلي.... هغه وخت به زه ووژل شم.... پوهیږي؟؟؟
صبا- حق لری چې باید همداسی ووايي.... کولی شي لاړ شي، اړتیا نه لرم ستا مرسته ته مننه... او بیا ځلی دلته رانشي...
فرهاد- زه پوهیږم تاسو ما ته اړتیا نلری، اړینه نه دي خپله اړتیا ماته راوړي.
صبا- الحمدالله اړتیا نه لرم او شکر هم کوم.

فرهاد- تاسو زما پرته خوشحاله یی، په زخمونو مې مالګه مه شینده.... پوهیږم چې څي بیرته دوباره نه راځی....
صبا- که زه نه تلم خو اوس باید چې لاړه شم...
فرهاد- صبر..... صبر.. ته نه تلی؟ یعنی ته نه غواړي چې لاړه شي؟
صبا- مهمه نه ده، کولی شي لاړ شي... چې الطاف نه وي راغلي دننه رانشي....
فرهاد- نیمه خبره مه کوو صبا.. یعنی څه چې ته نه تلي؟
صبا- یعنی تا پوری هیڅ اړه نه لري... څه چې نوم دی بد نشي...

فرهاد- توبه خدایه... تا په خیر ضدي مې بل څوک لیدلي نه ده..
فرهاد خپل لاس موټي کړو، او سترګي یې پټي کړي او یو دوه ځله یې ژوره ساه واخیست، خپل ځان یې لږ شان آرامه کړو او بیا یې وویل: گوره صبا زه نه پوهیږم چې تا زما له خبرو کوم مطلب واخیسته، خو قسم کوم چې زما نیت له هغه بدو خبرو څخه نه وو.

یوازي دا چې ته خفه نشي، ومي ویل که څوک راشي ما او تا یوځای وگوري څه فکر به کوی؟ خدای دی زما روح واخلي صبا که ما خپل ځان په اړه ذره هم فکر کړی وي، اصلاً ماته ارزښت نه لري چې زما شاته څوک څه ووايي، مګر.... اجازه نشم ورکولی چې پرتا باندې څوک تهمت (تور) وتړي. اجازه نشم ورکولی چې په تا څوک نیوکه وکړي او زه یې تماشه وکړم.
صبا- آیا څوک به راشي؟

فرهاد- نه.... مګر نه غواړم چې حتی الطاف هم ستا باندې مشکوک شي، پوهیږي چې څه وایم؟

صبا- هغه مې ورور دي، هغه هیڅکله ستا ورور په خیر احمق فکر نه کوی.
فرهاد- پوهیږم، خو الطاف په هر څه باندې پوهیږي، پرون ورځ یې درک کړي، خو نن دی نه درک کوي، ته نه پوهیږي... هغه هم انسان دی، شیطان ورته په زړه کې خبري اچوي.
صبا- هغه په څه پوهیږي؟
فرهاد- له دی چې زه.....
صبا- ته څه؟

صبا د فرهاد خبرو اوریدو ته پتمه وه، کوم شکونه زړه کې و هغه شکونه روښانه شي، خو د فرهاد زړه بده گواهي ورکوله، دیته اړ شو بغیر لدې چې خبره پوره کړی له کور دروازه څخه ووته، او د الطاف راتلو پوري په موټر کې پتمه وو. لس دقیقو وروسته الطاف راغلو، فرهاد له موټر څخه رانښکته شو، او سلام علیک وکړو.

الطاف- ولي دلته ناست وي؟ کور خو خلاص و..

فرهاد- فکر مې وکړو دلته درته پتمه شم دا راته بهتره وه.

الطاف- راځه چې دننه لاړ شو..

فرهاد- اول ته مخکی شه..

الطاف کلي راوخيست او دروازه ورباندې خلاصه کړه.

الطاف صبا ته اواز وکړو خو صبا له راتلو ډډه وکړه، فرهاد هم له الطاف څخه پاسپورت او عکسونه واخيسته او خدای پامانی وکړه په بېرته لارو، الطاف په وينا هم مابنام ږويي ته پاتي نشو.

فرهاد په لومړي ځل پوه شو چې شايد مينه د بندگۍ تر ټولو لويه بڼه وي او د دې خنډ څخه د خلاصون لپاره بايد انسان فاسد(بد) شي او د خپلو عقايدو سره مبارزه وکړي. او د دې لپاره چې د هغه مينه زيانمن نشي، حتی هغه هم له ځانه سره ونښته، حتي که دی لامله صبا بد احساس هم کړي وی مگر نه غوښته اجازه وکړي او په اړه يې بد فکر وکړي، بيرته کور ته راغلو، او صبا ته پيغام وليکه..... شايد غوښتل صبا زړه نه هم خبر شي.. پيغام..

شپه په خوب کې ستا توري سترگي مې ليدلي وي. باور مې وکړه د هغه سترگو صاحبه زما زړه ملکه به اوسي، ټوله ورځ هغه سترگو پسې وم او شپي په ټوله شپه هغه د تورو موتي(مرواريد) خوب کې لټولئ، افسوس !!خو کاش چې يو ورځ يې ماته کتلي وي، زما ځواني راڅخه واخيسته.. هيله مې لرله چې د خپل د ارمانو اخري خط ته نږدي شوي يم، خو اخر خط ته ورسيدم، چې لري والی له هغه هم زيات لري کړ، تر اوسه مې د ميني دفتر پرانستل شوي نه و، چې تقدير هغه بيرته بندي کړ، زه په مينه خپلي هغه ليلا ته پتمه وم، چې هغه ملکه د بل چا شوه..

له خدای څخه مې هغه لپاره خوښي غوښتنه کوله، او د غمونو حصه يې ما خپله برخه کړه، د هغه په جلا کيدو کې اوښکې مې توي کړې او ومې ژړل، ای کاش چې هغه هم خپل خوښويو ته رسيدلي وي چې خدای څخه مې ورته غوښتل، د هغه په دردونو زه نور هم شکنجه شوم

زه وژل کيږم د هغه اوښکو څاڅکو لپاره چې د هغې له تور سترگو څخه د ملغلرۍ پشان بهيږي...زه هر څاڅکی حسابوم، او هره څاڅکی په سلو خندا يې بدلوم، هيڅوک حق نه لري چې هغه زړه په درد کړي، حتی د هغه پادشاهی حداقل ترڅو چې فرهاد ژوندی وي. ته يو خوږه افسانه د فرهاد يو اړخه مينه شوی.....

په نړۍ کې هر فرهاد يوه خوږوالی لري چې بادشاه(خسرو) ترې غلا کوي، او له ځان لپاره يې اخلي...او ته همغه خوږه يې صبا مې چې زما نړۍ راڅخه واخيسته....

د فرهاد د ميني افسانه برخه

فرهاد د ژړا ډک وو، او لومړی ځل لپاره په خپل بد قسمتی اوښکې توی کړی، او له خدای څخه يې غوښته چې کاش زما په زړه کې دی صبا لپاره مينه نه وی، او یا هم د صبا په زړه کې د هغه لپاره مينه واچو....

صبا د فرهاد پيغام ولوسته او فرهاد ته زنگ ووهه..... صبا- بلۍ....

فرهاد ژړوغونۍ و، نشو کولی چې خبری وکړي، په دیده سترگو د صبا زنگ پری کولو جرائت نشو کولې، چې زنگ يې اوکې کړو او صبا..... صبا- بلۍ...

فرهاد غلې و...ځکه که اواز يې کړی وو، نو خبرو څخه يې زيات دی ژړا غږ ورتلو... صبا- فرهاد...؟ اوری؟

فرهاد سل خله د صدقه فرهاد وويل.او بيا هم غلې وو...

دی خل د صبا غږ وو چې ولړزیده....

صبا- فرهاد.....

او د باعث(لامل) شو چې فرهاد زړه د صبا د حالت په اړه اندېښمن کړو

فرهاد- اورم صبا...ښه یې؟

صبا- زړه مې خفه دی...غواړم چې وژاړم

فرهاد.....

گریه کن عیبي ندارد دل سبک تر میشود در گلو بغضت بماند چشم دل تر میشود زنده گی بالا و پایین دارد اما چاره چیست ؟

گریخواهی یا نخواهی زندگی سر میشود

حسرت شیرین و تلخ زنده گانی را نخور

هرچه در پیشانی ات باشد مقدر میشود

زنده گی مانند یک آینه ای شفاف نیست

برخلاف آینه گاهی مکدر میشود

پر تلاطم مثل دریا زنده گی یعنی خطر

گاهی آرام و گهی موج ستمگر میشود

سطح دریا را رها کن قعر دریا دیدنی است سنگ هم در قعر دریا مثل گوهر میشود

زنده گی دارد شباهتهای بسیاری به جنگ

هر نبردی گاه گاهی نابرابر میشود !

صبا- دا د وخت نابرابرۍ چې موږ یې دلته راوړو.....مگر زه د خدای څخه درته خوښۍ ډک ژوند غواړم،زما د خراب تقدیر له

وجه خپل کور مه خرابو فرهاد....

یو دقیقه غلی وو: ستا حق له دی څخه زیات دی

کاش چې صبا پوهه شوی وی چې فرهاد ته زیات حق هغه ته ورکولی،مگر فرهاد دی چې د صبا یو تار ویښتان له ټولې دنیا

سره نه برابر ول.

فرهاد- د درد دوا نه کیږي نو په زخم باندی مالکه هم مه شینده

صبا- اوبخنه فرهاد سمه ده.

فرهاد- ما دا خبری دی لپاره نه کولی چې د خفه کیدو لامل شم صبا... یوازی نه مې غوښتل چې یو خل بیا وځنډوم، ته چې

خی لاره شه... مگر پوهه شه چې یو چا زړه له ځان سره وړی.... هغه زړه چې له اول څخه ستا وو.

صبا- خپل ځان د بل چا لپاره صدقه کوه مه، حتی خپل ځان ته اجازه مه ورکوی چې له خپل ځان څخه ډیر فکر

وکړي،پوهیږی چې زه درته څه وایم؟

فرهاد- خیر! خو زما غوږ تاته نیولی وو.....ستا خبری زما سترې روح ته خوند ورکوی.

صبا- فرهاد په هوښ راشه، نه ځان خوره وه او نه ما،...زه نشم کولې.....

فرهاد- خبری دی نه درک کوم.... زه غواړم چې تاسو د نړۍ ته ریښتیا وواياست، مگر تا خو ځله ما ته زنگ وواهه چې زما لپاره یو څه ښه کړي؟؟؟

صبا- هیڅ مې زنگ نه دی وهلی او بیا یې هم نه وهم درته زنگ،خو دومره پوهه شه چې زما له لاسه درته کوم خیر نه درسیږي.

فرهاد- زه ستا د همغه شر باندی میئن یم چې ستا له اړخه وې صبا.....ځکه زه خپله مینه باندی خپل ځان ستا لپاره قربان کړم.....

صبا- مگر زه له مینې څخه کرکه (نفرت)لرم.....

فرهاد- زه هم دا نفرت خوښوم او دا له خدای څخه پټ نه دی...

فرهاد نن شپه د مجنون توب حال درلودهاو صبا، کاش چې هغه د ناز ورکولو حوصله درلودی،وروسته له اخری خبری د فرهاد نه پوهیږم څه وخت صبا اړیکه پریکړې وه ،او فرهاد تر سهاره د خپل فکرونه وخیږل. اوس چې ښه وشو او که بد فرهاد خپله مینه را څرگنده کړې وه. سهار لمر لکه چې راتلو ته بیحد بېړه وه تر څو دوه ساعته د فرهاد له خوب څخه تیر شوی نه وو،چې ټوله نړی روښانه شوه، فرهاد له بې ساري سر درد سره د خوب څخه پاڅېد، او هغه کس ته چې صبا دوی لپاره ویزه واخلی زنگ یې ووهلو....

فرهاد- سلام..

— سلام وروه څنگه یې؟

فرهاد- مننه خپله ښه یې؟

— شکر دی تیرېږي..

فرهاد- څنگه شو کار مو څه مخی ته تلی؟

— که پاسپورتونه راوړی نو حتماً.....

فرهاد- اه بخښنه غواړم!هیر کړې مې وو،نن درته راوړم ،نور څه پکار دی؟

— نه.... خو یوازی که اړتیا پیدا شوه نو خپله نفر راشی..

فرهاد- سمه ده،همدا اوس درته پاسپورتونه راوړم....

صبا ټوله شپه په ژړا سبا کړه سهار زړه یې نه کیده چې له خوب څخه پاڅیږي،

الطاف: صبا..... انجلۍ وینښه شه، هله نو...

صبا- پنځه دقیقې نورۍ...

الطاف- سمه ده دروازه قفل کوم....زه ځم چیرته کار لرم خپل خیال ساته.

صبا- سمه ده...

ثنا.....

څو ځله مې صبا ته زنگ ووهه خو فکر کوم چې تراوسه به ویده وی، بیا مې الطاف ته زنگ ووهلو او هغه هم بوخت و

ځواب یې نه راکولو، یعنی دا دوه. خور او ورور ماته وخت نه لری،زړه مې تنگ شوی دی.

او حیاسب چې خپله ښځه اندیښمنه ولیده،نو غوښتل چې زړه یې ورته خوشحاله کړي،نو یوولس بجی یې خور کور ته یې وی وړه.

صبا.....

د کور زنگ زه يې له خوب څخه راويښه کړم. زړه مې غوښته چې همغه دروازه د هغه کس په سر ووهم کوم چې دروازی شاته ولاړ دی. مگر چاره نه وه مجبور چې هغه په سر وهلو لپاره هم تر دروازی لاره شم، دويم ځل بيا زنگ ووهل شو. صبا: صبر يو دقيقه..... حتماً د الطاف څخه دروازی کلی هيره شوی،

اوووووو.... زغملې نشې صبر؟

صبا چې ستومانې ويسته دروازه يې خلاصه کړه، د سترگو په وړاندې فرهاد وليده، او خوله يې وازه پاتې شوه. فرهاد څه په منظم دروازه کې ولاړ وو... منظم ويښتان، او تو شوی کالې حتی د موټر په څوکۍ کې د ناستې لپاره هغه خط هم نه ليدل کيده، د نارينه عطر چې بوی خپله فضا کی پيچلی دی. صبا خپل ځان طرف ته وکتل، بېر شوی ويښتان، د خوب کالې.... نا منځلی شوی مخ او له خوب څخه ډکه.... وشرمېده چې حتی سلام يې هم هير کړو

فرهاد په خندا باندې صبا ته سهار پخیر وويل.....

صبا- س..س..سلام

فرهاد- ع سلام..

فرهاد وخنډل په!

صبا- ريشخند وهي؟

فرهاد په خندا وويل: ن..ن..نه

صبا- څه کار دی درلوده؟

دا دواړه شپي هغه کسان نه وو؟ نه فرهاد د پرون شپي ژړا ښکاره کړه او نه هم صبا د هغه مخکې څه وويل.

فرهاد- هو بايد ويزې لپاره لاړ شو تاسو يې هم غوښتي يې.

صبا- په دی سهار وختی کی؟

فرهاد خپل ستونې صاف کړو او وويل: اوبخښی سهار نه له ماسپيښ هم تيره شوی....

صبا د ديوال په لور چې هغه کې ساعت راځوړند شوی وو وليدل.... له ساعت څخه پنځلس تيري وشي وی... په فکر سره

تندی په څپړي ووهه او زر يې ووی: ای وای...

دغه عمل د فرهاد کمزوری زړه باندې وخنډل، او وروسته صبا هم خپل په ځان وخنډل.

صبا- وبخښه همدا اوس آماده کيږم .

فرهاد- اجازه مو ده چی داخل ته راشم ؟

صبا- البته خدای مو وبخښه.

فرهاد- الطاف ته هم ووايي چی راشی .

صبا- په سترگو همدا اوس ورته زنگ وهم .

فرهاد- کور کې نشته؟

صبا- نه ولا ..

د فرهاد زړه ولړزید او کرار يې وويل: خي بيا درته موټر کی انتظار کيږم .

صبا چی په اشپزخانه کی یی جای ايښودلو په لور غږ وويل: انسان خوړونکی نه یم چی ودی خورم . کينه په ځای د ..

فرهاد- نه ولا دا خبره نده ..

صبا- خي بيا په ځای د کينه زه زر تياريږم .

10 دقۍ وروسته صبا تياره شوه او له فرهاد سره يوځای بهر لارې او يو بل سره روان شول ..د ثنا موټر چې تازه يی په کوڅه کی تاوولو ..چې صبا او فرهاد يی يوځای وليدل او د لومړي ځل لپاره حسيب ثنا ته مخ کړ او ويی ويل : دغه دوو ترمنځ څه خبره ده ؟

ثنا....

د حسيب پوښتنو ته جواب مې نه درلودو بې زړه مې صبا ته زنگ وکړ ..

ثنا- سلام ع خورجانې ښه يی ؟

صبا- ښه يم منننه ته خپله ښه يی ؟

ثنا- شکر دي الحفد لله

صبا- ښا شکر دی تاسو څنگه يی ؟

ثنا- موږ هم ښه يو .. منننه ..چيرته يی خورجانې ؟

صبا- بهر يمه خورکې

ثنا- چيرته ؟

صبا- د ويزې اخستلو لپاره بيرون راووتم .

ثنا- ښا زه خو کورته راغلم او دروازی مخ کی پاتی يم ..

صبا- وی وبخښه خورجانې .. کلې د گلدان لاندی دی داخل ته لارشی موږ هم زر درگړو ..

ثنا- پخیر راشی ..ځانته مو پام کوي..

ثنا- صبا له فرهاد سره ويزي اخستلو لپاره تللی او شايد الطاف هم ورسره وو موږ فکر نه وی شوی ورته؟

حسيب- شايد څه پوی شم ..اوس بيا لارشو .. ؟ يا همدلته منتظر كيږو .

ثنا- نه کلی په حويلی کی ده څه چی څو دروازه خلاصه ده

حسيب - په سترگو ميرمنې ...

صبا- وبخښی ثنا زنگ کړی وو.

فرهاد- هيڅ خبره نده ..

صبا- غوښتل یی پوی شی چی چيرته يم ..

فرهاد- نه چی موږ یی لیدلی وو ؟

صبا- د حويلی دروازی مخ ته وو ..

فرهاد- خی بيا منگې زموږ په پښو باندی ماته شوه ..

صبا په خندا وويل: ماته د شې ..

فرهاد- خندا نه لری ..اوس بيا ټول خبری کوی

صبا- خبری د وکړی...مهمه نده ..

فرهاد- اما زما لپاره مهم ده نه بايد څوک خبری وکړي ..

صبا- ښا وبخښه بايد الطاف ته زنگ وکړو او ورته ووايو چی دلته راشی .

فرهاد فقط سر د هو په ښه وښوروو څه یی و نه ويل.. صبا له الطاف سره خبری وکړی ..او د لیدو ځای یی ورته وويلو ،

هغه هم ومنله او خپله لار لارل ..فرهاد د نمایندگی مخې ته الطاف ته منتظر شوو ..فرهاد له موټر څخه پیاده شو او

رستورانت ته لاړو ..او د صبا لپاره یو خوراک پوډی (ټکله) راوړه ..ګرم بوی د برگر ..او چپس د صبا دماغ ته لاړو ..او بی
اختیاره یی فرهاد لاس کی ولید ..فرهاد پاکت صبا ته ورکی او ویی ویل : واخله شاید وږی شوی وی .
صبا- هوو بیخی ږیر ..
فرهاد- خی بیا یی وخوره ...

صبا بی رقمه پوډی واخسته او په خوړلو یی پیل وکی ..
فرهاد هم خپل ځان موبایل کی مصروف کړو ..تر څو صبا په آرامه پوډی وخوری . یو چا د موټر شیشه ټک ټک کړه ..
الطاف وو ..فرهاد د هغه لپاره دروازه خلاصه کړه ..او موټر داخل کی کیناستو .
الطاف- سلام
فرهاد- علیکم سلام ..

صبا د شا سیټ نه په ډکه خوله سلام کړو او الطاف علیک وویل..
الطاف- بڼااا نو منتظر چشی ته یو ؟
فرهاد- صبا پوډی یی خلاصه کړی ..

الطاف- نجلی- تا کور کی څه کول ؟ چی اوس پوډی خوری ؟
فرهاد زر د صبا دفاع وکړه او ویی ویل : تر اوسه وخته دی ..مهمه نده چی هغه نفر ته منتظر شوو ..
رنګین...

سهار 7 بجو له خوب پاڅیدم او د فرشاد غږ می واورید چی مور سره یی دعوا شروع ده . هغه دعوا چی سبب یی زه وم
..ددی لپاره راغلم دی کورته چی ژوند وکړم .اما دغه ځای می هم لکه چی دوزخ جوړ کړ ..صبا لاره مګر د سیوری یی زموږ
څخه لاره نشوه . فرشاد پس له تللو د صبا غم نیولی وو ، بعضی بیا وایی که دومره میین وی ولې یی د مور په خوله وکړل
؟د آشپزخانې طرف ته لاړم او په لومړی ځل می د غوړو بوی بد را باندی ولګید .

او میرمن مجبوی زه خپل اتاق ته ولیږم .. په کور کی بی غیر د میلنو څخه بره ارزشت می نه درلودو ، نه فرشاد زه
غوښتلم نه یی کورنی ، اما څومره خوشالی چی له صبا سره وه ، له ما سره ی خو نه لرله یا نه وه بیخی ..شاید هغه یی له
ما ښه پیژندله همدی لپاره ، فقط میرمن کریمه زما طرفداره وه او بس .. بعضی وختونه د فرشاد سره په واده باندی
پښیمانه شم ، رښتیا هم بد تقدیر هیڅ وخت نه ښه کیږی ، هغه زه یی د هر څه او هر کار ملامته ګنم . اوس چی له ټولو
بی ګناه زه یم

سعید- محبوبه فرهاد چیرته دی ؟
محبوبه چی د لاس وچولو حال کی وه وې ویل: نه پوهیږم شاید کور کې یی وی
سعید- مه وایه چی نه یې ورسره غږیدلی؟
محبوبه- د پرون ورځی راهیسی نه یم غږیدلی ولې ؟
سعید- ای دا هلکه څه وخت کور لاری ته بلدیږی ها؟ تر څو د ټولو زړونه په ما خوشاله نه کړی نه می خوشی کوی .. باید
ښکته سر کور او ځای خپل کړی. خپل ژوند وپیژنی.
محبوبه- څه ووايم سعیدجانه زه ددی خبری کولو مخ نه لرم ورته ، ته کولی شی چی قانع یی کړی ته ورته ووايه، چې واده
وکړی.

سعید- نن یا سبا 40 کلن کیږی بیا ورته نجلی- نه پیدا کېږی، ویلی می وی هوو..

محبوبه- پس د صبا له موضوع نه پوهیږي .. جرات نه لرم چی د واده توصیه ورته وکړم ..

د فرهاد د موبایل غږ جگ شو ، او له هغه یی وغوښتل تر څو الطاف او صبا راوولی ،
دري واړه یو ځای لاپل او نیم ساعت وروسته یی کار خلاص شو .
الطاف- بڼا! منننه کوم فرهاد جانه ..
فرهاد- ستاسو وړنده د ورور گران، إن شاء الله تر راتلونکی اونۍ نوی ویزه اخلې .
الطاف- إن شاء الله.

صبا : راځه چي څو لالا ...لمر وسوزولم ..

فرهاد : موټر واز دي . ورشی کینې ..

الطاف : منننه فرهاد جانه په تکی کی به لار شو .

فرهاد : نن ورځ وزگار یم کولی شم تر کور مو ورسوم .

الطاف- زحمت درته کیږي ..

فرهاد- هیڅ زحمت نشته ..

فرهاد د موټر مخته کیناست او په چوپه چوپتیا سره یی لاري ته ادامه ورکړه . الطاف به چي خبره وکړه نو فرهاد به ځواب ورکونکی وو بیغیر لدی د لاری مسیر همداسی خاموشه وو صبا هم په شاته سیټ کې خپل سر په شیشه باندی کیښود ، او بهر یی کتل . ناڅاپه یی سترگی راږکي شوی او د لاس په شا یی خپلي اوښکې پاکي کړی ..

د مبین زړه د مبینې درد نه بی خبره څوک وو ؟

فرهاد آیینی ته وکتل او د هغی ژړا ته یی فکر شو .زړه یی بی اختیاره صبا وویل ، او د الطاف هم دوی دواړو ته فکر او متوجه شو .

صبا د خپل انستیتیوت په لیدو سره په لومړی ځل له سترگو اوښکی وڅخیدی ، شاید ددی لپاره یی زړه تنگ شوی وی چی زر تر زره لدی ځای نه ځان خلاص کړی .

الطاف- غرمی هم تیره ده زه خو سم وږی یم ته څنگه فرهاد ؟

فرهاد- زه .. ؟

الطاف شاید پوه شوی وی چی فرهاد خپلی دنیا کی غرق دی ، نو بیا ځلي یی ورته وویل: وایم غرمه تیره ده څه وخورو ؟

فرهاد- زه هم وږی شوم ..

صبا : ما کورته ورسوی نور چی تاسو هر ځای ځي ؟

الطاف- هو تا خو خپله خپته مړه کړه نو ..

فرهاد : په دوو دریو مړیو (لمړۍ) څوک نه مړیږی ، باید صحیح پوږی وخورۍ .

صبا : ثنا په کور کي منتظر ده .. غواړم هغوی ته ورشم ..

الطاف : ثنا خو می بیخی له یاده وتلي ده ...

خپل ځای ته ورسیدل ، او فرهاد دوی د موټر نه ښکته کړل . او خدای په امانی یی وکړه ، اما الطاف اجازه ور نه کړه او هغه یی داخل ته دعوت کړو .

فرهاد- نه الطاف جان یو بل ځل به درته مزاحمت وکړم اوس نه.

صبا دروازه خلاصه کړه او د ننه شوه او الطاف فرهاد ته په کتو وویل : د ننه څخه خو سم د آبادی او سوکالی بوی راځی .

فکر کوم دا د ثنا میرمنی کمال او هنر دی ..

فرهاد- نوش جان مو شه ..

الطاف- که چیرته رانغلی پنبیمانه کیږی .

فرهاد د الطاف سره یوځای د ننه شو او اسرا په خوږه ژبه مخکی راغله او سلام یی وکړو . د فرهاد زړه په دغه رقم سلام سره بیخی ضعف شو او کلک یی په غیږه کی ونیوه ، د لاسو او ویننتو سره یی لوبی کولی او غیږه کی یی ونيول ، د ننه راغلو او له ثنا سره یی جوړ پخیر وکړل ، او پس له هغی پوی شو چی حسیب تللی او شاید مازدیگر بیرته راوگرځی . خلور وارو په یوه میز ږوږی . خوږه ، فرهاد اسرا ورسره کینه ، او په خوله کی یی ږوږی . ورکوله ، د فرهاد عجز د ټولو کوچنیانو په وړاندی همداسی وو نه تنها د اسرا په وړاندی ، ټول پوهیدل چی فرهاد خومره مهربانه دی .. صبا یوه لحظه په فکر کی لاړه او په خیال کی یی زیات تلل او راتلل راغلل زما لپاره د واده څخه لاس واخیست ؟

داسی انگیرل کیده چی فرهاد د صبا ذهن او خیال ته فکر وو او هغه یی ویلو او صبا ته یی کتل ، لږی شونډی یی وخځیدی او نمایشی خندا یی وکړه ، او بیا ځلې یی اسرا سره ځان مصروف کړو

ثنا- پریږده فرهاد جانه زه ږوږی ورکوم .

فرهاد- نه راحت یمه ...ته د خپله ږوږی وخوره ...

الطاف- ته ورځ په ورځ بیا چاغیږی و نجلۍ چشی خوری ؟

اسرا- ننو گک یا بانوج خوری ؟

الطاف- چشی ؟؟

ټولو د اسرا خبری ته وخنډل ..

الطاف- فکر کوم چی غواړی یو درجن (جوړه) یعنی ماشومان راوړی ؟

ثنا- توبه .. خدایه ..ته ودریږه چی یو ځل لخیږه سره واده وکړی بنځه د نه پریږدم چی له یوه ماشومه پرته نور راوړی . او بیا زه دري یا څلور ماشومان نه لرم درجن له کومه شو ؟

فرهاد- مبارک د وي ثنا جانې خدای د قدمونه بختور او نیکمرغه کړي .

صبا...

که چیري فرهاد وغواړي واده وکړی ، نو اکثره نجوني واده کولو ته ورته تیاره دي ، درک کوونکی ځوان ، مهربان ، تحصیل کرده یا علم حاصلونکی ، پوه ، حتی ویلی شم چی د ژوند ملگری ...هغه ښه کارونه چی په یوه د ژوند ملگری کی وینم ، مخکی می فکر هم نه وو کړي ، شاید هرڅوک نظر شرایطو ته په کتو د یوه نفر ښه توب او بد توب مشخص او ټاکی ..

"دري ورځې وروسته"

8:30 بجو فرهاد ته زنگ شوی وو ، په نیمه خلاصو سترگو یی د شماری مخاطب نوم ته وکتل ، که چیري د صبا د کار لپاره نه وو هیڅکله یی هم دغه زنگ ته ځواب نه ورکولو ، او په د 36 ساعتو کی یوه دقه هم نه وو ویده شوي ، او برعکس په اعصابو یی د جراهی یا زخمیتوب او عملیاتو په سر ډیر فشار ورغلی وو . شپږو بجو کورته راگی ، او تر څو چی حمام یی کړو او یوځای د اوسیدو یی ونیو 7 څخه 11 تیری شوی ، او اوس کم تر کمه دوه ساعته ویده و چی دا زنگ ...

لاحوله ولا قوه ... یی وویل او په ځای کی کیناست تر څو یی واضح خبری واوړی .

فرهاد- بلۍ..

— سلام ع ...فرهاد جانه څنگه یی ښه یی ؟

فرهاد- ع سلام ... مننه تاسو څنگه یی ؟

— ویلی د وو چي کارونه یی خلاص شول اول خپله تاته ووايم
فرهاد- بلی ..

— پس سترگي د روښانه ویزه می ورته واخیستله ..
فرهاد- چشی ؟

هرڅومره چی بی خوبه وو ، بیا یی هم له یاده ووتل .
فرهاد- الطاف ته د زنگ کړي ؟
— نه ولا ویلی د وو چي اول ...

فرهاد- آفرین ... مننه .. هغه ته زنگ مه وهه .. زه راځم پاسپورتونه تسلیم کوم ..
— سمه ده منتظر یم .

د فرهاد سر درد څلور چنده زیات شو ، اما مجبوره وو تر څو لاړشي ، او د آخری ځل لپاره که کیږی خپله معشوقه یا مینه ووینی ، ځکه پوهیدو چي که صبا پوی شی چی ویزه یی اخستي همدا نن ورځ له دي ځایه تله. په بیرې سره له کوره بیرون شو او د لاري سر کي یی له ملگری سره ولیدل. او پاسپورتونه یی تسلیم کړل او معلوماته پیسی چی مخکی مالومي وی ورته ور یی کړي او په آخر کي یی تری وغوښتل تر څو الطاف هم خبر نه کړي او غوښتل یی هغه هم غافل گیره کړي ..

انسان ورو ورو شاته تگ کوي ، هیڅوخت یا یو ځل هم قدم شاته نه وړي .
د هر عادت خبره ورو په ورو ورباندی انسان مبتلا کیږی ، هیڅوک هم یو ځل نه معتاد کیږي .
د یوه مات شوی مرغه وزر ، یو ځل سقوط نه کوی .
یو ځل (وا) یا نه، نشتوالی ، نه ورکوي ، یوځل سترې کیږی نه .
کلونه زر خپل رنگ له لاسه نه ورکوي ، او تبدیل کیږی هم نه .
اور یو ځل نه ایږي کیږی ، او له لاسه نه وځی .
ژوند گل ، دیر په ورو ډول خپل شکل له لاسه ورکوي .

او دغه وروتوب په تکرار ډول ، او دغه شیطانی او مکارانه سترپا ، تریخواالی زیات کوي .

فرهاد زړه په خپل ځان وسوزیدو ، او اوښکي یی تویی کړي . ددي لپاره چی څومره ناچاره او گرزیدو حتی د خپل د تللو سند یی هم قید کړی وو. اما زړه یی غوښتل چی صبا هم دلته ولری ، حتی تر دي چی خپل نوم یی هم د هغه په شکل ووهی .. هغه ..
د اونۍ آخره شوه او الطاف فرهاد ته زنگ وکړ . هغه خپل غوښتونکی د خپلو کارو شو ، که مخکی لاړی نو حتمن یی صورت یی نیولو ، فرهاد چی دا درې ورځی چوپ وو . اوس یی باید ځواب ورکړی وي .

الطاف- سلام ع فرهاد جانه ښه یی ؟

فرهاد- ع سلام مننه ته ښه یی ؟ له کاکاجان څخه می احوال لري ښه دي ؟
الطاف- هو شکر ښه دي . موږ ته سترگي په لار دي .
فرهاد- دیر ښه .

الطاف- څنگه شو فرهاد جانه له هغه نفر سره د خبري وکړی. څه کار یی وکړو ؟
فرهاد- هو خبر یم ورنه سبا بل سبا به کار مو وشی.

الطاف- ښه ده ، بیا ، نو رښتیا غواړم کور خرڅلاو ته کیږدم .. ویل می له تا سره په اړیکه شم.

فرهاد- کور د کوم ځای ؟

الطاف- همدغه زموږ کور .. له پلار سره مي خبری وکړي .. د بیرته گرزیدو پریکړه نه لری. صبا چی هلته لاړه شی ، نور دلته څه کار لري چی راشی ؟

فرهاد- رښتیا وایی پس د صبا د تللو نه نور کابل کي څه نه لري .

الطاف- بڼا چی خبر شوي احوال راکه. اوس ځم تر څو هغه کورته نږدي د کورو د خرڅلاو دفتر ووينم .

فرهاد- صحيح ده هر څه کي مو چي خير وي .

فرهاد...

د صبا لپاره مي پيغام وليکو ، دي لپاره چي ښه ژوند ولري ، او همدا غواړم نو ورته مي ښکاره کړل . اول گام مي په بدو خاطراتو په طرف ، آيا وای خلم . هيڅ شک نه لرم چي راتلونکی گامونه به په بېرته سره اخلم . دا هماغه بی خبره ضمير وو زموږ ، چي په تکرار سره او په عادت سره یی یا قوي کیږو یا ضعیف کیږو .

صبا- سلام ع ، ښه یی فرهاده .

د صبا له ښو عادتو سره چی هر وخت په ټاکلی وخت ځواب به یی راکوو ، زړه می د ښي خبری سره هم ضعف کیدو حالت ته تلو. قربانک د شم د فرهاد ساه زړه نفس هر څه ... اما مخکي د لیږلو یی بیرته پښیمانه شوم او ومي لیکل : شکر ښه بیخي ښه یم ، ته سنگه یی ؟

صبا- زه هم بیخی ښه یم .

فرهاد- د خدای ډیر شکر چي ښه یی .

صبا- د موږ د تلو حال نه خبر شوي ؟

فرهاد- هو ، اما زه غواړم چي تا ووينم .

صبا- ویزه د واخستله ؟

فرهاد- وایم چی غواړم چي تا ووينم په خبره پوهیږي ؟

صبا- په کور کې یم .

فرهاد- سمه ده ، دوه ساعته وروسته درځم لڅیره .

صبا- هر څه چي وایی په موبایل کي ووايه ... لطفاً لطفاً دلته مه راځه ...

څنگه وایی چی تاته درنشم نو چیرته لاړ شم صبا ؟ تراوسه له کوره نه وم وتلي چی د مور زنگ می راغی .

فرهاد- بلی مورجانې ..

محبوبه- د مور گرانې چیرته یی ؟

فرهاد- کور کې ...

محبوبه- د مور په مرگ باندي راضی شوي که څنگه زویه ؟

فرهاد- خدای د نه کړي مورجانې ولی داسی خبري کوی ؟

محبوبه- نو ولې لیدو ته مي نه راځي ؟ ولی اجازه ورکوي چي ستا د بیلتون درد مي او د پلار خبري د ما تباه کړي ؟

فرهاد- خدای د دوښمن ته درد مه ورکوه خپل ځان خو پریږده ... درغلم موري درغلم ..

د تلو لاره مي بدله شوه د مور اوښکي می زړه ډیر ولړزوو ، دغه ټول وخت کي یا دا دومره موده کی خپل ځان پریږده مور مي هم هیږه کړی وه . باید اول د هغي (مور) مي زړه په لاس راوړم . د دروازي زنگ می ووهو ، هر څومره می چي د پلار

کور وو مگر بیا می هم ځان راته بیگانه او پردي ښکاریدو ، فرشاد دروازه خلاصه کړه ، هیڅ یوه نه ما او نه هغه د یو بل د لیدو انتظار درلودو . فکر می کولو چی هغه به کار ته تللی وي . او شاید ده هم فکر کولو چي هیڅوخت به زه نور د دی کور دروازی شاته راشم . بی خبرو یی له څنگ څخه تیره شوم او یو ځل می سر آشیزخاني ته ورښکاره کړو.

هغه ځای چی تل به می مور هلته موندله. نږدی ورغلم اولاسونه می ورته ښکل کړل . مور می په لومړی ځل د سترپا حالت کی ولیده او د سترپا او ستوماني بوی تری تلو . سترگی یی سره نږدی شوي او تنگ شوی وي او د سپین شوي ویښتان می یی ولیدل .

فرهاد- ښه یی مورجاني ؟

محبوبه- ښه یمه د مور نازولی .

په مسخره ډول می وویل ترڅو می مور وخاندی .

فرهاد- ځی ولي د ویښته سپین شوي ؟

محبوبه- زما عمر تیر دي زویه.

فرهاد- ماشاءالله له ما څخه ځوانه جانه یی هسی د ویښته سپین شوي ؟ فرح څنگه دي ؟ سهراب اسدي څنگه دي ؟

سعید- ته کور ته راځي چي بیا د خور او ورور پوښتنه هم کوي ؟

فرهاد مخ راواړوو او د پلار لاسونه یی ښکل (مچو) کړل ډیر وخت کیدو چی دلته نه وو راغلی . او د همدی لپاره یی د ټولو کیلی په سر سترگو وړل.

فرهاد- وبخښه پلارجانه بیخی ډیر مصروفیت راته پیدا شو .

سعید- هر رقم بوختیا چی وه بیا هم کورنۍ په لومړي قدم کي ده .

فرهاد- حق لری خو کوم ځای کې چې زما خبره ارزښت ونلری هغه زما کورن.

د سعید په لوړ غږ فرهاد خپل خبره بند کړل. سعید وویل: وگوري د یو بل دوښمن نه کیږی ، هر څه چې وو پخیر سره تیر شول او خلاص شول ، اوس تاسی یو بل ته شخ شخ مه کیږي . یو بل سره روغه وکړی او آشتی شی .

فرهاد- زه له چا سره دښمني نه لرم پلار جانه ..

سعید- پس ولي په وخت سره کورته نه راځي ها؟ موږ ټول درته رانده ښکارو نه وینو چی تاسو خو ولاکه یو سلام هم کړي وی یو بل ته..

فرهاد- دا به ښه وي ، چی زما د پوهولو پرځای فرشاد پوه کړي ؟ چا چي د دښمني اعلان کړی هغه زه نه یم.

فرهاد- او پاتی شوه د یو چت لاندی ژوند کولو خبره ، هر وخت می چي د فرشاد غوندي په کور کي مکمله برخه واخسته پس له هغي ما څخه وغواړي چی د یوه چت لاندی ژوند درسره وکړم .

محبوبه : زویه ... د مور کرانه ...

فرهاد- موري نن می لطفاً پرېږده چی خپلی خبري وکړم . صبا مو له ما واخسته او د فرشاد خوله کی مو واچوله (د فرشاد په نامه مو کړه) .. هغه هم لاړو بل څوک یی انتخاب کړل ...تاسو ترمنځ فقط زه او صبا بد بخته شوو ..

سعید- که چیرته اول تاهم داسی پرېکړه کړي وای نو تا لپاره مو هم داسی تصمیم نیولو.. اجازه می نه ورکوله چي فرشاد مخکي شی .

فرهاد- رښتیا پلاره ؟

سعید- وگوره فرهاده زه د تا او ورور ترمنځ د فرق نه کوم . هیڅ یو د تاسو نه هم بل ته کمه مینه نه لرم . اما تقدیر همداسی

فرهاد- ښه کوم کار مو چي د فرشاد لپاره وکړو زما لپاره یی هم وکړي . اوس چي د فرشاد مسله وتړل شوه. نو صبا زما لپاره وغواړي .

سعید- دغه کار اوس ناممکن دي فرهاد....

فرهاد- اوس او وروسته نه لري ..

سعید- په کوم مخ سره ستا کاکا ته ووايم؟

فرهاد- په همغه مخ کوم چي د فرشاد لپاره د ورته ودریدی. که تاسی یو اقدام وکړي نور بیا زه خپله پوهیږم .

سعید- صبا یی نه قبلوی .

فرهاد- قبلول او نه قبلول یی پرېږدی وروسته .

له پلار سره مي چی خبری وکړی نو له کوره د صبا ته د تللو په هدف لارم. اما د لاري په سر کي مي دا فکر وکړو چي څه باید وکړم نو لاسونه می په لږزه شول او مجبور شوم تر څو په یوي کوڅه کی یا سرک کي ودریږم . غوښتل مي چی له صبا سره خبري وکړم اما که مي د تیر رقم بیا رد کړي بیا څه ؟ هغه به زما دلیلونه د دغه رقم ژوند لپاره قبول کړی او کنه ؟ تراوسه می خپلو فکرو نه سر نه و پورته کړي چی د الطاف زنگ راغو . خپل ځان می لږ سره جوړ کړو ، او غاړه مي تازه کړه او زنگ مي اوکي کړو .

الطاف- سلام عليك.

فرهاد- سلام عليك الطاف جانہ ...

الطاف- عليك سلام ښه یی ؟

فرهاد- شکر دي منننه... خپله شه یی؟

الطاف- شکر هغه ما نن له (.....) سره می خبري وکړی ویل یی چی پاسپورتونه تاسره دي؟

فرهاد- هو له ماسره دی .

الطاف لږ په قهر وویل : څه وخت یی تسلیم کوي ؟

فرهاد- کورته درځم له نږدې خبري کوو .

الطاف- سمه ده پخیر راشی .

بسم الله سره پورته شوم او د تره کور ته می په حرکت شوم. هماغه مرکزی ټکي او هر وخت، هماغه دروازه او هماغه زنگ د دروازی . غوښتل می چی په خپلو خبرو د زور شم او حاکم د شم. اما خو چي څه رقم نه پوهیدم . پس له 10 دقو د وره شاته یو د قبولی زنگ می درلودو . او بیغیر هغو ته د توجو لپاره مي د دروازی زنگ ووهو.

الطاف ور یا دروازه خلاصه کړه . یو له بل سره مو جوړ پخیر وکړل . او د ننه شوو . په ښه راغلاست سره په کوچ باندی کیناستم ، او ددی لپاره چی خپل فشار ښکاره نه کړم دواړه لاسونه می په په گونډو کینبودل او سیی او مستقیم کیناستم . څه خبری څه غوری دي فرهاد جانہ ...

الطاف- نن ورځ می کمیشن کار ته زنگ ووهو ایله یی اوس ځواب راکو .

لاسونه می د کرتی- جیب ته یوړل او پاسپورتونه می په میز ورته کینبودل .

فرهاد- دا مو پاسپورتونه ... ویزه مو هم واخسته .

الطاف- مننه جوړ اوسی فرهاد جانہ ، که پوهیدی چی تاسره دي هغه نفر ته مي مزاحمت نه کوو.

فرهاد- هیڅ مشکل نشته درک کوم مو .. خپلو سندو ته خفه وی کنه.

الطاف- وبخښی صبا ته غږ کم ښه زیری ورته ورکړم ږیره ورته خفه وه .

فرهاد- الطاف .

الطاف- قربان ؟

فرهاد- مخکی لدي چی صبا راوغواړي غواړم له تاسره خبري وکړم .
الطاف بیا یی پخپل ځاي کیناست او ویی ویل : ووايه فرهاد جانۀ اورم ؟

فرهاد- موږ خپلو منځو کي وروڼه یو ، او مخکي لدی چی زما په باره کې قضاوت وکړي ، غواړم ټولو خبرو ته مي ښه په خلاصو غوږو غوږ شي .

الطاف- مهرباني وکړه اورم یی د چشۍ په باره کې ؟

فرهاد- د ژوند په اړه دا چی ضمانت د ژوند کولو یی درکوم ، او د ارامتیا ضمانت یی هم درکوم ، له هر لاري او نگاه که وغواړي . حتی که وغواړي چی قرارداد هم درسره امضا کوم . که مي پخپلو خبرو مطابق عمل ونه کړو نو زه درته جزایی يم او هر څه چی بیا ته کوي .

الطاف- د چا د ژوند په باره کې ؟

فرهاد- صبا ښیم درته . پوهیږم چی د دواړو لپاره گرانه ده . هیڅوک هم بد یی نه غواړو . اما زه ورته ډیر فکر او خیال یی ساتم . که چیرته لدي ځایه لاره شی نو زما لپاره به ډیره سخته او کلک عذاب وی . حداقل خو دلته خو به پاتي شي کنه . له تره سره مي خبري کوم شاید بیرته راوگرځي .

الطاف- وگوره فرهاد جانۀ ډیره زیاته منننه چی زموږ په فکر کي یی اما

فرهاد- غواړم له صبا سره واده وکړم ..

که چیرته هغه وغواړی همدا نن مرکه دراستوم.

الطاف- فرهادپوهیږي چي څه وايي؟

فرهاد- هو پوهیږم ، چی باید مخکی مي یی په اړه باید ویلی وي اما هغه وخت ناوخته شو . بل ځل نه غواړم چی ناوخته کړم . پر خپلې پریکړي باندی ثابت او قوي ولاړیم . او که چیرته ستا خوښه وي نو غواړم له صبا سره وغږیږم .

الطاف- زه د ویلو لپاره څه نه لرم .. دا چي څه ووايم هم نه پوهیږم . نه غواړم چي غلطه پریکړه د وکړم . باید خپله صبا .. فرهاد - که اجازه مو وي نو غواړم خپله صبا څخه وپوښتم ...

الطاف- صبا ته غږ کوم که کوم څه ویل ورته لري نو ورته ووايه .

صبا...

دا چی فرهاد د راتلو وعده وکړه نو پوهیدم چی راځي . اما حس او باور مي وو چي شاید راتلل یی زموږ لپاره تاوان وي چی تر فشار لاندي شوم . هر څومره یی چی ناوخته کړو اما همدا چی د وره زنگ پورته شو نو پوه شوم چی فرهاد راغلی . هغه په خپله خبره او قول دریږی . تشویش مي شو خپل ځانته می چی د راتلو یی خبره شوم حتمن یو دلیل لری . صبا ...

د الطاف په غږ سره له ځایه می پورته توپ کړل او بلۍ یا هه می وویل .

الطاف- ښه یی ؟

صبا- هو هو وبخښه فکر مي بل ځاي وو .

الطاف- خپله وبخشه چی ومي ډاره کړي .

صبا- هیڅ خبره نده

الطاف- لاندي فرهاد راغلی ..

صبا- ښاااا...؟

الطاف- راځه لاندي باید خبري وکړو .

صبا- چشى په باره كي ؟

الطاف- راځه پوى به شې.. اما يوازي درځخه غواړم چي عدالت وكړي او زر په قهر نشي .

صبا- ولې ؟ څه خبره ده ؟

الطاف- كوم خبره نشته يوازي فرهاد غواړي درسره خبري وكړي.

پوهيدم چي فرهاد څه غواړي . اما زه تر فشار لاندي وم . ځكه د خبرو لپاره مي يې جواب نه درلودو . زه د هغه د خبرو نه اوريدونكى نه وم . له حس او احساس څخه يې چي لرو زه يې خبره كړم . اما ما دومره فكر هم ولاكه د هغه د ما سره په مينه درلودو كړي وي .الطاف له دروازي څخه بهر شو . او شاته يې زه روانه وم . لاس مي لړزيدو . او د لاس لړزيدا مي په ټكرى كي پټه كړه. زر زړونه مي سره يو كړل او سلام مي وركو . فرهاد په خفه سترگو ماته كتل . او عليكم سلام يې وويل. زما په ليدو يې لږ مسكا پر شونډو راغله..

مينه يا عشق يعنى دغه رقم ، ترڅو يې راکتل د اوبه او خولي مي په ځان ماتي شوى . په لږو كټو يې وسوزيدم. هغه وېره چي ما درلودو په هغه ځاى كي كيناستم چي له فرهاد لري وو . تر څو مي وېره ونه وينى . اما د هغه له سترگو بيا هم نه پټيدو . او نه كيدو .

فرهاد- سلام صبا جانې ...

هغه رقم چي فرهاد زما نوم واخيست د لاسو لړزش مي بيځى په 180 كې شو . او د پټولو لپاره مي لاسونه په گونډو كي وركړل .

صبا- عليكم السلام.

فرهاد- ښه يې ؟

نه ښه نه يم د خولو لاندي غرقه شوم ، او هو شايد همدا اوس د ليدلى وم چي پوښتنه كوي . الطاف ثنا ته په زنگ وهلو باندې بهر ووتو .

او همدا د الطاف تلل لامل د ددي شو تر څو فرهاد خپله خبره واضح وكړي .

فرهاد- له ما څخه وډاره شوى ؟ يا انسان خوړونكى درته معلوميرم ؟

صبا- نه نه ..

فرهاد- نو بيا ولې د لاسونه د پښو لاندي ښوري ؟

حتي زما فشار او سترس ته هم متوجه شوى وو.

فرهاد-

دعا كن هم گره از كار ما بگشايد

هم دعا كن ديگر گره دركار ما نيافزاييد اين عشق .

صبا- څه مو وويل متوجه نشوم!

فرهاد- د چشى بايد متوجه شوى وي ؟

صبا- هيڅ هم نه .

همغه د فرهاد خدا زه يې دويم ځل لپاره نښان وگرځوم . يعنى امكان يې درلودو چي دا سړي د وځاندي ؟

صبا- غوښتل د خبري وكړي ؟

فرهاد- اوو بلکل

صبا- چشى په اړه ؟

فرهاد- هماغه چي غواړي وا يې وري ؟

ورېځې مې پورته کړې او ومې ويل: متوجه نه شوم ؟

فرهاد ږ اوس چې متوجه نشوې زه د خپلې خبرې په هدف پوهوم .

پاسپورت يې له ميز څخه پورته کړو او زما طرف ته يې ونيو. او ويې ويل: وگوره غواړې لاره شي نو واخله پاسپورت د آماده دي . که وغواړې دغي دوو ورځو کي تکت هم درته اخلم... اما مخکې د تلو څخه خو لږ هم زما په اړه فکر وکړه ، له تا څخه خو پټه نده کنه ، دا چې ستا پر وړاندې څه احساس لرم ، او همدا چې که لارې نو زما لپاره به ډير مشکل وي ستا تگ .

فرهاد ته مې وکتل او له آخرې خبرې يې وډاره شوم ، پوهيدم چې له ما غواړې چې دلته د پاتې شم ، اما ما يې تر څنگ اوسيدو لپاره جرات نه درلودو ، حتی که وغواړم هم نه کيږي . زما بدبختی فقط زما لپاره بسنه کوي ، ولې بايد بل څوک سره بد بخته کړم ؟

فرهاد- صبا ... درڅخه غواړم چې عدالت وکړي ! که چيرته زما خبرې ته غوږ کيږدي نو دلته پاتي کيږيله کاکا (تره) مي مرکه کوم او تا غواړم ځانته .. لکه څنگه مي چې الطاف ته مې وويل نو کاکاجان ته مي هم همدغه رقم وایم يوازی بسنه کوي چې ته وغواړې له ماسره واده وکړي ..

صبا- څه ؟؟

فرهاد- غواړم واده درسره وکړم .. غواړم خوشبختی او نيکمرغی د دواړو ووينو .

له ځايه مې پورته شوم غوښتل مي چې الفرار وکړم. خو فرهاد مي مخه ونيول او وې ويل: مه تېښته صبا ... د گامونو او خبرو ځاي د پرما مصرف کړه .. که له ما کومه بدې ليدلې وي نو ووايه چې سمه يې کړم .. اما که چيرته بې دليله مې رد کوي دا زما حق ندي .

صبا- لطفاً فرهاده ..

فرهاد- کينه مه کوه صبا لطفاً ته چې ژاړې نو زه مږ کيږم پوهيږي چې .. ستا د سترگو اوښکې مي په زړه کې اور بل کوي . صبا- له ماسره د ځان مه بد بخت کوه فرهاد که ...

فرهاد- ستا څخه بېغير زه بد بخته يم صباجانې .. ته يې نه ويني چې ستا څخه بغير څنگه دردونه تيروم زما د درد شاهده نه وي اما کيسه مې يې درته وکړه .. چې

بې له تا ماته خوشبختی نه رازی صبا له تا څخه غواړم چې ما لدې خوشحالی او زړه ښه کيدو څخه مه محروم کوه . غواړم زما د خبرو په اړه فکر وکړي انتظار يم درته تر څو هو ووايي ما لدې غم څخه خلاص کړي . صبا- فرهاد ...

فرهاد- څه وايي د فرهاد گرانې .. فرهاد د قربان له هري خبرې شي ...مخکي له هري پريکړې يو ځل فرهاد بېچاره ته هم فکر وکړه ..زه ځمه اما فکر پري وکړهجبر ندی درباندي اما زما د زړه غوښتنه ده تاته ضرورت لرم درته او محتاج تاته يم صبا هر څنگه چې ته ما ته احتياج هم نه لري...اما زما په حق کې لږ مهربانی وکړه سمه ده ؟

د هغه طرف ته مي وکتل سترگی يې له خفگان نه ډکې وي . او همدا چې ورته ومې کتل نو خپل ځان يې له ما لري کړو.غوښتل مي چې لاره شم اما له ټکړی کلکه ونيوم ..

فرهاد- ای کاش دا مو آخرين ليدل نه وي ...

ای کاشکی لمر يو نوي هيله او اميد زما پرايمان باندی ولگيږي ..

له څنگ څخه مي لري شو او لاړو

فرهاد....

معشوقه يی روز بی نوایی ست خدا ...!

هر وخت به چي سترې شوم نو خدای به مي ياد کړو ، د هغه مينه زما په درد بدن او ناقراری کي پيدا شوه ، شتون د داسی ميني دوزخ دي ، اما کله به مي چی د صبا په اړه فکر وکړو نو جنت به شو ، دغه بی علاجه درد يا بی درمانه نور یی باید اړخ معلوم کړم ، یا یی درمان یا حل لاره پیدا کوم یا به ځان پدي غمو کي ورک کړم .
ما صبا یوازې له خپل وجدان سره پرېښوده، اوس دی خپله باید زموږ د دواړو برخلیک وټاکي. ساعت نن د گرځېدو او سیاحت هیله نه درلوده او زما د ژوند د ښه او بدو خبرونو په انتظار کې و.

مور مې او پلار مې هم تر یوې اندازې خوشاله ول چې زه غواړم له صبا سره واده وکړم. خو فرشاد جگړه اعلان کړه او ټول ورځ یې زما ژوند تبا کړ. هغه نه غوښتل چې صبا دې دې کور ته زما د مېرمن په توګه راشي. آیا صبا انسان نه ده؟ او د دویم واده حق نه لري؟

کریمه- ستاسې دا تلپاتې جگړه به کله پای ته ورسېږي؟ فرهاد جان، ته دې له خپل ورور سره دښمني اعلان کړې ده؟
فرهاد- زه؟ د خپل ورور دښمن؟
کریمه- هو، ولې نه، هغه ښځې لپاره...
فرهاد- هغه ښځه نه، صبا وایه میرمن کریمه.. د صبا بې عزتي کول ما ستاسو په مقابل کې درېدو ته اړ باسي.

میرمن کریمه لا خپل خبرې پای ته نه وې رسولې چې صبا فرهاد ته تلفون وکړ. فرهاد د صبا نمبر په لیدلو سره موسک شو او موبایل یې بغیر لدې چې د نورو پروا وکړې ځواب کړو او ویې ویل: "جان صبا.."

دا خبره د فرشاد لپاره د اور لمبه وه چې په ایرو کې یې شپې سبا کولې. فرشاد خپله لاس پر مېز وواهه او له خونې بهر ووت. رنگین چې تر دې مهاله په بهر کې د کورنۍ خبرې اورېدلې او ژاړله، فرشاد یې ولید خو فرشاد له دې پرته چې کومه توجه ورته وکړې د هغې له څنګ تېر شو..

فرهاد هم له صبا سره د خبرو کولو لپاره لاړ، ځکه د موبایل له شا ښه خبرونه نه ول.

فرشاد...

څنګه ممکنه ده چې هغه ښځه چې زه ورسره مینه لرم، زما د ورور سره واده وکړي؟ زه به هېڅکله اجازه ورنکړم، مګر زه مړ یم؟ ما باید له صبا سره خبرې کړې وای، او دا هغه وروستی هڅه وه چې ما باید په لومړي قدم کې کړې وای. زه د هغوی دروازې ته نږدې وم او ما د حسیب موټر ولید او پوه شوم چې زما کار سخت شوی دی. خو نه مې شوای کولی چې بیرته شم، دروازه مې وټکوله او زما تر ټولو ګرانه هغه دروازه را خلاصه کړه. شاید زما د راتلو انتظار یې نه درلود، او چې زه یې ولیدم حیرانه شوه او سترګې یې په اوښکو ډکې شوې.

فرشاد- زما د لیدو انتظار دې نه درلود؟

صبا- سلام.

فرشاد- صبا، کیدای شي خبرې وکړو؟

صبا- هیڅ خبره نه لرو، فرشاد، له دې ځایه لاړ شه.

فرشاد- ولې؟ د بل چا د راتلو په انتظار یې؟

صبا- فرشاد، لطفاً...

فرشاد- صبا، لطفاً په ما ظلم مه کوه... ما په دغه ډول عذاب مه ورکوه...

صبا- زه نه غواړم له تا سره بحث وکړم، خدای په امان.

فرشاد د خپلې لاس سره دروازه کلکه ونيوله او ویې ویل: "صبا، مه کوه، زه له تا سره مینه لرم.

صبا- او زه له تا څخه کرکه لرم فرشاد، له دې ځایه لاړ شه.

فرشاد- مه کوه، زما صبا... له فرهاد سره..

صبا- بس دی، فرشاد، لاړ شه... نه غواړم چې نور خلک ستا په راتگ پوه شي.

صبا دروازه د فرشاد لاس ته پریښوده و دننه ولاړه، فرشاد جرأت ونکړ چې دننه ولاړ شي. له کومې لارې چې راغلی و بیرته ولاړ. او لس دقیقې نه وې تیرې شوې چې فرهاد یې د کاکا د کور دروازې ته راوړسید. صبا ته یې زنگ وکړ خو موبایل یې د تل په څیر بند وو. د کور خلاصه دروازه فرهاد په حیرت کې کړ. د صبا لپاره انډیښمن شو کور ته دننه شو.

صبا: ولې مې ژوند کولو ته نه پرېږدئ؟ ولې زما شا نه پرېږدي؟ مگر ومې نه ویل چې ورڅخه کرکه لرم؟

ثنا: صباجانې هیله کوم دا رکم خپل ځان مه په عذابوه؟

صبا- ولې خوړې ولې هر څوک مې ژوند بې صاحبه گڼي او خپل ځان زما مالک گڼي؟

د اوبښکو ډکې سترگې او په غریو نیولي غږ چې صبا خبرې کولې د فرهاد د درد لامل شو او هغه چې مینه یې اوبښکې تویې نکړې ویې ویل: زه مې له خپلو خبرو تیر شوم اړینه نده وژاړې....

ثنا د پوښتنې کولو پرته په حیرانۍ وویل: یعنی منصرف شوې فرهاد؟

فرهاد- هو، قسم دی صبا نه مې غوښتل ستا د درد لامل شم. فکر مې کاوه چې ما به وغواړې او دا چې له مانه څومره کرکه لرې خبر نه ومه وېښه.

ثنا: ای ساده دلته خبره د فرشاد نه کوي ته یې ځان اخلې؟ خو نه غواړم مداخله وکړم که وغواړي کولی شي خپله ورته ووايي ماته اړتیا نشته.

خو صبا هم د فرهاد په لیدو حیرانه شوه. او خاموشه پاتې شوه.

صبا: بښنه غواړم زه..... نه پوهیدم چې دلته

فرهاد- مهمه نده کولی شې نالیدلی مې وگڼې.

صبا- فرهاد زه تا نالیدلی...

فرهاد- د الطاف سره خبرې کوم د هرې ورځې لپاره د چې غوښتل تکت اخلم.

فرهاد مخ واړو او له کوره بهر تلو. خو صبا یې نوم واخیست: فرهاد....

عه.... دا ځل یې له خولې د فرهاد جان ویل ونه وتل. او د صبا زړه نه غوښتو هغه سړي چې ورنه غوښتنه کړې ولیږي،،،

صبا- فرهاد جان، نه پوهېږم څه دې واوړیدل او څه دې ندي اوړیدلي خو پدې پوی شه چې دا خبرې ستا لپاره نه وې. زه

تاسره هیڅ داسې ستونزه نلرم چې د کرکې تر حده رسیدلې وي. ته هغه یې چې زه د حق ته ورسولم او زما په حق کې دې ډیر لطف کړی.

فرهاد- مهمه نده، صبا جانې اړینه ده دومره خبرې د زړه کې وساتې کولی شې راته ووايي او ځان ته عذاب ونکړې.

صبا- قسم خورم چې م تاته د کرکې کلیمه نده کارولې، ځکه له تا مخکې فرشاد دلته و او زما د درد لامل شو.

فرهاد- څه؟ هغه څه غوښتل؟ ولې راغلی واها؟

صبا- ویل یې چې تاسره باید واده ونکړم.

فرهاد- نو په همدې دلیل دې زه ځواب کړم؟

صبا په ورخطايی سره وويل: نه، پخداى نه... ما له اوله پريکړه کړې وه. مطلب له اوله درته هيڅ مهم نه وو چې څه خبرې مې درته کړې؟ اصلي خبره څه چې ته فکر کوې نده. ځکه زه ناقصه يم او نه غواړم تاته جنجالي شم.

فرهاد- څه نقص؟ ته بې نقص ترينه نجلۍ يې چې ما ليدلې...
صبا- وگوره فرهاد مجبور نه يې چې د فرهاد تيروتنه جبران کړې.. ځکه د جبران توان ولرم نو خپلې خطاوې جبران کوم... مجبور نه يې چې ټول عمر بې اولاده....
کولى شې واده وکړې او اولاد ولري
فرهاد- که د خداى رضا وه د اولاد څيښتن به هم شم که وه يې نه غوښتل او قسمت مې نشو نو تا پورې تړاو نلري. تقدير له مخکې ليکل شوى....
صبا- فرهاد....

فرهاد- صبا هيله کوم... که د دو احمقانه دليلونو په خاطر چې يو بې بنياده ډاکټر ويلى پريږدې مې هيڅ حق نلري. خو که مانه د بد رځي او ماسره اوسيدل درته عذاب لرونکي وي بيا بيله خبره ده.
صبا- ولې تل خپل ځان عذاب گڼې؟
فرهاد- ځکه شايد....
صبا- زما لپاره د درد لامل نه يې فرهاد.. هيله کوم نور داسې..
د صبا خبرې د فرهاد په شونډو موسکا خپره کړه او د شوخۍ په ډول يې وويل: دا خبره دې زما په نظر يوه معنا لري...
اوس څه معنا ورنه واخلم؟

صبا- هر څه دې فکر ته راغلل هماغه....
فرهاد- که زما د فکر ته وگورې... زموږ د واده خوب وينم..
صبا- که د اولاد څيښتن نشو واده... دوه...
فرهاد- زه تاته خط درکوم که مې د اولاد نوم واخيست د مرگ حکم راکړه...
صبا- خداى دې نکا فرهاد...
فرهاد- وگوره پدې خبرو پسې مه ځه... زما په سر د دوهم ځل واده فکر نشته. که مې جرأت لرلى په څلويښت کلنۍ کې د خپل سن نيم عمرې نجلۍ ته مې د واده وړانديز ژر او سم ورکولو... کته...
صبا- څلويښت کلن؟
فرهاد- نه خو که يو څلور کاله مو له واده څخه تير شي څلويښت کلن به شم.

تا آن هنگام که فصل آخر
در کتاب زندگى انسانى نوشته نشده
هر صفحه و هر تجربه اى ديدني است
همه چيز گشوده است و قابل تغيير...
اما اگر کسى که

به فصل هاى قديمى و ورق خورده ى کتاب بيانديش
نقطه اوج فصل هاي آخر زندگى را
از دست ميدهد...!

فرهاد او صبا د یو بل په تیر وخت پسې ونه گرځیدل او د واده ژمنه یې د فرهاد د تلو په سر تیره کړه. ددې لپاره چې صبا خفه نشي د واده تاریخ یې د هغې په خوښه پریښود. او د دریو میاشتو په تیریدو سره واده کولو ته راضي شوه صمد او میرمنه یې په دې موده کې کابل ته راغلل. الطاف هم لاس د بیخایه چکرونو څخه واخیست او د یو کارو بار او ووند په فکر کې شو. خو میرمن کریمې چې تراوسه لسمی لسمی ویل اوس نه یوازې چې لمسیان غواړي بلکې شرط هم لري چې باید هلک وي نه نجلۍ...

ثنا: نه کیږي نجلۍ نه درک کوي؟

صبا- خورې کیږي ولې ونه شي.

ثنا- نس مې وگوره او بیا وویه...

صبا- بڼا نو ما خو وویل په تمه شه چې ماشوم د نړۍ ته راشي...

ثنا په خدا وویل: دا چې د واده تاریخ ستا په زړه نه ټاکل کیږي هغه بیچاره به ټول عمر سترگو په لاره پریږدي، اوس دې یو په ارامه نه پریږدي هغه وخت چې دوه شي بیا به واده په خوب وویښم.

صبا- اصلاً پریږده چې فرهاد سره خبرې وکړم پاتې د شي درې میاشتې وروسته... هم به ستا ماشوم نړۍ ته راشي هم به د رنگین ماشوم....

ثنا- ریښتیا د رنگین د ماشوم جنسیت څه دی؟

صبا- نه پوهېږم پوښتنه مې نده کړې.

ثنا- بڼا نو خدای ج چې هر ورکوي له خیر، قدم او صحیح سالم د ورکړي. پوهیږې ډیر مې زړه غواړي خو د ماشوم جنسیت معلوم کړم تر څو ورته سودا وکړم خو حسیب اجازه نه راکوي.

صبا- حق لري، ډیری خلک د یو اولاد لرلو په هیله دي خورې.... او هغه وخت ځینې نجلۍ او ځینې په هلک ویلو په خپلو اولادونو ناشکري کوي.

ثنا- خدای ج مې د خور په قسمت کې هم نازولي ماشومان نصیب کړي ان شاء الله.... هغه ورځ چې ورڅخه پتنګ شې وویښم..

صبا- ای کاش خورې...

ثنا- کیږي کیږي پخیر...

صبا- راځه چې لاړې شو د فرهاد خور په تمه ده.

ثنا- راځه راځه.... چې محترم خاوند دې په تمه نشي..

محبوبه...

شکر خدایه چې دا ورځې وینم، ټوله ورځ د فرهاد لپاره سودا اخیستلو ته ځم او هر هغه څه چې غواړي ورته اخلم. خو د صبا لپاره تل نه وایي. شاید یوازینی لامل یې دا وي چې بازار ته تګ د فرهاد خوشاله کول دي. سعید هم خوشاله دی چې ایله فرهاد هم د کور او ژوند څښتن کیږي که څه هم ډیری خلک له قضیې خبر ندي او فرهاد او صبا ملامت گڼي خو ټول ترې بې پروا شو ځکه د خلکو ژبې بندېدو واله نه دي. په ښه او بد کې به غوږیږي. د رنگین شپږمه میاشت د حمل ده او لږ په تکلیف ده. نشي کولی لرې ځای ته ولاړه شي او د موټر له بندې هوا سره حساسیت کوي او ډیر زړه بدوالی لري.

د سمن لور مې کارونه خلاص شوي او کیدای شي د ورور له واده وروسته یې کاناډا ته ولاړه شي. شاید ټولو ژوند خپل رنگ لري پرته له فرشاد څخه چې د هغه ژوند له نورو څخه بې رنگه شوی. د خپل کار او ژوند په فکر کې هیڅ ندی. زه او سعید هر وخت ورته نصیحت کوو. تر څو له خپل تقدیر څخه راضي واوسي خو سخته ده په هغه تقدیر راضي کیدل چې نه

غواړې شي. اوس چې د فرهاد د ژوند ځای د فرشاد او فرشاد یې د فرهاد پخواني ژوند ته اړ کړی. پرون مې د فرهاد لپاره اوښکې تویولې او نن د فرشاد لپاره.

فرهاد...

هغه ورځ لري نده چې صبا مې د واده په کالیو کې ځان لپاره ووينم. هغه ورځ چې شاید د لیدو تمه یې په خوب کې هم یو ناممکن خیال وو نن یې خدای ج پوره کوي. دا دری څلور میاشتو کې د هغه مینې زه د نیکمرغېو اخیر حد ته رسه ولې یم. په زړه کې آرام نلرم غواړم هر څه چې غواړي هغه ورته تیار کړم. زما د مجردی کور اوس بې څښتنه ندی. کوښښ کوم له وړاندې څخه منظم تر وي تر څو مې میرمن ناراضې نه وي. نن له سودا اخیستلو وروسته صبا مې په زور خپل کور ته بوتله. هغې سره یوځای مو د خوب کوټه خوښه کړه او د پیزاین کولو لپاره مې یو شرکت ته زنگ وکړو.

فرهاد- ښه میرمن جانې...

صبا- عه؟

فرهاد- وبخښه صبا جانې بیا هم زموږ خبره عه ته ورسېدله؟ مگر ما څه گناه کړې چې عه؟ داسې نه چې کوټه د په زړه نه

وي؟ په سودا کې مې تیروتنه کړې؟ او یا کوم شرکت مې چې انتخاب کړی؟

صبا په خندا وویل: هیڅ یو، ولې دومره زر خپل ځان محاکمه کوې؟ جان مې؟

فرهاد- اوووو جان..... ځان مې تر صبا مې څار

صبا- دومره صدقه او قربان مه وایه فرهاد....

فرهاد- ودې مړې دا فرهاد درته

صبا- فرهاد مې داسې مه وایه هیله کوم...

فرهاد- په سترگو میرمن مې

صبا- تراوسه دې میرمن...

فرهاد- مه ویه.... خبره دې مه پوره کوه، ځکه میرمن مې یې..... او خپله هم پوهېږې نهایت یې دوه هفتې وروسته....

صبا- ښا جان مې

فرهاد- غواړې خپل د واده جامې دې راته وښايې؟

صبا- نه.... ځکه تراوسه مې ندي انتخاب کړې

فرهاد- ولې؟

صبا- خو کومې ساده جامې زه غواړم نشته.

فرهاد- مگر تا څوک پرېږدي چې ساده جامې واغوندې زه غواړم ستا جامې زر او برق پرېږده ولری..

غوښتل مې چې یو دلیل وویم خو زنگ راغی ثنا وه خور مې زړه یې ما لپاره نارامه وا. وبښه فرهاد باید ځواب ورکړم.

فرهاد- چیرته؟؟

صبا- ثنا ده.

فرهاد- چې ده نو څه؟ نه غواړې ورته ووايې چې ماسره یې؟

صبا- نه داسې هم نده

فرهاد- نو خلاصه کړه کمره چې ویډیوکال وکړو..

صبا- په سترگو....

موبایل مې په لاس کې واخیست او ولاړم د فرهاد تر څنګ کیناستم. له ثنا سره وغږیدو. ثنا سره د خپرو په وخت مې ورته وویل: که کوم مهم کار نلري چې قطع کړم. فرهاد: نه قطع یې نکړې صبا... صبا- ولی؟

فرهاد: وګوره ثناجانې دا چې تا زنگ وهلی صبا د زما تر څنګ ناسته ده. هغه هم د لسو قدمونو په فاصلې سره چې زما څیره په موبایل کې راشي.

ثنا: ولا ما فکر وکا چې ستا او د صبا مزاحمه شوم چې صبا غواړي اړیکه پرې کړي..

فرهاد په خندا وویل: ولا ستا د زنگ برکت دی چې د صبا عطر مې حس کړو.

ثنا- ای صبا دا څومره ظالمه شوې یې نجلۍ.... نه غواړې انصاف وکړې؟

فرهاد بیا په خندا وویل: زه مظلوم ظلم یې زغمم

صبا: ته هم ماته ظالمه...

فرهاد- نه نه وبخښه... اصل کې خو ما ظلم کړې چې صبا مې دلته په زور راوستلې

ثنا- ښه د پرې وکړل...

صبا- منننه مننه..

هر څوک په مینه کولو پوهیږي، خو ډیر خلک بلد دي چې په مینه کې له یو کس تر ډیره وخته پاتې شي... لدې جملې څخه فرهاد هم وو. هغه فرهاد د چې صبا د تیږې په شان زړه یې نرم کا. نن تر ټولو ښه ورځ ده چې فرهاد یې په تمه وو. خو ددې پر ځای شېبې وشماري. د فرشاد خواته ولاړ. ولاړو ځکه فرشاد په کور کې یوازې وو. د کور ټولې ښځې او نجونې په اريشگاه کې وو.

حتی رنگین هم صبا راغوښتې وه. او له ځان سره یې اريشگاه ته بوتله. سعید هم د خپل ورور سره د ویښتانو اصلاح کولو ته ولاړل. دروازه مې وټکوله خو فرشاد خلاصه نکړه. فرهاد سره چې کیلی وه دروازه یې خلاصه کړه. فرهاد هغه پسې کوټه په کوټه وګرځید او بالاخره هغه یې په خپله کوټه کې پیدا کا په هغه ځای چې فرشاد او صبا ژوند کولو. فرهاد دروازه ور وټکوله. او د ننوتلو اجازه یې وغوښته.

فرهاد- سلام اجازه ده....

فرشاد څه ونه ویل او فرهاد یو ګام مخکې ولاړ او بیا دوه ګامه خو بالاخره یې ځان فرشاد ته ورسولو. په څنګ کې یې کیناست او لاس یې په اوږوه ورته کیښود. مګر څو کاله کیږي چې یو د بل وروڼه یو؟ چې دا رکم د پردیتوپ حس کوو. فرشاد د فرهاد لاس لرې کا خو هغه په زړه وانخست او برعکس ورنه وه یې غوښتل چې واده ته یې راشي.

فرهاد- مګر تا نه غوښتل چې د ورور واده دې وویښي؟

فرشاد له اوښکو ډکو سترګو وویل: زما له مینې سره؟

فرهاد آه وکړ او وې ویل: په کومه ورځ چې تا واده وکړ په یاد دي؟ ویل دې ولې د ځان په یوازیتوب بندي کړی؟ مګر ورور ته دې اندیښمن نه وې؟ ستا مینه..... هغمه زما مینه وه. قسم خورم فرشاد چې نه ما ستا میرمنې ته په بده سترګه کتل او نه هم هغې تاسره بې وفایي کړې. ستا دوښمن ستا خپل ذهن دی. هیڅ یو خیال د حقیقي ندی. فرشاد- ته څه زما په خیالاتو پوهیږي ها؟

فرهاد- باور وکه فرشاد زه او ته د یو بل وروڼه یو. هیڅکله بیلتون نلرو. راځه له ګناه مې تیر شه خخلې د چې په خوښیو کې شریک وم زما په خوښیو کې شریک شه...

د فرشاد زړه د خپل ورور لپاره درزید... هغه یې غیږ کې ونیوا او دواړه یو ځای د شپې د تیاری لپاره ولاړل. هغه محفل چې ټولو له زړه څخه د یو بل خوبني غوښتنه. د اشرفي د کورنۍ عکس په قاب کې بندي شوه. ټول یو د بل تر څنگ کیناستل او فاميلي عکس یې واخیست. صبا هغه عکس ته په کتو ناسته او د فرهاد د راتګ لپاره په تمه وه ترڅو یوځای د شپې پوډۍ خوروله لپاره د صمد دوی کور ته ولاړ شي.

او هم د الطاف د ماشوم پیدایښت لپاره مبارکي ولاړ شي. دوه درې کاله د خوب په څیر تیر شول. هغه خوب چې ټولو یوځای ولیدو. رنگین د دوو زامنو څښتنه شوه او د ثنا هم دریم ماشوم په لاره دی. هغه د یوې نجلۍ او یو هلک په لرلو سره غواړي نور اولاد هم ولري. فرهاد د صبا غوږ خواته راغی مخ یې ښکل او سلام یې وکړ
فرهاد- سلام زما مینې...
صبا- سلام زما ژونده....

فرهاد- وبخښه چې په تمه پاتې شوې ... کاشکې له نورو سره تللې وای.

صبا- فرق نکا نور ولاړل او د ما زړه غوښتنه تاسره ولاړه شم...
فرهاد- ای جان مې... قرباان دې لدې زړه شم زه...
صبا- خدای دې نکا.... راځه چې ولاړ شو ناوخته کیږي
فرهاد- ښا راځه خو بېړه مکره.... ماشوم مې اذیت نشي...
صبا- ای هی ستا ماشوم خو ما اذیت کوي ستا په نظر نه راځي....
فرهاد- لڅیره نړۍ ته راشي حق یې ورکوم جان، صبر وکه هر چې په تا وهي. زه به څپیره ووهم.
صبا- زه د پریږدم چې په څپیره یې ووهې؟
فرهاد په خندا وویل- هو وهم یې قفط شپږ میاشتې وروسته
صبا- لاس دې ماتوم....

|

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library